

Cổ Chấp Cuồng

Contents

Cổ Chấp Cuồng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 12	48
14. Chương 13:	53
15. Chương 14	56
16. Chương 15	59
17. Chương 16	63
18. Chương 17	66
19. Chương 18	70
20. Chương 19	74
21. Chương 20	78
22. Chương 21	82
23. Chương 22	87
24. Chương 23	90
25. Chương 24	95
26. Chương 25	100
27. Chương 26	101
28. Chương 27	105
29. Chương 28	108
30. Chương 29	112
31. Chương 30	117
32. Chương 31	120
33. Chương 32	124
34. Chương 33	127
35. Chương 34	131
36. Chương 35	134
37. Chương 36	138
38. Chương 37	141
39. Chương 38	145
40. Chương 39	149
41. Chương 40	151

42. Chương 41	155
43. Chương 42	160
44. Chương 43	162
45. Chương 44	164
46. Chương 45	167

Cổ Cháp Cuồng

Giới thiệu

Truyện nói về Lục Tắc Linh cả đời này chỉ có yêu một người là Thịnh Nghiệp Sâm, yêu điên rồ, yêu l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-chap-cuong>

1. Chương 1

Đêm khuya chìm xuống, chính là lúc vô cùng âm u, thời tiết xấu, ban đêm thường có

tuyết, tuy nhiên trong biệt thự có không khí ấm áp, nhưng vẫn làm cho người cảm thấy không khí lạnh. Rèm cửa sổ trong phòng không có kéo kín, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy bầu trời âm u bên ngoài và chài quét tuyết và hạt giống thông qua các vết nứt, giống như có người liên tục ném vào không khí, dạng như đường. Bên trong và ngoài chênh lệch nhiệt độ làm cho trên Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn cửa sổ tụ lại một tầng hơi nước, một tầng hơi mỏng, mờ mờ ảo ảo, khiến người khác không phân biệt được là hiện thực hay là cảnh tượng trong mơ.

Lục Tắc Linh nhẹ nhàng chuyển người, làm góc chần bên cạnh người kẹp vào, chần nhưng san hô mỏng này là cô mới vừa đòi không bao lâu, rất nhẹ nhưng cũng cực kỳ mềm mại, chẳng qua là anh không có phát hiện.

Trong phòng không mở đèn, chỉ có một chút ánh sáng mờ ảo rọi vào trong khe hở rèm cửa chiếu vào trong các đồ trang trí trong phòng. Lục Tắc Linh dựa vào ánh sáng yếu ớt cẩn thận quan sát bóng dáng người đàn ông nằm bên cạnh, cùng một kí ức giống nhau, sau khi anh thân mật thô bạo, liền quay lưng về phía cô. Như thể phân biệt rõ ràng, im lặng tuyên bố về phía cô, thế giới của anh, cô cả đời đều hi vọng với tới. Nhìn bóng dáng trong bóng tối mờ lung, Lục Tắc Linh có chút hoảng hốt, rõ ràng gần như thế nhưng lại cảm thấy xa không thể chạm tới, rõ ràng quen thuộc như thế nhưng lại luôn cảm thấy xa lạ. Chính cô đều khó mà tưởng tượng ra, cô và người đàn ông này đã sinh hoạt chung với nhau gần ba năm.

Không phải không xót xa, từ 21 tuổi đến 24 tuổi, tuổi xuân của người phụ nữ là tốt đẹp nhất, giống như một dạng trang sách, lặng lẽ qua đi, kiên quyết thế đấy.

Thịnh Nghiệp Sâm, cô cũng không biết mình rất cuộc thương anh bao nhiêu, tất cả mọi người mắng chửi cô, nói cô là kẻ điên, có lẽ là, cô thương anh yêu đến không cần chính bản thân mình, ngay từ đầu cô đã chính là kẻ điên. Cô biết anh vĩnh viễn không có khả năng cưới cô, cô cũng khôngDi_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn muốn thêm gì nữa, cô chỉ muốn cứ như vậy cùng anh một chỗ, cho dù là kẻ thù của toàn bộ thế giới.

Cô lặng lẽ xích sát lại gần anh, khẳng định anh hít thở ổn định, chính xác đã ngủ thiếp đi, hơi di chuyển một chút, dựa sát bên cạnh anh, đưa tay xa cách ôm lấy eo gầy gò của anh. Cô muốn gần sát da thịt anh, mà lại sợ như thế đi quá giới hạn sẽ đánh thức anh dậy, cuối cùng chỉ dừng lại ở da thịt anh với khoảng cách ước chừng mấy centimet, tượng tượng cảm thấy chính mình đang ôm lấy anh. Cực kỳ thân thiết với khoảng cách vô cùng thân mật, giống như anh thật sự là của cô.

Như thế này, cũng đã làm cho cô thỏa mãn rồi.

Cô nghiêng nghiêng đầu, sợi tóc mềm mại dán ở sống lưng của anh, vừa định lại gần chút nữa, Thịnh Nghiệp Sâm đang ngủ say đột nhiên giật giật, cô khấn trương thu tay lại, sợ tới mức quên cả hô hấp. Trong bóng đêm, hết thấy nước mắt giống như đều hư ảo, Lục Tắc Linh khấn trương đến nỗi lưng toát ra mồ hôi lạnh, một lúc lâu cũng chưa giam động dậy. Không biết qua bao lâu, Thịnh Nghiệp Sâm truyền đến hô hấp bình ổn một lần nữa, Lục Tắc Linh mới biết được anh không phải là đã tỉnh, chẳng qua trong lúc ngủ mơ lật người mà thôi.

Cô nhẹ nhàng thở ra, lau hết mồ hôi trên trán, không còn dũng khí tới gần, im lặng xê dịch qua hướng góc tường, ôm lấy hai cánh tay, nhắm mắt lại, ép chính mình chìm vào giấc ngủ.

Tình hình vài năm này đã xảy ra vô số lần, chính cô cũng không nhịn được muốn tự giễu, cô sợ chọc giận anh, không được sự cho phép của anh, cô ôm anh cũng không giám, như thế cô vừa hèn mọn lại vừa đáng thương, Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn nhưng mà toàn bộ do cô lựa chọn, cô không từ thủ đoạn đạt được, cô phải vui vẻ chịu đựng.

Sáng sớm tỉnh mơ, Lục Tắc Linh theo đồng hồ sinh học tỉnh lại, nhanh chóng chỉnh trng lại chính bản thân liền chui vào nhà bếp, Đào Tiểu Mễ nấu chút cháo, lại nhanh chóng xào chút món ăn, đặt lên bàn. Sau khi làm xong tất cả, mang thuốc ra, chế chút nước ấm trở lại phòng.

Thịnh Nghiệp Sâm chưa rời giường, Lục Tắc Linh nhẹ nhàng lay bả vai Thịnh Nghiệp Sâm, đây là thời điểm duy nhất Lục Tắc Linh đụng chạm anh không nổi giận. Thịnh Nghiệp Sâm hơi hơi giật giật, giấc ngủ ngắn buổi sáng của anh, khẽ động liền thức dậy, một lát sau, anh từ từ ngồi dậy, cau mày, kìm nén thức dậy.

Lục Tắc Linh đưa hai viên thuốc cho anh, lại đem nước ấm đưa cho anh. Nhìn anh uống thuốc xong rồi mới nhận lấy ly nước đặt lên bàn. Lục Tắc Linh im lặng cầm đôi dép đặt bên chân Thịnh Nghiệp Sâm, anh nghe thấy âm thanh xê dịch liền giẫm lên đôi dép, sau đó bước vô phòng tắm rửa mặt, thực ra đối với quá trình này anh đã vô cùng quen thuộc, nhưng mà Lục Tắc Linh vẫn không yên tâm, cầm lấy cốc nước rón rén đi theo sau anh, nhìn anh rửa mặt xong, đánh răng xong, đi vào nhà ăn, mới yên tâm, cầm bát cháo còn ấm đưa đến trước mặt anh, toàn bộ quá trình cũng không nói bất kỳ điều gì, trầm mặc giống như một cái máy.

Thịnh Nghiệp Sâm cầm thìa vừa ăn hai muỗng cháo, vẻ mặt có chút bất thường, anh nhùi chặt lòng mày, trong mắt rõ ràng khôngDi_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn có biểu hiện gì nhưng vẫn làm cho người khác nhìn ra cơn tức. Lục Tắc Linh nhìn anh bất giác khấn trương tay nắm chặt thành nắm đấm, không nói một lời chờ kết quả của anh. Thịnh Nghiệp Sâm cầm chiếc thìa ném đi, anh không nhìn thấy, cho nên chiếc thìa ném vào bên trong đĩa đồ ăn, canh rau bắn tung tóe, bắn trên mu bàn tay Lục Tắc Linh, phía sau lưng Lục Tắc Linh cứng người, vẫn không nhúc nhích, thở cũng không dám thở.

“Cô muốn làm bồng chết ta phải không? Như thế nào, xem chính mình là phu nhân? Một chút việc nhỏ cũng không muốn làm rồi hả? Hay là nói, hiện tại ta mù, cô không vừa mắt ta, cố ý đối phó ta?”

“Em.....” Giọng nói Lục Tắc Linh có chút mất tiếng, chính mình cũng không thể mở miệng ra giải thích, Thịnh Nghiệp Sâm đã không còn kiên nhẫn liền cắt ngang.

“Được rồi, nghe thấy tiếng cô đã làm cho tôi cảm thấy buồn nôn.”

Anh lạnh lùng châm chọc tuy nghiên đối với Lục Tắc Linh đã thành thói quen, nhưng vẫn nhịn không được cảm thấy chát vật. Cô nhẹ nhàng đứng lên, đem tô cháo trước mặt Thịnh Nghiệp Sâm bê lên, cẩn thận từng liDi_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn từng tí nói: “Em đi cho anh vui.”

“Không cần, chính cô ăn cho hết!” Thịnh Nghiệp Sâm vóng vo, ” Đi lấy quần áo của tôi ra đây.”

Lục Tắc Linh nhìn anh một chút, muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn không nói gì, lau sạch sẽ mu bàn tay trở về phòng lấy quần áo đưa cho anh, sau khi hầu hạ anh thay quần áo xong, lái xe cũng đã lên lầu. Thịnh

Nghiệp Sâm đi theo lái xe, cũng không quay đầu lại rồi đi, Lục Tắc Linh cũng không bỏ qua vẻ mặt chán ghét của anh trước khi bỏ đi.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, phải nói là tĩnh mịch, trong phòng dường như trống trải tiếng hít thở của cô còn nghe thấy tiếng hồi âm, giống như cười chế nhạo sự thảm thương của cô. Hốc mắt bắt giắc ẩm ướt, cô ngẩng đầu lên, kiên cường ép chính mình.

Bình thân mà bướng bỉnh cầm bát cháo của Thịnh Nghiệp Sâm chưa ăn hết một hơi ăn hết bát cháo, Lục Tắc Linh không cảm nhận được sức nóng, mà chỉ cảm thấy ngội lạnh đến trong lòng, cô khó khăn nuốt xuống, tự nói thầm trong lòng, chỉ có thể khổ sở như vậy, ăn xog cháo liền đem những cảm xúc tiêu cực gạt bỏ.

Tính đến thái độ lạnh nhạt của anh, Di_ẽđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn cô không nên quá tuyệt vọng, ít nhất mỗi ngày anh đều về nhà, mặc dù lời nói của anh không xuôi tai, ít nhất vẫn cùng anh nói chuyện vài câu, cho dù động tác của anh cực kỳ thô bạo, ít nhất cô vẫn có thể cảm giác được, anh đối với thân thể cô vẫn là có yêu cầu đòi hỏi.

Như vậy, như vậy đủ rồi không phải sao? Mỗi người đều có lòng tham được cái gì sẽ lại muốn thứ khác, Lục Tắc Linh tự nói với chính mình như thế.

Lục Tắc Linh mang theo túi mua hàng đến chợ Station Road mua nguyên liệu tươi mới về nấu ăn. Cô đối với nấu ăn luôn luôn tìm tòi học hỏi, khẩu vị Thịnh Nghiệp Sâm rất tráo trở, sau khi vô số lần chiêm chọc cùng quăng đĩa thừa, cuối cùng Lục Tắc Linh dần dần mò mẫm được yêu thích của anh và cố gắng phục vụ, họ sống trong căn hộ gần siêu thị, các loại thức phẩm không nhiều, cho nên mỗi ngày cô đều ngồi năm trạm xe buýt để đến chợ chọn lựa.

Bởi vì mỗi ngày đều đến đây, nên mọi người cũng đã quá quen thuộc với cô. Ba năm nay, có lẽ chợ là nơi duy nhất làm cho cô cảm thấy tự do và là nơi không khiến cô cảm thấy áp lực, mọi người đều rất hòa thuận và yêu quý cô.

Chị bán rau thấy cô đến đây, nhiệt tình cho cô một món rau và một vái củ cà rốt sau đó thẳng thắn nói rằng: “Mua một chút thịt cừu nấu, ăn món này vào mùa này là tốt nhất.” Nói xong cười mập mờ: “Chồng em khẳng định sẽ rất thích.”

Chị nói trắng trợn như thế khiến ặt Lục Tắc Linh đỏ lên, nghĩ muốn giải thích mà lại hèn mồn sinh ra một tia cảm giác ngọt ngào.

“Chồng”, chỉ là một câu nói đã làm cho người ta cảm thấy được hạnh phúc, cô không muốn phá bỏ đi biểu hiện giả dối này, dù Di_ẽđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn sao ở chỗ này cũng không ai biết Thịnh Nghiệp Sâm, cho dù cô một lần phóng túng đi.

Mua đồ ăn xong, nhóm tiểu thương quá nhiệt tình, tặng cho cô quá nhiều thứ, Lục Tắc Linh xách vài bước liền muốn dừng lại nghỉ một chút, mãi cho đến khu nhà ở, một chị phúc hậu thấy cô vất vả, xách giúp cô một chút đồ vào thang máy, không đợi Lục Tắc Linh nói chị đã thay cô ấn giùm cô, Lục Tắc Linh có chút ngạc nhiên, chị mới lập tức giải thích nói: “Thực ra chúng ta là hàng xóm, chỉ là hai người toàn ở trong nhà, rất ít chạm mặt.”

Lục Tắc Linh chớp chớp mắt, thiện ý cười với chị.

“Mua nhiều đồ ăn như vậy sao?” Chị cười tủm tỉm nói: “Nhìn không ra a, em có thể nấu ăn, chị còn nghĩ em là thế hệ trẻ cũng sẽ không muốn tự mình nấu đấy.”

“Tự mình nấu vẫn yên tâm hơn nhiều.” Lục Tắc Linh trả lời rất ngắn gọn, cùng với đôi mắt cười, sẽ không khiến người khác cảm thấy lạnh nhạt.

“Chồng me thật là hạnh phúc.” Chị dừng lại hỏi: “Người lúc nào cũng mặc Tay phục là chồng sao, nhiều lần chị chạm mặt anh ấy, cho là... con mắt anh ấy hình như không thuận tiện.....?”

Lục Tắc Linh không nói, chị ấy có chút lúng túng, lập tức giải thích nói: “Chị không có ý gì khác, chỉ hỏi một chút, ôi chao cái miệng này, chồng em rất tuần tú, chồng chị đều nói hai người là trai tái gái sắc, thật sự rất xứng đôi.”

Lục Tắc Linh nhìn chăm chăm vách bức tường thang máy, phía trước phản chiếu lại bóng dáng hơi chút vạm vỡ của cô, trên mặt Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôntrang điểm nhẹ, tóc có hơi lộn xộn, vừa rồi xách quá nhiều đồ, lên chiếc váy cũng nhăn nhúm. Ba năm này, cô chủ yếu không ra khỏi cửa, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không mang cô theo đi đâu, khu nhà này liền là tất cả của cô, suýt nữa cô quên mất cùng người khác gặp gỡ như thế nào.

Cúi đầu nhìn nhìn mũi chân chính mình, nghĩ đến ở khu nhà này, nếu như sinh ra bất kỳ lời đồn không tốt nào, chắc chắn Thịnh Nghiệp Sâm cũng sẽ tức giận, cô nhéo lòng bàn tay chính mình, mồ hôi đầm đìa, cũng không biết vì sao, cô đúng là khẩn trương không dứt.

“Cái kia.... không phải.... ”

Chị khó hiểu: “Không phải? Cái gì không phải?”

Lục Tắc Linh lắp bắp sau một hồi vẻ mặt có chút đỏ bừng lên: “Cái kia không phải là chồng em.....”

“Hả?”Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

Lục Tắc Linh lúng túng ngẩng đầu lên, thấy được chị nhìn về phía mình ánh mắt phức tạp. Cô hít một hơi sau, dũng khí nói: “Em chỉ là người phụ trách sinh hoạch thường ngày cho tiên sinh, em là.....”

Lục Tắc Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ônLinh nói chậm, dừng nửa buổi mới nghĩ đến cách diễn tả, nhỏ giọng phun ra hai chữ: “Bảo mẫu....”

2. Chương 2

Buổi sáng lúc nàng ra khỏi cửa, quản lý gọi nàng lại và đưa cho nàng một bức thư, Đơn đề nghị thăng chức của nàng đã được duyệt(hoặc hết thời hạn thử việc) cô đã làm rất tốt, Cô chỉ cần tự mang hồ sơ lên gặp ông chủ là có thể nhận được việc. Bởi vì trước đó vài lần nhân viên đến nhà nhưng lại gặpDi_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ônđúng thời điểm cô đi mua đồ ăn không có ở nhà, nên lần này cô chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

Cô cẩn thận cầm cuốn tập chép lại địa chỉ công ty kia đối với Lục Tắc Linh mà nói có phần hơi xa, vì cùng Thịnh Nghiệp Sâm ở một chỗ, cô hoàn toàn cô lập, ngay cả mọi người trong gia đình cũng nhận ra cô, cô đã quen vDi_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ônới các hoạt động trong khu nhà năm tầng này, dần dần quên đi những thành phố thực sự rất lớn này.

Tùy tiện thu dọn một chút đồ, cô mang theo tài liệu đã được chuẩn bị tốt, đi ra ngoài đến chỗ đợi xe buýt còn muốn đi tới công ty đó phải đi tàu điện ngầm. Đường nhiên là Lục Tắc Linh ngây ngô ngồi trên tàu điện ngầm, cô mới cảm giác được cô đã rời xa thành phố này lâu lắm rồi.

Chen chúc trên tàu điện ngầm đông đúc, có cha mẹ trẻ đưa con đến trường, có cặp vợ chồng già đi ra ngoài, có những đôi tình nhân trẻ ôm thân mật, có những sinh viên mệt mỏi phải làm ca đêm..... Mặc dù vẻ mặt của mỗi người khác nhau, cũng không ra mặt khó chịu, trên mặt mọi người đều mang một mặt hướng về phía trước, vẻ mặt thật sự thỏa mãn. Không khác gì cô, một khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt vô thần mà trống rỗng nhìn về thế giới này.

Chính cô đang ngẩn ngơ, nghe thấy tiếDi_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ônng báo trạm của tàu điện ngầm mới biết đã đến mục đích của chính mình. Sau khi xem lại một chút giấy tờ, cô một mình đi chậm trên đường phố khu thương nghiệp sầm uất này.

Cô đã không nhớ rõ chính mình bao nhiêu năm chưa tới nơi này, chỉ cảm thấy ở đây thay đổi rất lớn, toàn bộ đều đã khác xưa trong ký ức của cô. Cô dừng lại bên đường đứng ở phía trước cửa kính của cửa hàng, nhìn phản chiếu chính mình tự giễu, Đúng vậy a, chính cô cũng không còn nhớ rõ bộ dạng của chính mình nữa rồi. Thành phố này nhà chọc trời san sát nối tiếp nhau, khu rừng bê tông coi trọng vật chất, có người nào sẽ để ý đến người cũ kỹ như mình chứ?

Đôi khi cô cũng sẽ nghĩ vớ vẩn, nếu như lúc trước không cố chấp như thế, hoặc là cô sẽ không giống như bây giờ, cô độc tại thành phố này, một mực Cô Hồn Dã Quỷ phụ thuộc vào Thịnh Nghiệp Sâm. Nếu lúc trước cô không tự mọi thủ đoạn như thế, có thể kết quả sẽ không như vậy? Có lẽ Thịnh Nghiệp Sâm sẽ tự

dựa vào chính mình sinh tồn, hoặc cô, hoặc cô sẽ cùng những người khác cùng một chỗ. Thế giới bọn họ không nên có bất kỳ đụng chạm nào, không phải sao?

Trong đầu nảy sinh một chút hình ảnh Di_ẽđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn, suy nghĩ đến thế giới không có Thịnh Nghiệp Sâm, cô liền cảm thấy toàn thân lạnh run.

Bên cạnh đột nhiên một đôi tình nhân chen qua đây, mặc quần áo màu sắc giống nhau, tình cảm ngọt ngào không cần phải nói cũng sẽ khiến người khác cảm giác được. Họ kẻ đầu để sát vào trước tủ kính, nhìn chăm chăm vào cặp nhẵn tinh xảo.

Cô gái làm nũng nói: “Chúng ta mua một đôi đeo đi?”

Chàng trai nhìn một chút: “Đây là nhẵn, cũng không có giá trị gì, đeo để làm gì?”

Cô gái nghe anh nói thế, không vừa ý, quyết miệng nói: “Anh như thế nào tầm thường như vậy hả? Ý nghĩ của nhẵn là nó dùng chất liệu nào sao? Em thích chiếc nhẵn bạc này, em muốn mua nó thì sao?”

“Được, được,” chàng trai tinh nghịch ôm lấy cDi_ẽđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn cô gái: “Anh sẽ mua nó cho em, không phải là một cái nhẵn, anh sẽ mua mười cái.”

“Cắt, anh có tiền sao?”

“Không có tiền anh sẽ đi bán thân.”

“....”

Họ cùng nhau đi vào trong tiệm, chỉ để lại tiếng chuông gió lạnh lạnh. Không biết vì sao, Lục Tắc Linh đứng tại chỗ thật lâu không muốn đi, nhìn qua cửa kính thấy hai người thật hạnh phúc lựa chọn nhẵn đến khi họ rời đi, cô như cũ đứng im một chỗ không hề rời đi, cô không biết vì sao chính mình lại cảm thấy hâm mộ như thế.

Tình yêu thì ra là như thế sao? Một người nhân nhượng, một người tùy hứng; một người cứng chiều, một người hưởng thụ. Di_ẽđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

Còn cô và Thịnh Nghiệp Sâm? Cô còn không nghĩ ra được câu trả lời cũng đã bị chính mình hù dọa cái cách nghĩ hoang đường, cô cùng Thịnh Nghiệp Sâm, làm sao có thể có tình yêu chứ? Di_ẽđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

Đứng một lát, Lục Tắc Linh vào trong mua một đôi cùng một kiểu như cặp tình nhân kia. Cô ngồi ở bậc thềm ven đường, tự mình đeo ỉnh chiếc nhẵn, đối với bầu trời âm u lạnh lẽo trong một thời gian dài so với chiếc nhẵn nhỏ nhỏ trên ngón áp út kia cũng khiến cho cô thỏa mãn vô tận.

Đem chiếc nhẵn còn lại vào trong hộp cho vào túi, mang theo thật cẩn thận có phần mừng thầm, Lục Tắc Linh trở về nhà, cô lại không nghĩ tới Thịnh Nghiệp Sâm cư nhiên lại ở nhà, vừa đổi dép ngẩng đầu nhìn thấy anh trong tích tắc, cô sợ đến mức hô hấp bị kiềm hãm, cả buổi mới bình ồm lại, cô khẩn trương xuyên hai tay vào túi, đầu ngón tay trùng hợp đụng vào chiếc hộp nhẵn, theo bản năng nắm chặt, chiếc hộp nhẵn trong lòng bàn tay cũng hoàn toàn chưa phát giác ra.

Thịnh Nghiệp Sâm không hề động, đưa lưng về phía cô hỏi: “Cô đi đâu hả?”

Lục Tắc Linh hít một hơi, nhỏ giọng Di_ẽđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn trả lời: “Đăng ký tài sản, cái kia, công ty bên bất động sản bên chúng ta có thay đổi, hôm nay đang chuẩn bị và anh nói.....”

Thịnh Nghiệp Sâm không nghe thâm, không kiên nhẫn cắt ngang: “Đi đăng ký mà lâu như vậy?” Anh cười châm biếm: “Nếu không muốn trở về mà còn quay lại đây để làm gì?”

Lục Tắc Linh không nói gì, chỉ cảm thấy đáy lòng tràn lan đau sót, cô giống như một người tong một chất độc hại, lần lượt độc phát, lần lượt nhẵn nại, cô cũng không biết chất khi nào thì sẽ giết chết chính mình, chỉ nghĩ có thể sống thêm một ngày nữa.

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, thấy Thịnh Nghiệp Sâm không có nói thêm gì nữa, cô nhẹ nhàng từ từ bước đến nhà bếp, ai ngờ Thịnh Nghiệp Sâm nghe thấy tiếng động, nhay cảm tăng lên, vô cùng chuẩn xác đi tới trước Lục Tắc Linh, mang theo hơi thở nặng nề, đồng thời nhắc một tay Lục Tắc Linh lên, lực đạo của anh thật lớn, những đốt ngón tay Lục Tắc Linh đều trở nên trắng, cô cảm thấy đau khó chịu, vùng vẫy

người, Thịnh Nghiệp Sâm trượt tay, chạm được chiếc nhẫn trên đốt ngón tay của chính cô, sau khi mất ánh sáng, thính giác cùng xúc giác của anh đầu mẫn cảm khác thường, sau khi đụng tới chiếc nhẫn. anh lập tức xiết chặt chiếc nhẫn Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn kia, kiểm chế cánh tay của Tắc Linh, không cho phép cô rút lại.

Lục Tắc Linh sợ hãi cực kỳ, cô biết bản thân đã hành động bao nhiêu sai lầm, nhưng chiếc nhẫn có ý nghĩa là tốt đẹp đối với cô, cô không muốn làm hỏng nó.

“Nghiệp Sâm..... đau.....” Giọng nghẹn ngào của Lục Tắc Linh gần như sắp khóc.

“Gọi Thịnh Nghiệp Sâm!” Anh vẫn giọng nói lạnh lùng như thế.

“Là..... Thịnh Nghiệp Sâm, xin anh, buông em ra?”

Thịnh Nghiệp Sâm không cho bất kỳ hòa hoãn nào, không hề báo trước buông Lục Tắc Linh ra, người cô lao đảo lúi lắt hai bước, suýt té xuống đất.

Thù hận từng chữ một trong miệng Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn Thịnh Nghiệp Sâm nói ra, giờ khắc này, Lục Tắc Linh chỉ muốn tự mình che lỗ tai lại.

“Như thế nào? Động tâm xuân lại còn đi mua nhẫn? Thu hồi những cái ý nghĩ hoang đường của cô lại.”

“Em không có..... Em chỉ là cảm thấy chiếc nhẫn này rất đẹp, em... Em chỉ là có chút yêu thích.”

Thịnh Nghiệp Sâm cười châm biếm: “Cô thật sự là một người phụ nữ đáng sợ, cảm thấy đẹp có phần yêu thích liền chiếm lấy, mặc kệ có thích hợp hay không.”

Lục Tắc Linh biết Thịnh Nghiệp Sâm là đang ám chỉ điều gì, ba năm trôi qua, anh vẫn còn hận cô, cô rất muốn vì chính mình giải thích, nhưng nghĩ lại rồi thôi, cũng không cần thiết? Trước nay anh cũng không nghe những gì cô nói.

Cho dù anh vẫn hận đi nữa, không phải Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn có người nói đã từng sao? Trên thế giới này hận là thứ tình cảm vững chắc nhất, anh hận cô.

Lục Tắc Linh vô cảm nghe anh thù hận nhục nhã, sau một lúc lâu, thấy anh lần mò ngồi xuống ghế sofa, cô cũng trốn tránh, nhỏ giọng nói: “Đói bụng sao? Em nấu cơm cho anh.”

Cô không nói lời nào thì tốt, vừa nói lại khơi mào Thịnh Nghiệp Sâm nói, anh nói lời khinh miệt: “Như thế nào, thật là đem chính mình thành bảo mẫu?”

Lục Tắc Linh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, không nghĩ tới anh vậy mà biết những chuyện này, miệng mở rộng hồi lâu muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Thịnh Nghiệp Sâm hừ lạnh một tiếng, cầm một bức thư trên bàn trà phía trước ném xuống dưới đất: “Hôm nay ta vừa đến, có người cho ta cái này để ta giao cho bảo mẫu, có tình ý, xem ra cô cũng biết thân phận của mình.” vẫn không dừng lại, anh còn nói: “Đáng tiếc là, cô tự đánh giá cao chính cô, với ta mà nói, cô không xứng làm bảo mẫu!”

Lục Tắc Linh một mực cúi đầu, giờ phút này, đối với cô mà nói, âm thanh của Thịnh Nghiệp Sâm là rất lạnh, so với mùa đông lạnh lẽo còn lạnh hơn.

Ban đêm, Thịnh Nghiệp Sâm kịch liệt kháng Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn cự sự đụng chạm trợ giúp của Tắc Linh, lao đảo rửa mặt xong xuôi rồi lên giường, Lục Tắc Linh im lặng đi theo anh, mãi cho đến khi nghe được tiếng hít thở đều đều vang lên, cô mới nhẹ thở một hơi đi lo cho chính mình.

Hai mắt Thịnh Nghiệp Sâm bị mù, bật đèn vẫn như tắt đèn đối với anh không có tí ảnh hưởng nào, nhưng trước khi ngủ anh có ác ý đem đèn trong phòng tắt hết đi, Lục Tắc Linh không dám bật đèn, cô không dám gây ra chút âm thanh nào, trong phòng quá tối, cô nhìn không rõ, thật cẩn thận mò mẫn đến tận giường, nhẹ nhàng leo lên giường, dịch một chút góc chăn che ở trên người, núp ở góc giường lớn, không dám nhúc nhích.

Cô đã có thói quen như vậy, sau khi Thịnh Nghiệp Sâm mất ánh sáng nhất định phải có người bên cạnh chăm sóc, ba đầu cô chỉ là chăm sóc anh vào buổi tối, về sau ngủ cug2 một chỗ, sau cùng biến thành cục diện ngày hôm nay.

Không thể nói rõ được là ai chủ động, hy vọng duy nhất của cô là để có được từ anh, cô không dám mong đợi nhiều hơn.

Đêm càng sâu, Lục Tắc Linh mơ mơ màng màng ngủ, cô cảm giác được trên người mình đột nhiên có vật nặng đè trên ngực, làm cô gần như không thở nổi, trong nháy mắt cô tỉnh lại, cô biết vật nặng cực nóng này là Thị Diễm Quỳ Đình Nghiệp Sâm.

Anh giống như mãnh thú hung ác, thô lỗ xé rách quần áo của cô, mạnh mẽ vuốt ve da thịt của cô, không chút thương tiếc. Hô hấp của anh nặng nề, tiếng thở dốc vang lên ở bên tai cô, anh đạt được thanh âm thỏa mãn trên người cô.

Hai người không mặc đồ quần lấy nhau, cô không lưu loát rồi lại nhiệt tình đáp trả, cô biết đây là điều anh muốn.

Trong toàn bộ quá trình, cô không phát sinh bất kỳ thanh âm gì, toàn bộ thật giống như một giấc mơ.

Thịnh Nghiệp Sâm lúc đêm khuya luôn luôn muốn cô, chưa bao giờ ôn nhu, phần lớn là anh phát tiết trên người cô, mà cô tuy rất đau nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

Sau khi anh thỏa mãn xong sẽ ngủ thiếp đi, còn cô lại nhẹ nhàng đứng lên uống thuốc. Cô có thói quen uống thuốc tránh thai dài hạn, sau khi Thịnh Nghiệp Sâm mất đi ánh sáng vẫn là do cô bên cạnh chiếu cố chăm sóc, cô cũng không nhớ rõ là có một ngày, cũng là đêm khuya, anh đột nhiên trói chặt cô đang tDiễm Quỳ Đình ở góc giường, thô bạo quan hệ, không có bất kỳ nguyên nhân gì.

Sáng hôm đó Lục Tắc Linh mơ mơ màng màng ngủ, nghe được tiếng nói chuyện của Thịnh Nghiệp Sâm và tài xế: “Giúp ta đi mua hộp thuốc sau đó cô ta thức dậy kêu cô đừng quên uống.”

Cô giống như bị dội một chậu nước lạnh, lập tức giật mình tỉnh dậy, chân mông trên người trượt xuống, tên da trắng nõn của cô còn dấu vết Thịnh Nghiệp Sâm tàn bạo, cảm thấy nhục nhã anh nói với tài xế lời như thế, giống như một con dao nhọn cắt vào da thịt cô.

Thịnh Nghiệp Sâm sẽ không để Lục Tắc Linh sinh con cho anh, nhưng anh một lần lại một lần nữa cùng cô phát sinh quan hệ, cô tập thói quen uống thuốc, chỉ muốn ở lại bên anh, càng lâu một chút.

Không biết có phải hay không âm thanh kéo ngăn kéo tủ quá lớn nên đánh thức Thịnh Nghiệp Sâm, hai viên thuốc bên trong lọ lắc lư quấy rầy giấc ngủ của anh, anh nổi giận cúi người sang, giật lấy lọ thuốc trên tay LDiễm Quỳ Đình Lục Tắc Linh, mạnh mẽ hướng về phía tường quăng mạnh.

Lọ thuốc đập vô tường, viên thuốc bên trong rơi đầy trên mặt đất, âm thanh trong căn phòng tối khiến Lục Tắc Linh lo lắng cực độ.

Cô chịu đựng toàn bộ cơn tức giận của Thịnh Nghiệp Sâm, không hề lên tiếng, chỉ là ôm chặt bờ vai không hề động đậy.

Thịnh Nghiệp Sâm không giải thích bất kỳ nguyên nhân gì sau khi nén lo thuốc, anh nằm xuống lạnh lùng nói: “Đi ngủ.”

Hai chữ giống như sóng gợn dập dờn, sau đó lại yên lặng như cũ.

Lục Tắc Linh cả đêm đều không ngủ, nhìn trần nhà thức tới sáng, cô rón rén đứng dậy nhặt những viên thuốc trên mặt đất, giống như là chấp vạ một khối ghép hình lộn xộn, cho rằng mỗi một khối đều sai lầm, nhưng cuối cùng vẫn không dừng lại, dù sao vẫn là tưởng tượng, có lẽ là đúng, có lẽ ngay sau đó sẽ hoàn chỉnh.

Nhặt xong toàn bộ viên thuốc, ngẩng đầu lên Diễm Quỳ Đình thấy Thịnh Nghiệp Sâm đã ngồi lên, biết rõ rằng anh không nhìn thấy, vẫn là không tự giác có chút nhút nhát chống lại ánh mắt của anh.

Lục Tắc Linh mDiễm Quỳ Đình ấp máy môi, đánh bạo nói: “Hôm nay anh có muốn ăn sáng sớm không? Hôm nay em làm món bạch trâm kê (một món ăn chế biến từ gà) mà anh thích.”

Cô như là phạm nhân chờ tuyên án, nắm chặt tay, trong đầu suy nghĩ vô số khả năng, cũng không biết qua bao lâu, cô không thấy Thịnh Nghiệp Sâm nói gì, khẩn trương nói: “Không sao, anh bận nhiều việc không cần phải để ý đến em.”

Khóe miệng Thịnh Nghiệp Sâm giật giật, cuối cùng hất mặt đi, xỏ dép sờ soạn đi vào phòng tắm, cũng không quay đầu lại.

Lục Tắc Linh cười tự giễu, cảm thấy chính mình thật ngốc, ba năm, cứ nhiên còn có thể chờ mong anh có thể đáp trả. Anh không thích cô, toàn bộ thế giới đều biết, căn bản là cô hủy đi toàn bộ khát vọng của anh, hiện giờ cô còn có thể có được những thứ này đã là may mắn lắm rồi, cô không có lòng tham tuyệt đối không.

3. Chương 3

Hồi tưởng lại năm 2008, lúc tất cả mọi việc còn chưa xảy ra.

Một năm không có gì khác lạ, Lục Tắc Linh đang học đại học năm hai, một phòng ngủ sáu cô nương thì đã có năm người có bạn trai, ngược lại người xinh đẹp nhất là cô mà vẫn còn cô độc.

Thời tiết tháng mười, ở trong phòng tắm sẽ bớt lạnh hơn, vì vậy tất cả mọi người cứ như tổ ong xông vào nhà tắm. Giơ túi quần áo lên, xếp thành một hàng thật dài để chờ tắm. Đứng trước Lục Tắc Linh là cô bạn tốt nhất của cô Hạ Diên kính, cô nhón chân lên nhìn phía trước một chút, tốc độ ngoa nguây của đội ngũ này thật sự rất chậm chạp, cô tức giận oán trách: “Cái trường rách nát này, còn tự xưng là có trang thiết bị tốt! Ngay cả chỗ ngồi chờ trong phòng tắm cũng không có, đã là thời đại nào rồi, còn phải luyện người như vậy?”

Lục Tắc Linh vung qua vung lại cái bím tóc đuôi ngựa của cô, cười nói: “Kiên nhẫn chút được không, một lát nữa sẽ không chuyện gì.”

“Thế nào mà không có việc gì chứ?” Hạ Diên Kính đang nói, đột nhiên đảo tròn mắt, hạ thấp giọng nói: “Đột nhiên mình lại nhớ ra, một lát nữa có thể sẽ có chuyện lớn đó, tên tử quỷ nhà mình muốn mình cùng hắn ta đi mua chuột đó.” Cô riu rít nói, “Con chuột thì lúc nào ms3 không mua được chứ! Nhưng hội trưởng ——” cô cố ý kéo dài hai chữ này ra: “Gọi mình buổi tối đi họp! Mình làm sao có thể không đi chứ!”

Vừa nghe đến hai chữ “Hội trưởng”, mắt Lục Tắc Linh bắt đầu gợn sóng, sáng rực lên, lập tức nịnh hót khoác tay Hạ Diên kính.

Hạ Diên kính biết cô sẽ phản ứng như vậy, cố ý trêu đùa cô: “Nếu như người nào đó lấy lòng mình, mình sẽ đau bụng ngay lúc đó luôn.”

“Mình mời cậu ăn Ice Cream.”

“Haagen-Dazs.”

“Đồng ý.”

Lục Tắc Linh cười đến không khép miệng lại được, dính lên vai Hạ Diên kính làm bộ dạng người vợ nhỏ: “Mình biết cậu tốt nhất mà!”

Hạ Diên kính bày ra một bộ mặt chán ghét, phũ bả vai, cùng Lục Tắc Linh kéo dài khoảng cách, “Mắt của cậu nhất định bị mờ heo dán lại rồi, chưa từng gặp qua người nào như cậu.”

Lục Tắc Linh không biết sống chết tiếp tục cười, tâm tình đã sớm bay đến buổi tối nay rồi.

Hạ Diên kính nhìn bộ dạng hết thuốc chữa của cô, lắc đầu một cái, hạ thấp giọng hỏi cô: “Cậu nói thật ỉn biết, rốt cuộc cậu coi trọng Thịnh Nghiệp Sâm là vì cái gì? Vì hắn ta đẹp trai? Gia thế tốt? Mặc dù hắn rất ưu tú, nhưng ở trường người như hắn ta vẫn có rất nhiều, mặc dù đáng đáp của cậu so với mình có thua một chút xiu, nhưng mà ở trong trường cũng rất nổi trội, làm gì mà cần phải nhất định sống chết với một gốc cây như hắn, rốt cuộc là cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Nếu mình nói mình nói mình chỉ cần một mình anh ấy, cậu có tin không?”

“Mình tin, nhưng vấn đề là, cậu lay lắt nỗi sao?”

Hạ Diên kính nhẫn tâm nói, Lục Tắc Linh không nói thêm gì nữa, mím môi, mắt nháy nháy, làm cho Hạ Diên kính cũng không nhẫn tâm nói tiếp, không kiên nhẫn khoát khoát tay: “Được rồi được rồi, thu hồi ánh mắt của cậu lại đi! Đi đi đi đi! Không quản cậu đi vào núi đao biển lửa nữa đâu! Chết cũng đáng đời! Đừng quên Haagen-Dazs của mình là được!”

.

Tắm rửa qua, đổi một bộ áo đầm, đêm tháng mười, mặc áo đầm có vẻ hơi mỏng manh, nhưng vì đẹp mắt, Lục Tắc Linh bất chấp mọi thứ, không phải người ta thường nói “Nữ vi duyệt kỷ giả dung” , mỗi lần biết có thể sẽ được gặp Thịnh Nghiệp Sâm, Lục Tắc Linh liền cảm thấy quần áo treo trong tủ không đủ mặc, món nào cũng rất khó coi, cô vì anh mà khấn nguyện, mặc dù tầm mắt của anh sẽ không mang theo bất kỳ ý tứ nào khi nhìn cô, cô cũng muốn mình phải hoàn mỹ.

Tám giờ, Lục Tắc Linh đứng giờ đến phòng làm việc của hội học sinh, đứng ở cửa phòng, cô liếc mắt liền thấy được trong ở một đám người Thịnh Nghiệp Sâm đang rất bận rộn.

Anh mặc một bộ jacket màu cà phê hàng hiệu, quần jean, chân mang một đôi giày da màu đậm, bộ dạng sạch sẽ đầy cứng chặc. Giờ phút này anh đang cúi đầu nghe đội trưởng Văn thể* báo cáo công việc, thỉnh thoảng gật đầu một cái, mấy sợi tóc ở trên trán cũng đang đung đưa theo, hình ảnh đó giống như một bức tranh đầy cuốn hút, một vụn năm, mỗi mắt chờ mong.

(* Văn hóa & thể dục thể thao)

Lục Tắc Linh ngây người. Cho đến khi có một cán sự võ võ lưng của cô, đỉnh đặc nói: “Đại mỹ nhân sao lại tới nơi này! Nhóc con Hạ Diên kính này ! Hôm nay nên là cô ấy làm việc tại sao lại là em tới?”

Lục Tắc Linh hí mắt cười cười: “Tiểu Kính có chút việc, em đến thay cô ấy, dù sao những chuyện cô ấy có thể làm em nhất định có thể làm được, ai tới cũng vậy thôi!”

Cán sự nhíu mày, chỉ chỉ về phía Thịnh Nghiệp Sâm: “Hội trưởng tìm đó,em đi tìm cậu ta đi.”

“Ừ.” Lục Tắc Linh gật đầu một cái.

Sau khi đội trưởng Văn thể báo cáo xong, Thịnh Nghiệp Sâm tập hợp mọi người lại, chủ yếu là bố trí nhiệm vụ làm tiết mục nghệ thuật cho trường, trừ xã đoàn ra, các bộ phận của hội học sinh đều phải tham gia, hơn nữa còn là tranh tài trong nội bộ.

Sau khi kết thúc,mọi người giải tán, Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên ngẩng đầu hô một tiếng: “Lục Tắc Linh! Tới đây!”

m thanh của hắn trầm thấp như tiếng đàn vi-ô-lông-xen vang lên, lục Tắc Linh chỉ là nghe được tên của mình được phát ra từ trong miệng của anh, mà đã khấn nguyện đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Cô bước vào trong, “Hội trưởng, có chuyện gì sao?”

Thịnh Nghiệp Sâm rất bận, vẫn cúi đầu, vừa đánh chữ đồng dấu này nọ, vừa nói: “Vốn là gọi Hạ Diên kính tới, đã sớm biết cô ấy không đáng tin cậy, dù sao hai người cũng cùng hệ tiếng Trung , ai tới cũng vậy thôi.” Anh ần một trang giấy đưa cho cô: Đây là bản thảo đọc diễn văn lúc cuối của hội học sinh, tôi xem xong rồi, viết vô cùng tệ, cô về chỉnh sửa lại, tôi muốn nó bao hàm tất cả mọi tin tức mà tôi đồng dấu, cố mà viết cho sinh động vào, thể hiện tinh thần đại học của chúng ta, chớ có làm giống như mấy lời chúc nhau trong hôn lễ suốt 180 năm không hề thay đổi.”

Còn không đợi Lục Tắc Linh trả lời, Thịnh Nghiệp Sâm đã đi ra bên ngoài: “Tôi muốn vừa đi vừa nói! Cô viết cho tốt rồi giao cho tôi, tốt nhất là nhanh lên một chút, trong vòng ba ngày thôi, làm phiền cô!”

Nhìn bóng lưng bận rộn của Thịnh Nghiệp Sâm, trong lòng Lục Tắc Linh có chút ngọt ngào . Cô có thể đến giúp anh, thấy thể nào đều có cảm giác giống như phu xướng phụ tùy, chỉ thể này cũng đủ làm cô vui rồi.

Chịu đựng cả đêm, liên tục trau chuốt, bản thảo của Lục Tắc Linh cũng được cho ra, ngày thứ hai, mới tám giờ, cô đã ôm bản thảo ở trong lòng chạy đến báo, cô nghe ngóng được ,anh đang nơi đó.

Còn chưa đi vào để báo lại, liền nghe thấy giọng nói Thịnh Nghiệp sầm rất nghiêm túc, anh đang khiển trách một cán sự đang cầm tiết mục biểu diễn: “Cậu đang làm cái gì vậy hả? Ngày mai phải diễn rồi ! Bây giờ mới nói với tôi cô ấy đã về nhà ông bà rồi hả ? Trước đó tôi không phải đã nói với cậu cần tuyển toàn người chuyên nghiệp để biểu diễn, chơi đại một khúc AB gì đó, nếu xảy ra vấn đề gì thì còn có thể thay thế được, cậu nói xem bây giờ phải làm thế nào hả?”

Anh chau mày, trên mặt có khó nén được tức giận, “Được rồi, cậu đi về đi, bây giờ tiết mục của cậu tôi chỉ có thể cho hủy thôi.”

Nói xong anh xoay người muốn đi. Lục Tắc Linh vội vàng gọi anh lại: “Hội trưởng!”

Thịnh Nghiệp Sầm nghe có người gọi nên quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy là cô, lại lộn trở về.

“Chuyện gì?”

Lục Tắc Linh thận trọng đưa bản thảo lên: “Em viết xong rồi.”

Thịnh Nghiệp Sầm có chút kinh ngạc: “Nhanh như vậy?” Anh nhận lấy bản thảo, mở ra , bắt đầu nghiêm túc đọc, càng về sau đường cong trên khoe miệng càng giương cao: “Không tệ nha Lục Tắc Linh, bản thảo này viết rất có chuẩn mực.”

Lục Tắc Linh cười cười, thấy người cán sự đang cúi đầu ở bên cạnh, có chút không nhìn được: “Hội trưởng, vừa rồi có chuyện gì vậy ạ?”

“Bọn họ đăng kí tiết mục xong rồi bây giờ muốn rút ra. Nhạc kịch Piano, kết quả là người chơi dương cầm lại đi về nhà mất rồi.”

Lục Tắc Linh trừng mắt nhìn, nhanh chóng xung phong nhận việc: “Biểu diễn khúc nào vậy? Có lẽ em sẽ giúp được cũng không chừng.”

“Em?” Thịnh Nghiệp Sầm hiển nhiên có chút không tin tưởng: “Cô nương đó là Piano chuyên nghiệp, mấy bài hát được chọn đều có độ khó cao.”

“Em.” Lục Tắc Linh nhỏ giọng nói: “Em cũng học được vài chục năm rồi, hiểu sơ một chút.”

Thịnh Nghiệp Sầm cúi đầu nhìn xuống bản thảo, lại nhìn người cán sự không chịu rời đi, giơ giơ lên tay nói: “Cậu, tới đây, dẫn cô ấy đi vào để cho cô ấy đàn thử một khúc, cậu có thể làm tiết mục như cũ.”

Vị cán sự cảm kích nhìn về phía Lục Tắc Linh, mà trong ánh mắt của Lục Tắc Linh lóe lên ánh sáng khó có thể thở lại bình thường.

Cô ở trong lòng âm thầm nghĩ, hành động này của Thịnh Nghiệp Sầm, là tin tưởng ý của cô sao?

Thật sao? Đúng không!

Tiết mục nghệ thuật hoàn mỹ tấm màn rơi xuống, do có Lục Tắc Linh tham dự nên nhạc kịch Piano được bỏ phiếu chọn làm tiết mục Đề Nhị Danh, Đề Nhất Danh theo thường lệ đều bị Hạ Vũ trong xã đoạt được, mấy năm gần đây xã đoàn nghệ thuật cổ điển đều dành được nhất hạng. Cán sự tổ chức tiết mục ôm giấy chứng nhận cơ hồ mừng rỡ như điên, cùng xã lý xã viên ôm lại ôm, vô cùng náo nhiệt.

Lục Tắc Linh thừa dịp loạn liễn này lui trận, trên người cô vẫn còn mặc lễ phục biểu diễn, mặc bộ lễ phục một quai ở tháng mười như thế này nên chút lạnh, cô theo bản năng ôm lấy hai cánh tay, phía sau khán đài hiện tại có quá nhiều người, cô không chen vào được, chỉ có thể đứng chờ ở cửa.

Cô nhàm chán lấy mũi bàn chân vẽ vài vòng trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy bả vai ầm ập, cô theo bản năng quay đầu lại, phát hiện trên người có thêm một cái áo khoác tây trang màu trắng, mà chủ nhân của cái áo khoác, chính là Thịnh Nghiệp Sầm, người cô hâm mộ đã lâu.

Anh trước sau như một thân sĩ, đối với nữ sinh vừa quan tâm, vừa duy trì một khoảng cách, là một người đàn ông tốt trong lòng mọi người. Cô biết hành động này của Thịnh Nghiệp Sầm cũng chẳng phải là ám hiệu mập mờ gì, nhưng cô vẫn không nhìn được mà rung động.

Thịnh Nghiệp Sâm cười ôn hòa, áo sơ mi trắng trên người của anh đã bị gỡ ra vài nút, phong thái tùy ý, lại mang theo vài phần tự nhiên, thật làm người ta bị mê hoặc.

“Hôm nay biểu diễn rất tốt, quả thật khiến tôi được rửa mắt mà.”

Lục Tắc Linh xấu hổ cười cười, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Chân mày Thịnh Nghiệp Sâm chau lên, rõ ràng là điệu bộ ngả ngớn, nhưng lại không làm cho người khác cảm thấy không thoải mái, anh lại cười nói: “Bản thảo là do Lục tiểu thư viết, đàn cũng là do Lục tiểu thư đàn, Lục tiểu thư giúp ân tình lớn như vậy, tôi muốn mời một bữa cơm để cảm ơn, xin hỏi Lục tiểu thư có thể nể mặt không?”

“Ừ.” Tâm tình Lục Tắc Linh đã sớm hồi hộp, nhưng vẫn là cố làm ra vẻ dè dặt, chỉ gật đầu một cái.

Thịnh Nghiệp Sâm cũng không để ý đến phản ứng của cô cho lắm, chuẩn bị nói gì đó, điện thoại di động của anh liên reo lên. Anh cúi đầu nhìn điện thoại một cái, ánh mắt chợt trở nên nhu hòa như nước, xoay người thấp giọng nghe điện thoại.

Lục Tắc Linh khẽ nghiêng người, nghe được giọng nói dịu dàng, dứt quãng của Thịnh Nghiệp Sâm nói với người ở phía bên kia điện thoại: “Được, lát nữa anh tới đón em. Ừ. Ừ. Hôm nay, anh mời một tiểu học muội ăn cơm. Không cần để ý cách ăn mặc quá, ở trong lòng anh em chính là người đẹp nhất. Được, được, được trong mắt cũng là đẹp nhất.”

Không cần phải nói thêm cái gì nữa, Lục Tắc Linh đã biết thân phận của người đó. Ánh sáng trong mắt như bị tưới một chậu nước lạnh, nhanh chóng dập tắt, chỉ còn lượn lờ làn khói trắng.

Cúp điện thoại, Thịnh Nghiệp Sâm xoay người lại, cười híp mắt trưng cầu ý kiến của cô, : “Dắt theo người thân cô không để ý chứ?”

Mới vừa rồi giọng nói còn ôn hòa, nhưng Lục Tắc Linh lại một mực cảm thấy giọng nói dịu dàng này không giống như lúc anh nói chuyện điện thoại, cô không biết khác nhau như thế nào, nhưng cô lại theo bản năng cự tuyệt thừa nhận nó.

Thầm mẩn, là một người vui vẻ, cô cố ý nói mấy câu thuận miệng vô cùng dễ nghe với anh, ánh mắt mừng rỡ như điên, mà anh, hoàn toàn không biết có một cô gái yêu anh mãnh liệt đến thế.

Anh không hề che giấu yêu thương của mình với một cô bé khác, thái độ thản nhiên như thế này, đối với Lục Tắc Linh, là một đả kích vô cùng lớn.

Nhấn nạt đè nén khổ sở ở trong lòng, Lục Tắc Linh nở nụ cười, giống như thật sự không thèm để ý tới nói: “Dĩ nhiên, học tỷ lợi hại như vậy! Em cũng vậy muốn cùng học tập theo!”

Dứt lời, cô tự giác biểu hiện bộ dạng hoàn mỹ, tự lừa dối chính mình.

Cô muốn học tập cái gì? Cái cô muốn học nhất, là làm cách nào đi vào trong tim Thịnh Nghiệp Sâm, việc này, Diệp Thanh sẽ chịu dạy cô sao?

4. Chương 4

Lục Tắc Linh nghe nói Thịnh Nghiệp Sâm có gia thế cực tốt, nhưng anh lại là người khiêm tốn, lại không chảnh, cũng chưa từng tiêu tiền như nước, điều này làm cho ấn tượng của Lục Tắc Linh đối với anh càng tốt thêm mấy phần. Bởi vì anh khiêm tốn, nên chỗ anh mời khách cũng không phải nơi nổi tiếng gì, cũng chỉ có mấy món tử bình thường, quán cơm không lớn, chỉ có bốn, năm bàn, sử dụng bình phong làm bằng tre để ngăn cách, thoát nhìn rất là thanh nhã. Lục Tắc Linh cùng Thịnh Nghiệp Sâm tới trước, mới vừa ngồi xuống, nước trà còn chưa kịp uống, Thịnh Nghiệp Sâm liền nhận điện thoại đi ra ngoài, không tới một phút, đã nhìn thấy anh mỉm cười đi vào, sau lưng còn có một người mà Lục Tắc Linh hết sức quen thuộc — Diệp Thanh.

Diệp Thanh rất nổi tiếng ở trong trường, một phần là do ở trong trường học cô được xem là “Bạo chúa trong trường”, hàng năm đều cầm học bổng hạng nhất, mặc dù đã học năm tư rồi, nhưng vẫn rất được các thầy cô ở trong trường chăm sóc; mặt khác, dung mạo của cô thanh tú, lịch sự, tao nhã, lại còn là bạn gái của Thịnh Nghiệp Sâm, mặc dù lớn hơn Thịnh Nghiệp Sâm một lớp, nhưng hai người đúng là trai tài gái sắc, xứng đôi vô cùng.

Lục Tắc Linh nhìn Thịnh Nghiệp Sâm dịu dàng kéo ghế cho Diệp Thanh, sau khi Diệp Thanh ngồi xuống hai người còn ăn ý nhìn thẳng vào mắt nhau, không tiếng mà cười, hình ảnh này hài hòa đến chói mắt, cô bất giác có chút mất mát.

Kỳ thật nếu chỉ nói về diện mạo, thì Diệp Thanh kém hơn so với Lục Tắc Linh, chỉ là Diệp Thanh có vóc dáng cao gầy, phong cách cực tốt, mái tóc đen dài của cô quanh năm đều rủ xuống vai, trong rất thuần khiết, đủ để cho người khác lần đầu tiên nhìn thấy liền chú ý tới cô, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể trở thành truyền kỳ ở trong trường, khiến các bạn nam phải dùng câu thơ của Lý phu nhân* để hình dung về cô ——“Bắc phương hữu giai nhân, Tuyệt thế nhi độc lập. Nhất cổ khuynh nhân thành, Tái cổ khuynh nhân quốc. .”

(*Lý phu nhân hay Hiếu Vũ hoàng hậu, tên đã thất truyền, người ở Trung Sơn nay là Định Châu tỉnh Hà Bắc , giỏi ca múa. Bà là một phi tần rất được sủng ái của Hán Vũ Đế nhà Tây Hán.)

Lục Tắc Linh ngơ ngác nhìn mái tóc dài đen như đêm của Diệp Thanh, giống như một tấm màn đen, làm cho cô vĩnh viễn không thể nhìn thấy đầu là cuối. Mái tóc dài của Diệp Thanh làm cho Lục Tắc Linh có ấn tượng sâu sắc, rất nhiều năm sau đó, Lục Tắc Linh nhất định phải giữ lại kiểu tóc dài thẳng mượt đó, trông rất thật, giống như một cái màn màu đen. Cô giống như một vật thay thế, bắt chước Diệp Thanh đến từng cái nhăn mày hay nụ cười, nhưng lại không có cách nào học được khí phách của Diệp Thanh, tự nhiên, cũng không có cách nào đi vào trái tim của Thịnh Nghiệp Sâm được.

Diệp Thanh sau khi ngồi xuống liền lưu loát đánh giá các món ăn, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn cười nhìn cô ấy, ánh mắt ấy vô cùng đắm đuối và đưa tình, Lục Tắc Linh nghĩ, nếu như anh có thể nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, cho dù là một cái cũng được, cô có chết cũng nguyện ý.

Trong bữa cơm Lục Tắc Linh luôn gượng cười, Diệp Thanh sợ không khí lúng túng, nên luôn tìm chuyện để nói Với Lục Tắc Linh .

“Tắc Linh học năm mấy rồi ?”

Lục Tắc Linh dùng cái muỗng khuấy mặt nước canh, nói thật nhỏ: “Năm thứ hai rồi.”

“Thật tốt.” Diệp Thanh hâm mộ nói: “Ai, chỉ chớp mắt một cái mà chị đã học đến năm tư rồi, chỉ mới nghĩ tới tương lai thôi mà đã nhức đầu rồi.”

Lục Tắc Linh cười cười: “Học tỷ ưu tú như vậy, nhất định có rất nhiều người muốn cướp, tương lai đâu có gì phải lo lắng nữa.” Nói xong cô dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn Thịnh Nghiệp Sâm nhỏ giọng nói: “Huống chi còn có người bạn trai tốt như học trưởng thế này, thật là khiến người khác hâm mộ.”

Diệp Thanh cười rất vui vẻ, đưa tay đánh tay Thịnh Nghiệp Sâm một cái, bộ dạng giống như một đứa bé ngây thơ đang nũng nịu nói: “Anh ấy á, trước giờ chỉ toàn giả bộ trước mặt mọi người thôi, chờ mọi người nhìn thấy bộ mặt thật của anh ấy, khẳng định sẽ không còn cảm thấy anh ấy tốt nữa.”

Thịnh Nghiệp Sâm nghe cô nói như vậy, cũng không tức giận, ngược lại cười híp mắt nói: “Tất nhiên, anh hư như vậy đó, em nhất định phải giữ lấy anh cả đời, tránh để cho anh lại đi gieo họa cho người khác.”

Diệp Thanh xấu hổ nhìn Lục Tắc Linh Nhất, vừa tỏ ý xin lỗi vừa giận dỗi mắng một câu: “Không biết xấu hổ, ai ở với anh cả đời chứ? Ít nói hư nói vượn đi.”

“”

Những người yêu nhau luôn vô thức toát ra thâm tình cùng quyến luyến, không xem ai ra gì, cứ bày tỏ tình cảm nồng ấm của hai người, Lục Tắc Linh cảm thấy trong lòng khổ sở, cô không dám nói ra tình cảm của mình, chỉ có thể chôn sâu vào trong lòng.

Ăn cơm xong, Thịnh Nghiệp Sâm muốn đưa Diệp Thanh về, bởi vì ký túc xá của năm tư nằm độc lập, cũng rất xa, cho nên ba người không cùng đường với nhau, Lục Tắc Linh chỉ có thể một mình trở về phòng. Dọc theo đường đi tâm tình của cô rất tệ, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh tình tứ của Thịnh Nghiệp Sâm và Diệp Thanh, những lời nói đó, động tác đó, như chạm vào trong lòng làm cho cô đau nhói, cô cảm thấy vô cùng ghen tỵ, nhưng không thể làm gì được. Yêu thầm đã là một việc khổ sở rồi, yêu thầm một người đã có người yêu, lại càng thêm đau càng thêm khổ hơn. Từ khi cô phát hiện ra mình thích Thịnh Nghiệp Sâm, cô cũng biết mình đã lọt vào bể khổ vô biên, không thể quay đầu.

Có lẽ là do cô suy nghĩ đến mức nhập thần, vô thức đã đi ra giữa lộ, mấy tiếng “Nói thì thầm”, kèn xe cùng tiếng thắng gấp thật dài đã cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, đến lúc cô phục hồi tinh thần lại, một chiếc xe con đã dừng ở trước mắt cô. Tài xế trong xe cực kỳ tức giận nhô đầu ra, giận dữ mắng: “Muốn chết hả! ?” Người nọ còn chưa nói xong, tầm mắt liền nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh. Cả hai người đều sững sờ.

Lục Tắc Linh không ngờ sẽ gặp Lâm Hiểu Phong, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, còn không đợi cô kịp nói gì, Lâm Hiểu Phong liền giễu cợt nói: “Cô không có mắt hả? Đi không đi mà lại đứng giữa đường?”

Lục Tắc Linh nghe thấy vậy liền dừng lại, hít sâu một hơi, khó chịu trả lời lại một cách mỉa mai: “Vậy tốc độ của cô như thế này, là muốn đi gặp diêm vương sao?”

Lâm Hiểu Phong hét lên một tiếng, “Cô càng ngày càng nhanh mồm nhanh miệng, đừng quá hả hê.”

“Cô. . .” Lục Tắc Linh còn muốn nói thêm điều gì đó, liền bị một giọng nói đầy nam tính cắt đứt, chỉ thấy Thịnh Nghiệp Sâm vội vã chạy tới, ân cần hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Tắc Linh không ngờ Thịnh Nghiệp Sâm sẽ trở lại nhanh như vậy, liền không thèm tranh cãi với Lâm Hiểu Phong nữa, theo bản năng liền hỏi một câu: “Sao anh lại trở về nhanh như vậy?” Giọng nói cũng dần trở nên ôn hòa hơn.

“Diệp Thanh không yên tâm để một cô gái như cô về một mình, tôi là đàn ông nên đi bộ cũng nhanh, nên nhanh chóng đuổi theo.” Mắt anh liếc nhìn chiếc xe của Lâm Hiểu Phong một cái rồi quay lại nhìn Lục Tắc Linh, hỏi “Không có sao chứ, có bị đụng vào đâu không?”

Lục Tắc Linh lắc đầu, “Em không sao, em không bị đụng trúng.” Cô khẽ ngược lên nhìn Thịnh Nghiệp Sâm, ngũ quan của anh giống như được ánh trăng bao phủ nên càng làm lộ ra khí khái anh hùng hừng hực, chân mày nhíu chặt lại càng làm cho anh thêm mấy phần nam tính, cô đã sớm chết mê chết mệt, đem những lời ác ý của Lâm Hiểu Phong quẳng tuốt ở sau óc.

Mà Lâm Hiểu Phong ngồi ở trong xe tất nhiên cũng nhìn thấy rõ màn này, cô đương nhiên là biết Thịnh Nghiệp Sâm, ngày trước lúc cô và Lục Tắc Linh còn thân thiết, đương nhiên cũng sẽ biết chuyện Lục Tắc Linh có tâm thư với Thịnh Nghiệp Sâm, cô thấy Lục Tắc Linh không còn lòng dạ nào gây chiến nữa nên cũng không dây dưa nữa, khởi động xe chạy đi. Nhưng mới chạy được một đoạn liền lùi xe trở lại, dừng lại trước mặt Lục Tắc Linh, quay cửa xe xuống, Lâm Hiểu Phong liếc mắt nhìn Thịnh Nghiệp Sâm trước, sau đó lại khinh miệt liếc mắt nhìn Lục Tắc Linh, nói: “Đã sớm biết cô sẽ có hôm nay, cô dù có phách lối thế nào đi nữa, vẫn không che giấu được cô là “loser(*)”.”

(*) người thua cuộc

Nói xong, cô ta cười ha ha hai tiếng, rồi đi. Lục Tắc Linh nhìn bóng xe của cô ta rời đi, cô biết cô ta nói vậy là có ý gì. Quay đầu lại nhìn Thịnh Nghiệp Sâm một cái, khẽ thở dài một hơi.

Do không rõ ràng chân tướng như thế nào nên Thịnh Nghiệp Sâm chỉ biết sống vai đi cùng cô, dò hỏi: “Hai người quen nhau?”

“Ừ.”

Thấy Lục Tắc Linh không muốn nhắc tới, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không hỏi nhiều nữa.

Lục Tắc Linh đương nhiên là biết Lâm Hiểu Phong, không chỉ biết, mà còn vô cùng quen thuộc, hai người từ lúc còn học trung đã là bạn Khuê Mật, ước hẹn cùng nhau đến trường đại học này, suy nghĩ lúc đó rất đơn thuần, hai người lại chuyên tâm học tập, cũng chưa từng có mâu thuẫn gì, cho đến vào đại học, Lục Tắc Linh là người “chạm tay có thể bỏng” nhất trường đại học, nam sinh theo đuổi cô nhiều không kể xiết,

thường hay đứng chờ ở dưới gốc cây tỳ bà phía dưới phòng ngủ của cô, đã trở thành một cảnh vô cùng quen thuộc, cho nên về sau cái câu kia luôn được mọi người gọi là “Cây chờ đợi”. Lúc đó Lâm Hiểu Phong đối với tất cả những chuyện này cũng không có bất kì cảm giác gì, còn thường ở trước mặt Lục Tắc Linh lôi những người theo đuổi đó ra giễu cợt, Lục Tắc Linh đối với cô cũng rất dung túng.

Tình bạn của con gái luôn không chắc chắn, huống chi lại còn dính đến chữ tình. Mỗi tình đầu của Lâm Hiểu Phong, ngay cả người tỷ muội thân nhất cô cũng không muốn nói ra, nhưng cậu nam sinh mà cô thích lại thích Lục Tắc Linh, không chỉ thích, mà còn thích rất vang động, từng để 99 đóa hoa hồng ở phía sau xe đứng dưới phòng ngủ chờ cô, chỉ mong chiếm được một nụ cười của mỹ nhân.

Khi đó trái tim của Lục Tắc Linh chỉ có mình Thịnh Nghiệp Sâm, nên đối với những người khác không có bất kì cảm giác nào, dù có theo đuổi mãnh liệt như thế nào cũng không thể dấn động được cô, cô đối với những người đó cũng rất lạnh nhạt. Gia cảnh cùng đãi ngộ làm cho Lâm Hiểu Phong nhìn thấy cảnh này từ đây đến cuối cũng không thể nói gì, ghen tỵ làm cho cô ta không còn như trước nữa, cô ta luôn chê cười bới móc, chỉ trích Lục Tắc Linh, mà Lục Tắc Linh lại không rõ chân tướng, cho là mình không tốt, cho đến khi bị Lâm Hiểu Phong hãm hại, việc cô ta ăn trộm bị bại lộ, Lục Tắc Linh mới kinh ngạc tỉnh ngộ, thì ra mình coi người ta như tỷ muội tốt, mà người ta lại còn ghét mình.

Ngày ấy, hai người ngồi trên cái cọc xi măng trên sân thượng, lần cuối cùng lấy quan hệ tỷ muội để nói chuyện phiếm với nhau, Lục Tắc Linh không muốn giải hòa, Lâm Hiểu Phong cũng không muốn cứu vãn chuyện gì, cô ta lần đầu tiên nói ra tình cảm ở trong lòng mình, chỉ trích Lục Tắc Linh vũ nhục tâm ý của người, tự cho là đúng. Lục Tắc Linh khiếp sợ lại khổ sở, nhất thời kích động, mĩa mai cô ta một câu: “Nói cho cùng là do cậu ghen tỵ với tôi, dù cậu có làm nhiều việc hơn nữa, cũng chỉ để cho người ta thấy cậu là “loser” mà thôi.”

Câu nói này, hoàn toàn chặt đứt tình tỷ muội hơn năm năm của hai người. Nhưng lại không ngờ, câu nói đó, không tới một năm sau, Lâm Hiểu Phong đã trả lại cho cô, cũng dùng giọng điệu miệt thị như vậy. Trong lòng Lục Tắc Linh có chút khó chịu, khẽ thở dài một hơi, cảm khái vô hạn mà nói: “Thế giới này thật sự kỳ quái, cho tới bây giờ luôn luôn không phải là người đúng thắng, mà là người thắng đúng.”

Thịnh Nghiệp Sâm dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lục Tắc Linh, để thể hiện thái độ đúng mực nên anh không hỏi thêm gì nữa, chỉ là sau khi đưa Lục Tắc Linh phòng ngủ, anh lại gọi cô: “Lục Tắc Linh.”

Tâm tình của Lục Tắc Linh hơi khó chịu, im lặng quay đầu lại.

Thịnh Nghiệp Sâm thương tiếc nhìn cô, vỗ lên bả vai của cô khích lệ nói: “Đừng bởi vì một số người làm cho cô thất vọng mà liên lụy đến cả thế giới, hãy nhìn kỹ xung quanh của mình, tốt nhất là những người ở bên cạnh cô.”

Câu nói không chứa bất kỳ ý tứ mập mờ nào, cũng làm cho tâm hồn trở nên ấm áp hơn, các loại uất ức nhất thời xông lên đầu, nước mắt lặng yên không một tiếng động rơi xuống, cô cố gắng chịu đựng, cố gắng đem nước mắt nuốt trở về, cô muốn cố gắng hiểu rõ Thịnh Nghiệp Sâm, lúc này đây, anh đang rất dịu dàng với cô, cô lại càng muốn nhìn thêm tí nữa.

“Cảm ơn.” Giọng nói của cô hơi run.

Thịnh Nghiệp Sâm nhìn thấy bộ dạng quật cường của cô không khỏi bật cười: “Đúng là trẻ con, lên đi, ngoan ngoan ngủ một giấc, tất cả sẽ qua thôi.”

Lục Tắc Linh quay đầu lại, mỗi một lần quay đầu lại đều có thể nhìn thấy cái bóng sáng chói của Thịnh Nghiệp Sâm dưới ánh trăng. Anh vẫn cười, nhất thời làm cho cô mất hết sức lực. Cô là người rất dễ thỏa mãn, cho dù chỉ có như vậy, cũng đã làm cô vui mừng rồi.

Hơn một năm qua, không phải cô chưa từng có suy nghĩ từ bỏ, nhưng không thể nào bỏ được, một người tốt như Thịnh Nghiệp Sâm, một khi đã thích, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Lúc mới vừa vào đại học, bởi vì Hạ Diên Kính hào sắc, hai người mới cùng nhau vào hội học sinh, Lâm Hiểu Phong đối với các hoạt động ngoại khóa không có chút hứng thú gì, nên không tham gia. Tình yêu đầu đời của Lục Tắc Linh cũng bắt đầu từ đó, chung đụng lâu ngày, dần dần cũng bắt đầu có tình cảm đặc biệt với

Thịnh Nghiệp Sâm, lúc đó tình cảm cũng đã cạn, cô cũng đã chuẩn bị rút lui, nhưng đây lại là mối tình đầu của cô, và nếu như không có việc đó, cô cũng sẽ không một mực yêu anh đến như vậy.

Đó là lần hợp mặt thứ tư của hội học sinh, một đám người sau khi cơm nước xong xuôi liền rủ nhau chơi trò “Trốn thoát khỏi mật thất”, tự nhiên lại có trò chơi vui, nên tất cả mọi người rất hưng phấn, cho nên mọi người liền chọn cấp độ khó nhất. Mười mấy người giao diện thoại di động của mình ra, đổi bốn cái đèn pin, sau đó đi vào trạm kiểm soát. Bên trong tối đen như mực, khắp nơi đều là cửa, bên trong không gian nhỏ nhỏ chỉ để lại chút ít đầu mối, mọi người dựa vào đầu mối đó để tìm chìa khóa, mở hết cửa này đến cửa khác, cho đến khi toàn bộ cửa đều được mở ra. Lúc mới bắt đầu chỉ có vài phương trình toán, càng về sau thì đầu mối lại chuyển thành các phương trình hoá học, cuối cùng cũng đến lúc mở cửa sắt để đào thoát, mọi người từng bước từng bước đi đến cuối, lúc qua cửa ải cuối cùng, bởi vì quá hưng phấn, Lục Tắc Linh liền đi tuốt ở đằng trước chụp lấy nhanh chóng đi lại cửa.

Tất cả nam sinh bao gồm cả Thịnh Nghiệp sâm, thấy cô muốn đi tới mở cửa, lập tức nóng nảy hét một tiếng: “Đổi ngay!”

Nhưng lại không kịp, do quá hưng phấn nên Lục Tắc Linh đã kéo cửa ra.

Chờ đợi cô, lại không phải là cửa có phần thưởng, mà là một bó hoa tươi thật lớn cùng với bánh ngọt, và một con gấu bông cao bằng người. Trên lưng có một cái băng viết: DEAR Thanh, sinh nhật vui vẻ.

Hoa tươi trước mặt vô cùng kiều diễm, hai má Lục Tắc Linh đỏ lên, cô rút cuộc cũng biết lý do tại sao mọi người lại hét lên bắt cô đổi. Thì ra tất cả đều do Thịnh Nghiệp Sâm an bài, quanh co lòng vòng như vậy, cũng chỉ là muốn cho Diệp Thanh một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ. Khi mọi người đem chủ nhân đẩy tới thì Lục Tắc Linh cũng lặng lẽ thối lui về sau đứng chung với đám người ở ngoài. Cô yên tĩnh nhìn Thịnh Nghiệp Sâm ôm lấy Diệp Thanh, nhìn Diệp Thanh cảm động đến chảy nước mắt, đáng vẻ rất hạnh phúc, đáy lòng cô đột nhiên sinh ra một thứ gì đó khác thường.

Một khắc đó, Lục Tắc Linh cảm thấy rung động, đối với chân tình của Thịnh Nghiệp Sâm, từ tình bạn trong sáng, trở thành ái mộ. Về sau này, Hạ Diên kính lúc nào cũng hỏi cô đã bắt đầu thích Thịnh Nghiệp Sâm từ lúc nào, cô luôn không trả lời được, cô cũng không nhớ ra được thời gian cụ thể, có lẽ từ lần đầu tiên nhìn thấy anh thì đã bắt đầu thích. Cô thích bộ dạng thâm tình của anh đối với Diệp Thanh Nhất hướng, lúc nào cũng nghĩ tới nó, nếu người may mắn là cô thì tốt biết bao. Cô luôn nghĩ, tại sao trên thế giới chỉ có một Thịnh Nghiệp Sâm? Bởi vì yêu Diệp Thanh, cho nên không thềm để ý gì đến những việc khác, chắc chắn như vậy, làm cho người ta hâm mộ.

Trong trò chơi trốn thoát khỏi mật thất đó, tất cả mọi người đều trốn thoát, duy chỉ có cô, bị nhốt ở trong đó, không cách nào thoát ra được.

5. Chương 5

Tiết mục văn nghệ kết thúc trong hạnh phúc, tấm màn bạc liền được xuống, Thịnh Nghiệp Sâm ngẩng đầu lên, mọi người rủ nhau đến bờ biển chơi sảng tiện ăn mừng luôn, trong thành phố này không có biển, nên nếu mọi người muốn ra biển, phải thuê xe chạy bảy, tám tiếng mới tới được hòn đảo Tiểu Hải nổi tiếng, mấy tên đàn ông vừa nhìn thấy một Ceaser thì ủa nhau kéo vào đó, các cô gái không tìm chỗ thay quần áo, chỉ cùng nhau đi trên bờ biển.

Trước tiên bọn họ đi mượn phòng, nam nữ tách riêng ra, cứ ba người thì ở chung một phòng, Lục Tắc Linh được phân ở cùng với hai người nam nhất. Ba người cùng nhau đi vào, sắp soạn lại hành lý của mình, hai cô gái nam nhất so với cô hưng phấn hơn nhiều, lúc nào cũng lú lú nói không ngừng. Một người trong đó mới sắp soạn được một nửa, tự nhiên dừng lại thần thần bí bí hỏi người còn lại: “Này, cậu nói xem, hội trưởng cũng dẫn theo hội trưởng phu nhân tới, cậu thấy có khi nào bọn họ ở chung một phòng không?” Cô ấy nói xong, liền che miệng cười: “Ai nha, không biết cách âm của nhà trọ này có tốt hay không! Buổi tối chúng ta có thể nghe được gì không không ta?”

Lục Tắc Linh nghe đến đó, lưng tự nhiên cứng đờ, tay không tự giác xếp quần áo nhanh hơn. Trong lòng giống như có một máy trộn bê-tông, ngũ vị bị khuấy động làm cho ngổn ngang.

“Câu nói hừ nói vượn gì vậy? Trong đầu cậu chỉ toàn chứa sex, cờ bạc, ma túy mà thôi.” Một cô gái khác liếc một cái nói: “Mình chính là người chia phòng nè, hội trưởng ở cùng với những nam sinh khác. Không biết thì đừng có nói lung tung.” Cô ấy cũng nhỏ giọng nói: “Nghe học tử Tần nói, học tử Diệp rất có khí phách, hơn nữa còn khá bảo thủ, chị ấy với hội trưởng cho đến bây giờ vẫn rất thuần khiết và trong sạch.”

“Thôi đi, mình không tin, đã là thời đại nào rồi, cậu không thấy cứ đến thứ bảy là mấy nhà trọ trước cổng trường học đều đầy hết sao?”

“Được rồi được rồi, không phải ai cũng như vậy đâu, học tử Diệp của chúng ta là băng thanh ngọc khiết.”

“Mình chờ xem, chị ta có thể giả vờ đến bao giờ.” Em gái nhỏ đó không hề ngại miệng, cười híp mắt, giơ ngón cầm lên, nói với Lục Tắc Linh: “Học tử Lục, chị nói có không đúng?”

Lục Tắc Linh ngẩn ra, có chút xấu hổ nói: “Chị cũng không biết.”

Hai tiểu nha đầu cảm thấy không còn thú vị, thay quần áo xong thì đi ăn cơm, trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở Lục Tắc Linh: “Học tử, một lát nữa sẽ chơi trò chơi ở ngoài bờ cát, chị nhớ tham gia đó, đừng quên thay đồ bơi nha!”

Trong phòng vẫn còn lưu lại tiếng cười như chuông bạc của hai cô gái, Lục Tắc Linh chìm thật sâu vào đề tài mà họ mới vừa thảo luận, không biết vì sao, cô cảm thấy cực kỳ chua xót, cực kỳ bận tâm. Nếu như lời học muội nói, tình đến lúc nồng thắm thì có xảy ra chuyện đó cũng là bình thường thôi. Nhưng Thịnh Nghiệp Sâm. . . . Theo như cô biết, anh chắc chắn không phải hạn người như vậy.

Thay đồ xong, Lục Tắc Linh khóa cửa kỹ càng xong liền đi ra ngoài. Đi thẳng một đường tới bãi biển, trên đường đi không có người nào cả, hai bên đường toàn là thực vật màu xanh, xanh um tươi tốt, che hết cả tầm mắt, Lục Tắc Linh đang chuẩn bị đi về phía trước, thì nghe thấy ở trong bụi rậm xanh um đó vang lên hai giọng nói rất nhỏ. Lòng hiếu kỳ thúc giục, cô tiếp tục bước hai bước về phía trước, liền nhìn thấy bóng lưng của hai người. Cô nhận ra được, hai người đó chính là Thịnh Nghiệp Sâm và Diệp Thanh.

Thịnh Nghiệp Sâm thân mật ôm Diệp Thanh, thỉnh thoảng hôn sâu cô ta một cái, hình ảnh đó, cũng từng được nhắc đến trong thơ, mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở.

Diệp Thanh ở trong ngực Thịnh Nghiệp Sâm hơi thở có chút không ổn định, ngượng ngùng oán trách: “Sao anh lại háo sắc như vậy, người ta thấy thì sao!”

Thịnh Nghiệp Sâm cười: “Ai bảo em áp sát anh như vậy?” Giờ phút này Thịnh Nghiệp Sâm không còn dáng vẻ đứng đắn thường ngày nữa, mà là bộ dạng gấp gáp giống như đứa trẻ, ngây ngốc nói: “Nếu không tối nay chúng ta đi ra ngoài đi!”

“Anh muốn làm gì?”

“Động Phòng Hoa Chúc.”

“Lưu manh!”

“Vậy rốt cuộc có được hay không?”

“Dĩ nhiên không được! Mẹ em nói rồi, phải chờ đến khi kết hôn!”

Thịnh Nghiệp Sâm bị cự tuyệt, cũng không tức giận, chỉ trêu ghẹo nói: “Cha mẹ vợ muốn nướng khét con rể nha!”

“Không đứng đắn!”

Lục Tắc Linh không thể nghe lọt vào tai được nữa, mắt hờn đi đến bờ biển. phong cảnh rõ ràng xinh đẹp như vậy, chỉ là có người không đứng, tâm tình lại càng không đúng, Lục Tắc Linh không biết rốt cuộc là nó đẹp ở chỗ nào nữa, ngược lại còn cảm thấy buồn thật cô liêu không khỏi làm cho người ta sợ. Bên tai không ngừng vang lên những câu nói tình tứ của Thịnh Nghiệp Sâm và Diệp Thanh, tim cô như bị dao cắt trúng.

“Lục Tắc Linh!” Một cán sự chạy tới chỗ cô không ngừng ồn ào nói: “Chuyện gì thế này! Ra tới biển rồi mà còn mặc nhiều như vậy làm gì!” Cậu ta đến gần, chuẩn bị nói thêm gì đó, đột nhiên im lặng, tận nửa ngày sau mới thận trọng hỏi: “Lục Tắc Linh cậu sao vậy? Sao lại khóc?”

Lục Tắc Linh theo bản năng xoa xoa khuôn mặt, mới phát hiện ra mặt mình đầy nước mắt. Nhìn mu bàn tay ướt át, Lục Tắc Linh có chút hoảng hốt nghĩ, thì ra là do trái tim mình kháng nghị, tình yêu vô vọng này đến bao giờ mới kết thúc đây? Hơn một năm qua, cô không biết mình cố chấp giữ vững phần tình cảm này lại để đổi lấy cái gì, có lẽ cái gì cô cũng không chiếm được.

Vô số lần cô muốn buông tay, nhưng lại không có cách gì bỏ được, mỗi lần muốn khóc, cô thật vất vả mới sắp xếp tâm tình của mình lại cho thật tốt, nhìn thấy anh đối xử với cô như vậy cô lại không nỡ bỏ. Cô không hiểu, thậm chí một người sẽ đau như thế này sao?

Cô hít mũi một cái, lau sạch nước mắt, nói: “Cũng không có gì, tự nhiên mình thấy nhớ mẹ.”

Mẹ của Lục Tắc Linh bị bệnh rồi qua đời kho cô còn rất nhỏ, trong nhà chỉ còn lại hai cha con cô nương tựa lẫn nhau mà sống, mọi người ai cũng biết biết, cán sự sợ chột trúng vết thương của cô, nên không dám hỏi tiếp, tùy tiện hàn huyên đôi câu rồi đi. Giờ phút này, Lục Tắc Linh cảm thấy thật có lỗi vì đã đem mẹ ra làm lá chắn, cúi đầu thấp xuống, tâm tình càng thêm trầm thấp. Nhìn cán sự đi xa, cô rút cuộc cũng được yên tĩnh, ngồi ở trên bờ cát nghỉ ngơi thật lâu, cho đến khi mọi người bắt đầu chơi bóng nước cô mới cởi cái áo T shirt ra đi xuống nước.

Lục Tắc Linh cũng muốn chơi cùng bọn họ, nên không muốn dẫu mình dưới nước nữa, cô đang mặc bộ bikini hai mảnh do Hạ Diên Kính chọn cho cô, Hạ Diên Kính nói để cho cô “Kiểu diễm hơn người”, như vậy Thịnh Nghiệp Sâm sẽ chú ý đến cô nhiều hơn, chỉ là cách này không phù hợp với tính cách của cô, nên cô đã kịch liệt phản đối, vì thế liền bị Hạ Diên Kính cười nhạo: “Trương Ái Linh từng nói, khi yêu một người thì cho dù có là một bụi bặm thấp bé, thì cũng phải làm sao cho nó nở hoa. Còn cậu thì sao? Thấp đến nỗi bị nước cuốn một cái là trôi đi luôn, ngay cả một con chuột cũng không nhìn trúng cậu!” Nói xong thì một hai ép cô mua bộ bikini này.

Mặc dù các cô gái đi cùng cũng mặc bikini, nhưng cô cũng không muốn khoa trương quá như vậy, da thịt đều lộ hết ra bên ngoài, cô cảm thấy rất lo lắng, cho nên vẫn luôn núp ở dưới nước.

Không biết có phải cô bị xui xẻo hay không mà vừa đứng lên đã bị uống mấy ngụm nước lạnh đến từng kẻ rằng, chơi xong hai trận bóng, cô cũng bắt đầu nói chuyện vui vẻ với mọi người, Lục Tắc Linh phát hiện đồ bơi của mình sắp bị tuột ra mất rồi, có lẽ là do động tác quá mạnh, nên bị đứt chỉ, may là là cô đang ở dưới nước nên chưa bị ai phát hiện, nếu không chắc cô chết mất, cô không dám đi lên, cứ vui mình ở dưới nước. Mọi người thay phiên ra sân chơi bóng, nên không phát hiện ra chuyện khác thường, trong nước có rất nhiều người, giống như một cái bánh chảo, cô lẫn ở trong đó nên không dễ bị thấy được, cô nghĩ, chờ chút nữa mọi người tản đi bớt cô sẽ len lén chạy lên.

Tầm mắt của cô vẫn rơi trên người Thịnh Nghiệp Sâm, anh và Diệp Thanh ở chung một chỗ, hai người không biết đang nói gì, vừa nói vừa cười, tay của anh đỡ hông của Diệp Thanh, tư thế rất thân mật. Ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc ngắn ướt nhẹp của anh, trông bình yên, mặt nước lặn tẩn, màu lam giống như một bức tranh, cảnh vật này giống như được tạo nên vì bọn họ.

Lục Tắc Linh chưa xót nghĩ, xem ra toan tính của Hạ Diên kính tiêu tan rồi, mặc kệ cô mặc mát mẻ như thế nào, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không liếc nhìn cô một cái, tầm mắt của anh đã sớm bị người khác chiếm mất, không chia cho cô một chút nào. Huống chi lúc này cô lại chật vật như vậy, cả nhúc nhích cô cũng không dám, chứ nói gì tới đi hấp dẫn anh?

Cô đang suy nghĩ nhập thần, nên không phát hiện có người cản ánh mặt trời dùm mình, khi cô ngẩng đầu lên, thì Thịnh Nghiệp Sâm đã gần cô trong gang tấc, cô kinh ngạc lùi về sau vài bước.

Cô ôm chặt ngực, cắn môi, chưa biết phải nói gì, thì Thịnh Nghiệp Sâm đã cởi cái áo thun trên người anh ra, lúc này Thịnh Nghiệp Sâm bận chia đội ọi người, nên chưa kịp thay quần áo đã bị đẩy xuống nước, cho nên anh là người mặc áo thun duy nhất ở dưới nước, anh không hề nói gì, để cái áo ướt sũng lên bả vai của cô, sau đó xoay người, dùng tấm lưng vững chắc của mình giúp cô che tầm nhìn của mọi người.

Lục Tắc Linh có chút hoảng hốt, áo thun dính lên bả vai của cô, vẫn còn vươn lại một chút hơi ẩm của Thịnh Nghiệp Sâm, cô đưa tay lên cầm lấy, cả người có chút run rẩy. Cô ngược lên nhìn bóng lưng của Thịnh Nghiệp Sâm, sống lưng vững chắc, nghịch sáng, nên có chút mờ ảo, thật giống cảnh trông phim chàng kỵ sĩ cứu lấy công chúa trong lúc dầu sôi lửa bỏng, ấm áp động lòng người, cô hoảng hốt, giờ phút này đây, trái tim của cô như đang bùng cháy, nhưng khi ngược mắt lên tất cả điều trở thành hư không. Cô cảm động đến độ không kềm chế được, hít mũi một cái, vội vàng mặc áo vào, nhưng cái áo này đã bị ướt hết rồi, chưa nói đến việc có thể nhìn thấu vào bên trong, nó lại còn dính vào người, thường ngày đáng người của Lục Tắc Linh có hơi lồi lõm một chút, mặc cái này vào quả thật che được không ít, nhưng một khi bị cảm đoán thì cảm giác càng mạnh hơn, Lục Tắc Linh vẫn phải lấy tay che người mình lại. Thịnh Nghiệp Sâm quay đầu lại thấy cô như thế, mặt hơi hơi đỏ, nhỏ giọng nói: “Em đi phía sau anh, anh dẫn em lên, nhanh chóng đi thay quần áo.”

Lục Tắc Linh gật đầu, ngượng ngùng không dứt, hai gò má ửng hồng.

Bên này bọn họ vừa hành động, thì lập tức nhận được sự chú ý của mọi người, nhất là nam sinh, nhìn thấy bộ dạng đó của Lục Tắc Linh, lập tức có người huýt gió, trêu chọc nói đáng của Lục Tắc Linh thật là đẹp, Lục Tắc Linh chỉ biết xấu hổ cúi đầu, đi theo từng bước chân của Thịnh Nghiệp Sâm lên bờ, không dám ngẩng đầu lên cái nào. Thấy mọi người càng lúc càng huýt gió mạnh hơn, Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên ngừng lại, Lục Tắc Linh đang theo sát anh liền đụng trúng lưng của anh, anh nhanh chóng bắt được cơ thể xiêu vẹo sắp ngã xuống nước của cô, theo bản năng giơ tay vuốt vuốt cái trán của cô. Da thịt hai người dính vào nhau, tim Lục Tắc Linh đập mạnh, cả người run rẩy. Chỉ nghe thấy giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm trên đỉnh đầu vang lên, anh cười mắng những người đó: “Bọn ranh con chết tiệt này, mắt nhìn vào chỗ nào vậy hả ! Mình nói cho các cậu biết nhé, biết điều thì nhanh chóng tránh xa ra một chút! Lục Tắc Linh là em gái mình đó!”

Thịnh Nghiệp Sâm vừa nói xong, liền có cậu nam sinh nói tiếp: “Hội trưởng! Đừng có nhận quan hệ bừa như vậy, không hợp chút nào cả!”

Cuối cùng Thịnh Nghiệp Sâm và Lục Tắc Linh cũng lên tới bờ, anh nắm một nắm cát ném tới, “Nhóc con.” Mọi người liền cười to, Lục Tắc Linh cũng thừa dịp mọi người đang vui vẻ liền chạy sọc lên bờ. Gửi thanks

reioan↓ Re: [Hiện đại] Cố chấp cuồng - Ngải Tiểu Đồ 05.09.2014, 23:07

Đêm đó Lục Tắc Linh không sao ngủ được, bóng dáng của Thịnh Nghiệp Sâm lúc nào cũng xuất hiện trong đầu của cô, chiếm hết tâm trí của cô, lòng cô mừng đến nỗi không biết phải dùng từ gì để diễn tả, cô lăn qua lộn lại ở trên giường, cảm giác ngọt ngào không ngừng nổi lên trong cô.

Nhưng cô lại không biết, người đầu tiên phát hiện ra bộ dạng nhếch nhác của cô không phải là Thịnh Nghiệp Sâm, mà là Diệp Thanh, là Diệp Thanh bảo Thịnh Nghiệp Sâm giúp Lục Tắc Linh, mà người không biết gì cả Lục Tắc Linh, lại đem Diệp Thanh tốt bụng biến thành thiếu nữ mơ mộng.

Kể từ khi Thịnh Nghiệp Sâm nói Lục Tắc Linh là em gái của mình, thì quan hệ giữa anh và Lục Tắc Linh cũng trở nên thân thiết hơn, Lục Tắc Linh có thể thường xuyên cùng ăn cơm với Thịnh Nghiệp Sâm và Diệp Thanh, thật sự giống như là em gái ruột của anh vậy. Lục Tắc Linh cũng không tham lam, chỉ cần có thể kéo khoảng cách của cô và Thịnh Nghiệp Sâm lại gần một chút, thì đối với cô mà nói, dùng danh nghĩa gì cũng đâu có quan trọng? Vào lúc cuối kỳ, cán bộ của hội học sinh tiến hành tranh cử ở trong phòng học nhỏ, bài diễn văn của Lục Tắc Linh rất đặc sắc nên tranh cử thành công, trở thành chủ tịch, sau khi cô tranh cử thành công, Diệp Thanh tự tay ôm một bó hoa tươi lên tặng cô. Lục Tắc Linh ôm hoa tươi, Thịnh Nghiệp Sâm ôm Diệp Thanh, tùy tiện nói: “Anh đã nói trước rồi mà, vị trí này nhất định là của em ấy, bảo em đi mua hoa lấy lòng em ấy trước quả không sai mà. Bây giờ em ấy là trợ thủ đắc lực của anh đó, không có em ấy chẳng khác gì anh bị mất hết một tay cả!”

Lục Tắc Linh nghe anh nói như vậy, trong lòng cực kỳ thỏa mãn, cô mỉm cười nhìn anh, ánh mắt thành kính, xem anh giống như là thần thánh vậy. Thịnh Nghiệp Sâm không biết, vừa rồi lúc cô lên thuyết trình thì tâm mắt cô chưa hề rời khỏi anh một lần, anh không nói gì cả, chỉ ngồi ở chỗ đó, chỉ là trùng hợp mỉm cười, cũng giúp cô lấy lại năng lượng, tiếp thêm động lực cho cô.

Với Lục Tắc Linh mà nói, Thịnh Nghiệp Sâm giống như mặt trời, mà cô chính là loài hoa hướng dương

cường si . Cô cũng không muốn gì thêm nữa, chỉ cần giống như bây giờ, gần anh thêm một chút, cũng đủ thỏa mãn lắm rồi.

Kết thúc khóa học, nghỉ đông đúng hạn lại tới, nghỉ ở nhà không thể gặp Thịnh Nghiệp Sâm được, Lục Tắc Linh liền ỉu xiu , cô có số điện thoại của Thịnh Nghiệp Sâm, nhưng lại không dám gọi, cô không biết phải nói gì với anh, lại càng sợ anh phát hiện ra tâm tư này sẽ xa lánh cô. Anh đối với Diệp Thanh rất si tình, cô càng ở gần anh, thì lại càng rõ ràng hơn.

Mỗi lần nhớ đến anh, cô lại muốn nhắn tin cho anh, cô liền soạn một tin nhắn, sau đó gửi cho anh, lại sợ bị người ta phát hiện, nên cô nhắn cho tất cả mọi người, làm bộ giống như không phải quan tâm đặc biệt, chỉ là cô tiện tay gửi đi thôi .

Nhận được điện thoại của Thịnh Nghiệp Sâm, cũng nằm trong dự liệu của Lục Tắc Linh, điện thoại được nói thông, Lục Tắc Linh kích động đến nỗi không nói nên lời. Cô không biết rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm đang nói gì, chỉ biết mình vẫn ngây ngốc nói: “Được, được, tốt.”

Thành phố này đã tiến vào tam cửu hàn thiên, mấy ngày gần đây đài khí tượng con thông báo sắp sửa có tuyết, cho nên bên ngoài đặc biệt lạnh hơn thường khi, trên mặt đất toàn là lá từ trên cây rơi xuống, đạp lên liền nghe vang lên tiếng sột soạt, người đi lại trên đường không nhiều lắm, nếu có cũng chỉ là cảnh tượng vội vã. Thời tiết quá lạnh rồi, hà hơi một cái thôi mà sắp biến thành băng mất rồi, Lục Tắc Linh mặc áo bông thật dày đeo khăn quàng cổ và bao tay mà vẫn còn thấy lạnh, cô dậm chân, xoa xoa tay, đứng lẩm liệt giữa trời gió lạnh chờ Thịnh Nghiệp Sâm.

Anh dựa vào bức tường cách cô mấy mét, cầm điện thoại di động không ngừng vừa nói vừa cười, tùy tiện nói như vậy cũng gần một tiếng đồng hồ rồi. Mà Lục Tắc Linh cũng ngây ngốc đợi anh gần một giờ đồng hồ, hơn nữa hoàn toàn không có ý định cắt ngang câu chuyện của anh.

Diệp Thanh về nhà bà ngoại ở dưới quê, bà rất phong kiến, không cho phép chị ấy yêu đương trước khi tốt nghiệp đại học, ép chị ấy học tác phong của các tiểu thư khuê các, tịch thu điện thoại của chị ấy, mỗi lần Thịnh Nghiệp Sâm muốn nói chuyện với Diệp Thanh, thì phải nhờ Lục Tắc Linh gọi điện thoại đến gặp bà ngoại xin phép nói chuyện với chị, sau đó mới đến phiên anh và Diệp Thanh nói chuyện. Phần tâm ý này, không biết bà của Diệp Thanh có cảm nhận được hay không, nhưng Lục Tắc Linh cô có thể cảm nhận thấu đáo được chuyện đó.

6. Chương 6

Thịnh Nghiệp Sâm thật lòng xem Lục Tắc Linh là em gái, có mỗi nhân duyên nào tốt cũng dành cho Lục Tắc Linh, đã vài lần âm thầm sắp xếp các bữa tiệc gặp mặt giới thiệu bạn trai cho cô, nhưng đều bị cô khéo léo từ chối, mỗi lần thất bại, Thịnh Nghiệp Sâm sẽ vỗ ngực hào sảng mà nói với Lục Tắc Linh: “Lần này không được thì để lần sau, anh nhất định tìm người khá giả, phong quang đại gả*.”

*Nở mày nở mặt

Nhưng lại đối lấy cái nhìn khinh bỉ của Diệp Thanh “Có thể đừng có dùng thành ngữ không? cái gì mà phong quang đại gả, cứ giống như là đang theo phong trào được chôn cất là vinh dự vậy.”

Lời vừa nói xong, cả ba người đều cười ồ lên. Chỉ có trong lòng thì bất đồng, hai nụ cười ngọt ngào, nụ cười còn lại thì đầy đau khổ .

Lục Tắc Linh lấy thân phận em gái mà ở bên cạnh chờ đợi Thịnh Nghiệp Sâm, trở thành cái đuôi nhỏ của bọn họ. Diệp Thanh rất tốt bụng, rất xứng đôi với Thịnh Nghiệp Sâm, tất cả mọi việc cứ như vậy mà trôi qua, nhưng nếu có thể trôi qua như lời nói thì tốt rồi.

Ngày mười bốn tháng ba là ngày valentine trắng, thật ra thì nó không phải là ngày lễ chính thống, nó từ đâu mà ra thì cũng không có người nào rảnh rỗi mà đi nghiên cứu, nhưng ngày lễ dành cho tình nhân vốn rất ít, gần như chỉ có một cái duy nhất. Lại đúng ngày chủ nhật, nên đương nhiên Thịnh Nghiệp Sâm và

Diệp Thanh cũng muốn đi ước hẹn, là ngày mà các cô gái đang có tình yêu, đều muốn đi ra ngoài, Thịnh Nghiệp Sâm sau khi biết chuyện đó liền dắt chị ấy đi cùng. Tuy không phải là ngày lễ lớn, nhưng cả các tiệm ăn uống và đường phố cũng đua giăng đèn kết hoa, trên đường biết bao nhiêu là cặp trai gái yêu nhau đầy nhu tình mật ý, Thịnh Nghiệp Sâm dắt Diệp Thanh theo, Lục Tắc Linh lại đi theo Diệp Thanh. Ba người cùng nhau đi trên đường, nhìn thế nào cũng thấy rất kỳ quái.

Những ngày bình thường thì cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, nhưng hôm nay Lục Tắc Linh lại cảm thấy lúng túng, mình tránh không khỏi kiếp làm kỳ đà này rồi, cô vẫn không thể nào nói chuyện, tận lực làm cho sự tồn tại của mình mờ nhạt đi, tránh quấy rầy hai người bọn họ.

Ăn cơm xong, ba người tùy tiện đi dạo ngoài đường, trên quảng trường rất nhiều người, mọi người tụ tập lại ngồi trên bậc thang, ở giữa là đài phun nước, ai cũng nhồi lại nghỉ ngơi trong chốc lát, ngắm nhìn những ánh đèn nên ông đây màu sắc từ những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, có cặp thì chụp hình, có cặp vừa ôm nhau vừa thỏ thẻ trò chuyện, mặc kệ tình hình xung quanh, nhưng cũng chỉ là tô điểm cho bóng đêm mà thôi.

Có cô gái nhỏ bán hoa đứng ở trong gió rét không ngừng run lấy lấy, hễ thấy cặp nào đi qua thì ôm chân cậu con trai năn nỉ mua hoa, cuộc sống này thật kỳ lạ, mỗi lần như vậy, mấy cậu con trai đều sẽ bỏ tiền ra mua giỏ hoa hồng “Đất đỏ” đó, đưa cho cô gái ở bên cạnh. Lục Tắc Linh thấy thời gian trôi rất chậm, cũng sắp đến giờ phải về trường rồi, nên cô lấy cớ đi vệ sinh để tách khỏi hai người họ, rồi hẹn nhau chỗ gặp nhau.

Lục Tắc Linh trở lại cửa hàng bán đồ, thật ra thì cô cũng không muốn mua gì, chỉ muốn kéo dài, để cho bọn họ ở riêng với nhau mà thôi.

Nửa giờ sau, Lục Tắc Linh trở lại nơi hẹn, cô chăm chú nhìn đường, đi ngang qua hành lang của văn phòng, cô còn chưa quẹo cua, đã nghe thấy giọng nói nhỏ nhỏ của Diệp Thanh và Thịnh Nghiệp Sâm ở đầu bên kia.

Chỉ nghe thấy Diệp Thanh oán giận nói: “Anh có thấy gần đây chúng ta không có không gian riêng dành cho hai người không? Anh và em cũng đã lâu chưa thân mật với nhau rồi, có phải tình cảm của anh dành cho em đã bắt đầu phai nhạt, nên mới cố ý dẫn theo Tắc Linh?”

Thịnh Nghiệp Sâm nghe cô nói như vậy, liền nở nụ cười: “Thế nào, Diệp Thanh lúc nào cũng bình tĩnh của chúng ta cũng có lúc oán trách?”

“Đáng ghét!”

“Chưa thỏa mãn dục vọng à?” Thịnh Nghiệp Sâm trêu chọc: “Thì ra là oán trách anh đã lâu không thân mật với em?”

Diệp Thanh thẹn quá thành giận, la lớn: “Thịnh Nghiệp.”

Chữ cuối cùng tự nhiên biến mất, biến mất ở trong miệng của Thịnh Nghiệp Sâm. Lục Tắc Linh lặng lẽ tiến về phía trước một bước, nhờ những ngọn đèn yếu ớt trên hành lang, cô nhìn thấy rất rõ ràng, cách đó không xa là cảnh tượng Thịnh Nghiệp Sâm không thèm để ý đến ai mà ôm hôn Diệp Thanh, thật khó để có thể diễn tả tâm trạng của cô lúc này. Cõi lòng Lục Tắc Linh tan nát thành từng mảnh từng mảnh, cô vốn tưởng rằng mình có thể tiếp nhận những chuyện này, cô cũng cho là trái tim của mình đã đã được tôi luyện trở nên mạnh mẽ. Thì ra không phải, cô vẫn để ý, hơn nữa còn rất quan tâm.

Tay của cô siết thành quả đấm, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay của mình, giờ phút này, chỉ có làm cho cánh tay đau đớn, trong lòng cô mới dễ chịu hơn một chút.

Rất thích rất thích một người, mới có thể từ bỏ lòng tự trọng để yêu, yêu điên cuồng, yêu đến đau đến.

Lục Tắc Linh không nhìn được nữa, lảo đảo chạy đi, chạy về phía dòng xe chật chội, tiện tay bắt một chiếc taxi rồi chui lên. Trong taxi không có đèn, u ám, thỉnh thoảng vài ánh đèn đường vụt qua khuôn mặt của cô, ánh mắt của cô rõ ràng đang nhìn ra bên ngoài cửa xe, cảnh vật dần dần lùi về phía sau, nhưng mắt cô chỉ còn lại cảnh Thịnh Nghiệp Sâm đang ôm hôn Diệp Thanh.

Lục Tắc Linh rốt cuộc cô muốn làm gì? Từ đầu đến cuối cô chỉ là cái đuôi mà thôi, tại sao cô lại có thể mặt dày như vậy? Người ta dẫn cô theo là do khách khí, sao cô lại có thể cho là thật? Cô từ từ thích ứng

với bóng tối ở bên trong xe, trước mắt toàn là hơi nước, hình ảnh gần như biến mất, tất cả đều biến thành những điểm sáng sắc sỡ màu sắc. Cô khóc suốt, khóc đến hết sức lực cũng không dừng lại được, hẳn là rất uất ức nên mới như vậy.

Một phút đó, cô nghĩ đến mẹ, nếu như mẹ còn sống, thì ít nhất cũng có thể an ủi cô lúc này, lúc này đây, không có một ai ở bên cạnh để ôm cô vào lòng, an ủi cô

Một mình cô trở về phòng, không biết có ai ở trong phòng không nữa, vì không ai nói trước là sẽ về lúc mấy giờ. Có một vị đại tỷ mở cửa cho cô vào, vốn trên mặt chị ấy đang mang nụ cười tươi, nhưng vừa thấy Lục Tắc Linh khóc thành như vậy, lập tức im lặng, mọi người cũng ăn ý không nói thêm gì nữa. Hạ Diên kính đang rửa mặt, nên không biết đã xảy ra chuyện gì, lớn tiếng nói: “Lục Tắc Linh cậu thật không có lương tâm, bọn mình sợ cậu cô đơn nên ai cũng về sớm hết! Vậy mà cậu lại là người về trễ nhất!”

Nói xong, cô vừa lau mặt, vừa đi ra ngoài, trong miệng không ngừng liên thoắng, cho đến khi cô ra đến nơi mới ngưng.

Cô giờ giờ khẩn lòng, nói với các tỷ muội trong phòng “Mọi người ngủ đi, mở đèn sẽ bị đau mắt.”

Đại tỷ trầm mặc tắt đèn, tất cả mọi người ăn ý lên giường, cũng không có ai nhiều lời thêm bất kỳ câu nào.

Lục Tắc Linh ở trong bóng tối rửa mặt, rồi lên giường cuối cùng, cô mới vừa nằm xuống, liền nghe Hạ Diên kính giống như vô tình nói: “Cái gì tên chết tiệt này, thật không có đầu óc mà”.

Lục Tắc Linh biết Hạ Diên Kính đang nói gì, cũng biết đây chính là cách an ủi của cô, thân thể dần dần cảm thấy ấm áp trở lại, những uất ức trong lòng cũng từ từ mất đi. Cô nằm nghiêng, quay mặt về phía vách tường, tay nắm thành quyền đè trái tim lại, giống như đang tự an ủi chính mình, cô tự nhủ: Lục Tắc Linh, đây là lần cuối cùng, nhất định sẽ là lần cuối này khóc vì anh ấy.

Sáng hôm sau, Cô vô tình nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm, cô thấy Thịnh Nghiệp Sâm đang đứng ở tầng cây dưới lầu, dáng người xinh đẹp, khiến ấy cô gái đi qua đi lại cũng phải liếc nhìn anh một cái. Anh đang mặc bộ quần áo ngày hôm qua, trên mặt thể hiện sự mệt mỏi rất rõ rệt, không thua gì Lục Tắc Linh.

Tối hôm qua, Lục Tắc Linh khóc rất lâu, nên cả khuôn mặt đều bị sưng lên, Thịnh Nghiệp Sâm thấy cô như vậy thì chân mày liền nhíu lại: “Em bị sao vậy? Bệnh hả?”

Lục Tắc Linh lắc đầu, cúi xuống nhìn mũi chân nói: “Hôm qua bị sái cổ, nên ngủ không được ngon.”

Thịnh Nghiệp Sâm thở phào nhẹ nhõm, mới nhớ ra mục đích của mình, giọng nói của anh vẫn ôn hòa như trước: “Hôm qua em đi đâu vậy, em có biết bọn anh tìm em bao lâu không? Điện thoại lại tắt máy, làm anh sốt ruột muốn chết.” Trong lời nói không hề có chút trách cứ nào, mà toàn là sự quan tâm của anh dành cho cô.

Lục Tắc Linh lại mềm lòng, thật uống công đêm qua cô không ngừng thôi miên mình nên thức tỉnh lại, giờ lại chẳng còn chút tác dụng nào, nhìn anh như vậy cô không thể chống đỡ được, giống như con dê bị vỗ ra, để cho nước tràn ra ngoài, tìm cô không ngừng xao động. Yêu một người sẽ làm cho con người ta trở nên hèn mọn hơn, cho dù nó chỉ là một đốm lửa nhỏ, cũng có thể bùng cháy hừng hực.

“Không đi đâu cả, sau khi tách ra, em có đi tìm hai người cả buổi nhưng không thấy ai cả nên trở về phòng thôi, điện thoại em hết pin, lúc trở về thì đã muộn với lại trong phòng cũng tắt đèn rồi.” Tất cả mọi việc đều rất hợp tình hợp lý, để cho người khác không bắt được chút sơ hở nào.

Thịnh Nghiệp Sâm thấy cô không sao, trên mặt lại lộ ra nụ cười, “Còn tưởng em gặp chuyện gì, không sao thì tốt rồi.” Nói xong, anh lấy một vật nho nhỏ từ trong túi ra đặt vào trong tay Lục Tắc Linh, là một thỏ Con Rối để treo điện thoại, anh vui vẻ nói: “Đây là quà tặng.”

“Cái gì?”

“Anh mới mua vào ngày hôm qua ” anh chỉ chỉ vào con thỏ nhỏ: “Em xem cái khăn quàng cổ con thỏ này đeo nè, em cũng có một cái giống vậy, nên anh cảm thấy nó rất giống em, nên mới mua tặng em.”

Tay Lục Tắc Linh nóng lên, ngơ ngác nhìn con thỏ nhỏ.

“Anh đi trước đây, đi tìm suốt một đêm, sáng sớm mới trở về, anh trở về ngủ đây.”

“Ừ.”

.

Cô đứng nhìn bóng lưng của Thịnh Nghiệp Sâm từ từ rời đi, rồi lại nhìn con thỏ nhỏ ở trong tay, Lục Tắc Linh cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cô không có cái khăn quàng cổ giống như cái con thỏ này đang choàng, tuy cô từng choàng một cái tương tự như vậy, nhưng đó là do ngày hôm đó quá lạnh, nên cô tiện tay lấy của Hạ Diên kính, chỉ đeo có một lần, mà vẫn nhớ rõ như vậy, bảo cô làm sao có thể không đau hàng đây?

Chỉ là một việc nhỏ như vậy, rốt cuộc có cái gì đáng giá mừng chứ? Nhưng cô lại cố tình mừng rỡ như điên. Ông trời ơi, ai có thể chỉ cô, rốt cuộc nên làm như thế nào để buông tay được hay không?

Lục Tắc Linh không nỡ buông tay, nên chỉ có thể khổ sở làm cái đuôi nhỏ, đi theo Thịnh Nghiệp Sâm, làm nhân chứng cho tình yêu bền chặt của hai người họ.

Tháng tư, Diệp Thanh bận rộn chuẩn bị cho kỳ tốt nghiệp, cô từ trước đến nay là học sinh hạng ưu, cho nên rất coi trọng bài luận văn, hầu như mỗi ngày cô đều đi tìm thầy hướng dẫn, cô đã bắt đầu nghiên cứu bảo vệ luận văn rồi, tuy có thể nghỉ một chút, nhưng cô là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nên làm gì cũng phải thật hoàn hảo.

Thịnh Nghiệp Sâm gần đây cũng rất bận rộn, Hội trưởng hội học sinh xưa nay đều là từ năm hai đến năm ba, nên anh cũng cần phải bắt đầu công tác bàn giao, cho nên mỗi ngày đều rất bận rộn.

Hôm nay, chỉ là một ngày bình thường trong tháng tư, vốn đã hẹn ăn cơm với Thịnh Nghiệp Sâm, ai ngờ nửa đường lại bị người ta gọi đi, Diệp Thanh không muốn ngồi chờ, nên dứt khoát đi đến phòng làm việc của thầy hướng dẫn, Lục Tắc Linh cũng không có chuyện gì để làm, nên đi theo.

Diệp Thanh vào phòng làm việc, Lục Tắc Linh bần chán ngồi ở bên ngoài phòng làm việc, nhàm chán nhìn mấy bài giới thiệu cũng như những giải thưởng đạt được của các giảng viên treo trên vách tường. Mấy phút sau, có một nam sinh cầm một xấp bài thi đi vào phòng làm việc, chốc lát sau cậu ta lại đi ra, nhưng cậu ta lại không khóa cửa kỹ lại, nên cô có thể nghe được đoạn đối thoại của thầy hướng dẫn và Diệp Thanh. Hai người đó toàn nói với nhau những từ chuyên ngành, mà Lục Tắc Linh và Diệp Thanh lại không học cùng một ngành, cho nên có cái hiểu không, nên cô không có chút hứng thú gì với nó.

Một lát sau, hình như thầy giáo đã nói xong mấy vấn đề chuyên ngành, trong phòng làm việc yên tĩnh một hồi, Lục Tắc Linh cho là hai người bọn họ đã nói chuyện xong rồi, nên mới nhảy từ trên ghế xuống, đứng chờ ở trước cửa phòng, tựa vào vách tường, dùng chân vẽ mấy vòng tròn trên mặt đất.

Bên trong yên lặng một hồi thật lâu thì đột nhiên thầy giáo lại bắt đầu nói chuyện, ngữ điệu vô cùng nghiêm túc: “Diệp Thanh, em là đứa mà thầy tâm đắc nhất, thầy chân thành hi vọng em có thể tỏa sáng trong ngành này, chuyện lần trước thầy nói với em, em nghĩ như thế nào?”

Lục Tắc Linh dừng động tác dưới chân lại, đột nhiên tò mò.

“Thầy, em vẫn chưa suy nghĩ xong.”

“Em phải biết cơ hội lần này rất khó mới có được, bọn tôi chỉ có thể chọn một người, em có biết bao nhiêu người muốn giành lấy nó không?” Thầy giáo nghiêm túc nói: “Điều kiện ở nước Mỹ rất tốt cho việc nghiên cứu của em, bọn họ rất có hứng thú với luận văn nghiên cứu của em, đồng ý chu cấp tiền bạc cho em tiếp tục nghiên cứu, Diệp Thanh, em đừng phụ kỳ vọng của thầy.”

Lục Tắc Linh ngẩn người một hồi, cái gì mà nước Mỹ? Cô tưởng mình nghe lầm? Nên xích lại gần hơn một chút, muốn nghe cho rõ hơn.

Diệp Thanh không nói gì, thầy giáo đó lại nói tiếp: “Em là vì cậu con trai kia sao?”

“Thầy.”

Thầy giáo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nên nói tiếp: “Từ trước đến giờ tôi luôn cho rằng em là một người thông minh, vậy mà không thể phân biệt chuyện này cho rõ ràng sao? Diệp Thanh, thầy khuyên em một câu, tình yêu chân chính, cho dù có cách xa nhau cũng không có vấn đề gì, nếu như vậy mà cũng không làm được, thì đâu phải là tình yêu?”

“”

Lúc Diệp Thanh từ phòng làm việc đi ra, bộ dáng hết sức mất mát, ngay cả Lục Tắc Linh đang đứng chờ bên cạnh cũng không thêm để ý, cứ đi thẳng một đường.

Lục Tắc Linh vội vàng chạy theo, đi sát Diệp Thanh, chờ mong chị ấy nói vài câu, nhưng cuối cùng chị ấy vẫn không nói câu nào.

Lúc đi ra khỏi ký túc xá, Lục Tắc Linh không thể chờ được nữa, đi nhanh về phía trước, ngăn Diệp Thanh lại: “Học tử!” Cô cố gắng bình tĩnh, cố gắng lựa lời để hỏi, nhưng lúc này, cô không thể bình tĩnh được nữa, Diệp Thanh muốn đi Mĩ? Vậy Thịnh Nghiệp Sâm làm thế nào? Anh vẫn chưa tốt nghiệp! Lại yêu chị ấy đến như vậy, thì làm sao có thể chấp nhận mất chị ấy được?

Do quá vội vàng nên giọng nói của cô hơi run, không khống chế được âm lượng của mình, cứ như là đang chất vấn vậy: “Học tử, lúc này thầy giáo khuyên chị nên đi Mĩ là sao vậy? Không phải chị đã bảo vệ luận văn rồi sao? Tại sao thầy lại cho chị đi Mĩ nữa? Học tử! Chị phải đi Mĩ sao? Chị quyết định như thế nào?”

Cô tức giận hùng hổ chất vấn Diệp Thanh, nhưng chỉ thấy đôi mày thanh tú của chị ta nhíu lại, nhìn Lục Tắc Linh từ trên xuống dưới, một hồi lâu sau, lạnh lùng nói: “Cơ hội rất khó có được, chị sẽ tự thương lượng với Nghiệp Sâm.”

Nói xong lại tiếp tục đi về phía trước, không thêm nhìn Lục Tắc Linh cái nào.

Lục Tắc Linh vẫn không yên lòng, tiếp tục hỏi chị ta: “Học tử, chị sẽ đi sao? Chị phải đi Mĩ sao? Có thể không đi được không?” Cô dừng lại một chút, nói: “Sẽ không rời đi hội trường đúng không?”

Nghe đến câu đó, Diệp Thanh đột nhiên dừng bước, xoay người lại, mái tóc dài thả trong gió vung qua một cái, chị ta cũng không nói gì, bình tĩnh quan sát Lục Tắc Linh, rất lâu sau, chị ta mới từ từ nói: “Tại sao em lại vội vã muốn biết đáp án đến như vậy?”

“Lục Tắc Linh, ” đây là lần đầu tiên Diệp Thanh dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy gọi tên cô: “Cô thích Nghiệp Sâm đúng không?”

7. Chương 7

Có lẽ là do bị chột dạ nên Lục Tắc Linh không dám lên tiếng, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Thanh. Những ý tưởng hèn hạ không thiết thực đó đã mon men ở trong lòng cô quá lâu, sắp mục nát mất rồi, Lục Tắc Linh cũng đã quên cái gì gọi là xấu hổ, cô ở trong vũng bùn giầy giụa quá lâu rồi, đã sớm quên cái gì gọi là sạch sẽ. Diệp Thanh chỉ nói có một câu thôi mà đã chạm đúng điểm yếu của cô, làm cô không nói được lời nào.

Phản ứng của cô đã nói lên tất cả, thiện ý ở trong mắt của Diệp Thanh cũng biến mất, vô cùng thất vọng nói: “Có phải cô hy vọng tôi sớm biến mất?”

“Em không có.” Lục Tắc Linh cuối đầu xuống thấp hơn, cô cũng không biết mình muốn gì, lúc cô biết Diệp Thanh có thể sẽ rời đi, cô cũng cảm thấy mất mát.

Diệp Thanh khẽ thở dài một hơi, giọng điệu dần dần thấp xuống: “Tôi không nói, không có nghĩa là tôi không biết. Vì cô chưa làm gì quá đáng, nên tôi cũng không muốn nói, Tắc Linh, cô phải biết, Nghiệp Sâm không giống cô, anh ấy đã từng có một đứa em gái, nhưng em ấy lại mất sớm, anh ấy thật sự rất thích cô, yêu thương cô giống như em ruột của mình, cô có muốn làm anh ấy đau khổ hay không, cô hãy suy nghĩ thật kỹ đi.”

Diệp Thanh đều biết hết, nhưng lại không nói gì, đứng trước một chính nhân quân tử như thế này, Lục Tắc Linh cảm thấy mình ngay cả một kẻ tiểu nhân cũng không xứng.

“Thật xin lỗi.” Nước mắt không ngừng rơi xuống, Lục Tắc Linh biết mình không có tư cách để khóc, nhưng cô thật sự hết cách rồi, cô có thể không chế tất cả, nhưng không thể không chế trái tim của mình. Một năm nay, cô giống như bị lạc lối, cô càng chạy thì nó lại càng xa. Cô biết như vậy là rất xấu xa, nhưng cô thật sự không còn đường nào để quay trở lại nữa.

“Thôi, cô về đi, chuyện của bọn tôi thì tự bọn tôi sẽ tự giải quyết.”

.

Diệp Thanh rất có phong độ, trên mặt không hề có chút khó chịu nào. Nhưng kể từ đó về sau, Thịnh Nghiệp Sâm không hề gọi điện cho Lục Tắc Linh nữa, nếu không phải vì hợp hội học sinh, anh sẽ không nói câu nào với Lục Tắc Linh. Thịnh thoảng, cô thấy anh từ xa, còn chưa kịp đến gần, anh đã đổi hướng khác để đi, càng lúc càng cách xa cô.

Anh dứt khoát như vậy thật sự nằm ngoài dự đoán của cô, nhưng lại không ngoài dự liệu của cô.

Cô không có tư cách yêu cầu Diệp Thanh đừng nói cho Thịnh Nghiệp Sâm biết những suy nghĩ bồn chồn trong lòng mình, bây giờ, anh trốn tránh cô như vậy cũng là do cô tự chuốc lấy mà thôi.

Cô nên cảm thấy may mắn, ít nhất người cô yêu, Thịnh Nghiệp Sâm không phải là người đàn ông hư hỏng trái tim phải áp như những người khác, cô rất rõ đạo lý, biết rõ đây là điều tất nhiên, nhưng tại sao tim cô lại đau đến như vậy?

Lục Tắc Linh chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương bất cứ một ai, nhưng kể từ khi gặp Thịnh Nghiệp Sâm, cô cứ như bị bệnh vậy, trở nên rất cố chấp, cô tìm cách đến gần anh hơn, nhưng càng đến gần, lòng tham lại càng lớn, cô không ngừng tự nói với mình rằng anh đã có bạn gái, hành động như vậy là không biết xấu hổ, nhưng cô chỉ tỉnh táo được trong chốc lát, cô tham lam đến nỗi không còn thuốc chữa nữa rồi.

Cô phải làm sao đây? Khi quay đầu lại, thì cô đã không còn đường lui nữa rồi, cô chưa từng mong mỗi mình sẽ được tha thứ, người như cô không đáng để được tha thứ.

Mất liên lạc với Thịnh Nghiệp Sâm gần một tháng trời, trong trường học liền truyền đến những lời nói bóng nói gió, việc Diệp Thanh đi Mỹ đã được phê chuẩn. Lúc rửa bát vô tình nghe thấy Lão Tam nói: “Các cậu có nghe nói gì chưa? Diệp Thanh muốn đi Mỹ, mấy ngày trước nghe một học muội nói em ấy bắt gặp Thịnh Nghiệp Sâm và cùng Diệp Thanh ở trong rừng cây nhỏ gây gỗ, Diệp Thanh còn khóc nữa! Hơn nữa mấy ngày nay Thịnh Nghiệp Sâm chỉ đi có một mình! Hình như hai người đó chia tay nhau rồi!”

Lục Tắc Linh cúi đầu, ngừng việc rửa chén lại, lòng đau đến không thôi. Cô chưa kịp nói gì thì Hạ Diên Kính đã cắt ngang lời của lão Tam.

“Ai cho cậu nói những điều này với cậu ấy?” Hạ Diên Kính người mà lúc nào cũng hi hi ha ha lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, mặt lạnh tanh, nghiêm túc nói với Lục Tắc Linh: “Lục Tắc Linh, mình nói cho cậu biết, bây giờ Thịnh Nghiệp Sâm không còn chút liên quan nào với cậu nữa, mình không muốn thấy cậu thừa nước đục thả câu, cậu thừa lúc người ta không có ở đây nhà xen vào, mình sẽ khinh cậu!”

Cô nói xong, lại không yên lòng nói thêm câu nữa: “Lục Tắc Linh, không nên hèn hạ như vậy.”

Đây là lần đầu tiên Hạ Diên Kính dùng giọng nói nghiêm nghị như thế để nói với Lục Tắc Linh, nhưng Lục Tắc Linh biết Hạ Diên Kính là vì cô, chị em trong phòng ngừng nói bóng nói gió khuyên cô từ bỏ, chỉ là cô cứ khư khư cố chấp.

Cô như người điên đắm chìm trong thế giới của bản thân mình, đem tương lai của mình đặt vào trong tay Thịnh Nghiệp Sâm, nhưng cô biết rõ, Thịnh Nghiệp Sâm vĩnh viễn không thuộc về cô, chắc chắn không thuộc về cô, cô chỉ còn biết chờ dài mà thôi.

Có lẽ tất cả mọi việc đều đã định sẵn như vậy, trời cao luôn lạnh lùng với người ngoài cuộc, ông sắp xếp mọi thứ một cách dứt khoát, nhìn người ta đi lệch quỹ đạo mà vẫn thờ ơ.

Tin đồn về chuyện của Thịnh Nghiệp Sâm và Diệp Thanh càng ngày càng khó nghe, lại có nhiều người bàn tán về chuyện này hơn. Thời tiết cũng giống như tâm trạng của bọn họ, càng lúc càng rực rỡ, rõ ràng ánh nắng mặt trời rực rỡ đến chói mắt, nhưng vẫn không thể che giấu được hơi thở hỗn loạn.

Hôm nay, một mình Lục Tắc Linh đi lên lầu, có hai vị học muối lạ mặt tay cầm hộp cơm mới mua đang đi từ từ trước mặt cô.

“Bạn có thấy bộ dạng của học trưởng Thịnh chưa? Thật sự rất đáng thương! Ngồi có một mình ở ngoài quán cafe.”

“Đúng vậy, học tỷ Diệp thật độc ác, câu nói xem là con gái thì cần gì phải học nhiều như vậy làm gì? Tại sao không thể hy sinh vì tình yêu? Hơn nữa học trưởng lại ưu tú đến như vậy, chẳng lẽ lại không nuôi nổi chị ấy sao?”

“Ôi, có lẽ chị ấy muốn kiếm một công việc tốt ỉnh, những người không có chí cầu tiến như bọn mình sẽ không hiểu được đâu.”

“Ôi, thật tiếc cho học trưởng, chắc mấy ngày nay anh ấy cũng không ngủ được.”

“ ”

Lục Tắc Linh đã từng cố gắng khống chế chính mình, đã từng cố gắng cách xa Thịnh Nghiệp Sâm, đã từng nghĩ sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng tất cả chỉ là mong muốn của cô mà thôi, một bên là Thiên đường, một bên là địa ngục.

“Bốp ——” một tiếng động thật lớn vang lên, bình nước trên tay Lục Tắc Linh rơi xuống đất, bình bị bể nên nước ở bên trong không ngừng tràn ra ngoài, dòng nước nóng hổi theo cầu thang chảy xuống bên dưới, cô không để ý đến nước nóng, xoay người lao xuống lầu. Để lại hai cô gái nhỏ sợ tới mức hồn phiêu phách tán, sững sờ đứng yên tại chỗ.

Cô liều mạng chạy, giống như bị điên, chạy đến nỗi tay chân tê cứng, chỗ bị phỏng trên chân không ngừng truyền tới cảm giác đau đớn, nhưng cô lại không lộ ra chút cảm xúc nào, chưa từng dừng lại dù chỉ một giây. Gió lùa qua mũi và miệng chạy vào trong cổ họng, thổi vào trong lục phủ ngũ tạng của cô, đầu óc cô trống rỗng, không ngừng nhớ lại câu chuyện của hai cô gái vừa rồi.

Họ cảm thấy Thịnh Nghiệp Sâm “Đáng thương” ? Làm sao có thể? Trong lòng cô anh giống như một vị thần, sao có thể để cho người ta nói đáng thương? Cô không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Cô vội vã vọt vào phòng ăn, nhưng do chạy quá nhanh, nên lúc dừng lại hai mắt của cô hoa cả lên, không không để ý đến hàng người đang xếp hàng chờ mua cơm, cô cũng không nhớ rõ mình đã đụng bao nhiêu người, cũng không biết đến cùng mình đã nói bao nhiêu câu thật xin lỗi, tất cả những việc đó dường như là bản năng. Cô không biết rốt cuộc mình muốn gì, cô chỉ biết, ngay lúc này, cô phải tìm anh, cho dù chỉ liếc nhìn thôi cũng được, chỉ một cái thôi cô cũng mãn nguyện rồi.

Cô len lỏi qua hàng dài người, mái tóc của cô cũng trở nên xơ xé, nỗ lực tìm kiếm bóng dáng của anh. Cô nhìn bốn phía, không có, nơi nào cũng không có. Cô cho là anh đã về rồi, thì đúng lúc đó có một người đứng dậy rời đi, Lục Tắc Linh liền nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm ngồi ở trong góc.

Phòng ăn vốn rất ồn ào, nhưng anh vẫn cứ yên lặng, an tĩnh ngồi ở trong góc, cúi đầu ăn cơm của mình, giống như tất cả mọi việc xung quanh đều không tồn tại, giống như anh không nghe thấy bất cứ việc gì.

Lục Tắc Linh bước từng bước về phía anh, dưới chân giống như có hòn đá nặng ngàn cân, làm ối bước đi của cô đều trở nên khó khăn, cho đến khi cô đứng trước mặt Thịnh Nghiệp Sâm.

Đột nhiên Bị cản mất ánh sáng, nên Thịnh Nghiệp Sâm ngược đầu lên nhìn, nhưng anh chỉ ngược có một nửa, rồi lại cúi xuống.

“Em đi đi.”

“Em không đi.” Lục Tắc Linh cố chấp lắc đầu.

“Anh không sao, em đi đi, đừng đến gần anh nữa, không vậy cũng không được gì đâu.”

“Em không đi.”

Ngay lúc đó, Lục Tắc Linh gần như muốn phát điên lên, cô đã quên mất tất cả giáo điều, quên mất những lời khuyên can của người khác, trong thế giới của cô chỉ còn lại mình Thịnh Nghiệp Sâm, chỉ còn lại vẻ mặt đau khổ của anh, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Mỗi ngày, Thịnh Nghiệp Sâm đều ăn cơm một mình, cô liền mặt dày “Vô tình gặp được”, cô cũng không nói với anh câu gì, chỉ là im lặng đi theo anh. Lúc đầu, Thịnh Nghiệp Sâm còn ra sức thuyết phục cô nhưng càng về sau càng phiền chán nên cũng không muốn nói nữa.

Cô giống như là cái bóng của anh, anh không nói với cô lời nào, cũng không đuổi cô đi nữa, dù sao có đuổi cũng không đi, nói những lời ác ý cũng không có tác dụng.

Ngày Diệp Thanh ra nước ngoài càng lúc càng gần, mỗi ngày, Lục Tắc Linh đều sống trong những lời đồn đãi, các tỷ muội cùng phòng cũng bắt đầu xa lánh cô, ngay cả cô bạn thân Diên Kính Diêu cũng bắt đầu xa lánh cô, cô giống như du hồn, mỗi ngày cô đều đi theo Thịnh Nghiệp Sâm, nhưng cô vẫn cảm thấy rất cô đơn.

19 tháng 6 năm 2009, đó là ngày mà cả đời này Lục Tắc Linh cũng không bao giờ quên được. Rõ ràng hôm đó cũng bắt đầu bình thường như bao ngày khác, nhưng lại có kết thúc đặc biệt như vậy.

Ngày đó, tâm trạng của Thịnh Nghiệp Sâm không tốt, đến tận lúc khuya Lục Tắc Linh còn nhìn thấy anh ở ngoài cổng trường, anh vội vã chạy ra khỏi trường, Lục Tắc Linh không nghĩ ngợi gì lập tức chạy theo.

Phát hiện ra bóng dáng của Lục Tắc Linh, Thịnh Nghiệp Sâm bỗng chốc dừng bước, cau mày không nén được tức giận mà quát cô: “Về đi! Đừng đi theo anh!”

“Anh đi đâu vậy?” Lục Tắc Linh phát hiện hôm nay Thịnh Nghiệp Sâm hơi khác thường, vội vàng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Lục Tắc Linh! Em nghe không hiểu tiếng người hả? Đừng đi theo anh, quay về đi!”

“Em không muốn!” Lục Tắc Linh đứng yên tại chỗ, quật cường nhìn Thịnh Nghiệp Sâm.

Thịnh Nghiệp Sâm nhìn cô, không nói gì, xoay người rời đi, bước chân rất vội vàng, anh xông ra đường lớn, chặn một chiếc xe taxi lại. Lục Tắc Linh cuống quýt chặn một chiếc taxi chạy theo sát anh. Cô đi theo Thịnh Nghiệp Sâm đến quán bar, tâm trạng của anh cực kỳ không tốt, nên trút hết bực dọc vào việc uống rượu, một ly rồi lại một ly, cứ như là anh đang uống nước lã vậy. Sắc mặt của anh rất khó coi, chỉ cần có người nào đó lại gần thì anh sẽ làm ra vẻ mặt hung dữ, làm cho bọn họ tránh xa ba thước.

Lục Tắc Linh gọi một chai Heineken rồi ngồi yên ở đó, không gần không xa nhìn anh, cô sợ anh uống nhiều quá sẽ xảy ra chuyện.

Khoảng mười hai giờ đêm, Lục Tắc Linh thấy Thịnh Nghiệp Sâm nằm ở trên quầy bar không nhúc nhích, mới đứng dậy đi đến gần anh. Người phục vụ thấy đi đi đến đến, thì y như là gặp được cứu tinh: “Tiểu thư, cô mau mau dắt anh ta về đi, ối mấy lần rồi mà còn đòi uống tiếp..., nếu cứ như vậy thì sẽ không ổn đâu, có tự sát thì cũng không thể sử dụng cách này chứ!”

“Thật ngại quá.” Lục Tắc Linh lễ phép xin lỗi.

Anh nắm lấy tay Lục Tắc Linh, dùng giọng nói hèn mọn đến đáng thương nói: “Diệp Thanh, đừng rời xa anh... anh thật sự không thể không có em.”

Tay của Lục Tắc Linh bị nắm chặt, thậm chí có chút đau, nhưng cô không rút về, anh say đến hồ đồ, nhưng vẫn không ngừng gọi cô là Diệp Thanh, cô cắn chặt môi, không dám hé răng.

Anh dùng lực lôi cô, Lục Tắc Linh bị ngã xuống giường, anh thuận thế buộc chặt cánh tay, ôm chặt cô vào trong ngực.

Mùi rượu xông lên nồng nặc, dường như Lục Tắc Linh cũng bị nó làm ảnh hưởng, cô vẫn không nhúc nhích, cũng không tránh đi, cũng không dám thở.

Thịnh Nghiệp Sâm dịu dàng vuốt ve Lục Tắc Linh, từng cái từng cái một, vô cùng triu mến, giống như cô là món đồ sứ trân quý, Lục Tắc Linh dần dần mê đắm, cô chưa từng làm những việc như thế này, cô cũng

không muốn rời đi, giờ phút ấm áp này làm cho cô nảy sinh lòng tham. Cho dù tất cả những việc này đều là sai trái.

Thịnh Nghiệp Sâm say đến hồ đồ, giọng nói run run, anh mờ mịt nhìn Lục Tắc Linh, “Diệp Thanh, Thanh Thanh, anh rất nhớ em.” Nói xong, anh cúi đầu hôn Lục Tắc Linh một cái lên trán, mang theo hơi rượu nồng nàn, sau đó, anh lại hôn một cái lên mắt, chóp mũi, cuối cùng là đôi môi.

Đó là nụ hôn đầu tiên của Lục Tắc Linh, quả thật rất giống trong mơ, cũng là Thịnh Nghiệp Sâm, chỉ là, tình huống này làm cô không thể nào chịu nổi.

cả người Thịnh Nghiệp Sâm nóng như lửa, giống như đang thiêu đốt linh hồn của Lục Tắc Linh vậy, hai tay run run của anh bắt đầu cởi mấy cái nút trên quần áo của Lục Tắc Linh ra, cơ thể của Lục Tắc Linh khẩn trương và cương cứng.

Anh không ngừng nỉ non bên tai cô: “Nhất định phải đi ra nước ngoài sao? Chờ anh một năm nữa cũng không được sao? Tại sao lại muốn chia tay? Thanh Thanh, nói cho anh biết, tại sao?”

Vẻ mặt của anh bắt đầu khổ sở, lông mày nhíu lại, bộ dạng vô cùng yếu ớt: “Em tưởng rằng anh muốn đồng ý lắm sao? Anh chỉ nhất thời tức giận mà thôi, em có biết anh đã hối hận nhiều như thế nào không?”

“Trở lại đi, trở lại bên cạnh anh, Diệp Thanh, Thanh Thanh.” Anh như người điên ôm chặt lấy cơ thể của Lục Tắc Linh, hôn lên phần da thịt để lộ ra ngoài của cô: “Anh không thể sống thiếu em, trở lại bên cạnh anh đi, cầu xin em. Cầu xin em.”

Lục Tắc Linh không hề động đậy, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cô sợ sẽ quấy rầy anh, sợ anh tỉnh lại sẽ phát hiện mọi thứ không phải là thật, cô không đành lòng nhìn thấy anh thất vọng, không đành lòng nhìn anh hèn mọn như vậy.

“Thanh Thanh, sao em không nói lời nào, là em sao Thanh Thanh, hay là anh lại đang nằm mơ?”

Như một đứa bé bị lạc đường, mắt mờ mịt, anh nhìn Lục Tắc Linh bằng ánh mắt đáng thương như vậy, cố nén nước mắt lại, cô không đành lòng, không đành lòng để cho anh khổ sở như vậy, cho dù là giả cũng được, cho dù là trong nháy mắt cũng được, cô muốn cho anh vui mừng một chút. Lục Tắc Linh cắn môi, đột nhiên hạ quyết tâm, cô giơ tay lên, không lưu loát ôm lấy cổ Thịnh Nghiệp Sâm, nói rõ từng chữ: “Là em, là em đây nghiệp Sâm, không phải là mơ, tất cả đều là thật.”

Là em, em là ai, anh có biết không?

Hai mắt Lục Tắc Linh đầy nước mắt, cô cố gắng trợn to hai mắt, nhìn người đàn ông trước mặt, lưu luyến, không ngừng vuốt ve khuôn mặt của anh, dường như muốn đem hình dáng này khắc sâu vào trong tim, khắc vào sinh mệnh của cô.

Cuối cùng Thịnh Nghiệp Sâm cũng cười, mừng rỡ như điên, anh cởi bỏ quần áo còn vướn lại trên người Lục Tắc Linh ra, dùng giọng nói vô cùng thành khẩn nói: “Diệp Thanh, cảm ơn em, cuối cùng em cũng chịu giao mình cho anh, đời này kiếp này, anh tuyệt đối sẽ không phụ em.”

Một giây kế tiếp, anh đem quyết tâm biến thành hành động. Đây là một giấc mơ đẹp, linh hồn không nơi nương tựa của Lục Tắc Linh cuối cùng cũng tìm được người để gửi gắm, nếu như đây là một giấc mơ, cô tình nguyện vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Rõ ràng là anh không hề quen làm những việc này, nên mới làm cho Lục Tắc Linh cảm thấy đau, nhưng cô vẫn cảm thấy rất thỏa mãn. Nhiều năm sau đó, Lục Tắc Linh hồi tưởng lại chuyện này, vẫn cảm thấy đêm đó rất đẹp, bởi vì cô không có cách nào mà đoán trước, cuộc sống sau này của cô, sẽ sống trong sự đau khổ như vậy. Vừa lên Thiên đường, vừa xuống địa ngục, từ lúc này trở đi, cô đã rơi vào địa ngục Tu La, cả đời không thể quay lại được.

Rất nhiều năm sau đó, cô lại nhớ tới đêm hôm ấy, nhưng vẫn không hề cảm thấy hối hận.

Cô nghĩ, đêm hôm ấy, cô sợ là mình cũng đã say mất rồi?

8. Chương 8

Đường như cô đã chìm trong mơ lâu lắm rồi, lúc Lục Tắc Linh tỉnh lại thì trời đã sáng, ánh mặt trời sáng rõ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những hạt bụi trong không khí dưới ánh nắng mặt trời cũng trở nên vàng hơn, rất rõ ràng với giấc mơ ngọt ngào của cô. Nhưng đã qua một đêm rồi, cô cũng nên tỉnh mộng thôi.

Lục Tắc Linh vừa mới tỉnh dậy nên động tác có hơi chậm chạp, trên chiếc giường lớn giờ đây cũng không còn bóng dáng của Thịnh Nghiệp Sâm nữa. Cô khẽ ngồi dậy, liền nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm ngồi hờ hững trên ghế sa lon, hai tay chống lên đầu, đáng vẻ vô cùng đau khổ.

Nghe thấy trên giường có tiếng động, Thịnh Nghiệp Sâm theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt của Lục Tắc Linh, anh liền quay sang chỗ khác. Lục Tắc Linh có thể thấy được trong mắt anh toàn là hối hận, khó chịu, áy náy, lúng túng. Tóm lại, tuyệt đối không có bất kỳ vẻ vui sướng nào.

Cô trầm mặc mặc quần áo, động tác rất nhanh, âm thanh cũng rất nhỏ. Rốt cuộc cô cũng đã biết, đêm hôm qua cô đã tự mình đánh mất một thứ quý giá của mình, đó chính là lòng tự tôn.

Mặc quần áo xong, cô đi vào nhà tắm rửa mặt, đến lúc đi ra, vẻ mặt của Thịnh Nghiệp Sâm vẫn y như lúc nãy, nhìn thấy cô bước ra ngoài, chân mày càng nhíu chặt hơn thành hình chữ xuyên, nhìn cô chằm chằm.

Chắc hẳn là anh đã bị dọa đến mất hồn, anh vẫn trầm mặc không nói gì, cúi đầu, cũng không nói chuyện. Rồi anh trở nên vội vã, mặc cái áo sơ mi nhăn nhúm lên người, có thể là do còn quá hốt hoảng, nên cũng không thèm sửa sang lại áo sơ mi, nó rũ xui sụp xuống, giống y như một chú cún nhỏ đang sụp tai chờ chịu phạt. Lục Tắc Linh chưa từng thấy anh luống cuống như bây giờ, cô có nên vui mừng không? Cuối cùng cũng có một ngày, cái tên Lục Tắc Linh của cô chiếm hết mọi suy nghĩ của anh? Rõ ràng là cô nên vui mừng? Xảy ra chuyện như vậy, cô yêu cầu anh chịu trách nhiệm cũng là chuyện bình thường phải không? Một khuê nữ trong trắng làm chi người ta phải ngủ chung với mình?

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy thê lương đến như vậy? Mặt trời càng lúc càng lên cao, ánh mặt trời cũng trở nên chói mắt hơn. Lục Tắc cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, cô lặng lẽ xoay người sang chỗ khác, nhìn dòng người đông đúc bên ngoài cửa sổ, cô không biết là mình đang suy nghĩ việc gì, giống như cô đã suy nghĩ rất nhiều, rồi lại giống như không hề suy nghĩ bất cứ điều gì. Rồi trong nháy mắt, cô mơ mơ màng màng nhìn thấy hình bóng của 3me5. Lòng cô tự nhiên chua xót, trong một chốc đó, cô chợt nhớ mẹ đã chết.

Cô cũng có lúc yếu đuối như vậy sao?

Cô không nhớ mình đã trầm mặc trong bao lâu, Lục Tắc Linh xoay người lại, Thịnh Nghiệp Sâm đang nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, thấy cô quay người lại, cơ thể đột nhiên run lên một cái.

Lục Tắc Linh nhấp nhẹ đôi môi, nhếch miệng lên cười: “Học trưởng, em đi đây, buổi chiều em còn có tiết.” Giọng nói nhẹ nhàng như nước, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Cô bước từng bước đi lại cánh cửa, cố kiềm chế không quay đầu lại, cũng cố nén không để mình run rẩy.

“Thật xin lỗi.” Từ sau lưng truyền đến giọng nói khàn khàn run rẩy của Thịnh Nghiệp.

Lục Tắc Linh ngẩng đầu lên, cố kiềm nén những giọt nước mắt sắp sửa tràn ra ngoài của mình. Chỉ có ba chữ thôi, nhưng lại giống như lưỡi dao bén ngọt đâm thẳng vào trái tim cô, cô không nhận được lấy tay để ngực lại, sao lại đau đến như vậy, đau đến nỗi cô không thể gượng dậy nổi.

“Thật xin lỗi cái gì? Không có gì xảy ra cả, anh uống say nên em chăm sóc anh một chút thôi.” Rõ ràng là vô cùng đau, nhưng cô lại cố cười, cố gài cho vẻ mặt của mình trở nên rạng rỡ hơn: “Anh yên tâm, em sẽ không nói với ai đâu, anh cũng không cần phải nhớ lắm gì.”

Nói xong, Cô mở cửa phòng, vội vã rời đi, để lại một mình Thịnh Nghiệp Sâm ở lại. Bước chân của cô trở nên gấp gáp, cô sợ nếu chậm trễ thêm một phút nào nữa, cô sẽ không chịu được mà rơi nước mắt.

Tầm thẳm của khách sạn rất mềm mại, bước lên cũng không có cảm giác gì, hành lang cũng không quá rộng, chỉ là ánh sáng không được tốt lắm, phía trước u ám, làm cho Lục Tắc Linh không thể nhìn thấy gì.

Vọt ra khỏi khách sạn, Lục Tắc Linh đi bộ rất lâu, đi tới mức toàn thân không còn chút sức lực nào, mồ hôi không ngừng chảy ra cô mới chịu dừng lại. Cô muốn toàn bộ sinh lực trong cơ thể cô bốc hơi đi hết. Như vậy, cô cũng không còn hơi sức để khóc nữa.

Cô ngơ ngác nhìn quang cảnh thành phố, nhìn dòng người tấp nập, rồi nghĩ đến cuộc sống phù du này, tại sao lại không chờ đợi chút lưu luyến nào lại cho cô?

Mọi người đều chạy theo những cảnh vật ở phía trước, không ai dừng chân lại chỗ này. Cho dù cô có cảm thấy khó chịu như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không có bất kỳ ai vì cô mà dừng lại. Lòng người, vốn là thứ lạnh lùng nhất.

Lúc trở về trường học, cô đi ngang qua tiệm thuốc, suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết tâm đi vào. Thu ngân là một người phụ nữ trung niên, nếu như mẹ Lục Tắc Linh vẫn còn, ước chừng cũng cỡ độ tuổi này. Cô níu thật chặt lấy ngón tay của mình, cô không dám nhìn vào ánh mắt của dì ấy, cô cảm thấy mình thật sai lầm, đứng cả nửa ngày vẫn không thể nào nói được.

Cho đến khi ngoài cửa truyền vào những tiếng cười nói của những cô nữ sinh, cô mới nhỏ giọng hỏi: “Dì Có thuốc ngừa thai không?”

Dì ấy không nói gì, nhanh chóng lấy một hộp thuốc từ trong tủ ra đưa cho cô, cứ như tập mãi rồi nên thành thói quen.

Lục Tắc Linh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình sẽ là một trong những nguyên nhân làm cho dì thu ngân trở nên vô cảm. Từ nhỏ đến lớn cô đều lớn lên trong quy củ, mặc dù không có cống hiến gì cho xã hội, nhưng cũng chưa từng làm bất cứ việc gì xấu gì, ba luôn nói cô là đứa con gái ngoan.

Nhưng bây giờ thì sao? Cô cũng không muốn mình trở thành người như thế này.

Trả tiền xong, cô bước thật nhanh ra khỏi cửa, nửa đi nửa chạy trở về túc xá.

Còn chưa vào phòng ngủ, thì bị Hạ Diên Kính từ trong phòng bước ra cản lại. Cô nhíu chặt mày, cửa phòng đột nhiên đóng lại, cô bị kéo lên sân thượng.

Cô ấy thật sự rất mạnh, tay Lục Tắc Linh bị cô ấy kéo đến phát đau.

“Hôm qua, cậu đi đâu?” Hạ Diên Kính nghiêm túc chất vấn.

Lục Tắc Linh xoa xoa cánh tay, không nói gì. Cô không muốn lừa dối Hạ Diên kính, nhưng cô lại không thể nói thành lời.

“Mình đang hỏi cậu đấy? Tại sao không trả lời?” Hạ Diên kính đẩy Lục Tắc Linh một cái: “Vậy mình nói đùa cậu ha?” Cô từng bước từng bước ép sát: “Cậu và Thịnh Nghiệp Sâm ở chung một chỗ! Ngày hôm qua, anh ta cũng không trở về phòng! Cho nên cậu và anh ta đã ở cùng nhau. Lục Tắc Linh, cậu đã đạt được những gì mình muốn rồi phải không?”

“Mình đang hỏi cậu đấy? Tại sao không trả lời?” Hạ Diên kính đẩy Lục Tắc Linh một cái: “Vậy mình nói đùa cậu ha?” Cô từng bước từng bước ép sát: “Cậu và Thịnh Nghiệp Sâm ở chung một chỗ! Ngày hôm qua, anh ta cũng không trở về phòng! Cho nên cậu và anh ta đã ở cùng nhau. Lục Tắc Linh, cậu đã đạt được những gì mình muốn rồi phải không?”

Lục Tắc Linh cúi đầu thấp xuống, vẫn là không nói lời nào. Ánh mặt trời nóng bức, nóng đến choáng váng, cả một ngày cô chưa ăn gì cả, cũng không uống nước, trong dạ dày chỉ có mấy chai Heineken uống ngày hôm qua đang sôi trào.

“Nói chuyện đi! Lục Tắc Linh!” Hạ Diên Kính đẩy Lục Tắc Linh một cái rất mạnh, Lục Tắc Linh chịu không nổi liền ngã xuống đất, hộp thuốc đang nắm ở trên tay cũng rơi xuống đất.

Lục Tắc Linh muốn nhanh chóng nhặt nó lại, không muốn để Hạ Diên Kính nhặt lên trước.

“Đây là cái gì?” Mắt Hạ Diên Kính gần như muốn phun ra lửa, “Cậu cái này để làm gì?”

Cúi chỗ của Lục Tắc Linh bị xước, không ngừng rỉ máu, cô yếu ớt giựt lấy hộp thuốc, yếu đuối nói: “Trả lại mình đi, xin cậu đó.”

Rốt cuộc Hạ Diên Kính cũng không đành lòng, nước mắt không ngừng tuôn ra, “Lục Tắc Linh, tại sao cậu lại không có tiền đồ như vậy? Mình thà để cho cậu bị người ta cưỡng bức, còn tốt hơn cậu cứ sống dở chết dở như bây giờ! Sao cậu lại ngu như vậy, cậu cho rằng cậu cho đàn ông thân thể của mình thì họ sẽ là của cậu sao? Tại sao cậu lại ngây thơ như vậy?”

Lục Tắc Linh cảm thấy chua xót, đầu gối như nhũn ra, cả người đều phát run, nhưng không rơi được giọt nước mắt nào, Hạ Diên Kính khóc rất nhiều, cô biết cô ấy chỉ là yêu thương cô, cô ấy không muốn cô tự hành hạ mình như vậy.

Tại sao cô lại muốn như vậy? Nói không đến, cũng chỉ là nhất thời.

Trên cái thế giới này làm gì có công bằng? Cô dụng tâm yêu một người, cũng không có nghĩa là người kia nhất định sẽ yêu cô. Trên thế giới này, may mắn thì có thể gặp được người yêu mình, Diệp Thanh là một trong số những người may mắn đó, còn Lục Tắc Linh cô thì không phải

Cô đưa tay ôm lấy Hạ Diên Kính, vỗ nhẹ vào lưng cô ấy, giống như đang an ủi cô ấy, cũng chính là an ủi chính mình.

Sau đêm đó, mãi cho tới buổi chiều, từ miệng của Lão Tam cô mới có được chút tin tức của Thịnh Nghiệp Sâm. Cô ấy tức giận la hét: “Trước kia còn tưởng rằng Thịnh Nghiệp Sâm là người tốt! Thì ra là cũng chỉ là một tiện nam! Cậu ta và Diệp Thanh hòa nhau rồi! Lại còn thần nhiên coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!”

Thấy cô ấy lòng đầy căm phẫn, lão đại sợ đã thương Lục Tắc Linh, giận trách cô ấy: “Được rồi, nói ít đi một câu, thì có chết đâu chứ!”

“Mình chỉ là giận!”

“Được rồi!”

Lục Tắc Linh cắt ngang câu, giống như chưa từng nghe thấy gì, mặt không chút thay đổi, tất cả như thường.

Trễ một chút, cô nhận được điện thoại của Thịnh Nghiệp Sâm.

Từ trong ống nghe truyền tới giọng nói vừa xa xôi vừa xa lạ của Thịnh Nghiệp Sâm, giống như những chuyện trước kia không hề có liên quan đến anh, tất cả chỉ như một cơn ác mộng.

Điện thoại mở lên rất lâu, anh vẫn cứ im lặng, Lục Tắc Linh cũng không nói gì, hai người cứ như vậy cầm điện thoại, không nói lời nào.

Qua hồi lâu, anh mới dùng giọng nói khàn khàn để nói với cô: “Tắc Linh, thật xin lỗi.”

Lục Tắc Linh không nói gì.

“Anh và Diệp Thanh đã làm hòa với nhau rồi, chuyện ngày hôm qua.”

Lúc này đây, phản ứng của Lục Tắc Linh liền trở nên chậm chạp, cả nửa ngày mới lúng túng “ờ” một chữ.

“Chuyện lúc trước, anh rất hối hận, nếu như em đồng ý, anh sẽ bồi thường cho em.”

“Ha ha, ” Lục Tắc Linh cười cười, y như mất trí mà nói: “Bồi thường em cái gì? Anh nợ tiền em à?”

Giọng nói của cô nghe như không hề có việc gì, càng làm cho người ta thấy áy náy. Thịnh Nghiệp Sâm im lặng, không biết phải nói gì.

“Tắc Linh, có người nói anh và em gần gũi với nhau, là có mục đích. Anh thừa nhận, đúng là có.” Anh khề thở dài một hơi: “Ba mẹ bận việc buôn bán, từ khi còn bé, anh đã được bà nội nuôi dưỡng, sau đó bà nội ngã bệnh, anh mới về ở cùng ba mẹ. Khi đó trong nhà có một đứa em gái, ba mẹ lại quá bận rộn, không có thời gian chăm sóc, ném cho bảo mẫu. Sau lại.” Anh dừng một chút, rất là phiền muộn nói: “Sau đó em ấy trượt chân rơi xuống ao, qua đời. Đối với em ấy, anh vẫn luôn cảm thấy rất áy náy, là do anh không chăm sóc tốt cho em ấy, là do anh quá ham chơi, nếu như ngày hôm đó anh không đi chơi bóng rổ, em ấy nhất định sẽ không chết đuối. Từ nhỏ em ấy đã đặc biệt thông minh, thích mặc váy trắng, thích chơi Piano, em ấy chơi piano rất giỏi, nếu như em ấy còn sống, chắc cũng giống như bao người khác.”

Không cần anh nói thêm câu gì nữa, Lục tắc Linh cũng đã hiểu được ý của anh, nếu còn muốn nói thêm gì nữa? Cũng chỉ muốn làm cho cô càng thêm bối rối hơn mà thôi.

“Anh quyết định đi Mỹ với Diệp Thanh Có lẽ, cả đời cũng không quay về đây nữa.”

Rốt cuộc Lục Tắc Linh cũng có chút phản ứng với lời nói của anh, chỉ là phản ứng này rất là tiêu cực, vừa nghe anh nói cả đời này sẽ không quay về đây nữa, trong lòng cô cảm thấy đau buốt.

Tâm hồn cô trống rỗng, không còn dư lại chút gì, gió lạnh không ngừng thổi vào, cô cảm thấy đau đớn vô cùng.

“Đi đường. Đi đường cẩn thận.” Cô nuốt nước miếng, dùng hết sức mới có thể nói ra câu này.

“Tắc Linh.” Thịnh Nghiệp Sâm nói: “Nếu có cần giúp gì, nhất định phải nói với anh.”

“Ừ.”

“Này, chúc em hạnh phúc.”

.

Lục Tắc Linh không biết nên trả lời cái gì.

Hạnh phúc? Cái gì gọi là hạnh phúc? Hạnh phúc chính là lúc anh ra đi, anh theo tất cả hạnh phúc của em theo.

Lòng cô đau như cắt, không biết tự hỏi biết bao nhiêu lần.

Thịnh Nghiệp Sâm, tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Thì ra ở trong lòng anh, em không hề là gì cả?

9. Chương 9

Lục Tắc Linh không biết định nghĩa tình yêu của cô ra sao, cô không biết phải làm sao để từ bỏ tình yêu cố chấp mà cô dành cho Thịnh Nghiệp Sâm.

Mặc dù cô đã cố gắng làm tất cả, nhưng nó lại giống như một đôi giày không vừa chân, cô cố mang thế nào cũng không được, cho nên chỉ có thể cắn răng chịu đựng nhìn máu không ngừng chảy ra.

Mấy năm nay, những chuyện đã qua lại thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu cô, cô luôn gặp ác mộng, hầu như không đêm nào cô có thể ngủ ngon cả. Lúc Thịnh Nghiệp Sâm không ở nhà, Lục Tắc Linh lại không ngừng làm việc nhà, chỉ co như vậy cô mới có thể giảm bớt nỗi sợ hãi và sự trống rỗng ở trong lòng mình.

Cô lau nhà, chà thảm, rồi tháo áo gối bỏ vào máy để giặt, cô như một đứa bé, nhàm chán đứng ở bên cạnh máy giặt, nhìn cái trục trong đó không ngừng chuyển động, nhìn cái ga giường đầy hoa quần lầy áo gối, hình như chỉ có như vậy, cô mới có thể buông lỏng một chút.

Phòng này quá lớn, lớn đến nỗi cô có cảm giác như Thịnh Nghiệp Sâm không hề có ở đây, cô hầu như không cảm thấy được hơi thở thân thuộc của anh ở trong này. Cô hốt hoảng lấy cái áo sơ mi mà Thịnh Nghiệp sâm vừa mới ra từ trong sọt đồ bẩn ra, ôm nó thật chặt, tưởng tượng cái áo sơ mi này chính là Thịnh Nghiệp Sâm.

Yêu là như vậy sao? Chắc chắn là không, chẳng phải các nhà văn đều nói tình yêu làm con người ta hạnh phúc sao? Tại sao cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc?

Gần tối, Lục Tắc Linh bận rộn làm một bàn đồ ăn lớn, biết rõ Thịnh Nghiệp Sâm sẽ không trở về, nhưng cô vẫn cố chấp chuẩn bị. Thịnh Nghiệp Sâm là như vậy, cô càng hi vọng anh trở lại, thì anh càng không về, mấy năm, việc này với cô mà nói đã thành thói quen rồi. Lúc sáu giờ, cô dọn bát đĩa ra bàn, động đũa trước, cô giống như một kẻ điên hiu quạnh, nhìn chỗ ngồi trống rỗng mà Thịnh Nghiệp Sâm hay ngồi, dịu dàng nói: “Nghiệp Sâm, ăn cơm.”

Giống như anh thật sự đang ở đây vậy. Nhưng, đáp lại cô, chỉ có âm thanh của bát đĩa va chạm vào nhau.

Việc này đã kéo dài được ba năm nay rồi, Lục Tắc Linh cũng không nhớ rõ nó xảy ra bao nhiêu lần. Có lẽ, cô đang dần trở nên điên loạn, cô không làm sao tỉnh lại được, cứ như vậy mà tuột xuống hơn, đến một ngày, cô thật sự điên lên, thật sự đắm chìm trong cái thế giới đó, thật sự quên hết mọi thứ, thật sự không cần Thịnh Nghiệp Sâm, có lẽ, đến lúc đó cô mới thật sự được giải thoát.

Cô yên lặng ngồi ăn cơm trắng, chuyên chú đến nỗi ngay cả khi Thịnh Nghiệp Sâm trở về cũng không phát hiện. Cho đến lúc tài xế mở miệng nhắc nhở cô: “Lục tiểu thư, Thịnh tiên sinh trở lại.”

Cô ngẩng đầu lên, thật sự nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm đang đứng ở đó, cô nghi ngờ mình lại sinh ra ảo giác, dùng sức mở trừng hai mắt, phát hiện đúng là Thịnh Nghiệp Sâm đang ở đây, nhất thời sợ tới mức quên cả thở, cô nhanh chóng đứng lên, như một cơn gió bước lại gần anh, lấy dép ra, đưa cho Thịnh Nghiệp Sâm.

Cô không dám ngẩng đầu lên, cô sợ mình mà chậm chạp như vậy thì Thịnh Nghiệp Sâm sẽ lại nổi giận. Ai ngờ Thịnh Nghiệp Sâm chỉ yên lặng, nhận lấy dép mang vào. Có lẽ tâm tình của anh không tệ, Lục Tắc Linh cũng thở dài một hơi, vui mừng ở trong lòng. Cô đi theo phía sau Thịnh Nghiệp Sâm lấy lòng: “Đói bụng không, em đi hâm nóng bạch trảm kê* cho anh.”

một món ăn chế biến từ gà

Thịnh Nghiệp Sâm cản cô lại: “Không cần, cho tôi chén cơm là được rồi.”

Bàn cơm hình bầu dục, Lục Tắc Linh và Thịnh Nghiệp Sâm chia nhau ngồi ở hai đầu, ngồi cách nhau rất xa, cô thận trọng nhìn Thịnh Nghiệp Sâm ăn cơm, chỉ sợ anh không vui, cho dù cô biết, điều là Thịnh Nghiệp Sâm không sung sướng, chính là sự tồn tại của cô, nhưng cô vẫn ngây ngốc kiên trì, hầu hạ anh.

Lúc Thịnh Nghiệp Sâm mới bị mù thường hay bị ngã, cũng rất chậm với âm thanh và phương hướng, bàn cơm này là do chính tay cô chọn, cô sợ Thịnh Nghiệp Sâm đụng phải sẽ bị thương, không chỉ có bàn cơm, tất cả đồ đạc trong nhà này ngoại trừ ghế sofa ra thì tất cả đều hình tròn, những đồ đạc có góc nhọn, cô đều tỉ mỉ quần lại bằng miếng xốp. Cô hết lòng chăm sóc, sợ nếu có người bảo mẫu nào ở đây cũng phải ca ngợi cô, nhưng cho dù cô có làm bất cứ việc gì đi chăng nữa, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không hề cảm động, anh hận không thể phá hủy được chúng, nên cô có làm gì cũng đâu có quan trọng.

Để đưa xuống, Thịnh Nghiệp Sâm không có lập tức rời khỏi bàn, anh ngồi lại một lát, Lục Tắc Linh vẫn cúi thấp đầu, chờ anh sắp xếp.

“Cô có bộ quần áo nào đang hoang không?”

Lục Tắc Linh không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề này, cô ngược đầu lên nhìn anh, suy nghĩ hồi lâu, mới nhút nhát nói: “Lúc mừng năm mới, bà nội có tặng cho em một cái váy.” Mặc dù không phải là hàng hiệu đắt đỏ gì, nhưng nó được làm thủ công, bây giờ rất khó kiếm được, đối với cô như vậy là tốt lắm rồi.

Thịnh Nghiệp Sâm yên lặng một hồi, chậm rãi nói ra: “Cô thay đồ đi, đi ra ngoài với tôi một lát.”

Lục Tắc Linh cho là mình nghe lầm, cả nửa ngày cũng không dám tin, ngây ngốc hỏi: “Anh dẫn em ra ngoài sao?”

Thịnh Nghiệp Sâm nghe cô hỏi như thế, giọng nói lập tức nghiêm túc: “Không muốn đi?”

“Không phải.”

“Vậy thì đừng có nói nhảm nữa, bảo cô đi thì cô cứ đi.”

Lục Tắc Linh cẩn thận sửa soạn quần áo, cột mái tóc thẳng dài của cô thành một búi, rồi trang điểm nhẹ, từ nhỏ cô đã học đàn, ba cũng rất nghiêm khắc với cô, cô lại thường tham gia biểu diễn, nên đã học trang điểm từ rất sớm, chỉ là do cô thích để tự nhiên, lại ở nhà làm việc suốt mấy năm, nên ăn mặc cũng chỉ qua loa, nên trang điểm cũng không còn quen tay được như trước.

Suốt ba năm nay, Thịnh Nghiệp Sâm chưa từng dẫn cô ra ngoài, cũng không hề thừa nhận cô với bất kì ai, cũng bởi vì nguyên nhân này, cô mới căng thẳng. Thịnh Nghiệp Sâm mang cô đến một hội quán tư nhân hạng sang, trước cánh cửa to lớn, những chiếc xe sang trọng đua nhau kéo tới, trai gái ở đây ăn mặc rất sang

trọng, cái gì cũng không cần nói, cô cũng biết đây là nơi sang trọng. Lục Tắc Linh nỗ lực ưỡn thẳng sống lưng, cho dù cô có vì lạnh mà không ngừng run lên bần bật.

Vào đến hội trường, cuối cùng Lục Tắc Linh cũng biết nguyên nhân tại sao Thịnh Nghiệp Sâm lại dẫn cô đến đây. Đây là buổi bán đấu giá từ thiện, tất cả đồ được bán đấu giá đều là đồ cổ được người ta quyên tặng, bà nội Thịnh Nghiệp Sâm đã lớn tuổi, lúc trước bà ấy rất thích sưu tầm đồ cổ, nên anh muốn mua một món cho bà nội, Lục Tắc Linh và bà nội coi như cũng hợp ý, cho nên mới dẫn cô theo để chọn chọn.

Lục Tắc Linh cẩn thận nhìn sách giới thiệu, cuối cùng cũng nhìn trúng một cái bình sứ màu đỏ thẫm, cũng không phải là thứ nổi tiếng gì, mà là do bức tranh hoa trên bình sứ rất sống động, độ sâu cạn đều vừa phải.

Buổi bán đấu giá cũng không tính là tranh giành kịch liệt, Thịnh Nghiệp Sâm thấy giá thích hợp liền gơ phách, mặc dù suốt cả quá trình Lục Tắc Linh đều ngồi bên cạnh anh, nhưng anh không hề nói với cô bất kì câu gì.

Ở đây có không ít người biết Thịnh Nghiệp Sâm, ánh mắt của bọn họ rất sâu xa, Lục Tắc Linh không thích chút nào, nên cô cầm ví đi vào toilet.

Nơi sang trọng thì đến cả toilet cũng sang trọng không kém, trang trí theo kiểu Baroque vô cùng rực rỡ. Lục Tắc Linh đứng rửa tay, bên ngoài có hai người phụ nữ đang đánh giá cách ăn mặc, trang điểm của những người khác, nói xong hai người họ lại bắt đầu quay ra bình luận từ đầu đến chân tất cả đàn ông ở đây, nói cái gì về gia sản, còn mở cả cửa hàng xe, Lục Tắc Linh đối với những người phụ nữ háms tiền như thế này cũng không quan tâm lắm. Đang chuẩn bị đi ra ngoài, liền nghe một cái tên vô cùng quen thuộc từ miệng hai người bọn họ.

“Hôm nay, không thấy ai vừa mất hết, đều là nhà giàu mới nổi, không bao nhiêu tiền mà còn giả bộ đại gia. Hôm nay coi như phí công rồi.”

“Cũng không phải đâu, mình thấy thiếu gia của nhà họ Thịnh, dáng vẻ cũng được, gia thế cũng tốt.”

“Cậu thì biết cái gì? Bọn họ không giống Thịnh Nghiệp Sâm..., anh ta là kẻ mù, không làm được gì cả, ba mẹ anh ta mới để cho đi làm từ thiện đó, xây cái gì mà thương hiệu. Mình đoán anh ta xong đời rồi, gia nghiệp lớn như vậy sao có thể để lại ột kẻ mù được chứ! Con cháu nhà anh ta, chắc là rất muốn nhận chức vị đó.”

“Con trai ruột dù sao cũng phải hơn cháu chứ!”

“Đừng nói nữa, lần trước mình đụng phải anh ta, xuống xe mà không có gậy là không đi được, như một tên phế nhân, ba mẹ dù có nghĩ đến huyết thống cũng không dám giao giang sơn to lớn đó cho anh ta đâu. . . .”

“A —————”

Một tiếng thét chói tay cắt ngang cuộc trò chuyện. Lục Tắc Linh không biết mình moi ở đâu ra sức lực mạnh như vậy, cũng không biết là lấy ở đâu ra lá gan lớn như vậy. Cô nắm lấy tóc cô gái vừa mới nói xấu Thịnh Nghiệp Sâm, nhấn cô ta vào trong bồn rửa tay sang trọng, tay còn lại mở vòi nước, nước lạnh rầm rầm xối lên trên đầu cô gái đó, cô ta không ngừng thét chói tai, không ngừng hơi nào.

Cô gái bên cạnh sợ choáng váng, nửa ngày sau mới tỉnh hồn lại, xông tới muốn lôi Lục Tắc Linh ra, cô ta cũng nắm lấy tóc Lục Tắc Linh, búi tóc của Lục Tắc Linh rơi ra nhưng cô vẫn không chịu buông tay.

“Có ai không! Trời ơi! Ở đây có người lên cơn điên! Có ai không! !”

Lục Tắc Linh cái gì cũng không nghe thấy, cũng không hề cảm thấy đau, cô gái đó không ngừng giãy giụa, nhưng làm cách nào cũng không thoát được, cô ta càng giãy dụa, thì càng sặc nước nhiều hơn, lúc này, cô ta bắt đầu kiệt sức, hành động cũng trở nên yếu ớt hơn.

Ngay lúc này đây, trong đầu Lục Tắc Linh trống rỗng, tất cả hành động đều xuất phát từ bản năng. Xuất phát từ bản năng bảo vệ Thịnh Nghiệp Sâm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, có người nào đó kéo Lục Tắc Linh ra, cô gái kia thì gần như bất tỉnh, bảo vệ nhanh chóng túm lấy cô, cho đến khi Thịnh Nghiệp Sâm tới, mới buông cô ra.

Lục Tắc Linh không biết chuyện này được giải quyết như thế nào, cô cũng không nghe ai muốn tố cáo, mọi người đều bảo cô là kẻ điên nên không cần phải chấp nhất. Cô rối bù, quần áo nhăn nhúm, nút áo ở ngang lưng bị đứt ra, cô cầm giày cao gót của mình lên, yên lặng không đếm xỉa đến bất cứ chuyện gì. Trước khi đi, cô nhặt đôi giày cao gót bị vứt xuống đất, mang vào rồi mới rời đi.

Ngồi ở trong xe, Thịnh Nghiệp Sâm không cần nói gì thì Lục Tắc Linh cũng có thể cảm nhận được anh đang tức giận, hành động của cô làm cho anh mất hết mặt mũi, anh tức giận cũng là chuyện bình thường. Cô giống như chưa từng làm bất cứ việc gì, khôi phục lại bộ dạng hèn mọn, thậm trọng như trước.

“Tại sao?” Thịnh Nghiệp Sâm cố gắng tỉnh táo hỏi.

Lục Tắc Linh cúi đầu, nắm thật chặt tay của mình, không nói một lời.

Tài xế chuyên chú lái xe, mắt không thấy, tai không nghe bất cứ việc gì ở phía sau. Tueyt61 bắt đầu rơi từ lúc chiều, ngoài cửa xe là con đường rộng lớn được làm cách đây không lâu, cơ hồ không có chút dấu người, đèn đường mặc dù có mở, nhưng vẫn vô cùng tối tăm, thỉnh thoảng lại thấy ánh đèn của một chiếc xe hạng sang nào đó lóe lên ở đường đối diện.

Lục Tắc Linh càng không nói lời nào, thì Thịnh Nghiệp Sâm càng thêm tức giận, “Dừng xe.” Đột nhiên anh hét lên.

Tài xế lại càng thêm hoảng sợ, nhưng vẫn nghe lời dừng xe ở ven đường.

“Đi xuống.” Thịnh Nghiệp Sâm lạnh lùng nói với Lục Tắc Linh.

Tài xế nhìn lớp tuyết dày ở bên ngoài, khuyên can “Thịnh tiên sinh, bên ngoài đang có tuyết.”

Thịnh Nghiệp Sâm mắt đẫm tai ngơ với những lời của tài xế: “Xuống xe. Đừng để tôi phải nói đến lần thứ ba.”

Lục Tắc Linh mím chặt môi, cô hiểu tính khí của Thịnh Nghiệp Sâm biết mình không xuống xe là không được, chỉ là cô thật không muốn phải rời đi như vậy, cô muốn vì mình mà giải thích mấy câu, nhưng nghĩ lại, giải thích thì cũng có ý nghĩa gì đâu?

Cô kéo chặt cái áo khoát mỏng trên người lại, mở cửa xe.

“Cô thật sự không hề thay đổi chút nào.”

Tiếng xe gào thét chạy đi, Thịnh Nghiệp Sâm nói câu sau cùng.

Thời tiết vô cùng lạnh lẽo, vì phối hợp với bộ đồ trên người, nên Lục Tắc Linh dù có lạnh cũng không mang tất chân, trên người cũng chỉ khoác một cái áo khoát mỏng, tuyết như kéo bông gòn bay phát phơ, càng rơi xuống càng lớn, phủ trắng cả một vùng, rơi xuống giữa lộ và hai hàng cây xanh bên đường, một mảnh trắng xóa trải dài, hòa lẫn vào cùng ánh đèn.

Tay của cô lạnh cóng, điện thoại mới vừa lấy ra liền bị rút xuống đất n.

Bông tuyết rơi vào cái màn hình màu đen, hình dáng vuông vức, từng chút từng chút một, tầng tầng lớp lớp, giống y như mạng nhện. Cô từ từ ngồi xổm xuống, nhặt điện thoại lên, hơi thở ẩm áp của cô làm cho những hạt tuyết tan thành hơi nước, y như nước mắt rơi xuống chân cô.

Lạnh không? Không lạnh.

Cô cố gắng đảo đảo danh bạ, nhưng không biết gọi cho ai, bị chúng bạn xa lánh chính là cảm giác như thế này, cô nên biết, sớm phải biết sẽ như thế này.

Trong đầu không ngừng vang lên câu nói lúc nãy của Thịnh Nghiệp Sâm.

“Cô thật sự không hề thay đổi chút nào.”

Cô không thay đổi, một chút cũng không thay đổi, mặc kệ là ba năm trước đây hay là ba năm sau này, đều muốn bảo vệ anh. Không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu anh dù chỉ một câu, tất cả đều là bản năng.

Cô vĩnh viễn xem anh như là thần tiên, mặc dù anh vứt bỏ cô như đôi giày cũ.

Ba năm trước sau khi xảy ra sự cố đó, Hạ Diên Kính đã hỏi cô: “Cậu có hối hận không?”

Cô cố chấp lắc đầu: “Không hối hận, cho dù anh ấy nhấn tâm hủy hoại khuôn mặt của mình thì mình vẫn yêu anh ấy.”

Khi đó ánh mắt của Hạ Diên Kính nhìn cô tràn đầy thất vọng, người bạn cuối cùng của Lục Tắc Linh, Hạ Diên Kính cũng rời đi, tất cả mọi người không cách nào tha thứ cho hành động của cô.

Lục Tắc Linh nhớ tới câu nói cuối cùng của Hạ Diên Kính, cô ấy nói: “Một ngày nào đó cậu sẽ phải hối hận, cô cứ cố chấp như vậy sẽ hủy hoại cuộc đời cậu, cũng hủy hoại anh ấy.”

Ba năm, cuối cùng cô cũng hiểu được, sự cố chấp của cô đã phá đi chút ấn tượng đẹp cuối cùng của cô trong lòng Thịnh Nghiệp Sâm.

Cô có hối hận không? Hối hận, nhưng có thể làm gì được chứ? Trên thế giới này, không có cách nào làm thay đổi những chuyện đã xảy ra.

10. Chương 10

Lục Tắc Linh không nhớ được mình về nhà bằng cách nào. Đi hơn bốn giờ đồng hồ, rốt cuộc cũng đi ra khỏi khu ngoại ô hoang vắng, lúc rạng sáng, Lục Tắc Linh co rúm đứng ở trên con đường không một người đón taxi. Tuyết vẫn không ngừng rơi, phủ trắng xóa, rơi vào người Lục Tắc Linh, cô giống như người tuyết không có chút sức sống nào, đứng động đậy ở ven đường.

Xe cộ qua lại cũng không nhiều, thỉnh thoảng có vài chiếc xe taxi chạy vụt qua. Mãi cho đến khi Lục Tắc Linh sắp mất đi ý thức, mới có một bác tài xe trung niên chịu ngừng xe lại, đồng ý chở cô về.

Lục Tắc Linh ngồi trong xe taxi ấm áp, bị thương mà nghĩ, cái mạng hèn mọn của cô, bị như vậy mà cũng không chịu chết, tại sao không thể cứ như vậy mà chết đi cho rồi? Nếu như chết rồi, có phải sẽ không còn đau khổ như thế này nữa?

Trong xe đang phát tiếng nhạc đệm khuya, giọng nói của phát thanh viên nữ nồng đậm và tình cảm làm giảm bớt cô đơn cho những người mất ngủ, giọng nói ấm áp như đang dỗ dành từng linh hồn còn đơn trong đêm tĩnh mịch. Nghe xong những cuộc điện thoại của những người gọi đến, cô ấy liền phát một bài hát của Đối Bội Ni bài Tình yêu mà bạn mong muốn :

.

Mặc dù chưa bao giờ nghi ngờ nhưng em vẫn băng khoăn lo lắng

Anh chính là người duy nhất

Tha thứ cho em vì đã hoài nghi chính mình

Em hiểu anh yêu em, em giống như một đứa trẻ nghịch ngợm trong vòng tay anh

Người được yêu sẽ chỉ lệ thuộc vào ánh mặt trời đó để sinh tồn, giống như một đứa bé có được tự do

.

Vừa như là một giấc mơ, vừa như thời gian đảo ngược lại, trong radio không phải truyền ra giọng nói của Đối Bội Ni, mà là giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Thanh. Lục Tắc Linh cũng không phải đang ngồi trong xe taxi, mà là đang trà trộn trong đám người, an tĩnh ngồi ở trong góc khuất của KTV.

Lúc Diệp Thanh cất tiếng hát, tất cả mọi người đều im lặng, cô ấy đưa lưng về phía màn hình, ánh mắt nhìn Thịnh Nghiệp Sâm, đầy tình cảm, thậm chí mang theo một chút xót đau thương.

Lục Tắc Linh phát giác mình đã sai rồi, vào giờ phút này, cô nhìn thấy được cái gì được gọi là đau thương, bởi vì Thịnh Nghiệp Sâm muốn đi, mà cô, cái gì cũng không làm được.

Chúc anh hạnh phúc sao? Cô không thể nói ra, kể từ khi biết anh muốn đi, thì hầu như đêm nào Lục Tắc Linh cũng gặp ác mộng mà giật mình tỉnh dậy. Cô luôn là mơ thấy Thịnh Nghiệp Sâm ở bên tai cô mà gọi “Thanh Thanh, Thanh Thanh”, giống như một cái giếng sâu vọng lại, trùng trùng điệp điệp không dứt. Đau lòng đến mức không chịu được, lại không thể làm được gì, cũng không thể nói ra bất cứ câu gì.

Cô không hy vọng Thịnh Nghiệp Sâm rời đi, nhưng cô phải làm thế nào đây?

Bọn họ phải đi, người của hội học sinh tụ tập mọi người lại tiễn họ, Hạ Diên Kính không muốn cô tới, nhưng cô lại không nghe, cố ý tới, chỉ là, tới thì làm được gì? Lục Tắc Linh cũng không có gì đặc biệt, lẫn trong đám người, cô thậm chí ngay cả nói cũng không nhúng vào một câu.

Ca hát chán rồi, có mấy người trong hội học sinh tích cực đề nghị chơi trò chơi, phát ôi người một tờ giấy, mọi người dùng tờ giấy để miêu tả hành động, trong đó chỉ có hai người có tờ giấy không giống người khác, được gọi là “Đặc vụ”, mọi người căn cứ vào miêu tả mà tới bắt hai người kia.

Lục Tắc Linh có chút không yên lòng, cô vẫn không dám ngẩng đầu lên, lại luôn nhìn về phía Thịnh Nghiệp Sâm và Diệp Thanh.

Tờ giấy truyền đến, trên mặt của cô chỉ có ba chữ, em yêu anh.

Vòng miêu tả đầu tiên bắt đầu. Mọi người dùng đủ loại hình thái khó hiểu để miêu tả ý trên tờ giấy. Có người nói đây là một loại tình cảm, có người lại nói đây là cách thổ lộ phổ biến nhất hiện nay, có người nói là biểu đạt tình cảm sâu sắc, cho đến khi một cặp nam nữ trong hội học sinh cười híp mắt nói: “Những lời này, là lời mình rất muốn nói với Bàn Tử.”

Bàn Tử là bạn trai cô, Lục Tắc Linh cho là chuyện đương nhiên, nên cũng viết lên tờ giấy dòng chữ “Em yêu anh”.

Đến phiên cô, không biết là do cô uống say, hay là bất chấp mọi việc, cô đột nhiên đứng lên, đi về phía Thịnh Nghiệp Sâm nói: “Lời này em chưa từng nói qua, nhưng hôm nay em nhất định phải với học trưởng.”

Nói xong, cô cười ha ha ngồi xuống, mọi người cũng cười theo. Người khác hiểu lầm Lục Tắc Linh, nên cũng bắt đầu gheo chọc: “Hội trưởng, nhìn đi, lúc nào cũng bắt Lục Tắc Linh viết báo cáo đêm khuya, đây là báo ứng đó!”

Hết vòng này đến vòng khác. Cho đến cuối cùng chỉ còn dư lại ba bốn người, Lục Tắc Linh bị bỏ phiếu loại ra. Tờ giấy của cô bị phơi bày, không hề giống với bất kỳ người nào, từ đó cô mới biết, mọi người đều viết “Tôi hận cậu” trên tờ giấy, chỉ có hai đặc vụ mới có tờ giấy viết “Tôi yêu bạn”.

Mọi người liên tưởng vòng thứ nhất là miêu tả của cô, nên lập tức nổ tung, cô cũng cười thản nhiên không hề sợ sệt, mọi người cũng không có làm thật, ngược lại cho rót đầy ly rượu cho cô: “Lục Tắc Linh, cái con nha đầu này không hiền hậu chút nào! Tại sao có thể nghĩ tới đàn ông đã có vợ! Phạt rượu! Uống....uống...ng! Uống....uống...ng!”

Tất cả mọi người chỉ coi là cô đang giỡn. Diệp Thanh cũng cười híp mắt, chỉ có nét mặt của Thịnh Nghiệp Sâm cứng ngắc.

Lục Tắc Linh bưng ly rượu lên, ly rượu màu lúa mạch, cô ngạc nhiên nhìn gương mặt đang dần thay đổi của Thịnh Nghiệp Sâm, vẻ mặt của anh rất lúng túng, nhưng cô vẫn chưa thỏa mãn.

Rốt cuộc, rốt cuộc cô cũng đã nói được câu này, cho dù anh không muốn nghe, nhưng chỉ cần anh có thể hiểu, có thể hiểu được lòng cô là tốt rồi.

Loại cảm giác này, giải thoát được rất sướng khoái, cô không hề nghĩ ngợi, uống một hơi sạch ba ly rượu mà bọn họ đưa cho, liền nhận được một tràng vỗ tay hào phóng của mọi người.

Không một ai tin chuyện này cả, nên không khí càng thêm thân thiện, tất cả mọi người nhân cơ hội này la lối âm ỉ, không biết có phải là do thường ngày kìm nén quá hay không, mà lúc này lại điên cuồng không có giới hạn như thế này. Rượu cồn mờ mịt, đại não của Lục Tắc Linh hỗn loạn. Xô đẩy nửa ngày mới có thể ra ngoài hóng mát một chút.

KTV trang hoàng lộng lẫy, so với không gian ồn ào bên trong, thì bên ngoài lại rất yên tĩnh. Trên cửa quẹo ở hành lang để mấy cái cây xanh um tươi tốt, bồn rửa tay cũng để tinh dầu Bạc Hà. Chi tiết cũng vô cùng tinh xảo.

Lục Tắc Linh dùng nước lạnh rửa mặt, trước mắt vô cùng yên tĩnh, chỉ là suy nghĩ vẫn hỗn độn như cũ, cô trước nay chưa từng uống rượu, hôm nay không biết vì sao mà hầu như ai đến mời cũng không cự tuyệt.

Đầu rất nặng, dưới chân cũng rất nặng, cô bước từng bước, cho đến khi bên tai xuất hiện giọng nói quen thuộc của Thịnh Nghiệp Sâm.

.

“Em hát bài hát đó là có ý gì?”

Trong góc tối, ánh sáng mờ nhạt, Thịnh Nghiệp Sâm đưa lưng về phía Lục Tắc Linh, ngón giữa đang kẹp một điếu thuốc. Diệp Thanh cũng đứng cách đó không xa dựa lưng vào tường, hai người không nói gì với nhau.

“Anh biết là có ý gì mà.”

Diệp Thanh thanh thanh đậm đậm mở miệng nói câu đầu tiên với Thịnh Nghiệp Sâm. Anh liền dùng lực ném tàn thuốc xuống đất, tàn thuốc rơi xuống đất lăn lông lốc, cuối cùng rơi ngay dưới chân Lục Tắc Linh.

Thịnh Nghiệp Sâm kích động lớn tiếng nói với Diệp Thanh: “Cả ngày hôm nay em đang hoài nghi cái gì? Anh không yêu em? Em hoài nghi mẹ anh không thương em? Anh mà không yêu em thì tại sao phải đi sang Mỹ học đại học? Anh không yêu em thì anh sẽ không vì em mang đắc tội với thầy giáo, chọc ba mẹ anh nổi giận, nhất định phải nghỉ học?”

Diệp Thanh trầm mặc một hồi, “Em không hề muốn anh làm như vậy.” Cô đứng thẳng lưng, bộ dạng luôn luôn cao cao tại thượng như vậy.

Thịnh Nghiệp Sâm không ngờ cô sẽ nói như vậy, anh bước từng bước lại gần cô, nắm mạnh lấy bả vai của Diệp Thanh: “Diệp Thanh, em có biết em đang nói gì hay không hả?”

Diệp Thanh khổ sở quay đầu đi: “Đến anh cũng bắt đầu trách em rồi sao? Chẳng phải em không hề ép buộc anh hay sao? Em chưa từng có ý định muốn anh sang Mỹ với em!”

“Diệp Thanh!”

“Tất cả mọi người đều nói em là hồng nhan họa thủy, nói em hủy hoại anh.” Giọng nói của cô bắt đầu run rẩy: “Lời nói đáng sợ của người khác em không hề sợ, nhưng đến anh cũng uất ức như vậy, cũng trách cứ em như vậy.”

“Diệp Thanh!”

Diệp Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Thịnh Nghiệp Sâm: “Nếu như biết phải khổ sở như thế này, em sẽ không đồng ý quay lại với anh. Nghiệp Sâm, chúng ta phải tỉnh táo lại thôi. Tương lai, anh hãy sống thật tốt.”

Cô nói xong liền muốn rời khỏi. Cô nhìn Thịnh Nghiệp Sâm khổ sở, nhìn anh nhìn chăm chăm vào cô ấy, lớn tiếng hỏi: “Diệp Thanh, nếu như anh muốn em ở lại đây thì sao?”

“Em đã quyết nhất định phải đi.”

“Cho dù chia tay với anh?”

“Vâng”

.

Lục Tắc Linh núp ở bức tường phía sau, mặt tường trơn bóng như gương, cô có thể từ bên trong nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm khổ sở đâm vào tường. Cô không hiểu, tại sao Diệp Thanh lại có thể tuyệt tình như vậy? Nước Mỹ thật sự tốt đến như vậy sao? Tốt đến có mức có thể vì vậy mà buông tha Thịnh Nghiệp Sâm sao?

Tình yêu ở trong mắt của cô ấy, có thể dễ dàng buông tay như vậy sao? Thịnh Nghiệp Sâm vì cô ấy mà nghỉ học, hủy hoại tiền đồ phải bắt đầu lại từ đầu, chẳng lẽ cô ấy cảm động chút nào sao?

Cô không cho phép, không cho phép Diệp Thanh hủy hoại Thịnh Nghiệp Sâm như vậy, cô không hề yêu anh, nếu yêu một người thì sẽ không như vậy, Diệp Thanh không nên khiến Thịnh Nghiệp Sâm khổ sở như vậy. Đây không phải là yêu, người như vậy rất ích kỷ, không hề xứng với tình yêu của Thịnh Nghiệp Sâm!

Trong lúc này đây, trong đầu Lục Tắc Linh nảy lên một ý nghĩ, thì ra cô đã sai. Cô oán hận Diệp Thanh, hận cô ta ích kỷ không chịu thỏa hiệp, nhưng lại không có nghĩ đến, những chuyện mà cô đã làm, thì cũng có khác gì Diệp Thanh đâu?

Lục Tắc Linh rón rén đi tới cửa sổ ở cuối hành lang của KTV, Diệp Thanh cũng đang đứng ở đó.

“Chị Diệp Thanh.” Lục Tắc Linh nhẹ nhàng gọi tên của cô, nhưng cô lại không quay đầu lại.

“Chuyện vừa rồi cô đều nghe được hết!” Giọng nói của Diệp Thanh tràn đầy chắc chắn, cô lúc nào cũng thông minh như vậy luôn làm cho người khác phải xấu hổ.

“Có mấy lời, em vốn không muốn nói, em cho là chị sẽ đợi, nhưng chị lại không làm được.” Lục Tắc Linh ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, mượn rượu để nói gần từng chữ: “Nếu như chị không yêu anh ấy, xin chị hãy để anh ấy cho em, em không thể để anh ấy đi như vậy. Bọn em đã từng quan hệ với nhau, anh ấy không thể đi theo chị như vậy được.”

.....

Cả thế giới dường như dừng lại, Lục Tắc Linh không hề cảm thấy xấu hổ, nặng nề thở thành từng tiếng.

Diệp Thanh nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh, vô cùng tỉnh táo hỏi: “Cô ta nói thật sao?”

Lúc này Lục Tắc Linh mới tỉnh táo lại, cô quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt đầy oán hận và khổ sở của Thịnh Nghiệp Sâm.

Thấy anh không đáp, Diệp Thanh lại hỏi: “Cô ta nói, có phải thật hay không?”

Lục Tắc Linh nắm chặt tay thành quả đấm, cô nín thở, một chữ cũng không dám lại nói, cô sợ mình sẽ mềm lòng mà thối lui. Cô không thể thu lại những lời đã nói, một khi nước đã đổ thì không thể hút lại được.

Hãy để cho cô hoàn thành cái việc tội lỗi này, đợi đến khi cô chết rồi, cô sẽ tự chuộc tội, nếu cô còn sống, thì cô không có cách nào buông tay với Thịnh Nghiệp Sâm cả.

Cô rất xấu, vô cùng xấu, xấu đến mức không còn từ nào có thể diễn tả được nữa.

Tia sáng cuối cùng trong mắt Diệp Thanh rốt cuộc cũng bị dập tắt. Chị ta bước từng bước bước đi tới. Lúc đi ngang qua Lục Tắc Linh, khí thế vô cùng mạnh mẽ, khiến Lục Tắc Linh muốn chạy trốn. Cuối cùng thì chị ta cũng không nói gì, chỉ là đi tới gần Thịnh Nghiệp Sâm. Lạnh lùng mà quyết tuyệt nói: “Rốt cuộc lần này, chúng ta có thể buông tay nhau rồi.”

“Bốp——” một cái tát nặng nề vang lên, Diệp Thanh nhấn tâm tát vào mặt Thịnh Nghiệp Sâm: “Thịnh Nghiệp Sâm, anh hãy tỉnh táo mà nghe cho rõ, chúng ta, hoàn toàn kết thúc.”

11. Chương 11

Tình trạng yêu thâm của Lục Tắc Linh, thực chất là đang tự dung túng cho chính mình, cô cam chịu, dung túng bản thân dần dần trầm luân, mất đi tâm trí. Sau khi mấy chị em cùng phòng biết được việc này, không ai vừa lòng với việc này cả. Các cô ấy đều có bạn trai, nên rất thông cảm cho Diệp Thanh, không có cách nào tha thứ ột người chen ngang như cô. Chỉ có Hạ Diên Kính đồng ý nói chuyện với cô, nhưng không thể thân thiết như trước được nữa.

Nhìn cô một mình ăn cơm, múc nước, tắm rửa, Hạ Diên Kính đã nói: “Lục Tắc Linh, cậu nhìn lại mình xem, xem cậu trở nên đáng thương như thế nào, đáng giá sao?”

Không cần thiết phải nói thêm bất cứ điều gì hết, cô chính là một tấm gương. Cô hủy hoại hết tất cả một chút quan hệ còn sót lại giữa Diệp Thanh và Thịnh Nghiệp Sâm, cắt đứt phần tình cảm đã ràng buộc bọn họ, Diệp Thanh là người cao ngạo, sao có thể chấp nhận lỗi lầm to lớn như vậy, để cho chị ta biết được việc này, mới có thể nói ra những lời đó. Cô không biết có đáng giá hay không, cô chỉ biết là, chỉ có như vậy mới có thể giữ Thịnh Nghiệp Sâm lại, Cho dù anh hận cô, cô cũng sẽ không tiếc. Lúc Thịnh Nghiệp Sâm nói với cô: “Có lẽ suốt đời cũng không trở về nữa”, có ai biết được rằng, khi đó, cô sợ hãi đến nhường nào?

Ngày đó, bóng lưng rời đi của Diệp Thanh rất quyết tuyệt, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không đuổi the, anh ngã quỵ xuống đất, hai tay gắt gao túm lấy tóc, không ngừng gầm rú giống như dã thú. Lúc đó, chắc chắn anh rất đau khổ, chỉ vì sai lầm nhất thời, mà phải trả cái giá lớn như vậy, phải mất đi người mà mình yêu thương nhất.

Lục Tắc Linh cũng đồng tình với anh, cũng thấu hiểu phần tình cảm sâu nặng của anh, cô chính là một người ích kỷ, cô chỉ biết làm theo ý mình.

Anh không trách cô, cũng không hề nói bất cứ lời lẽ nặng nề nào, cô cũng không biết qua bao lâu, Thịnh Nghiệp Sâm cuối cùng cũng đứng dậy, anh đưa lưng về phía Lục Tắc Linh, cô thấy không rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh, thong thả nói: “tôi thật không may mà, ngày đó tôi mơ màng cảm thấy cô không phải Diệp Thanh, nhưng khi nghe được câu nói của cô, tôi còn tưởng mình may mắn, có lẽ chính là vậy. Lúc cô rời đi, cô nói cô không trách tôi, tôi còn tưởng là mình may mắn, cô thật sự là cô gái tốt, vì thành toàn cho tôi mà phải ủy khuất bản thân mình, tôi cảm thấy thật có lỗi với cô.”

Anh cười chế giễu: “Nhìn đi, trên cái này thế giới này làm gì có may mắn như vậy, ai cũng nên trả giá vì hành vi của mình, nhưng mà thật không nghĩ tới, cái giá lại lớn đến như vậy.” Anh dừng lại, cuối cùng mới nói: “Như vậy, cô có thỏa mãn không? Chúng ta không ai nợ ai gì nữa rồi phải không?”

Lục Tắc Linh không trả lời, anh cũng không có nhẫn nại chờ cô trả lời. Anh rời đi, không hề quay đầu lại, không thèm nhìn tới hai hàng nước mắt đang chảy như mưa của Lục Tắc Linh. Cô cắn chặt môi, không muốn mình ohat1 ra bất kì âm thanh nào, cô đã đạt được mục đích, cô còn khóc cái gì nữa chứ? Chỉ cần anh không đi Mỹ, chỉ cần anh và Diệp Thanh chia tay nhau, chẳng cần sợ không có cơ hội, với cô mà nói đây là tin tức vô cùng tốt, không phải sao?

Cô tưởng như vậy, cho rằng mọi việc sẽ phát triển giống như cô nghĩ, nhưng vài ngày sau đó, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn xin thôi học. Lục Tắc Linh không thể tin được tai mình, càng không thể tin được Thịnh Nghiệp Sâm lại cố chấp như vậy. Cô kích động chạy đến nhà tìm Thịnh Nghiệp Sâm, lúc cô chạy đến cũng vừa lúc Thịnh Nghiệp Sâm đang đóng cửa cổng lại, thấy cô đến, anh hoàn toàn không thèm liếc nhìn cô một cái, vô cùng thờ ơ.

“Vì sao muốn thôi học?” Lục Tắc Linh cố chấp đi theo Thịnh Nghiệp Sâm, cô không biết bản thân mình lấy tư cách gì để hỏi vấn đề này, nhưng cô vẫn rất muốn hỏi.

“Tôi nghĩ rằng hai chúng ta chẳng thiếu nợ gì nhau cả.”

“Không ——” Lục Tắc Linh không biết lâu ở đâu ra nhiều hơi sức như vậy, đột nhiên lớn tiếng hét lên: “Anh thiếu nợ em, anh đã nói sẽ bồi thường cho em, anh không thể nói mà không giữ lời!”

Thịnh Nghiệp Sâm nhìn bộ dạng cuồng loạn của cô, rốt cục cũng dừng bước chân, trong mắt đầy mỏi mệt, “Tôi đã hai bàn tay trắng rồi, cô còn muốn cái gì nữa? Tôi không có khả năng làm hòa với cô, cũng không có cách nào thích cô.”

Đáy mắt Thịnh Nghiệp Sâm đen lại, cảm giác đầy rêu, thậm chí, trên người anh vẫn còn mùi rượu, không cần hỏi cũng biết hôm qua anh uống nhiều đến mức nào. Lục Tắc Linh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt không hề sợ hãi, cản đường anh lại, “Vì sao muốn thôi học? Nói cho em biết!”

Thịnh Nghiệp Sâm bỏ cô ra khỏi mắt, nhìn xa xăm: “Tôi muốn đi Mỹ, còn bốn ngày nữa Diệp Thanh sẽ đi, tôi chuẩn bị đi theo, tôi muốn cầu xin cô ấy tha thứ ỉn, dù phải tốn cả đời tôi cũng phải làm.”

Lục Tắc Linh không nghĩ tới việc anh sẽ quyết liệt như vậy, trong lòng đầy chua xót, bị ai tiêu điều như tiết trời mùa thu, cô không nhận được hồi tiếp: “Vậy em thì sao?” Hồi xong cô liền thấy hối hận, việc này, quả thực là tự làm nhục mình.

“Lục Tắc Linh, trong lòng cô hiểu rõ, chúng ta không có bất kì quan hệ nào hết.” Nói xong, anh vòng qua người Lục Tắc Linh, bước đi không hề quay đầu lại.

Lục Tắc Linh mất hồn đứng tại chỗ. Người bướng bỉnh như Lục Tắc Linh rốt cục cũng biết hận, cô nắm chặt tay, đột nhiên ngẩng đầu, hét to lên cho Thịnh Nghiệp Sâm nghe: “Anh muốn đi tìm chị ta phải không? Anh cho là anh chiếm bao nhiêu vị trí trong lòng chị ta! Chị ta đã đổi vé máy bay, hôm nay sẽ đi! Chị ta hoàn toàn không có ý nói cho anh biết! Chị ta không hề yêu anh! Thứ tình cảm như vậy không đáng để nhắc tới!” Cô hét lên, yết hầu đều nghẹn ngào, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Thịnh Nghiệp Sâm, vì sao, vì sao anh lại ngốc như vậy, chị ta căn bản... Không yêu anh...”

Khi đó Lục Tắc Linh không hề hay biết, những lời nói trong lúc tức giận của cô lại tạo ra hậu quả nghiêm trọng đến như vậy.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, khi nhớ lại, Lục Tắc Linh vẫn không biết, việc này là bất hạnh hay hạnh phúc.

Thịnh Nghiệp Sâm nghe được câu đó của Lục Tắc Linh, cả người giống như đang mộng du, cả nửa ngày sau anh mới hùng hổ chạy lại, nắm lấy Lục Tắc Linh, không ngừng truy vấn: “Cô nói cái gì?” Anh nhất quyết hỏi tới cùng: “Cô nói Diệp Thanh như thế nào? Cô nói lại lần nữa xem?”

Anh mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin được lời Lục Tắc Linh nói. Còn không chờ Lục Tắc Linh trả lời, anh đã lao nhanh vào gara. Chờ đến lúc Lục Tắc Linh phản ứng lại, anh đã lái xe rời khỏi tầm mắt của cô. m thanh động cơ vù vù vang lên, đầu Lục Tắc Linh đau đớn, cho đến lúc này, Lục Tắc Linh mới tỉnh táo lại, biết rằng Thịnh Nghiệp Sâm mới lấy bằng lái chưa đầy hai tháng, chỉ mới lái xe có vài lần, anh lại lao đi nhanh như vậy, không phải muốn chết sao?

Cô liều mạng đuổi theo xe của anh, chạy hết sức lực, hơi thở nặng nề, chạy theo máu, vậy lấy ngực cô, làm cô mèm ngất đi. Cô dốc toàn lực đuổi theo, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm chạy quá nhanh. Chỉ mới vài phút, Lục Tắc Linh đã hoàn toàn không nhìn thấy xe của anh đâu.

Thật vất vả lắm mới đón được một chiếc xe taxi, cô lại không biết đuổi theo bằng cách nào. Cô òa khóc, tài xế không biết làm gì, chỉ có thể chạy dọc theo đường ra sân bay cho cô tìm.

Lục Tắc Linh nhìn chằm chằm từng chiếc xe hơi xa lạ, cô kích động đến mức cả mình là ai cũng quên mất. Cô không tìm thấy anh, lần này, cô thật sự không tìm thấy anh.

Chuyện Diệp Thanh đổi lại vé máy bay là do chính miệng chị ta nói với Lục Tắc Linh. Là Diệp Thanh chủ động tìm gặp Lục Tắc Linh, hai người gặp nhau ở Mc Donalds gần trường. Nhìn qua cửa sổ, nét mặt của Diệp Thanh thật sáng sủa, giọng điệu của chị ta cũng không có gì đặc biệt, như đang nói chuyện bình thường mà thôi: “Tôi đã đổi lại vé máy bay, chuẩn bị đi, nhưng tôi không nói cho anh ấy biết.”

Lục Tắc Linh không khỏi chột dạ, nắm chặt tay mình lại như muốn lấy thêm can đảm, nỗ lực “Cả vú lấp miệng em” giống trong phim truyền hình, chẳng hề để ý đến giọng điệu mà nói: “Đâu có liên quan tới em?”

“Nghiệp Sâm...” Lúc Diệp Thanh gọi cái tên này lại đột ngột ngừng một chút, đột nhiên cười cười nói: “Thịnh Nghiệp Sâm, anh ấy xem cô như em gái, tôi cũng xem cô như em gái mình, nhưng thật không ngờ tới tri nhân tri diện bất tri tâm, cô lại là loại người như vậy. Thật đáng tiếc, gương mặt thì xinh đẹp, mà tâm hồn lại xấu xí đến như vậy.”

Diệp Thanh dùng ánh mắt nhìn những kẻ hèn mọn để nhìn cô, rõ ràng là khinh thường, nhưng vẫn không hề có hành động thất lễ nào, cho tới tận bây giờ vẫn giữ được hình tượng hoa sen trắng cao thượng, mà Lục Tắc Linh, càng lúc càng hạ thấp bản thân, trở nên ti tiện. Lục Tắc Linh nhú chặt mày một chút một chút rồi mới giãn ra, cô nỗ lực làm cho bản thân đứng lý hợp tình nói: “Tôi thừa nhận, Nghiệp Sâm rất yêu cô, nhưng đối với tôi mà nói anh ấy cũng vậy, anh là hạng người gì, trong lòng cô rõ nhất, nếu như không có cảm tình, sao anh ấy lại có thể chạm vào tôi? Tôi không nghĩ ba người chúng ta lại trở nên thống khổ như vậy, cho nên, tôi đến để thay anh quyết định.”

“Ha —— ”

Lục Tắc Linh bị Diệp Thanh cười đến da đầu run lên: “Cô cười cái gì?”

Diệp Thanh nhìn ra bên ngoài cửa sổ nhìn về phía ngã tư đường, cười khê nói: “Nếu như anh ấy thật sự yêu cô, thì khi phát sinh chuyện như vậy, sao vẫn muốn đi Mĩ cùng tôi.” Hai tay chị ta nắm lại, mỉm cười, chớp mắt một cái nhìn chằm chằm vào Lục Tắc Linh: “Cần gì phải phải nói nhiều như vậy? Nếu anh ấy yêu cô, thì cô có cần phải tới đây để chứng minh không?”

Diệp Thanh rất thông minh, mới nói hai ba câu đã có thể bắt được điểm yếu của Lục Tắc Linh, Lục Tắc Linh giống như một con rắn bị người ta bắt, có giấy dựa như thế nào cũng chỉ là phí công.

“Nhưng mà, tôi đối với chuyện tình cảm rất nghiêm khắc, theo đuổi hoàn mỹ, không muốn có chút khuyết điểm nào, cho nên, anh ấy, tôi bỏ rồi.”

Lục Tắc Linh ở trước mặt Diệp Thanh không cần phải che giấu nữa, cô không cần phải nói gì, dù sao Diệp Thanh cái gì cũng đều biết hết.

Cô không nhớ rõ Diệp Thanh đi từ lúc nào, cũng không biết mục đích Diệp Thanh tìm tìm cô để làm gì, thậm chí cô còn nghĩ không chừng chị ta muốn đánh cô, nhưng chị ta không làm gì cả, chỉ nói với cô mấy câu như vậy. Lục Tắc Linh không hiểu nổi ý tứ sâu sa trong lời nói của Diệp Thanh, cô chỉ nghe được hai thông tin.

Thứ nhất, Diệp Thanh muốn đi trước dự định; thứ hai, Diệp Thanh bỏ Thịnh Nghiệp Sâm.

Không thể không nói, hai tin tức này đối Lục Tắc Linh mà nói, đều là tin tức tốt.

Cô luôn luôn cho rằng, đó chỉ là do nhất thời mất đi lý trí, nhưng cô lại quên rằng, với cô thì đây là tin tốt, nhưng với Thịnh Nghiệp Sâm mà nói thì đây chính là tin buồn...

Lúc Thịnh Nghiệp Sâm bị tai nạn xe, Lục Tắc Linh ngồi trên xe taxi cách đó không xa, xe taxi bị đèn đỏ ngăn lại, mà Thịnh Nghiệp Sâm đã chạy qua ngã tư, Lục Tắc Linh gần như trở mắt nhìn xe của anh đâm vào trụ đường.

Giống y như trong phim, rất xa, chiếc xe màu đen giống như kẹo cao su, đầu xe bị móp vào, động cơ gấp khúc, toàn bộ xe bị vặn vẹo đến mức Lục Tắc Linh thể nhìn ra hình dạng. Thịnh Nghiệp Sâm bị nhốt trong không gian chật hẹp. Lục Tắc Linh không thể nào nhở nổi ngày đó mình ra khỏi xe taxi như thế nào, cô chạy về phía Thịnh Nghiệp Sâm. Mỗi lần cố gắng nhớ lại, nhưng lúc nào cũng chỉ nhớ được vài chi tiết nhỏ, mơ hồ mà hỗn độn, chỉ nhớ rõ, dường như giờ phút đó, toàn thế giới giống như núi và biển, tất cả đều đổ ụp lên đầu cô, làm linh hồn cô rớt xuống vực sâu không đáy, tai không nghe, mắt không thấy, dòng xe cộ đông đúc cũng không ngăn nổi bước chân của cô, cô giống như một cơn gió nhẹ, chạy về phía Thịnh Nghiệp Sâm.

Xe cộ xung quanh cũng ngừng lại, âm thanh bàn tán xôn xao truyền đến tai Lục Tắc Linh.

“Bây giờ, cậu ta rất cần không khí, cô thấy đó anh ta bị đè như vậy thì không thể hô hấp được. Vừa thiếu khí vừa mất máu, không biết có qua khỏi được không?”

“Xe cứu thương chậm quá, chờ xe cứu thương tới người cũng sớm không còn.”

“Những việc như thế này nhiều lắm, tôi đã thấy mấy lần rồi.”

“Tự mình đâm vào trụ đường, tám chín phần là đang say.”

“...”

Xe bị biến hình nghiêm trọng, cửa bị khóa lại, nàng thế nào đều kéo không ra cửa xe, cô cho rằng cô sẽ khóc, nhưng mà ngay lúc đó cô lại bình tĩnh đến lạ, cô nhặt một tảng đá trong bồn hoa, đập cửa xe, cô không biết mình lấy đâu ra sức lực nhiều như vậy, chỉ một mình cô mà có thể kéo Thịnh Nghiệp Sâm ra ngoài.

Cô rất gầy, nhưng lại có thể cồng Thịnh Nghiệp Sâm, ngay cả cô cũng không biết mình lấy đâu ra nhiều sức đến vậy. Thịnh Nghiệp Sâm giống như một con búp bê không sinh khí, xui lơ ở trên lưng cô, cô không biết anh có chết hay không, trong đầu cô trống rỗng, cồng anh trên lưng, từng bước một đi về phía trước, dùng thân thể đón xe, cũng không quản ánh mắt sợ hãi của người khác, bình tĩnh nói với tài xế: “Bệnh viện gần nhất.”

...

Lúc Thịnh Nghiệp Sâm bị đẩy vào phòng cấp cứu, Lục Tắc Linh mới có vài phản ứng, cả người cô run lên, mặt cô, tay cô, thậm chí người cô lạnh như băng, giống y như lúc Thịnh Nghiệp Sâm không chút sức lực nào nằm trên ai cô.

Ánh đèn đỏ chót của phòng cấp cứu thật chói mắt, cô run sợ nhìn chăm chăm, dường như chính là lòng hiếu kỳ quật cường của một đứa nhỏ. Cả người cô dính đầy máu, ai nhìn đều hấy ghê người, có bác sĩ và hộ sĩ muốn đi kéo cô đi kiểm tra, cô không biết khí lực ở đâu nhiều như vậy, ai kéo cũng đều không đi, thậm chí còn thô lỗ đẩy ngã bác sĩ tốt bụng.

Cô không biết mình đang nghĩ gì, cô chỉ biết là mình không thể rời đi, cô rất muốn biết kết quả.

Thịnh Nghiệp Sâm có đã chết rồi hay không?

Anh đã chết sao?

Anh, sẽ chết sao?

12. Chương 12

Khi còn rất nhỏ, Lục tắc Linh đã mất mẹ, do căn bệnh bạch cầu cấp tính, cho đến tận bây giờ, Lục Tắc Linh cũng không biết đó là bệnh gì, chỉ biết mẹ mỗi ngày đều nằm ở trên giường ngủ, bệnh đến nổi tóc và răng cũng rụng hết.

Cô vẫn nhớ như in ngày mẹ qua đời, sáng sớm lúc ra khỏi cửa, mẹ vẫn còn thân thiết hôn lên mặt cô một cái, dịu dàng vuốt đầu của cô nói: “Bảo bối của mẹ, kỳ thi lần này nếu con thi được một trăm điểm, mẹ sẽ mua váy mới cho con”, nhưng đến buổi trưa, ba từ cơ quan buồn bã đến trường học, vội vội vàng vàng đón cô đến bệnh viện. Cuối cùng, cô cũng không thể được gặp mẹ lần cuối, lúc cô đến phòng bệnh, chỉ thấy ba đang quỳ trước giường bệnh mà khóc.

Cô không hiểu tại sao ba lại khóc nhiều đến như vậy, sau lưng không ngừng run rẩy, âm thanh cũng rất tuyệt vọng. Người lớn ở bên ngoài cửa cũng rầm rức khóc, tất cả mọi người đều rất buồn, nhưng cô lại không hiểu, không hiểu ý nghĩa của sự ly biệt.

Cô còn quá nhỏ, mới học tiểu học năm nhất, nên không có chút khái niệm nào về sinh tử. Cô ngây ngốc hỏi: “Ba, có phải mẹ chết rồi hay không?”

Ba đau khổ đến mất hết lí trí tát cô một cái: “Con nói bậy cái gì vậy hả! Con thử trừ eo mẹ con thêm một lần nữa đi thì biết!”

Cái tát đó rất đau, đau đến mức rất nhiều năm sau đó cô vẫn còn nhớ như in.

Lần đó, cô thật sự đạt được một trăm điểm, nhưng mà mẹ lại không mua váy mới cho cô. Mẹ thất hứa rồi, mẹ đi, mẹ rời bỏ cô. Tánh mạng của con người sao lại mỏng manh đến như vậy, có khi, chỉ cần xoay người lại, sẽ không còn chút bóng dáng nào, cô đã mất đi một lần, nên không thể chịu nhiều hơn được nữa. Cô không muốn phải tiếc nuối, giống như với mẹ vậy, thậm chí còn không kịp nữa nói một câu hẹn gặp lại.

Từ đó về sau, cô và ba nương tựa nhau mà sống, tính ba cầu thả nên không thể nào thất bại cho cô, đến năm mười hai tuổi cô vẫn luôn để tóc ngắn, ba bận rộn công việc không có thời gian giặt quần áo, nấu cơm, từ lúc tiểu học cô đã bắt đầu làm những công việc đó. Ba cô vừa giữ vai trò một người ba, vừa là một người mẹ để cô không phải chịu cô đơn, ba cùng cô học đàn, mua cho cô quần áo, giày dép đẹp nhất, chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ, dạy dỗ cô trở thành một thực nữ mà người người ao ước.

Từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn nỗ lực hết mình, mặc kệ là làm cái gì, chỉ cần cô cho là mình làm được, thì nhất định phải làm tốt nhất, bởi vì cô không đành lòng thấy ba thất vọng, đều làm cô cao hứng nhất, chính là

mỗi năm đến lúc tảo mộ, ba sẽ kiêu ngạo kể ẹ nghe thành tích xuất sắc của cô, cho nên cô cố gắng luyện đàn, thường dự thi đoạt giải, thành tích của cô lại rất ưu tú, được nhận vào trường đại học tốt nhất.

Cô quá sợ sẽ mất đi, cho nên dù có phải liều mạng cô cũng sẽ tranh thủ. Có lẽ chính chính vì vậy mới tạo thành thói quen cố chấp này, cô vô ý sa vào lưới tình, đem lòng cầu tiến được hình thành từ nhỏ đặt hết trên người Thịnh Nghiệp Sâm, nhưng cô lại không nghĩ tới, lần này đối lấy không phải là sự khích lệ từ ba. Cô thiếu hụt tình thương, nên luôn hy vọng có người thích cô, nhưng đến cuối cùng cô lại phụ tất cả tình yêu của mọi người dành cho cô.

Cô cũng không biết tại sao mình lại như

vậy, đến cuối cùng cô chỉ có thể ngây ngốc nghĩ, có lẽ, tất cả những việc này đều là do số mạng.

Thịnh Nghiệp Sâm sau khi cấp cứu thì được chuyển sang phòng ICU*, bệnh viện gọi điện thoại ẹ của anh. Mười mấy tiếng sau, cha mẹ anh mới tới, hai người đều từ nước ngoài bay về. Đó cũng là lần đầu tiên Lục Tắc Linh gặp cha mẹ của Thịnh Nghiệp Sâm. Người đàn ông mặc âu phục, tác phong nhanh nhẹn, người phụ nữ thì vừa xinh đẹp vừa có khí chất, bộ dạng vô cùng bức người, Lục Tắc Linh lớn đến từng này tuổi cũng chưa từng gặp qua ai có phong thái như hai người này, bình tĩnh, đầu vào đấy. Khi vào bệnh viện, việc đầu tiên là tìm bác sĩ hỏi rõ tình hình, bởi vì ICU là phòng cách ly, mỗi ngày chỉ có một người được phép vào thăm, Lục Tắc Linh muốn vào nhưng bác sĩ không cho, cuối cùng là ba Thịnh Nghiệp Sâm đi vào xem tình hình.

ICU: phòng săn sóc đặc biệt

Sau khi ra ngoài ba anh cũng không nói gì thêm, chỉ nói là cũng may, chỉ cần người tỉnh lại là được, trừ việc nỉ non muốn uống nước ngoài ra cũng không có gì đặc biệt. Mặc dù hiện trường xảy ra tai nạn làm người ta ghê sợ, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm trừ bị đụng trúng đầu và vài vết thương nhỏ ra cũng không bị gì nghiêm trọng hết. Nhưng bác sĩ phát hiện trong đầu anh có một cục máu nhỏ, cho nên phải ở lại quan sát.

Sau khi xử lý tất cả mọi chuyện cho Thịnh Nghiệp Sâm xong thì ba mẹ anh mới phát hiện ra Lục Tắc Linh đang đứng bên cạnh. Mẹ Thịnh Nghiệp Sâm mỉm cười đi tới, gương mặt rõ ràng là rất hiền lành, nhưng lại không có chút ấm áp nào: “Con là bạn học của Nghiệp Sâm? Cảm ơn con đã đưa Nghiệp Sâm đến đây kịp thời, con mau về nhà nghỉ ngơi đi, nơi này có dì là được rồi, dì sẽ bảo tài xế đưa con về.”

Lục Tắc Linh không chịu đi, liều mạng lắc đầu, “Dì, dì cho con ở lại đây thêm một lát nữa đi, chờ đến khi anh ấy chuyển đến phòng bệnh thường rồi con đi có được không?”

Mẹ Thịnh Nghiệp Sâm thấy cô cố chấp như vậy, cũng không tiện nói gì, bà nhịu mảy, một hồi lâu sau mới hỏi cô: “Con có phải là Diệp Thanh không?”

Lục Tắc Linh hơi ngẩn người một chút.

Mẹ Thịnh Nghiệp Sâm hiểu lầm phản ứng của cô, cho là cô đúng là Diệp Thanh, liền nói: “Nghiệp Sâm lúc nào cũng nhắc đến con, trước hết con cứ chờ đi, ngày mai nó có thể được chuyển tới sang phòng bệnh bình thường, nếu nó mà tỉnh dậy chắc chắn rất muốn gặp con.”

Lục Tắc Linh cứ đứng ngây ra, tay gắt gao kéo vạt áo của mình, cuối cùng lại từ từ buông ra, dùng giọng nói nhỏ tới mức chỉ mình cô nghe được trả lời: “Dạ.”

Biết được anh gần như đã trở lại bình thường, rốt cuộc trái tim của Lục Tắc Linh mới trở lại như trước. Cô rửa tay ở nhà vệ sinh công cộng, cởi quần áo ra. Nước chảy ào ào cuốn sạch máu trên người cô, nhưng cô lại không cảm thấy mình sạch sẽ chút nào.

Hốc mắt căng căng, nước mắt nóng hổi chảy ra, cô không biết rốt cuộc tại sao mình lại khóc, rõ ràng điều đáng sợ đã qua đi, tại sao cô lại khóc chứ. Chân như nhũn ra, cả người cô xụi lơ trên mặt đất, thậm chí không kịp tắt vòi nước đi. Nước chảy rầm rầm, giống như tiếng nhạc đệm cho tiếng khóc của cô.

Anh vẫn còn sống, Thịnh Nghiệp Sâm còn sống, so với cô mà nói, đây chính là ông trời ban ơn cho cô.

Chỉ là cô không tưởng tượng được. Ba mẹ Thịnh Nghiệp Sâm lại rất rất bận, quả thật chính là cuồng công việc, từ lúc vào bệnh viện đến giờ, điện thoại dường như không được nghỉ ngơi một giây nào, càng về đêm

thì càng bận rộn. Lục Tắc Linh cùng với bảo mẫu của nhà anh canh chừng phòng bệnh, nhìn bọn họ ra ra vào vào.

“Thịnh tiên sinh và Thịnh phu nhân đều là người làm ăn lớn, nên rất vội, lúc trước, một năm chỉ gặp được một hai lần, mỗi lần cũng chỉ một đến hai ngày là nhiều rồi.” Bảo mẫu giải thích với Lục Tắc Linh

“Vây.....Thịnh Nghiệp Sâm thì sao?”

“Thịnh Nghiệp Sâm được bà nội nuôi lớn, nên rất thân thiết với lão phu nhân.....”

Theo như lời bảo mẫu thì quan hệ giữa Thịnh Nghiệp Sâm và ba mẹ rất căng thẳng, Lục Tắc Linh nhìn về phía hai người đang tắt bật nghe điện thoại đó, đột nhiên có phần đồng tình với Thịnh Nghiệp Sâm, tuy rằng cô không có mẹ, nhưng ba cô chăm sóc cô rất tỉ mỉ. Mà Thịnh Nghiệp Sâm, sinh ra trong một gia đình hiển hách, lại chỉ có thể lớn lên trong cô đơn. Anh cũng cần có người yêu thương, mà cô lại rất thương anh.

Lúc Thịnh Nghiệp Sâm tỉnh lại, cha mẹ anh đang gây gỗ ngoài hành lang.

Ba Thịnh Nghiệp Sâm trách cứ mẹ thất trách, không xứng làm phụ nữ, không xứng làm mẹ. Mẹ Thịnh Nghiệp Sâm trả lời lại một cách mỉa mai, cho là ông ấy mới là người chưa làm tròn chức trách của một người cha.

Thì ra người có phẩm chất tốt đẹp, cho dù có gây gỗ cũng biết cách khắc chế, âm thanh tuy nhỏ, từng chữ như ngọc, nhưng vẫn rất là khó nghe. Lúc Lục Tắc Linh đi gọi bọn họ, hai người cũng chỉ cần vài giây, là có thể trở lại khuôn mặt hoàn mỹ như lúc đầu.

Lục Tắc Linh và ba mẹ Thịnh Nghiệp Sâm cùng nhau đi vào phòng ngủ, Thịnh Nghiệp Sâm vừa tỉnh dậy liền có rất nhiều bác sĩ vây quanh, cô liền nhường cho hai người họ vào trước. Nhưng thật không ngờ tới, phòng bệnh mới lúc này vẫn còn sạch đẹp, vậy mà bay giờ lại nhiều mảnh vỡ như vậy.

Thịnh Nghiệp Sâm tỉnh lại, nhưng bởi vì khối u đè lên dây thần kinh, nên không thể nhìn được nữa.

Bị kim đâm trong bóng tối nên Thịnh Nghiệp Sâm rất hoảng sợ, anh không khống chế được la hét, giãy giụa, đập đồ, hơn nữa còn không thèm để ý đến lời nhắc nhở lại nhảy xuống giường, một mực muốn đi ra ngoài, muốn mở cửa sổ, thậm chí còn bắt đầu đánh vào đầu của mình.

Kim tiêm trên tay anh cũng bị tháo ra, mấy vị bác sĩ, y tá trong phòng sợ anh tiếp tục tổn thương chính mình, lần lượt từng người nhào vào kiềm anh lại, nhưng anh vẫn không ngừng giãy giụa, cuối cùng bác sĩ bắt buộc phải chích thuốc an thần cho anh, anh mới chịu yên lặng ngủ đi.

Cha mẹ Thịnh Nghiệp Sâm cũng bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ, nhất là mẹ của Thịnh Nghiệp Sâm, gần như không thể đứng vững được nữa.

“Khối máu đột nhiên to lên, phẫu thuật mổ não rất nguy hiểm, tôi không yên tâm với kỹ thuật ở trong nước, tôi muốn đưa nó sang Mỹ phẫu thuật.” Ba Thịnh Nghiệp Sâm tỉnh táo quyết định.

“Hiện tại cậu ấy không thể di chuyển mạnh được! Sao không gọi điện lên Bắc Kinh! Chắc chắn sẽ tìm được chuyên gia tới!”

“Ở đây có thể đảm bảo an toàn không! Anh nên nhớ tại sao lại ba chết!”

“Vây cô có thể bảo đảm bác sĩ ở Mỹ sẽ không xảy ra sơ suất gì?”

Phòng bệnh lâm vào tình cảnh căng thẳng, cha mẹ Thịnh Nghiệp Sâm cứ khẳng khái giữ nguyên ý kiến của mình, không ai chịu nhượng bộ. Cuối cùng một y tá lên tiếng nói: “Trước hết hãy để cho bệnh nhân nghỉ ngơi đi đã, chắc cậu ta ngủ đến mấy tiếng nữa, người nhà đi ăn gì trước đi.”

Cha mẹ nhà họ Thịnh không muốn gây gỗ trước

mặt người ngoài, căn dặn vài câu rồi rời đi, chỉ còn Lục Tắc Linh và bảo mẫu ở lại trông chừng. Mấy tiếng sau, Thịnh Nghiệp Sâm tỉnh lại, vẫn giận dữ như trước, nhưng do thuốc quá mạnh, nên anh không còn đủ sức rời khỏi giường, chỉ có thể la hét, rõ ràng đã không còn hơi sức, rõ ràng là giọng nói đã khàn đi rồi, vậy mà vẫn không chịu ngưng lại.

Lục Tắc Linh sợ anh đã thương chính mình nên đứng rất gần, hình như anh có nghe thấy tiếng động hay không, nên Thịnh Nghiệp Sâm nhảy cảm kêu lên: “Diệp Thanh! Diệp Thanh! Là em sao! Có phải là em không?”

Anh nỗ lực giơ tay lên, quơ quào trên không trung, muốn bắt lấy Lục Tắc Linh. Lục Tắc Linh nhìn thấy cảnh này, trong lòng càng thêm chua xót, Trầm mặc giơ tay lên, bắt được Thịnh Nghiệp Sâm.

Không có phát ra bất kỳ một chút âm thanh nào, cô không muốn trong thời điểm này làm cho anh thất vọng. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cô giả mạo Diệp Thanh.

“Thanh Thanh, đầu anh rất đau.” Giọng nói của anh yếu ớt như đứa bé: “Tại sao lại tối như vậy? Anh không nhìn thấy gì hết, tại sao lại không bật đèn, tối như vậy tại sao lại không bật đèn?”

Anh không ngừng vuốt ve tay Lục Tắc Linh. Tình cảm sâu đậm đầy quyến luyến.

Lục Tắc Linh rất đau, nỗi đau này giống như bị ai khoan vào tim, quả cô rất muốn rút tay về, nhưng không cách nào nhẫn tâm như vậy được. Phòng bệnh đơn sơ ảm áp, Lục Tắc Linh lại nổi hết da gà, cô nhẫn nại để mình không run rẩy, cô không muốn để lộ sơ hở, sợ Thịnh Nghiệp Sâm phát hiện.

Thịnh Nghiệp Sâm một mực nỉ non, giọng nói tuy không lớn nhưng Lục Tắc Linh lại nghe rất rõ, thao thao bất tuyệt, chưa từng dừng lại một giây nào. Không biết đã trải qua bao lâu, anh không biết thế nào, đột nhiên bỏ tay Lục Tắc Linh ra. Nổi điên quát: “Cô không phải Diệp Thanh! Cô không phải! Cô là Lục Tắc Linh! Cô là Lục Tắc Linh!” Đột nhiên anh lại mất khống chế, giùng giàng từ trên giường bò dậy, chần nệm bị anh lôi kéo đến biến hình. Lục Tắc Linh và bảo mẫu hoảng hốt, chạy nhanh qua để Thịnh Nghiệp Sâm xuống. Mặc dù anh đang bệnh, nhưng những lúc điên lên thì lại rất mạnh, không biết có phải là do thuốc hết tác dụng rồi hay không. Anh một mực đẩy Lục Tắc Linh ra. Lục Tắc Linh lảo đảo lùi về sau mấy bước, đầu gối đụng trúng tủ, bắp chân mềm nhũn ra, cơ thể không giữ được thăng bằng, liền ngã xuống, cái trán đụng phải khay trà.

Tất cả xảy ra quá nhanh. nhanh đến mức Lục Tắc Linh mơ hồ không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bảo mẫu hoảng hốt tiếng thét lên: “Máu... Lục tiểu thư... Máu! Cô chảy máu...”

Nghe tiếng thét của bảo mẫu rồi cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng tỉnh lại vài phần, rốt cuộc anh không hề nổi điên lên nữa, theo bản năng tìm nơi phát ra âm thanh. Hai mắt của anh không nhìn xa xăm. Không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Anh rốt cuộc cũng chịu an tĩnh, không hề quậy phá nữa, Lục Tắc Linh thở phào nhẹ nhõm. Cô từ từ đứng dậy, lấy tay sờ lên trán, trên trán cô máu chảy đỏ tươi.

Cô tỉnh táo, ngẩng đầu liếc nhìn Thịnh Nghiệp Sâm, rồi liếc nhìn bảo mẫu, như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tôi không sao, bị rách một chút thôi, tôi đi xử lý vết thương, cô ở lại chăm sóc cho anh ấy đi.”

Trán cô bị may ba mũi, sau khi bác sĩ băng bó cho cô xong, cô lại trở về phòng bệnh. Thịnh Nghiệp Sâm hết sức lực, ngủ thiếp đi.

Bảo mẫu cho cô ăn một chút thức ăn, cô không đói bụng, nhưng vẫn nhận lấy, ăn hai ba miếng rồi trở về trông chừng tiếp.

Hơn ba tiếng sau, trong phòng bệnh xuất hiện một người mà Lục Tắc Linh đã biết trước – Diệp Thanh.

Thì ra chị ta chưa đi, cuối cùng chị ta vẫn không bỏ được Thịnh Nghiệp Sâm, không muốn không chào mà đi, chị ta cũng giống như Thịnh Nghiệp Sâm, bị tình cảm ràng buộc, mấy ngày này vẫn luôn mong đợi, nên đổi vé máy bay.

Lúc chị ta thấy Lục Tắc Linh ở trong phòng bệnh liền cau mày. Lục Tắc Linh biết chị ta không phải không phải muốn cao hứng thể hiện bản thân ở đây, dù có chia tay, thì người ở chỗ này phải là Diệp Thanh chứ không phải cô.

Diệp Thanh không nói chuyện với Lục Tắc Linh, chỉ hỏi thăm bảo mẫu vài câu về tình hình. Chị ta không ghé, chỉ đứng ở trước giường bệnh, mắt dán chặt vào tay Thịnh Nghiệp Sâm.

Chị ta đang khóc, mặc dù không phát ra bất kỳ âm thanh gì, nhưng đúng là chị ta đang khóc.

Lục Tắc Linh chưa từng hâm hộ Diệp Thanh, nhưng lúc này cô lại rất hâm mộ, có thể quang minh chính đại khóc vì anh, chị ta khóc tức tưởi người khác nhìn thấy cũng cảm thấy xúc động, mà Lục Tắc Linh, ngay cả khóc cũng không dám.

Cô không có tư cách khóc vì anh, trong lòng cô rất rõ điều này.

Sau mấy tiếng, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không tỉnh lại.

“Chị có thể ra ngoài một chút không?” Lục Tắc Linh phá vỡ không gian trầm mặc, nói với Diệp Thanh.

Diệp Thanh nhìn Thịnh Nghiệp Sâm một cái, rồi đi theo Lục Tắc Linh ra khỏi phòng bệnh.

Liên tục trông chừng hai ngày hai đêm, cô đã không ngủ suốt tám tiếng, Lục Tắc Linh hơi choáng váng, cô vịn lấy bức tường để có thể đứng thẳng người. Cảnh vật trước mắt có chút mơ hồ, giống như cô đang đeo kính không đúng độ, choáng váng gần như sắp ngã đi. Lục Tắc Linh nắm lấy cửa sổ ngoài hành lang, gió lạnh thổi vào, thổi vào mặt cô, làm cho cô tỉnh táo trở lại.

“Về sau, cô định làm như thế nào?” Lục Tắc Linh hỏi thẳng.

“Cái gì làm thế nào?” Diệp Thanh nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh, hỏi ngược lại.

“Hiện tại, bác sĩ đang tìm cách chữa trị, cục máu đó đang đè lên dây thần kinh của anh ấy, có thể phải mổ, giải phẫu có thể sẽ nguy hiểm, không biết sau này còn có nhìn thấy được không nữa.”

Diệp Thanh mấp máy môi, hỏi cô: “Sau đó thì sao?”

“Anh ấy như vậy... Không thích hợp để đi Mĩ.” Lục Tắc Linh nói không ra hơi: “Chị có thể tạm gác chuyện đi du học lại không?” Cô cắn môi, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Tôi mang thai, bây giờ tôi không dám nói cho anh ấy biết, nhưng đứa bé là vô tội, cho dù tình cảnh có rối rắm thế nào, tôi cũng không muốn anh chịu khổ.”

Diệp Thanh nửa tin nửa ngờ nhìn Tắc Linh: “Cô lừa tôi.”

Lục Tắc Linh đột nhiên ngẩng đầu, nắm lấy tay Diệp Thanh: “Bây giờ chúng ta đi xét nghiệm đi, bây giờ đi xét nghiệm chắc chắn sẽ có kết quả ngay!”

Lục Tắc Linh lôi kéo Diệp Thanh đi vài bước, Diệp Thanh đột nhiên hung hăng hất tay Lục Tắc Linh ra.

“Ghê tởm! Các người thật ghê tởm!” Rốt cuộc chị ta không nhịn được mà rơi nước mắt, quay người đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Nhìn bóng lưng chị ta rời đi, tâm trạng của Lục Tắc Linh trở nên bình tĩnh, bình tĩnh một cách kỳ lạ. Rất giống như những gì Lục Tắc Linh dự đoán, người cao ngạo như Diệp Thanh chắc chắn sẽ không cho phép tồn tại một vết nhơ nào, lại càng không cho phép chị ta đi kiểm chứng, bởi vì chị ta không thể tiếp nhận được, sao có thể đi chứng minh được, phải đối mặt trực tiếp với kết quả?

Lúc Thịnh Nghiệp Sâm còn chưa biết sống chết, trong đầu Lục Tắc Linh trống rỗng, chỉ có hiện ra một suy nghĩ duy nhất, đó chính là, cả đời này, cô không thể mất đi Thịnh Nghiệp Sâm.

Hai ngày sau, Diệp Thanh nhanh chóng rời đi, đi rất vội vã. Tin chị ta rời đi là do Hạ Kính Diên nói cho cô biết. Diệp Thanh không muốn mọi người đi tiễn, chỉ có một vài nữ sinh thân thiết trong trường đi tiễn chị ta.

Diệp Thanh bị tổn thương rất nặng, quyết định đi Mĩ không bao giờ về nữa. Tin này được truyền ra từ trong trường, ngoài ra còn có, cái sự tích “vĩ đại” của Lục Tắc Linh nữa.

Trải qua mấy ngày mất khống chế, giãy giụa, trấn định, rồi ngủ mê man, cứ lặp đi lặp lại một vòng tuần hoàn, rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng dần dần đón nhận sự thật rằng mình đã mù. Anh hoàn toàn biến thành một người khác, hỉ nộ vô thường, có lúc rất bình tĩnh, có lúc lại rất nóng nảy.

Khi anh nóng nảy cùng mất khống chế, Lục Tắc Linh đều chịu đựng, cô ăn ngủ luôn ở trong bệnh viện, ngày đêm cực nhọc chăm sóc Thịnh Nghiệp Sâm, đến cha mẹ Thịnh Nghiệp Sâm cũng bị cô làm cho cảm động ngầm cho phép sự tồn tại của cô.

Buổi trưa nào cũng lặp lại như nhau, lúc ăn cơm Thịnh Nghiệp Sâm bởi vì không gấp được thức ăn liền nổi giận, hất tung thức ăn đi.

Anh tức giận nằm ở trên giường bệnh. Lục Tắc Linh im lặng dọn dẹp thức ăn và mảnh vỡ trên đất.

Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên hỏi cô: “Diệp Thanh... Có tới đây không? Lúc tôi ngủ, cô ấy đã đến đây....”

Giọng điệu của anh hèn mọn đến đáng thương, lại mơ hồ chứa đầy phần mong đợi.

Lục Tắc Linh cúi đầu, si ngốc nhìn chăm chăm chén nước canh trên đất, một lát sau, cô bình tĩnh nói: “Chị ấy đã đi rồi.”

“Cô ấy... Không biết chuyện tôi xảy ra tai nạn giao thông sao?”

“Biết, nhưng chị ấy đã đi rồi.”

13. Chương 12

Khi còn rất nhỏ, Lục tắc Linh đã mất mẹ, do căn bệnh bạch cầu cấp tính, cho đến tận bây giờ, Lục Tắc Linh cũng không biết đó là bệnh gì, chỉ biết mẹ mỗi ngày đều nằm ở trên giường ngủ, bệnh đến nổi tóc và răng cũng rụng hết.

Cô vẫn nhớ như in ngày mẹ qua đời, sáng sớm lúc ra khỏi cửa, mẹ vẫn còn thân thiết hôn lên mặt cô một cái, dịu dàng vuốt đầu của cô nói: “Bảo bối của mẹ, kỳ thi lần này nếu con thi được một trăm điểm, mẹ sẽ mua váy mới cho con”, nhưng đến buổi trưa, ba từ cơ quan buồn bã đến trường học, vội vàng vàng đón cô đến bệnh viện. Cuối cùng, cô cũng không thể được gặp mẹ lần cuối, lúc cô đến phòng bệnh, chỉ thấy ba đang quỳ trước giường bệnh mà khóc.

Cô không hiểu tại sao ba lại khóc nhiều đến như vậy, sau lưng không ngừng run rẩy, âm thanh cũng rất tuyệt vọng. Người lớn ở bên ngoài cửa cũng rầm rức khóc, tất cả mọi người đều rất buồn, nhưng cô lại không hiểu, không hiểu ý nghĩa của sự ly biệt.

Cô còn quá nhỏ, mới học tiểu học năm nhất, nên không có chút khái niệm nào về sinh tử. Cô ngây ngốc hỏi: “Ba, có phải mẹ chết rồi hay không?”

Ba đau khổ đến mất hết lí trí tát cô một cái: “Con nói bấy cái gì vậy hả! Con thử trừ eo mẹ con thêm một lần nữa đi thì biết!”

Cái tát đó rất đau, đau đến mức rất nhiều năm sau đó cô vẫn còn nhớ như in.

Lần đó, cô thật sự đạt được một trăm điểm, nhưng mà mẹ lại không mua váy mới cho cô. Mẹ thất hứa rồi, mẹ đi, mẹ rời bỏ cô. Tánh mạng của con người sao lại mỏng manh đến như vậy, có khi, chỉ cần xoay người lại, sẽ không còn chút bóng dáng nào, cô đã mất đi một lần, nên không thể chịu nhiều hơn được nữa. Cô không muốn phải tiếc nuối, giống như với mẹ vậy, thậm chí còn không kịp nữa nói một câu hẹn gặp lại.

Từ đó về sau, cô và ba nương tựa nhau mà sống, tính ba cầu thả nên không thể nào thất bại cho cô, đến năm mười hai tuổi cô vẫn luôn để tóc ngắn, ba bận rộn công việc không có thời gian giặt quần áo, nấu cơm, từ lúc tiểu học cô đã bắt đầu làm những công việc đó. Ba cô vừa giữ vai trò một người ba, vừa là một người mẹ để cô không phải chịu cô đơn, ba cùng cô học đàn, mua cho cô quần áo, giày dép đẹp nhất, chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ, dạy dỗ cô trở thành một thực nữ mà người người ao ước.

Từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn nỗ lực hết mình, mặc kệ là làm cái gì, chỉ cần cô cho là mình làm được, thì nhất định phải làm tốt nhất, bởi vì cô không đành lòng thấy ba thất vọng, đều làm cô cao hứng nhất, chính là mỗi năm đến lúc tạo mộ, ba sẽ kiêu ngạo kể ẹ nghe thành tích xuất sắc của cô, cho nên cô cố gắng luyện đàn, thường dự thi đoạt giải, thành tích của cô lại rất ưu tú, được nhận vào trường đại học tốt nhất.

Cô quá sợ sẽ mất đi, cho nên dù có phải liều mạng cô cũng sẽ tranh thủ. Có lẽ chính vì vậy mới tạo thành thói quen cố chấp này, cô vô ý sa vào lưới tình, đem lòng cầu tiến được hình thành từ nhỏ đặt hết

trên người Thịnh Nghiệp Sâm, nhưng cô lại không nghĩ tới, lần này đổi lấy không phải là sự khích lệ từ ba. Cô thiếu hụt tình thương, nên luôn hy vọng có người thích cô, nhưng đến cuối cùng cô lại phụ tất cả tình yêu của mọi người dành cho cô.

Cô cũng không biết tại sao mình lại như

vậy, đến cuối cùng cô chỉ có thể ngây ngốc nghĩ, có lẽ, tất cả những việc này đều là do số mạng.

Thịnh Nghiệp Sâm sau khi cấp cứu thì được chuyển sang phòng ICU*, bệnh viện gọi điện thoại ẹ của anh. Mười mấy tiếng sau, cha mẹ anh mới tới, hai người đều từ nước ngoài bay về. Đó cũng là lần đầu tiên Lục Tắc Linh gặp cha mẹ của Thịnh Nghiệp Sâm. Người đàn ông mặc âu phục, tác phong nhanh nhẹn, người phụ nữ thì vừa xinh đẹp vừa có khí chất, bộ dạng vô cùng bức người, Lục Tắc Linh lớn đến từng này tuổi cũng chưa từng gặp qua ai có phong thái như hai người này, bình tĩnh, đầu vào đấy. Khi vào bệnh viện, việc đầu tiên là tìm bác sĩ hỏi rõ tình hình, bởi vì ICU là phòng cách ly, mỗi ngày chỉ có một người được phép vào thăm, Lục Tắc Linh muốn vào nhưng bác sĩ không cho, cuối cùng là ba Thịnh Nghiệp Sâm đi vào xem tình hình.

ICU: phòng sản sóc đặc biệt

Sau khi ra ngoài ba anh cũng không nói gì thêm, chỉ nói là cũng may, chỉ cần người tỉnh lại là được, trừ việc nỉ non muốn uống nước ngoài ra cũng không có gì đặc biệt. Mặc dù hiện trường xảy ra tai nạn làm người ta ghê sợ, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm trừ bị đụng trúng đầu và vài vết thương nhỏ ra cũng không bị gì nghiêm trọng hết. Nhưng bác sĩ phát hiện trong đầu anh có một cục máu nhỏ, cho nên phải ở lại quan sát.

Sau khi xử lý tất cả mọi chuyện cho Thịnh Nghiệp Sâm xong thì ba mẹ anh mới phát hiện ra Lục Tắc Linh đang đứng bên cạnh. Mẹ Thịnh Nghiệp Sâm mỉm cười đi tới, gương mặt rõ ràng là rất hiền lành, nhưng lại không có chút ấm áp nào: “Con là bạn học của Nghiệp Sâm? Cảm ơn con đã đưa Nghiệp Sâm đến đây kịp thời, con mau về nhà nghỉ ngơi đi, nơi này có dì là được rồi, dì sẽ bảo tài xế đưa con về.”

Lục Tắc Linh không chịu đi, liều mạng lắc đầu, “Dì, dì cho con ở lại đây thêm một lát nữa đi, chờ đến khi anh ấy chuyển đến phòng bệnh thường rồi con đi có được không?”

Mẹ Thịnh Nghiệp Sâm thấy cô cố chấp như vậy, cũng không tiện nói gì, bà nhíu mày, một hồi lâu sau mới hỏi cô: “Con có phải là Diệp Thanh không?”

Lục Tắc Linh hơi ngẩn người một chút.

Mẹ Thịnh Nghiệp Sâm hiểu lầm phản ứng của cô, cho là cô đúng là Diệp Thanh, liền nói: “Nghiệp Sâm lúc nào cũng nhắc đến con, trước hết con cứ chờ đi, ngày mai nó có thể được chuyển tới sang phòng bệnh bình thường, nếu nó mà tỉnh dậy chắc chắn rất muốn gặp con.”

Lục Tắc Linh cứ đứng ngây ra, tay gắt gao kéo vạt áo của mình, cuối cùng lại từ từ buông ra, dùng giọng nói nhỏ tới mức chỉ mình cô nghe được trả lời: “Dạ.”

Biết được anh gần như đã trở lại bình thường, rốt cuộc trái tim của Lục Tắc Linh mới trở lại như trước. Cô rửa tay ở nhà vệ sinh công cộng, cởi quần áo ra. Nước chảy ào ào cuốn sạch máu trên người cô, nhưng cô lại không cảm thấy mình sạch sẽ chút nào.

Hốc mắt căng căng, nước mắt nóng hổi chảy ra, cô không biết rốt cuộc tại sao mình lại khóc, rõ ràng điều đáng sợ đã qua đi, tại sao cô lại khóc chứ. Chân như nhũn ra, cả người cô xụi lơ trên mặt đất, thậm chí không kịp tắt vòi nước đi. Nước chảy rầm rầm, giống như tiếng nhạc đệm cho tiếng khóc của cô.

Anh vẫn còn sống, Thịnh Nghiệp Sâm còn sống, so với cô mà nói, đây chính là ông trời ban ơn cho cô.

Chỉ là cô không tưởng tượng được. Ba mẹ Thịnh Nghiệp Sâm lại rất rất bận, quả thật chính là cuồng công việc, từ lúc vào bệnh viện đến giờ, điện thoại dường như không được nghỉ ngơi một giây nào, càng về đêm thì càng bận rộn. Lục Tắc Linh cùng với bảo mẫu của nhà anh canh chừng phòng bệnh, nhìn bọn họ ra ra vào vào.

“Thịnh tiên sinh và Thịnh phu nhân đều là người làm ăn lớn, nên rất vội, lúc trước, một năm chỉ gặp được một hai lần, mỗi lần cũng chỉ một đến hai ngày là nhiều rồi.” Bảo mẫu giải thích với Lục Tắc Linh

“VẬY.....ThịNH NGHIỆP SÂM thì sao?”

“ThịNH NGHIỆP SÂM được bà nội nuôi lớn, nên rất thân thiết với lão phu nhân....”

Theo như lời bảo mẫu thì quan hệ giữa ThịNH NGHIỆP SÂM và ba mẹ rất căng thẳng, LỤC TẮC LINH nhìn về phía hai người đang tắt bật nghe điện thoại đó, đột nhiên có phần đồng tình với ThịNH NGHIỆP SÂM, tuy rằng cô không có mẹ, nhưng ba cô chăm sóc cô rất tỉ mỉ. Mà ThịNH NGHIỆP SÂM, sinh ra trong một gia đình hiển hách, lại chỉ có thể lớn lên trong cô đơn. Anh cũng cần có người yêu thương, mà cô lại rất thương anh.

Lúc ThịNH NGHIỆP SÂM tỉnh lại, cha mẹ anh đang gây gỗ ngoài hành lang.

Ba ThịNH NGHIỆP SÂM trách cứ mẹ thất trách, không xứng làm phụ nữ, không xứng làm mẹ. Mẹ ThịNH NGHIỆP SÂM trả lời lại một cách mỉa mai, cho là ông ấy mới là người chưa làm tròn chức trách của một người cha.

Thì ra người có phẩm chất tốt đẹp, cho dù có gây gỗ cũng biết cách khắc chế, âm thanh tuy nhỏ, từng chữ như ngọc, nhưng vẫn rất là khó nghe. Lúc LỤC TẮC LINH đi gọi bọn họ, hai người cũng chỉ cần vài giây, là có thể trở lại khuôn mặt hoàn mỹ như lúc đầu.

LỤC TẮC LINH và ba mẹ ThịNH NGHIỆP SÂM cùng nhau đi vào phòng ngủ, ThịNH NGHIỆP SÂM vừa tỉnh dậy liền có rất nhiều bác sĩ vây quanh, cô liền nhường cho hai người họ vào trước. Nhưng thật không ngờ tới, phòng bệnh mới lúc này vẫn còn sạch đẹp, vậy mà bay giờ lại nhiều mảnh vỡ như vậy.

ThịNH NGHIỆP SÂM tỉnh lại, nhưng bởi vì khối u đè lên dây thần kinh, nên không thể nhìn được nữa.

Bị kìm hãm trong bóng tối nên ThịNH NGHIỆP SÂM rất hoảng sợ, anh không khống chế được la hét, giãy giụa, đập đồ, hơn nữa còn không thèm để ý đến lời nhắc nhở lại nhảy xuống giường, một mực muốn đi ra ngoài, muốn mở cửa sổ, thậm chí còn bắt đầu đánh vào đầu của mình.

Kim tiêm trên tay anh cũng bị tháo ra, mấy vị bác sĩ, y tá trong phòng sợ anh tiếp tục tổn thương chính mình, lần lượt từng người nhào vào kiềm anh lại, nhưng anh vẫn không ngừng giãy giụa, cuối cùng bác sĩ bắt buộc phải chích thuốc an thần cho anh, anh mới chịu yên lặng ngủ đi.

Cha mẹ ThịNH NGHIỆP SÂM cũng bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ, nhất là mẹ của ThịNH NGHIỆP SÂM, gần như không thể đứng vững được nữa.

“Khối máu đột nhiên to lên, phẫu thuật mổ não rất nguy hiểm, tôi không yên tâm với kỹ thuật ở trong nước, tôi muốn đưa nó sang Mỹ phẫu thuật.” Ba ThịNH NGHIỆP SÂM tỉnh táo quyết định.

“Hiện tại cậu ấy không thể di chuyển mạnh được! Sao không gọi điện lên Bắc Kinh! Chắc chắn sẽ tìm được chuyên gia tới!”

“Ở đây có thể đảm bảo an toàn không! Anh nên nhớ tại sao lại ba chết!”

“VẬY cô có thể bảo đảm bác sĩ ở Mỹ sẽ không xảy ra sơ suất gì?”

Phòng bệnh lâm vào tình cảnh căng thẳng, cha mẹ ThịNH NGHIỆP SÂM cứ khẳng khẳng giữ nguyên ý kiến của mình, không ai chịu nhượng bộ. Cuối cùng một y tá lên tiếng nói: “Trước hết hãy để cho bệnh nhân nghỉ ngơi đi đã, chắc cậu ta ngủ đến mấy tiếng nữa, người nhà đi ăn gì trước đi.”

Cha mẹ nhà họ ThịNH không muốn gây gỗ trước

mặt người ngoài, căn dặn vài câu rồi rời đi, chỉ còn LỤC TẮC LINH và bảo mẫu ở lại trông chừng. Mấy tiếng sau, ThịNH NGHIỆP SÂM tỉnh lại, vẫn giận dữ như trước, nhưng do thuốc quá mạnh, nên anh không còn đủ sức rời khỏi giường, chỉ có thể la hét, rõ ràng đã không còn hơi sức, rõ ràng là giọng nói đã khàn đi rồi, vậy mà vẫn không chịu ngưng lại.

LỤC TẮC LINH sợ anh đã thương chính mình nên đứng rất gần, hình như anh có nghe thấy tiếng động hay không, nên ThịNH NGHIỆP SÂM nhảy cảm kêu lên: “Diệp Thanh! Diệp Thanh! Là em sao! Có phải là em không?”

Anh nỗ lực giơ tay lên, quơ quào trên không trung, muốn bắt lấy LỤC TẮC LINH. LỤC TẮC LINH nhìn thấy cảnh này, trong lòng càng thêm chua xót, Trầm mặc giơ tay lên, bắt được ThịNH NGHIỆP SÂM.

Không có phát ra bất kỳ một chút âm thanh nào, cô không muốn trong thời điểm này làm cho anh thất vọng. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cô giả mạo Diệp Thanh.

“Thanh Thanh, đầu anh rất đau.” Giọng nói của anh yếu ớt như đứa bé: “Tại sao lại tối như vậy? Anh không nhìn thấy gì hết, tại sao lại không bật đèn, tối như vậy tại sao lại không bật đèn?”

Anh không ngừng vuốt ve tay Lục Tắc Linh. Tình cảm sâu đậm đầy quyến luyến.

Lục Tắc Linh rất đau, nỗi đau này giống như bị ai khoan vào tim, quả cô rất muốn rút tay về, nhưng không cách nào nhẫn tâm như vậy được. Phòng bệnh đơn sơ ảm áp, Lục Tắc Linh lại nổi hết da gà, cô nhẫn nại để mình không run rẩy, cô không muốn để lộ sơ hở, sợ Thịnh Nghiệp Sâm phát hiện.

Thịnh Nghiệp Sâm một mực nỉ non, giọng nói tuy không lớn nhưng Lục Tắc Linh lại nghe rất rõ, thao thao bất tuyệt, chưa từng dừng lại một giây nào. Không biết đã trải qua bao lâu, anh không biết thế nào, đột nhiên bỏ tay Lục Tắc Linh ra. Nổi điên quát: “Cô không phải Diệp Thanh! Cô không phải! Cô là Lục Tắc Linh! Cô là Lục Tắc Linh!” Đột nhiên anh lại mất khống chế, giùng giằng từ trên giường bò dậy, chần nệm bị anh lôi kéo đến biến hình. Lục Tắc Linh và bảo mẫu hoảng hốt, chạy nhanh qua để Thịnh Nghiệp Sâm xuống. Mặc dù anh đang bệnh, nhưng những lúc điên lên thì lại rất mạnh, không biết có phải là do thuốc hết tác dụng rồi hay không. Anh một mực đẩy Lục Tắc Linh ra. Lục Tắc Linh lảo đảo lùi về sau mấy bước, đầu gối đụng trúng tủ, bắp chân mềm nhũn ra, cơ thể không giữ được thăng bằng, liền ngã xuống, cái trán đụng phải khay trà.

Tất cả xảy ra quá nhanh. nhanh đến mức Lục Tắc Linh mơ hồ không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bảo mẫu hoảng hốt tiếng thét lên: “Máu... Lục tiểu thư... Máu! Cô chảy máu...”

Nghe tiếng thét của bảo mẫu rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng tỉnh lại vài phần, rốt cuộc anh không hề nổi điên lên nữa, theo bản năng tìm nơi phát ra âm thanh. Hai mắt của anh không nhìn xa xăm. Không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Anh rốt cuộc cũng chịu an tĩnh, không hề quậy phá nữa, Lục Tắc Linh thở phào nhẹ nhõm. Cô từ từ đứng dậy, lấy tay sờ lên trán, trên trán cô máu chảy đỏ tươi.

Cô tỉnh táo, ngẩng đầu liếc nhìn Thịnh Nghiệp Sâm, rồi liếc nhìn bảo mẫu, như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tôi không sao, bị rách một chút thôi, tôi đi xử lý vết thương, cô ở lại chăm sóc cho anh ấy đi.”

Trán cô bị may ba mũi, sau khi bác sĩ băng bó cho cô xong, cô lại trở về phòng bệnh. Thịnh Nghiệp Sâm hết sức lực, ngủ thiếp đi.

Bảo mẫu cho cô ăn một chút thức ăn, cô không đói bụng, nhưng vẫn nhận lấy, ăn hai ba miếng rồi trở về trông chừng tiếp.

Hơn ba tiếng sau, trong phòng bệnh xuất hiện một người mà Lục Tắc Linh đã biết trước – Diệp Thanh.

Thì ra chị ta chưa đi, cuối cùng chị ta vẫn không bỏ được Thịnh Nghiệp Sâm, không muốn không chào mà đi, chị ta cũng giống như Thịnh Nghiệp Sâm, bị tình cảm ràng buộc, mấy ngày này vẫn luôn mong đợi, nên đổi vé máy bay.

Lúc chị ta thấy Lục Tắc Linh ở trong phòng bệnh liền cau mày. Lục Tắc Linh biết chị ta không phải không phải muốn cao hứng thể hiện bản thân ở đây, dù có chia tay, thì người ở chỗ này phải là Diệp Thanh chứ không phải cô.

Diệp Thanh không nói chuyện với Lục Tắc Linh, chỉ hỏi thăm bảo mẫu vài câu về tình hình. Chị ta không ghé, chỉ đứng ở trước giường bệnh, mắt dán chặt vào tay Thịnh Nghiệp Sâm.

Chị ta đang khóc, mặc dù không phát ra bất kỳ âm thanh gì, nhưng đúng là chị ta đang khóc.

Lục Tắc Linh chưa từng hâm mộ Diệp Thanh, nhưng lúc này cô lại rất hâm mộ, có thể quang minh chính đại khóc vì anh, chị ta khóc tức tưởi người khác nhìn thấy cũng cảm thấy xúc động, mà Lục Tắc Linh, ngay cả khóc cũng không dám.

Cô không có tư cách khóc vì anh, trong lòng cô rất rõ điều này.

Sau mấy tiếng, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không tỉnh lại.

“Chị có thể ra ngoài một chút không?” Lục Tắc Linh phá vỡ không gian trầm mặc, nói với Diệp Thanh.

Diệp Thanh nhìn Thịnh Nghiệp Sâm một cái, rồi đi theo Lục Tắc Linh ra khỏi phòng bệnh.

Liên tục trông chừng hai ngày hai đêm, cô đã không ngủ suốt tám tiếng, Lục Tắc Linh hơi choáng váng, cô vịn lấy bức tường để có thể đứng thẳng người. Cảnh vật trước mắt có chút mơ hồ, giống như cô đang đeo kính không đúng độ, choáng váng gần như sắp ngất đi. Lục Tắc Linh nắm lấy cửa sổ ngoài hành lang, gió lạnh thổi vào, thổi vào mặt cô, làm cho cô tỉnh táo trở lại.

“Về sau, cô định làm như thế nào?” Lục Tắc Linh hỏi thẳng.

“Cái gì làm thế nào?” Diệp Thanh nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh, hỏi ngược lại.

“Hiện tại, bác sĩ đang tìm cách chữa trị, cục máu đó đang dề lên dây thần kinh của anh ấy, có thể phải mổ, giải phẫu có thể sẽ nguy hiểm, không biết sau này còn có nhìn thấy được không nữa.”

Diệp Thanh mấp má môi, hỏi cô: “Sau đó thì sao?”

“Anh ấy như vậy... Không thích hợp để đi Mi.” Lục Tắc Linh nói không ra hơi: “Chị có thể tạm gác chuyện đi du học lại không?” Cô cắn môi, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Tôi mang thai, bây giờ tôi không dám nói cho anh ấy biết, nhưng đứa bé là vô tội, cho dù tình cảnh có rối rắm thế nào, tôi cũng không muốn anh chịu khổ.”

Diệp Thanh nửa tin nửa ngờ nhìn Tắc Linh: “Cô lừa tôi.”

Lục Tắc Linh đột nhiên ngẩng đầu, nắm lấy tay Diệp Thanh: “Bây giờ chúng ta đi xét nghiệm đi, bây giờ đi xét nghiệm chắc chắn sẽ có kết quả ngay!”

Lục Tắc Linh lôi kéo Diệp Thanh đi vài bước, Diệp Thanh đột nhiên hung hăng hất tay Lục Tắc Linh ra.

“Ghê tởm! Các người thật ghê tởm!” Rốt cuộc chị ta không nhịn được mà rơi nước mắt, quay người đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Nhìn bóng lưng chị ta rời đi, tâm trạng của Lục Tắc Linh trở nên bình tĩnh, bình tĩnh một cách kỳ lạ. Rất giống như những gì Lục Tắc Linh dự đoán, người cao ngạo như Diệp Thanh chắc chắn sẽ không cho phép tồn tại một vết nhơ nào, lại càng không cho phép chị ta đi kiểm chứng, bởi vì chị ta không thể tiếp nhận được, sao có thể đi chứng minh được, phải đối mặt trực tiếp với kết quả?

Lúc Thịnh Nghiệp Sâm còn chưa biết sống chết, trong đầu Lục Tắc Linh trống rỗng, chỉ có hiện ra một suy nghĩ duy nhất, đó chính là, cả đời này, cô không thể mất đi Thịnh Nghiệp Sâm.

Hai ngày sau, Diệp Thanh nhanh chóng rời đi, đi rất vội vã. Tin chị ta rời đi là do Hạ Kính Diên nói cho cô biết. Diệp Thanh không muốn mọi người đi tiễn, chỉ có một vài nữ sinh thân thiết trong trường đi tiễn chị ta.

Diệp Thanh bị tổn thương rất nặng, quyết định đi Mi không bao giờ về nữa. Tin này được truyền ra từ trong trường, ngoài ra còn có, cái sự tích “vĩ đại” của Lục Tắc Linh nữa.

Trải qua mấy ngày mất khống chế, giãy giụa, trấn định, rồi ngủ mê man, cứ lặp đi lặp lại một vòng tuần hoàn, rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng dần dần đón nhận sự thật rằng mình đã mù. Anh hoàn toàn biến thành một người khác, hỉ nộ vô thường, có lúc rất bình thản, có lúc lại rất nóng nảy.

Khi anh nóng nảy cùng mất khống chế, Lục Tắc Linh đều chịu đựng, cô ăn ngủ luôn ở trong bệnh viện, ngày đêm cực nhọc chăm sóc Thịnh Nghiệp Sâm, đến cha mẹ Thịnh Nghiệp Sâm cũng bị cô làm cho cảm động ngầm cho phép sự tồn tại của cô.

Buổi trưa nào cũng lặp lại như nhau, lúc ăn cơm Thịnh Nghiệp Sâm bởi vì không gấp được thức ăn liền nổi giận, hất tung thức ăn đi.

Anh tức giận nằm ở trên giường bệnh. Lục Tắc Linh im lặng dọn dẹp thức ăn và mảnh vỡ trên đất.

Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên hỏi cô: “Diệp Thanh... Có tới đây không? Lúc tôi ngủ, cô ấy đã đến đây....”

Giọng điệu của anh hèn mọn đến đáng thương, lại mơ hồ ham chứa mấy phần mong đợi.

Lục Tắc Linh cúi đầu, si ngốc nhìn chăm chăm chén nước canh trên đất, một lát sau, cô bình tĩnh nói: “Chị ấy đã đi rồi.”

“Cô ấy... Không biết chuyện tôi xảy ra tai nạn giao thông sao?”

“Biết, nhưng chị ấy đã đi rồi.”

14. Chương 13:

Bản tính con người vốn đều là ích kỷ, Lục Tắc Linh nói dối không chớp mắt với Diệp Thanh, cô cũng đã có thể dự liệu được con đường phía sau sẽ đầy chông gai.

Sau khi Diệp Thanh đi, vô số lần Thịnh Nghiệp Sâm chất vấn Lục Tắc Linh. Anh không thể lý giải được tại sao Lục Tắc Linh lại cố chấp như vậy, sự oán hận của Lục Tắc Linh với Diệp Thanh không thể diễn tả bằng lời nói. Anh hối hận việc đêm hôm đó, hối hận vì lúc đó không đủ kiên cường. Anh và Lục Tắc Linh đều giống nhau, đều đi vào ngõ cụt, anh hết lần này đến lần khác nghĩ tới những chuyện đã qua, nhưng vẫn không chịu chấp nhận sự thật. Anh dùng vô số vẻ mặt hỏi Lục Tắc Linh, yếu ớt, giận dữ, bình tĩnh, tuyệt vọng. Lục Tắc Linh thủy chung trầm mặc. Cô không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì cô cũng chỉ làm theo những gì trái tim cô muốn.

Từ lúc Thịnh Nghiệp Sâm bị mù thì tính khí càng ngày càng xấu, giận dữ khác thường. Anh cho là Diệp Thanh rời đi đều là do Lục Tắc Linh. Anh hận Lục Tắc Linh, mà Lục Tắc Linh lại cứ không chịu đi, ngày đêm cực nhọc chăm sóc cho anh, mắng thế nào, nhục nhã cô thế nào cô cũng không chịu đi. cô nhận hết tất cả tức giận của anh, thay thế ánh mắt cho anh, chăm sóc anh rất cẩn thận, ngay cả bảo mẫu cũng phải thần phục.

Bởi vì Thịnh Nghiệp Sâm không nhìn thấy gì, nên rất nhạy cảm và đa nghi, hơn nữa còn rất ghét việc cha mẹ mình hòa thuận với Lục Tắc Linh, còn anh Lục Tắc Linh có rất nhiều mâu thuẫn, bị buộc thừa nhận sự tồn tại của cô, làm anh càng thêm ghét cô, nhưng lại không thể rời khỏi cô, anh đã quen được cô khom lưng chăm sóc chu đáo, nhưng nhiều lúc, lại cảm thấy vô cùng khó chịu, lúc anh tỉnh táo thì luôn rất ghét Lục Tắc Linh, nhưng đến khi yếu ớt thì lại tìm đến cô. Bác sĩ và bảo mẫu đều cảm thấy anh thật kỳ quái, Lục Tắc Linh luôn xuất hiện những lúc thích hợp, sợ Lục Tắc Linh hầu như không thể ứng phó nổi với tâm trạng thất thường của anh, cô thì không hề suy nghĩ phức tạp, chỉ cần anh để cho cô ở lại, cô sao cũng được.

Trong đầu anh có máu bầm nên cần phải ở lại theo dõi, các bác sĩ chữa trị cho anh rất cẩn thận, các chuyên gia tới từ bắc kinh cùng bác sĩ ở bệnh viện đã hội chẩn, cuối cùng đưa ra kết luận, cần giải phẫu,

nhưng giải phẫu hộp sọ có tính nguy hiểm cao, ai cũng không dám mở miệng nói cho nhà họ Thịnh biết, dù sao gia đình này chỉ có một người con trai, nếu như có chuyện gì không may, thì ai dám chịu trách nhiệm?

Anh vẫn ở bệnh viện quan sát, những lúc đầu đau dữ dội, anh sẽ trở nên vô cùng nóng nảy.

Ngày đó Hạ Diên Kính tới bệnh viện, Thịnh Nghiệp Sâm đang phát bệnh, cơ thể anh đã gần như bình phục, nên sức lực rất lớn, nên lúc anh diên lên không

ai ngăn cản được, một tay anh đẩy ngã cái tủ, mà Lục Tắc Linh muốn đỡ lấy cái tủ, tránh cho Thịnh Nghiệp Sâm bị đụng trúng, nhưng cô không đủ sức, không đỡ nổi, không chỉ không vịn được, mà còn bị cái tủ đó đè lên.

Bảo mẫu sợ hãi hét lên, chờ bác sĩ và y tá đang luống cuống tay chân đẩy học tử ra, đầu Lục Tắc Linh bị đập trúng, xù lên một cục, cánh tay cũng bị đè tới gãy xương, giống như khúc cây rời rạc, không thể tưởng tượng nổi độ cong của cánh cửa kia.

Bảo mẫu nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô, sợ tới mức bật khóc, cô ấy thật đáng thương, ngay cả bác sĩ cũng lộ vẻ xúc động. Mà cô lại cười híp mắt bò dậy, vẫn duy trì vẻ quật cường nói với mọi người: “Tôi không sao, thật đó!”

Tay bị băng thạch cao, Lục Tắc Linh nhìn thứ đeo trên cổ tay, cảm thấy tư thế này rất là khôi hài, cười đến ngứa tới ngứa xong, dáng vẻ tự tìm niềm vui trong đau khổ này càng làm cho người khác nhìn vào mà không khỏi cảm thấy lòng chua xót. Còn chưa vào phòng bệnh cô đã gặp Hạ Diên Kính đến thăm bệnh. Thấy Hạ Diên Kính nhìn chăm chăm vào cánh tay của cô, cô có chút xấu hổ cười cười: “Không cần thận vấp ngã.”

Hạ Diên Kính trầm mặc nhìn cô, khẽ thở dài một hơi, nói: “Đừng gặt mình nữa, mình biết là Thịnh Nghiệp Sâm nổi điên đẩy ngã tử đệ cậu.”

Lục Tắc Linh vội vàng phủ nhận, đầu lắc như đánh trống: “Không có! Là mình tự chuốc lấy, không biết tự lượng sức mình, cái tử thật sự rất nặng.”

Hạ Diên Kính không nói nữa, một hồi lâu sau, cô ấy mới khẽ sở nói: “Cậu thật sự muốn nghỉ học? Cậu có biết đây là chuyện gì không?”

Lục Tắc Linh ngược đầu lên, nhìn xa xăm, “Học kỳ này trốn học nhiều quá, trường học cũng vừa thông báo thôi rồi, mình không thể rời khỏi bệnh viện được, cho nên mới quyết định nghỉ học.”

“Cậu có hối hận không?” Hạ Diên Kính không chớp mắt nhìn cô chăm chăm, giống như muốn từ nét mặt của cô nhìn ra đáp án.

“Không hối hận, cho dù anh ấy có bị câm hay khuôn mặt bị hủy thì mình vẫn yêu anh.”

Hạ Diên Kính biết mình không thuyết phục được cô, tuyệt vọng nhìn cô một cái, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng: “Một ngày nào đó cậu sẽ phải hối hận cậu cố chấp như vậy chỉ có thể hủy hoại bản thân, cũng hủy hoại anh ấy.”

Hạ Diên Kính không vào phòng bệnh mà kiên quyết rời đi. Từ đó về sau, Lục Tắc Linh không còn có gặp lại cô nữa, bất luận dù cho cô có gọi bao nhiêu cú điện thoại, cô ấy cũng không gọi lại.

“Đơn xin nghỉ học của cậu đã được chuyển đi, trường học đã gọi cho cha cậu. Hôm đó mình đi cùng cha cậu, có người nói chuyện của hai người cho ông ấy nghe, ông ấy giận đến thiếu chút nữa ngắt đi, lúc rời đi cũng không quay đầu lại, còn nói cậu bây giờ không còn là con gái ông ấy nữa.”

“Lục Tắc Linh, đây là điều cậu muốn sao? Anh ta tốt tới như vậy sao? Cậu nhất quyết phải chọn anh ta?”

Làm bạn bè với nhau, Hạ Diên Kính hết lòng quan tâm giúp đỡ cô, mà cô, đứng ở giữa điểm cân bằng, nhìn vào khoảng không ở đầu quả cân đó, cô không có sự lựa chọn. Cha cô luôn lấy cô làm điều kiêu ngạo nên làm sao có thể chấp nhận nỗi chuyện này, cô cũng không còn mặt mũi nào gặp lại cha, kỳ thật cô là một người yếu đuối và nhát gan.

Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu chôn trong khuỷu tay, bảo mẫu ra ngoài tìm cô, thấy tình hình của cô, có chút không đành lòng, “Lục tiểu thư, cô không sao chứ, sao lại khóc?”

Lục Tắc Linh “A” một tiếng, ngẩng đầu lên, trên mặt không có một giọt nước mắt, thậm chí hốc mắt cũng không có hồng. “Quá mệt thôi, tôi chỉ ngồi nghỉ một chút thôi.”

“Vây... Đây, tôi về trước, lát nữa đem cơm đến, làm phiền cô rồi.”

“Đi đi, tôi sẽ vào ngay.”

Lục Tắc Linh bước từng bước một đi tới phòng bệnh, mỗi một bước chân đều rất khó khăn.

Cô tự nói với mình, đi vào thôi, có chết cũng không thể hối hận.

Lục Tắc Linh, mày không còn đường lui nữa rồi, từ nay về sau, người đàn ông trong phòng kia chính là tất cả của mày.

...

Lúc Lục Tắc Linh về tới nhà cũng đã năm giờ sáng, cô do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn không dám đi lên lầu, cô không biết khi lên rồi sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa, cô nghĩ, lúc này Thịnh Nghiệp Sâm chắc không muốn nhìn thấy mình đâu, trừ nơi này ra, cô cũng đã không còn chỗ nào để đi nữa rồi. Cô vùi mình vào góc tường cạnh thang máy, ôm thật chặt đầu gối của mình, ăn mặc đơn giản lại đi ngoài đường rất lâu, cơ thể lạnh đến nỗi mất đi tri giác, vừa lạnh vừa đói, cô đã sức cùng lực kiệt, gối đầu lên đầu gối ngủ. Bảo vệ đi kiểm tra lần cuối trước khi tan ca phát hiện Lục Tắc Linh áo quần phong phanh ngồi ngủ ở trong góc, sợ hết hồn, đi nhanh lên tới đỡ cô: “Lục tiểu thư, Lục tiểu thư! Cô không sao chứ!”

Trên sàn nhà trải thảm rất dày, Lục Tắc Linh đi lên cơ hồ không có một chút tiếng động nào, cô không có mở đèn, cổ hết sức thích ứng với bóng tối, tình cảnh này trước đây cũng xảy ra qua vô số lần.

Thịnh Nghiệp Sâm ở trong bóng tối nên có cảm giác không an toàn, mà Lục Tắc Linh thì ngược lại, rất bình thường, cô chán ghét cái loại cảm giác đó, không có chỗ trốn.

“Tôi hỏi cô đó, tại sao không trả lời?” Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm nghe rất bình tĩnh, có chút mất kiên nhẫn hỏi, chỉ là Lục Tắc Linh không biết làm thế nào để trả lời.

Cô đứng tại chỗ, suy nghĩ trong chốc lát, mới nói: “Em không còn chỗ nào có thể đi.” Từ khi quyết định ở lại bên cạnh Thịnh Nghiệp Sâm thì bắt đầu từ ngày đó cô đã không ỉn một con đường lui, mấy năm nay Thịnh Nghiệp Sâm cho cô không ít tiền nhưng cô một đồng cũng không giữ cho riêng mình, chi tiêu hết vào trong cuộc sống hàng ngày, cô cảm thấy mình thật sự rất ngu ngốc, cho dù là như vậy, cô cũng sẽ không bỏ đi.

Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên nở nụ cười mỉa mai, không nói gì, trong bóng tối, anh đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

“Có lúc, tôi thật sự hi vọng, cô đừng bao giờ trở lại nữa.”

Lời nói hợt của anh trong không khí nhàn nhạt, tản ra, rõ ràng như một lưỡi dao sắc bén, nhưng lại giống như không hề làm Lục Tắc Linh tổn thương chút nào. Cô gần như chết lặng? Mấy năm này, những lời như thế này cô nghe riết thành chai rồi, anh vô số lần muốn cô biến đi, nhưng không có lần nào anh thật sự đóng cửa lại, không cho cô vào.

Cô nghĩ, anh cũng có chút không đành lòng với cô, có lẽ không mang theo bất kỳ tình cảm nào, chỉ là bản năng lương thiện của một con người mà thôi, nhưng đối với cô mà nói, như vậy cũng quá đủ rồi.

Rửa mặt xong, Lục Tắc Linh thận trọng lên giường, giường rất lớn, cô như thường ngày vùi mình ở góc giường, cô rất gầy, cao khoảng 1m66, chỉ nặng có ba mươi mấy kí, gầy tới nỗi nhìn không ra hình người nữa, nhẹ nhàng trên giường không bắt kỳ một tiếng động nào. Cô co người, tư thế giống như thai nhi trong bụng mẹ, không nhúc nhích, an tĩnh ngủ say.

Giống như là đang nằm mơ, sau lưng đột nhiên truyền đến một cơ thể ấm áp, ấm áp tới nỗi cả tay chân cô cũng cảm nhận được. Cô không dám động, cũng không dám mở mắt ra, lại không dám khóc, cô sợ tất cả chỉ là một giấc mơ, sợ nhúc nhích thì cô sẽ tỉnh lại. Cô cố gắng cảm thụ sự ấm áp từ lồng ngực của Thịnh Nghiệp Sâm, giống như có một ngọn lửa hừng hực cháy lên từ trong linh hồn hèn mọn mà cô độc của Lục Tắc Linh. Xua đuổi tất cả mọi bi ai tràn ngập trong cơ thể cô.

Anh thở đều đều, ngủ thiếp đi, có lẽ anh lại mở thấy Diệp Thanh rồi, giống như mấy năm nay rất nhiều lần như vậy, theo bản năng mà ôm cô, che chở cho cô, trong mộng nỉ non tên của người khác.

Nhưng cô lại đắm chìm trong nó, cứ như vậy vạn kiếp bất phục rơi vào cái lưới bất tận, một lần trong đầu lại nhớ lại lần đầu tiên anh dịu dàng với cô.

Cho dù lúc đó anh nói không được lưu loát, nhưng anh lại xem cô như một bảo vật.

Anh nói cảm ơn cô vì đã giao tất cả của cô cho anh, nói sẽ yêu cô cả đời cũng sẽ không rời bỏ cô.

Thật là những lời nói ngọt ngào nhất, kiếp này cô cũng sẽ không thể nào nghe lại được những lời nói như thế này được nữa, cho dù không phải nói cho cô, vậy thì đã sao?

Cô không quan tâm, thật sự không quan tâm.

15. Chương 14

Edit: Rei

Kể từ lúc lỡ tay làm Lục Tắc Linh bị thương, thái độ của Thịnh Nghiệp Sâm đối với Lục Tắc Linh cũng khá hơn một chút, lúc trước vô cùng bài xích thì sau này lại biến thành lạnh lùng. Anh không nói với cô lời nào, rồi lại vô cùng lệ thuộc vào cô, tạm thời nhà họ Thịnh để cho Lục Tắc Linh ở lại, thỉnh thoảng cô sẽ về đó thay đồ, nghỉ ngơi, rồi vài tiếng sau lại rời đi, lúc ấy Thịnh Nghiệp Sâm sẽ tra tấn bảo mẫu, cho đến lúc Lục Tắc Linh trở lại. Cuối cùng không còn cách nào khác, Lục Tắc Linh không rời đi nữa, thu dọn đồ đạc, ăn ngủ luôn ở trong phòng bệnh.

Sau khi xuất viện, Thịnh Nghiệp Sâm từ chối ở cùng cha mẹ, chọn một ngôi nhà trong thành phố mà sống, cũng chính là nơi mà Lục Tắc Linh ở suốt ba năm trời sau đó. Sau khi về nhà, mọi vấn đề sinh hoạt của Thịnh Nghiệp Sâm đều không muốn bảo mẫu nhúng tay vào, cũng không tiếp xúc với người khác, cuộc sống ngày thường của anh

đều do một tay Lục Tắc Linh chăm sóc.

Anh cũng trở nên trầm mặc hơn, không còn nhắc tới Diệp Thanh nữa, cũng không còn muốn đi theo chị ta nữa. Trừ những lúc thỉnh thoảng trong mơ không khống chế được mà gọi tên chị ta, cái tên Diệp Thanh cũng gần như biến mất trong cuộc sống của bọn họ.

Khi đó Lục Tắc Linh cho rằng mình vẫn còn cơ hội, cô cảm thấy tất cả bỏ ra đều là đáng giá, chỉ cần Diệp Thanh đi, dù là một phần vạn cơ hội, cô cũng không muốn bỏ qua.

Chỉ là cô không biết, sự giãy vò tra tấn, kỳ thật tới bây giờ mới bắt đầu.

Thời gian đầu bị mù kỳ thực không hề dễ chịu gì, hơn nữa đối với một người đàn ông vốn đang bình thường, quả thật là một đả kích chí mạng. Thịnh Nghiệp Sâm cự tuyệt bảo mẫu cũng như bắt đầu cự tuyệt cô.

Nhà được thiết kế rất đơn giản, thiết kế như những nhà bình thường khác, đồ nội thất có rất nhiều góc cạnh. Thịnh Nghiệp Sâm không nhìn thấy nên rất nhiều lần vô tình đụng phải.

Anh lảo đảo nghiêng ngã lục lọi, bất luận là ăn cơm hay đi vệ sinh, thậm chí tắm cũng kiên trì tự mình làm, bị đụng ngã cũng là chuyện thường như cơm bữa, làm cho toàn thân thương tích đầy mình.

Lục Tắc Linh thường ngừng thở đứng cách chỗ anh không xa, cô không dám phát ra âm thanh quá lớn, sợ anh phát hiện sẽ ghét, nhưng cô lại không yên lòng, cho nên lúc nào cũng đi theo. Cô cũng không nhớ rõ anh đã ngã xuống qua bao nhiêu lần, mỗi một lần cô muốn đi tới thì anh hất ra.

Cô nắm chặt tay, nhưng đau nhất không phải ở tay, mà là ở tâm, cô đau lòng nhìn Thịnh Nghiệp Sâm tự hành hạ chính mình.

“Nghiệp Sâm...” Lần đầu tiên cô ở trước mặt anh không nhận được mà phát ra âm thanh nức nở.

“Đừng miễn cưỡng nữa, để cho em giúp anh đi...”

Cô càng như thế, anh lại càng chống cự.

Cô hết cách rồi, nên phải thương lượng với cha mẹ của Thịnh Nghiệp Sâm, đổi tất cả đồ đạc trong nhà thành hình tròn, các góc nhọn cũng bọc da mềm, có những chỗ không thể đổi, cô đều dùng bọt biển tỉ mỉ bọc lại tất cả.

Gần đây Thịnh Nghiệp Sâm phát hiện, bản thân đã có thể tự rời giường, rửa mặt, đi vệ sinh.

Lòng người không phải làm bằng đá, mặc dù không nói, nhưng có thể thấy được vẻ xúc động của anh, dù chỉ bộc lộ trong khoảnh khắc.

Cho đến tận bây giờ, Lục Tắc Linh cũng không biết mối quan hệ của hai người đã tiến triển đến đâu.

Nửa năm đầu, Lục Tắc Linh và Thịnh Nghiệp Sâm cùng ăn cùng ngủ, cô chưa bao giờ đề phòng anh, không, hẳn là anh cũng không có hứng thú gì với cô, cô cũng không có gì không bằng lòng. Khi đó suy nghĩ của cô rất đơn giản và trong sáng, chỉ muốn chăm sóc anh cả đời cứ như vậy.

Mới đầu Lục Tắc Linh luôn ngủ dưới đất bên cạnh giường của Thịnh Nghiệp Sâm, về sau thời tiết lạnh dần, có vài lần tỉnh dậy thì đã được Thịnh Nghiệp Sâm ôm lên trên giường, cô cũng từng sợ hãi, nhưng sau này đã thành thói quen. Thói quen ở trên cái giường lớn, anh ngủ ở giữa, cô ngủ ở góc. Cũng không nhớ cụ thể là ngày nào, cô chỉ nhớ ngày đó trời mưa to, tiếng sấm rền rĩ, cô rất sợ, cuộn thành một đoàn để ngủ. Thời tiết nóng bức, không khí ngột ngạt, làm cho người ta buồn bực, mất sạch sức lực, cô không ngủ được, tinh thần hoảng sợ. Ước chừng tới nửa đêm, Thịnh Nghiệp Sâm vốn đang ngủ ở giữa đột nhiên đến gần cô, đó là chuyện về sau, lúc hai người bắt đầu tiếp xúc với nhau.

Trong phòng bị bóng tối bao trùm, đủ tội lỗi len vào trong từng ngóc ngách của căn phòng, sức nặng của Thịnh Nghiệp Sâm làm cho cô không thở nổi, cô không kịp phản ứng được gì, thì áo ngủ trên người đã bị Thịnh Nghiệp Sâm xé rách. Anh không phải cởi, mà là xé, giống như dùng hết sức lực. Âm thanh của tiếng vải bị xé so với tiếng sấm lại càng đáng sợ hơn. Bờ môi của anh ở trên làn da của cô mà cắn nuốt, hai tay lướt qua, để lại những dấu bầm tím, anh gặt gao đề bà vai của cô, làm cô không thể động đậy được, động tác của anh thô lỗ đến nỗi khiến Lục Tắc Linh không cách nào nhịn được.

Cứ như vậy anh vừa đoạt lấy vừa hành hạ, Lục Tắc Linh chỉ cảm thấy thân thể không còn là của mình nữa rồi, rất đau, đau đến muốn ngất đi, nhưng cô cũng không dám cự tuyệt, cô trợn to hai mắt, cố gắng nhìn anh, nhưng cô không thấy gì hết, trước mắt vẫn tối đen như mực, trừ tiếng thở dốc nặng nề của anh ta, cô không biết nên chứng minh như thế nào, người đàn ông này thật sự là Thịnh Nghiệp Sâm.

Anh giống như đang trừng phạt cô, mỗi một động tác, đều có cùng một mục đích là muốn làm cô bị đau, mà sự thật đúng là thế, cô thật sự rất đau, đau đến nỗi rất nhiều năm sau đó, cô vẫn có thể nhớ cái cảm giác đau tới tê dại đó.

Giao hợp như vậy không thể nói có gì là khoái cảm, cơ thể đau đớn cùng ra máu, nhưng

chuyện này cũng không làm cho Thịnh Nghiệp Sâm dừng lại. Anh thô lỗ nắm cầm Lục Tắc Linh, nhấn tâm chế nhạo cô: “Không phải cô yêu tôi lắm sao? Tại sao không kêu lên thành tiếng đi? Cô đang phản kháng tôi sao?”

Lục Tắc Linh cảm thấy tai mình nóng lên, cô đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình không nhìn thấy được gì, như vậy cũng không cần xấu hổ, không phải sao?

“Tại sao không nói!” Cô càng yên lặng anh lại càng tức giận: “Bây giờ tôi đồng ý ngủ với cô có phải cô rất vui mừng không? Không phải cô rất thích nói cho người ta nghe sao? Bây giờ cô có thể nói cho người ta biết cô đang được tôi đè lên đó, tiện nhân!”

“ ”

Tiếng sấm vang rền, đánh tên tia hy vọng tốt đẹp cuối cùng của Lục Tắc Linh. Cô không biết anh lại hận mình sâu nặng tới như vậy, nặng tới nỗi cho dù cả hai đang chặt chẽ ở cùng nhau, nhưng khoảng cách lại cách xa cả một khoảng trời, khó có thể vượt qua được.

Đau đớn nhất thời, làm cho Lục Tắc Linh không khỏi tự chế giễu mình, không, thật ra thì cũng không coi là quá đau, chân chính là không cảm thấy đau, đó là một loại cảm giác dân trào, giống như thủy triều, từ ngón chân tràn đến đỉnh đầu, cái gì cũng nói không ra, cái gì cũng nói không kịp.

Hai vụn dăm đáy biển có thể lạnh tới cỡ nào? Không phải là người đã từng trải qua, thì làm sao có thể hiểu được?

Ba năm qua đi, rất nhiều thứ phát triển tới không ngờ, lúc đầu là thỉnh thoảng, là ngoài ý muốn, sau lại là trả thù, cuối cùng thì trở thành thói quen. Tình dục trở thành thứ duy nhất kết nối Thịnh Nghiệp Sâm và Lục Tắc Linh. Nhưng dù có làm thường xuyên, cũng không thể thay đổi thái độ của Thịnh Nghiệp Sâm. Mỗi lần cùng Thịnh Nghiệp Sâm làm, Lục Tắc Linh luôn không nhịn được mà rơi nước mắt. Chỉ để phát tiết dục vọng, không chứa một chút tình cảm nào, Lục Tắc Linh cũng không biết rốt cuộc mình là cái gì, có lẽ chỉ theo bản năng của một loài động vật. Anh luôn muốn cô lúc nửa đêm, không có lý do, cũng

không cần chú ý cảm giác của cô. Sau khi thoả mãn thì quay lưng ngủ, thậm chí không cho phép cô đụng vào mình.

Cô trở thành một phần sinh hoạt của anh, cho dù là anh hết sức chối bỏ một phần này. Anh bị gia tộc an bài làm việc từ thiện, học chữ nổi, thành lập hội người mù, trợ giúp rất nhiều em bé khôi phục ánh sáng. Nhưng vẫn cự tuyệt giải phẫu ỳnh.

Tất cả mọi người đều không hiểu nổi Thịnh Nghiệp Sâm, chỉ có Lục Tắc Linh lặng lẽ cảm thấy may mắn, có thể cho rằng cô ích kỷ, nếu như Thịnh Nghiệp Sâm khôi phục, cô sẽ không còn lý do để ở bên cạnh anh nữa.

Cô bây giờ, đã không còn chỗ nào để đi nữa rồi. Mùa đông năm nay càng ngày càng không bình thường, mấy ngày nay trời luôn âm u, ban đêm lại có sấm sét, khiến người ta run sợ, suốt đêm mưa gió mãnh liệt, nhưng suốt ba năm nay, Lục Tắc Linh đã thay đổi, cô không hề sợ tiếng sấm nữa, chính thời tiết này đã làm thay đổi cô, làm cô quen với tiếng sấm, giống như Thịnh Nghiệp Sâm, nếu như không thể chịu được bão táp, thì làm sao có thể ngênh đón cảnh sắc

tươi đẹp ban ngày?

Lục Tắc Linh chịu đựng cả đêm, cho dù bị Thịnh Nghiệp Sâm giày vò, giống như thân thể này không phải là của mình. Anh lần nào cũng làm cho cô rất đau, đối với Lục Tắc Linh, đời người trải qua khoảng thời gian đẹp đẽ nhất chính là đêm đầu tiên ấy, Thịnh Nghiệp Sâm bắt cần đem nhận lầm cô thành Diệp Thanh.

Loại đau đớn này, cuối cùng vẫn chứa mấy phần ngọt ngào, cho dù lòng xen lẫn chua xót. Mà bây giờ, trừ tuyệt vọng, cô không cảm thấy bất cứ thứ gì nữa. Lục Tắc Linh quá mệt mỏi, xong chuyện liền ngủ thiếp đi. Anh vẫn xoay người đưa lưng về phía Lục Tắc Linh, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không thể ngủ được.

Ba năm nay, anh đã quen sống trong địa ngục, anh biết tư thế ngủ của Lục Tắc Linh, mỗi lần anh đến gần cô, cô đều sẽ phát run, rõ ràng sợ đến như vậy mà vẫn còn cố để ngênh hợp với anh, cô luôn nhẫn nhục chịu đựng anh, bộ dáng đó làm anh ghét vô cùng. Nhưng anh vẫn hèn hạ mà hưởng thụ.

Anh yên lặng lắng nghe tiếng mưa bên ngoài cửa sổ, giống như tiếng của sự bị thương, nhưng trong lòng thì lại yên tĩnh.

Ba năm nay, người con gái này đã không danh không phận âm thầm ở bên cạnh anh đợi chờ suốt ba năm, thậm chí người có ý chí sắt đá như cha mẹ anh cũng phải cảm động, ngầm cho phép sự tồn tại của cô.

Ba năm nay, cô đã làm quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, tất cả đều chỉ là vì muốn lấy lòng anh.

Hai năm trước bà nội phát bệnh nằm ở bệnh viện, Lục Tắc Linh một mình chăm sóc bà nội, ngay cả đi đổ chất thải cũng một mình cô làm lấy, cái gì cũng tự thân tự lực, không khác gì nhân công dọn dẹp, liền làm cho các cô đi nhân công phải cảm động. Chỉ là một cô gái chừng hai mươi tuổi đầu, lại làm những việc nặng nhọc như thế này, mắt cũng chưa hề chớp lấy một cái.

Tuổi của cô là nên trải qua cuộc sống đơn thuần ở trong trường học, nhưng bởi vì anh, từ đó cuộc sống của cô chìm vào trong bóng tối. Cũng chưa bao giờ nói một câu oán hận.

Không phải anh chưa từng cảm động, nhưng cũng chỉ là do nhất thời cảm động, rất ngắn ngủi, còn chưa kịp khuếch tán, đã bị cảm xúc khác làm cho tệ hại đi. Anh sợ một khi cảm nhận được sự mong đợi của cô, anh sẽ vô lực mà đáp lại.

Ba năm trước đây, cũng trong một đêm như thế này, giống như bị trúng độc, anh đột nhiên nhào về phía Lục Tắc Linh đang run rẩy. Như có tiếng sấm chớp vang dội trên đỉnh đầu, phảng phất giống như có một nỗi sợ hãi cùng tội lỗi, rồi lại giống như chỉ có tiếng sấm, mới có thể đánh tan một tia lương thiện cuối cùng trong lòng Thịnh Nghiệp Sâm.

Anh cũng không biết tại sao mình lại như vậy, tự nhiên trong cơ thể có một loại cảm xúc mãnh liệt, đối với Diệp Thanh là yêu, đối với quá khứ là tiếc nuối, đối với Lục Tắc Linh là hận, đối với tương lai là vô dụng... Tất cả tất cả mọi thứ xung quanh anh đều trở nên lộn xộn, anh chỉ cảm thấy chính mình sắp bị chìm ngập, sắp hít thở không thông, chỉ có phát tiết mới có thể giải quyết được.

Anh đem tất cả cảm xúc phức tạp trong cơ thể hóa thành những động tác thô lỗ để phát tiết trên người Lục Tắc Linh, giây phút tiến vào thân thể cô, đột nhiên nỗi sợ hãi của anh nhường lại cho khoái cảm đang dâng trào. Giống như có một âm thanh nói cho anh biết phải làm như vậy, anh chỉ là không thể nhịn được nữa. Anh nên cảm thấy ghê tởm thân thể của cô, cô đã làm những chuyện ghê tởm như vậy với anh, thế nhưng anh lại sinh ra dục vọng với cô. Anh cảm giác trong người mình dường như xuất hiện thêm một nhân cách xấu xa khác - - không yêu mà vẫn làm tình.

Ban ngày anh mang mặt nạ nguy trang đi làm từ thiện, trợ giúp những đứa bé bị mù, dùng tiền mua sự bình yên, mua cảm kích, vì những tội nghiệt của mình mà chuộc tội, nhưng khi màn đêm vừa buông xuống, một mình đối mặt với Lục Tắc Linh, những mặt xấu trong cơ thể lại tùy ý mà xao động, anh mặc kệ những tiêu cực đó mà không ngừng phát tiết.

Diệp Thanh từng là ánh sáng mặt trời của anh, nhưng không ngờ cô ấy lại đưa anh tới hố đen không thấy đáy, anh và linh hồn bị vứt bỏ bởi người con gái đã từng cứu anh. Nhưng Lục Tắc Linh, lại có thể tàn nhẫn như vậy, đem anh trở về cái thế giới này.

Trong thân thể của anh ẩn chứa một con mãnh thú, tàn bạo lại còn tự ti, ích kỷ rồi lại yếu ớt. Anh vẫn không muốn giải phẫu, anh không muốn chữa khỏi mắt, không muốn phải nhìn thấy cuộc sống đầy vô vọng này, không muốn nhìn thấy mọi thứ trên thế giới này khi không có Diệp Thanh nữa, không muốn nhìn thấy bản thân mình hèn hạ, không dám đối mặt với thân thể làm cho anh không thể khống chế được, anh đang cảm thấy xa lạ - - với chính mình.

16. Chương 15

Công ty cấp một khoản tiền để mua một số thiết bị giảng dạy cùng bàn ghế cho trường khiếm thị, Thịnh Nghiệp Sâm bận rộn giải quyết xong công việc liền đi một chuyến đến trường học.

Trường học và viện mồ côi hợp tác với nhau, các trẻ được nhận vào đều tàn tật và vứt bỏ. Thịnh Nghiệp Sâm có chút cảm thông với những đứa trẻ này như đang cảm thông với chính mình trước kia. Cha mẹ anh đều là dạng người của công việc, lúc anh vẫn còn mặc tã lót thì đã được đưa cho bà nội nuôi dưỡng. Khi còn bé cho dù đi đến nơi nào thì anh cũng đều đi cùng với bà nội và bảo mẫu, trừ hàng năm chụp chung một tấm hình gia đình, anh thậm chí còn không có tấm hình nào chụp riêng với cha mẹ. Khi còn bé anh vẫn không hiểu tại sao cha mẹ lại như thế, luôn hết lần này đến lần khác chờ mong bọn họ gọi điện về nhà, vậy mà bọn họ chưa từng gọi về lần nào, vất vả lắm mới về được một lần thì cũng chỉ cho anh tiền, mua những thứ đắt tiền làm quà tặng cho anh, dùng chút ít thời gian ở cùng anh, anh như vậy, thì có khác gì so với những đứa trẻ bị bỏ rơi này đâu? Cha mẹ anh, ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái.

Tuổi thơ cô đơn tịch mịch của anh cuối cùng cũng vì sự ra đời của em gái mà thay đổi, nhưng đến cuối anh vẫn mất đi đứa em gái mà anh yêu quý nhất. Em gái ra đi ngoài ý muốn đã hoàn toàn làm mối quan hệ giữa anh và cha mẹ càng xấu đi. Anh đối với cha mẹ hận đến nỗi không thể hòa giải được nữa.

Đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, cha mẹ nói sẽ cho anh ra nước ngoài học, khi đó quan hệ giữa anh và cha mẹ đã trở nên rất xấu, tất nhiên anh sẽ không nghe theo lời bọn họ. Thành tích học tập của anh luôn rất tốt, cũng không phải trời sinh anh thích học tập, anh chỉ muốn thay đổi, có thể sớm thoát khỏi cha mẹ, không muốn dựa vào bọn họ nữa.

Thời điểm nhập học ở trường đại học, Thịnh Nghiệp Sâm tới làm thủ tục, anh cảm thấy trường này rất nhạt nhẽo, cho đến khi gặp được Diệp Thanh.

Diệp Thanh bị bạn bè ở hội học sinh lôi kéo đi làm tình nguyện viên, trợ giúp những học sinh mới nhập học làm thủ tục. Diệp Thanh vừa lúc bị phân đến giúp Thịnh Nghiệp Sâm. Thật ra Thịnh Nghiệp Sâm chọn trường này là do đàn anh khóa trên đề nghị, cho nên anh mới tới, ngày đó anh cũng không biết là sợi dây thần kinh nào của mình không bình thường, đột nhiên có ý muốn trêu chọc cô, cũng liền nghĩ sai thì hỏng hết, mọi chuyện cứ tùy vào duyên số.

Diệp Thanh tốt bụng giúp Thịnh Nghiệp Sâm xách hành lý, va li nặng như vậy, cô vẫn cật lực mang đi, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không hỏi, cố ý không giúp một tay, vốn tưởng rằng cô sẽ như những đứa con gái khác cảm thấy anh không có phong độ, nhưng cô cứ như vậy, mồ hôi đầm đìa đem va li của anh đưa đến, trước khi đi còn lấy nước cho Thịnh Nghiệp Sâm uống.

Tuy bề ngoài Diệp Thanh rất lạnh lùng, nhưng bên trong đã xuất hiện ngọn lửa cháy hừng hực. thời gian ba năm, Diệp Thanh cải tạo Thịnh Nghiệp Sâm thành người gặp người yêu, nhưng đến cuối cùng cô lại rời bỏ anh, không còn thương anh nữa. Tất cả đều là do Lục Tắc Linh hại, cô tàn nhẫn như một kẻ sát nhân, chia rẽ sự gắn bó của anh và Diệp Thanh.

Có lẽ anh và Lục Tắc Linh là một loại người giống nhau, cô biến anh thành anh của ngày xưa. Trở về bộ dạng ngày xưa, trở thành một đứa bé cô đơn không ai yêu thương.

“Thịnh tiên sinh.” Bên tai truyền đến một giọng nữ dễ nghe, ôn nhu lại lễ phép, là cô giáo của trường học, “Lần trước cậu tặng quà cho bọn nhỏ, chúng rất vui mừng, bọn nhỏ có làm một chút quà tặng lại cho cậu.”

Thịnh Nghiệp Sâm để tài xế nhận giúp mình, lễ phép cảm tạ: “Cám ơn.”

“Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Thiên, cậu có muốn ở lại cùng ăn mừng không?”

Thịnh Nghiệp Sâm mỉm môi cười cười: “Không cần.” Anh đột nhiên nhớ ra cái

gì, quay đầu lại hỏi tài xế: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Ngày 19 ạ.”

.....

Đột nhiên Thịnh Nghiệp Sâm nhớ ra, hôm nay cũng là sinh nhật của Lục Tắc Linh. Anh trước sau như một nhớ một cách tỉ mỉ, thời điểm học đại học, trong hội học sinh, sinh nhật mỗi người anh đều nhớ, tất nhiên cũng bao gồm Lục Tắc Linh. Chỉ khi xảy ra những sự việc về sau, anh không còn tổ chức sinh nhật cho cô thêm một lần nào nữa. Ở cùng nhau hơn ba năm, hận cô dường như đã dần trở thành bản năng của anh, chính vì nguyên nhân này, bọn họ mới có thể hành hạ lẫn nhau như vậy.

Lúc trở về đi ngang qua một cửa hàng, tài xế cùng anh lựa quần áo, chuẩn bị cho lần sau đưa tới trường học, lúc đi ngang qua cửa hàng thời trang nữ, anh ngừng một chút, cô bán hàng liền đi tới, thanh âm ôn hòa: “Tiên sinh, xin hỏi ngài cần thứ gì?”

Ánh mắt của anh không thấy gì, không nhìn thấy hình dạng của cô ta, nhưng cũng có thể tưởng tượng chủ nhan của giọng nói này là một cô gái trẻ tuổi, ước chừng trạc tuổi với Lục Tắc Linh.

Nói đến Lục Tắc Linh, anh mới đột nhiên nhớ lại, Lục Tắc Linh cũng chỉ mới hai mươi lăm tuổi, cũng đã đến tuổi kết hôn. Anh nghĩ tới đó liền giật mình một cái, cảm thấy mình có chút hoang đường, tại sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này? Chẳng lẽ mình muốn cưới cô sao?

Anh tự hỏi chính mình nhưng lại không có đáp án.

Anh lắc đầu một cái, cự tuyệt ý tốt của cô gái bán hàng, cuối cùng không mua gì cả, anh sợ Lục Tắc Linh sẽ mong đợi anh, anh không thể cho cô bất cứ thứ gì, bất luận là hôn nhân hay là tình yêu.

Hai tay Lục Tắc Linh đều xách đầy thức ăn, cánh tay rất đau, ngón tay bị túy nylon xiết chặt làm cho bầm tím, cô mua quá nhiều thức ăn, tất cả đều là những món Thịnh Nghiệp Sâm thích ăn, thật ra là cô không chắc chắn anh có trở về hay không, nhưng lúc mua thức ăn lại không nhận được mà mua một đồng lớn.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của cô, mặc dù Thịnh Nghiệp Sâm không nhớ, cô cũng không để ý.

Đứng trong thang máy, buồn chán nhìn hình ảnh của bản thân phản chiếu ở trong vách thang máy. Lúc Tắc Linh yên lặng nghĩ, cô thật sự không có ưu điểm gì nổi bật, không thông minh, không dịu dàng, thậm chí cũng không biết làm nũng. Cô không thể ràng buộc được Thịnh Nghiệp Sâm, chỉ biết cố chấp ý lại vào anh.

Thời gian trôi qua thật mau, chỉ vừa chớp mắt một cái, đã sang năm thứ tư, mấy năm này, mỗi một ngày cô sống trong nỗi lo lắng và đề phòng, mỗi lần đi ra ngoài rồi trở về nhà mở cửa ra cô đều khẩn trương, sợ chỉ

khóa trên tay mình sẽ có một ngày không mở cánh cửa này được nữa, sợ có một ngày Thịnh Nghiệp Sâm sẽ tàn nhẫn quyết tâm không cho cô vào, cho nên mấy năm này cô không dám đi lâu, không dám đi quá xa.

Mang tâm sự nặng nề đi vào trong nhà nấu ăn, như một người máy bận rộn làm ra một bàn đồ ăn lớn, lúc bưng ra không biết sao lại mất hồn, ngón tay đụng vào chỗ trán men nóng hổi, đau đến tỉnh táo lại, vội vàng mở nước lạnh rửa, nước lạnh xối vào chỗ đang nóng hừng hực, tiếng nước chảy rào rào át đi tiếng đóng cửa của Thịnh Nghiệp Sâm, cô ra khỏi phòng bếp mới biết anh đã về nhà.

Để chén canh xuống, xoa xoa tay, cô yên lặng đi theo sau lưng Thịnh Nghiệp Sâm, nhận lấy áo khoác cùng khăn quàng cổ từ anh rồi máng lên móc áo/

Cô ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ, chưa tới 8 giờ mà anh đã trở về, chuyện này đối với cô thật sự mà nói là một niềm vui rất lớn.

“Hôm nay anh không bận gì hết hả?” Lục Tắc Linh hỏi.

“Ừ.” Thịnh Nghiệp Sâm ngồi xuống, nhận lấy chén cơm do Lục Tắc Linh vừa bới cho anh, “Có cái gì ăn thì gấp đại vào đi.”

Hiếm lắm anh mới có thể bình tĩnh nói chuyện với cô như vậy, Lục Tắc Linh nhất thời vui mừng, tay chân cũng nhanh nhẹn hơn so với bình thường, cầm đũa gấp những món bình thường anh thích ăn nhất vào trong chén.

Thịnh Nghiệp Sâm im lặng ngồi ăn cơm, một lát sau nói: “Sao hôm nay lại làm nhiều món như vậy?” (Biết rồi mà còn làm bộ hỏi nữa chứ

.....

Tuy không thường xuyên nói chuyện với nhau, nhưng đối với Lục Tắc Linh mà nói thì đây là đột phá lắm rồi, thì ra sinh nhật có thể đem lại may mắn là thật, chắc hẳn hôm nay tâm trạng của Thịnh Nghiệp Sâm rất tốt, thật cảm ơn trời cao, cuối cùng cũng quan tâm chút ít tới cô.

Ban đêm, Lục Tắc Linh không biết có phải là do hưng phấn quá hay không, mà cô lại không ngủ được, cô nằm ngửa nhìn trần nhà, hình như Thịnh Nghiệp Sâm đã ngủ rồi, anh nằm nghiêng đưa lưng về phía cô, tư thế rất bình thản.

Ban đêm, Lục Tắc Linh không biết có phải là do hưng phấn quá hay không, mà cô lại không ngủ được, cô nằm ngửa nhìn trần nhà, hình như Thịnh Nghiệp Sâm đã ngủ rồi, anh nằm nghiêng đưa lưng về phía cô, tư thế rất bình thản.

Có lẽ là do thái độ bình tĩnh hôm nay của anh làm cho lá gan của cô lớn thêm một chút, có lẽ là do ban đêm quá yên tĩnh, hơi thở của anh dường như

cũng trở thành tiếng nhạc du dương, có lẽ.....Cô không còn kịp suy nghĩ gì thêm được nữa, thì cơ thể đã hành động trước suy nghĩ rồi, cô nhẹ nhàng di chuyển tới chỗ anh. Trong bóng tối yên tĩnh, chỉ còn ngoài một chút ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng chiếu vào cửa sổ, đêm nay thật yên tĩnh, ít nhất là vào giờ khắc này, dường như cô đã quên mất mình là ai.

Thịnh Nghiệp Sâm có dáng người cao, vai rộng, mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, nhất là mặc đồ ngủ, dáng người cao lớn lại thon dài, dưới thắt lưng tạo ra một đường cong, cánh tay đặt ở thắt lưng chậm rãi đi xuống phía dưới, giờ khắc này, tư thế này, anh trong mắt Lục Tắc Linh thật sự rất hấp dẫn và mê hoặc. Trước mặt Lục Tắc Linh, Thịnh Nghiệp Sâm giống như vùng biển rộng mênh mông, tính khí thay đổi khó lường, trước đó một giây còn gió êm sóng lặng nhưng sau một giây đó lại là cuồng phong gào thét, mấy năm nay, cho dù là lúc thân mật cô cũng không dám chạm vào anh, nhưng giờ phút này, cô giống như đang bị đầu độc, từng chút từng chút một tiến lại gần lưng anh, cánh tay từ từ đưa tới rồi luồn qua người anh, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của anh.

Thắt lưng của anh rất rắn chắc, thân thể của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, anh cao lớn rắn rỏi tràn đầy năng lượng, tạo cho người khác cảm giác an toàn. Giống như giờ phút này đây.

Lục Tắc Linh như người hít thuốc phiện, lấy mặt dán thật chặt vào lưng anh, chỉ sợ không còn kịp nữa, chỉ sợ sau khi anh tỉnh lại sẽ đẩy cô ra.

“Sao lại không ngủ?”

Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm giống như lời nguyên rửa của ma quỷ làm cho thần kinh của Lục Tắc Linh không khỏi kích động, cô theo phản xạ nhích ra, lưng cứng đờ, tim đập mạnh như sấm.

Sự xấu hổ dần dần lan tỏa trong không khí yên tĩnh này, trong đầu cô hiện ra hàng ngàn hàng vạn lý do, thế nhưng, Lục Tắc Linh không thể nói được gì.

“Em.....”

Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên lật người lại, đem Lục Tắc Linh đè dưới thân mình. Không giống với sự thô lỗ thường ngày, mặc dù động tác của anh rất gấp gáp nhưng là do kích tình mà phát tiết. Anh vội vàng đẩy áo ngủ của Lục Tắc Linh lên trên, ngón tay thô ráp mang theo nhiệt độ nóng bỏng chạm vào da thịt của Lục Tắc Linh, đến mức đốt lên ngọn lửa hừng hực trong người cô, Lục Tắc Linh chỉ cảm thấy trong cơ thể mình như có vật gì đó giống như quả bóng không ngừng được bơm khí vào, gần như sắp nổ tung.

Cô không lưu loát đáp lại anh, động tác của cô càng làm cho bản năng đàn ông của Thịnh Nghiệp Sâm tăng lên. Anh giống như ngựa hoang mất cương ở trên thân thể của cô mà rong ruổi, mồ hôi thấm ướt cả thân thể.

Động tác của anh lúc đầu so với lúc sau còn gấp hơn, Lục Tắc Linh giống như ở trên bờ biển cát mịn, bị sóng biển đẩy lên phía trước, sau đó lại bị cuốn lấy, sức lực của cơ thể và giác quan cảm thụ cùng tập trung lại một chỗ, trong đầu đầy máu sung gay gắt.

Phút chốc đạt tới cao trào, tiếng hít thở nặng nề của Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên biến mất.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, anh nâng gáy của Lục Tắc Linh lên, giống như mang theo chút men rượu, mạnh mẽ cùng bá đạo hôn xuống, anh gặm nhấm môi cô, trao đổi nước miếng, triền miên đến chết.

Lục Tắc Linh không tự chủ được mà rụt đầu lại, nhưng bị Thịnh Nghiệp Sâm dùng sức đè lại.

Nụ hôn kia kéo dài thật lâu, lâu đến nỗi Thịnh Nghiệp Sâm phát tiết xong vẫn chưa dừng lại. Anh rời khỏi môi cô, mệt mỏi nằm ở trên vai cô, cả đại não của cô hiện giờ đều là trống rỗng.

Không thể tin được, Thịnh Nghiệp Sâm hôn cô, anh cùng cô thân mật rồi hôn môi, thậm chí còn vuốt ve thái dương của cô, thế nhưng, thế nhưng nó lại còn mang theo một chút dịu dàng nữa.....

Quỷ thần ơi, Lục Tắc Linh nhắm hai mắt lại, đừng thưởng cho cô như vậy, cô sợ nhưng cũng không biết phải vì sao.

Đôi tay cô run rẩy ôm lấy thắt lưng đầy mồ hôi của Thịnh Nghiệp Sâm, ôn tồn dán sát vào da tay của anh. Giờ khắc này, yên tĩnh đối với cô mà nói, quả thật giống như một giấc mộng.

Cô giống như đi nhầm vào mộng cảnh của Elise*, cảnh sắc kiều diễm này đẹp đến lạ thường, cô không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Cô nghe thấy nhịp tim Thịnh Nghiệp Sâm đập ổn định, đáy lòng rung động rồi lại lo lắng.

Cô từng cực kỳ không hy vọng anh khôi phục ánh sáng, nếu như anh có thể nhìn thấy, cô liền không có tư cách ở lại bên cạnh anh.

Nhưng giờ phút này, cô thật sự hi vọng anh có thể nhìn thấy cô, dù chỉ trong một giây thôi cũng tốt.

Thịnh Nghiệp Sâm, anh có biết hay không, có biết người con gái mà anh hôn lúc này, có tên là Lục Tắc Linh không?

17. Chương 16

Lòng tham của con người giống y như dòng nước, có được một chút, lại muốn thêm một chút nữa...nếu có khác thì chính là nước thì vẫn không ngừng chảy. Lúc ban đầu, Lục Tắc Linh chỉ là muốn ở lại bên cạnh Thịnh Nghiệp Sâm, cho dù chỉ là một cái bóng cũng được, cô cũng thỏa mãn lắm rồi, nhưng lâu ngày, cô lại sinh lòng tham, chỉ vì một cái hôn của anh mà không ngừng sinh ra ảo tưởng. Cô muốn biến giấc mơ kia trở thành sự thật, có lẽ nếu cô cố gắng thêm chút nữa thì Thịnh Nghiệp Sâm sẽ yêu cô cũng không chừng.

Đã lâu lắm rồi cô không vì mình mà đi dạo phố, mấy năm may quần áo cô mặc đều là do Thịnh Nghiệp Sâm thấy giảm giá nên thuận tiện mua cho cô, ngay cả cô cũng dần quên mình là người chỉ mới hai mươi mấy tuổi, có thể tùy ý trang điểm như những người phụ nữ trẻ trung khác.

Về mặt chọn quần áo của cô y như lúc chọn mua dưa hấu, chuyên chú và rất nghiêm túc, không không ngừng lục lọi, cô mua một cái váy và một cái áo khoát, những thứ này đối với cô mà nói là rất xa xỉ.

Thanh toán xong, cô vui mừng xách túi trở về, định vào nhà thì đột nhiên nhớ ra, Thịnh Nghiệp Sâm bị mù rồi, cái gì cũng không nhìn thấy, cô có mặc như thế nào thì cũng có gì quan trọng đâu?

Cô không khỏi tự cười nhạo sự ngu ngốc của mình. Lục Tắc Linh mím môi, cố làm ra vẻ hạnh phúc. Cát xong đồ, cô nhanh tay nhanh chân chui vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Tất cả đều là những món Thịnh Nghiệp Sâm thích ăn, cô thấy mình biểu hiện thái độ lấy lòng anh rõ ràng ủa rồi, nhưng cô lại không cách nào ngừng lại được.

Nấu cơm xong, cô đứng trước hồ nước, nhớ lại chuyện đêm hôm qua, bất giác liền cảm thấy ngọt ngào. Cô lấy tay chạm vào môi mình, giống như trên đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của Thịnh Nghiệp Sâm vậy.

Chuẩn bị xong tất cả, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm vẫn chưa về, cô không biết mình lấy lá gan ở đâu, lại dám lấy điện thoại ra gọi cho Thịnh Nghiệp Sâm.

Chỉ là một cái hôn mà thôi, Lục Tắc Linh cũng chỉ coi nó như là sự bố thí của Thịnh Nghiệp Sâm ình, chỉ tiếc, từ đầu tới cuối, Thịnh Nghiệp Sâm cũng chưa từng cho cô lấy lần nào.

Một hồi lâu sau mới có người nghe máy, đầu kia truyền đến giọng nói có chút say của Thịnh Nghiệp Sâm: “Ai vậy?”

Lục Tắc Linh có chút khấn trương, nhỏ giọng nói: “Là em.”

“Có chuyện gì?”

“Anh. Anh. Hôm nay có về ăn cơm không? Bây giờ trễ lắm rồi.”

“Không về.” Hai chữ vô cùng lạnh lùng, giọng nói rất có khí phách.

“Tại sao?” Lục tắc Linh lại quá đặc ý mà vênh váo: “Em nấu rất nhiều đồ ăn, hay là, anh về nhà ăn cơm đi?”

Cô chưa từng làm trái lời Thịnh Nghiệp Sâm lần nào, nhưng giờ phút này, cô lại dám vì mình mà tranh thủ. Cô tự ỉnh tư thái của nữ chủ nhân trong nhà nên có thể chọc giận Thịnh Nghiệp Sâm. Giọng nói của anh rét lạnh như băng: “Cô cảm thấy, cô có tư cách gì để nói lời này?”

Câu nói đó, giống như một chậu nước lạnh, làm cho Lục Tắc Linh không ngốc đầu lên được, chỉ là trong nháy mắt, cô đã bị đánh trở về nguyên hình.

“Nghiệp Sâm.”

“Tút TUT TUT ——”

Còn không đợi Lục Tắc Linh nói thêm gì nữa, Thịnh Nghiệp Sâm đã cúp điện thoại.

Cuối cùng, vẫn là do cô suy tâm vọng tưởng. Chỉ một cái hôn mà

thôi, đối với Thịnh Nghiệp Sâm mà nói chỉ là phát tiết lúc cao trào, mà cô, lại có thể ngu đến như vậy, cư nhiên cho rằng nó mang theo một ý nghĩa quan trọng.

Đồng hồ báo thức chỉ mười hai giờ, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không có về nhà. Thức ăn trên bàn đã sớm nguội lạnh, Lục Tắc Linh nhìn chén đĩa được trưng bày trên bàn mà không hề muốn động đũa.

Tất cả trước mắt đều là bóng tối, Lục Tắc Linh cảm giác như mình đang tiến vào cơn ác mộng đáng sợ, bóng tối không ngừng bao vây cô, cô núp trong góc tường, sợ hãi như vậy, nhưng lại chạy trốn không nổi.

Cô sợ, sợ Thịnh Nghiệp Sâm không trở về nữa. Anh và cô không giống nhau. Anh có quá nhiều nhà, không giống cô, cái gì cũng không có, chỉ có mình anh.

Cô mặc cái áo mỏng manh, đứng trước bãi đỗ xe, mỗi lần có chiếc xe nào chạy vào cô đều tỉ mỉ quan sát, chỉ là, mỗi một lần đều nhận lấy thất vọng.

Cuối cùng cô cũng đã sai rồi, quả nhiên, người tham lam đến cuối cùng chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Làm một cái bóng cũng không có gì là không tốt, ít nhất vào lúc này nó sẽ không bị pha lẫn, cô và nó sống nhờ vào nhau và hỗ trợ lẫn nhau, thân thiết, không có khoảng cách.

Cuối cùng, cô biết mình đã sai.

Trong kinh thánh có nói: “Tình yêu như chiều gió.”

Quả thật như thế, gió, thì làm sao có thể bắt lấy được?

Thật ra thì Thịnh Nghiệp Sâm không phải uống say quá, lúc lên xe tài xế hỏi anh về đâu anh cũng chỉ im lặng không trả lời, nên tài xế trực tiếp đưa anh đến nhà trọ của anh. Anh không biết rốt cuộc mình có muốn về đó hay không, sáng sớm lúc anh ra khỏi cửa, Lục Tắc Linh vui vẻ lấy lòng anh, thậm chí cô còn lớn gan mang vớ và giày giúp anh, ngày trước, cô tuyệt đối không dám đến gần đụng vào người anh như vậy.

Tất cả đều là lỗi của anh, là do đầu óc của anh không tỉnh táo, là do anh không biết mình đang làm gì, là do anh cho cô tia hy vọng mong manh. Thậm chí, lúc rời đi, anh rất muốn đi tới ôm cô, ôm lấy cơ thể gầy gò của cô...

Suy nghĩ đáng sợ đó làm anh không khỏi giật mình. Anh cảm thấy đáng vẻ vui mừng của Lục Tắc Linh thật sự là quá chói mắt, vậy mà anh lại còn cảm thấy có điểm tâm thương, nghĩ đến việc yêu thương cô ta cũng đủ làm anh mệt mỏi, mấy năm nay, ngay cả cười anh cũng phải kiềm chế. Thứ tình cảm này thật sự quá ghê tởm, ít nhất anh còn có thể cùng cô ta chung đụng, trừ cách dùng những từ ngữ ác độc nhất để chặt đứt cơ hội giữa bọn họ, anh nghĩ không ra cách nào khác nữa. Con người luôn hèn yếu, như anh vậy, lúc nào cũng bị khuất phục bởi hiện tại, khuất phục cảm giác hèn mọn ở trong lòng.

Anh tự cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, cảm thấy mình rất hạ tiện, rõ ràng anh yêu Diệp Thanh, lại có thể làm chuyện ti tiện như vậy, phóng túng để cho Lục Tắc Linh tiến vào thế giới của anh.

Tài xế chạy gần đến nơi thì ngừng lại, nói với Thịnh Nghiệp Sâm: “Thịnh tiên sinh, hình như Lục tiểu thư đang ở phía trước.”

Thịnh Nghiệp Sâm cái gì cũng nhìn không thấy, đương nhiên cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy bóng dáng đơn độc đứng trong bóng tối của cô. Mái tóc dài của cô bị vén ra phía sau, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, sắc mặt cô tái nhợt, không có chút máu nào, chỉ khoác một cái áo lông màu trắng, trông rất gầy, giống như một Du Hồn đang tức giận, cô ôm lấy tay, vẫn nhìn đi nơi xa. Có lẽ là do xe của anh chạy hướng ngược lại, cho nên cô không nhìn thấy xe của Thịnh Nghiệp Sâm.

Thịnh Nghiệp Sâm ngồi trên xe chạy ngang qua đó, Lục Tắc Linh nhanh chóng nhảy xuống lối đi bộ, chuẩn bị đi đón xe, có lẽ là do xe đến gần nên cô nhìn thấy rõ bảng số xe, cô lại thất hồn lạc phách lùi trở về. Việc như thế này, đã xảy ra rất nhiều lần.

Ánh trăng hơi lạnh, chụp lên trên người cô, làm cô trông giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào, kỳ ám làm cho người ta không khỏi hoảng sợ.

“Có nên gọi không?” Tài xế không nhìn được, ban đêm trời lạnh như thế này, cơ thể cô ấy lại gầy yếu như vậy thì làm sao chịu được.

Thịnh Nghiệp Sâm trầm mặc một hồi, khoát tay áo: “Không cần, chở tôi về nhà chính đi, hôm nay tôi ngủ ở đó.”

.....

Liên tiếp gần một tháng trời, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không trở về, Lục Tắc Linh giống như thê tử thời xưa chờ đợi trượng phu xuất chinh trở về. Mỗi ngày nấu một bàn đầy thức ăn, chỉ ngóng trông có một ngày anh sẽ trở về. Mà điều cô sợ nhất chính là, ngày này sẽ không bao giờ xảy ra.

Tất cả ảo tưởng, hy vọng, tham niệm đều bị sự chờ đợi trong vô vọng hủy diệt, nghiền thành tro bụi. Rốt cuộc cô cũng khắc sâu được lời dạy dỗ. Thịnh Nghiệp Sâm sẽ không bao giờ yêu cô, cô vĩnh viễn cũng không thể chỉ vì sự cuồng dại của mình mà có được thứ gì, tất cả đều là báo ứng, là do cô bất chấp mọi thứ để có được người đàn ông này nên mới bị báo ứng.

Báo ứng này, thật đau quá.

Một mình ngồi ở trước bàn cơm, gấp từng miếng từng miếng thức ăn trên bàn ăn vào. Cô có chút lơ đãng, tay cọ quẹt phải đĩa ngô sen, làm nó đổ tung tóe trên mặt bàn, giống như một bàn cờ bị đổ, người đánh cờ cùng cô, đã sớm không rõ tung tích, không, có lẽ, cho tới bây giờ cô đều ở đây một mình.

Cô từng đưa từng đưa gấp những thứ tán lạng trên bàn cho vào miệng. Mặn quá, cô thật ầu tả, sao lại cho nhiều muối đến như vậy, mặn như thế này, khó trách vì sao Thịnh Nghiệp Sâm lại không muốn trở về. Là do cô, do cô không chịu chuyên tâm, ngay cả một việc đơn giản như thế này cũng làm không xong.

Cô gấp từng miếng từng miếng đồ ăn nguội lạnh cùng với cơm đã cứng cho vào miệng.

Tay cô run run cầm thìa, hơi lạnh từ ngón tay thấm vào trong lòng,

trái tim cô như bị thủy triều bao phủ, cô đau đớn mức không thể nào thở nổi.

Cô không biết mình đã sai ở đâu, có lẽ, chỉ cần do cô làm thì tất cả đều là sai. Sai là do cô. Cô để tóc giống Diệp Thanh, bắt chước cách nói chuyện của Diệp Thanh, ngay cả tác phong làm việc cũng bắt chước nhưng không cách nào giống được. Lỗi ở chỗ cô là Lục Tắc Linh, chứ không phải Diệp Thanh.

Căn phòng trống trải gợi cho cô nhớ cảm giác không an toàn lúc nhỏ, cô không chịu được nữa, liền gọi điện thoại cho Thịnh Nghiệp Sâm. Cảm tạ trời xanh, vì anh đã nghe điện thoại của cô.

Cô không sợ anh nói lời ác độc, cô chỉ sợ anh khinh thường không muốn nói chuyện với cô nữa.

Giọng điệu của cô rất đáng thương, giống như chú chó lang thang bị chủ vứt bỏ, thận trọng hỏi: “Nghiệp Sâm...Hôm nay... Hôm nay anh có về không? Lâu rồi anh chưa có về nhà.”

Giọng nói châm chọc của Thịnh Nghiệp Sâm vang lên: “Nhà? Tôi không nhớ là mình có nhà cùng với cô.”

Lục Tắc Linh nắm chặt điện thoại, lấy hết dũng khí nói: “Em nấu rất nhiều món anh thích, anh tới nhà trọ...”

“Những thứ cô nấu đều làm tôi không vui.”

“Vậy em ra ngoài mua có được không?” Lục Tắc Linh trở nên vô cùng hèn mọn, hèn mọn đến mức ngay cả cô còn khinh thường chính mình, nhưng cô có thể làm gì khác được đây? Cuộc sống này thật sự quá khó khăn.

Rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng bị cô làm cho tức giận: “Cô không cảm thấy mình rất phiền hà? Lục Tắc Linh, cô có thể cút đi xa một chút có được không? Tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cô! Đừng có gọi cho tôi nữa!” Nói xong, anh tàn nhẫn cúp điện thoại.

Ôm điện thoại, rốt cuộc Lục Tắc Linh không nhận được bắt đầu ngồi xổm xuống nước nỏ. Vô cùng thê lương, vô cùng đau đớn, sẽ không bao giờ còn hy vọng nữa, cuộc đời của cô hoàn toàn kết thúc rồi. Không có Thịnh Nghiệp Sâm, cô không thể sống nổi được nữa.

Có lẽ ông trời không tuyệt đường sống của con người, đang lúc Lục Tắc Linh không còn chút hy vọng nào nữa, thì Thịnh Nghiệp Sâm lại trở về, uống say đến nỗi không biết gì, bị tài xế mang đến đây, lúc vào nhà, anh đã ngủ rồi, giống như y như bần nhào ngồi phịch ở trên người tài xế.

Giống như ngọn lửa đang dần tắt đi thì đột nhiên bùng sáng trở lại, dùng hết sinh mạng để cháy sáng lên, Lục Tắc Linh không cách nào che giấu được kích động ở trong lòng, cô giống như bảo mẫu tận tâm chăm sóc cho anh, cởi quần áo của anh ra, dùng khăn lông ấm lau người cho anh, cho anh uống vài giọt mật ong để giải rượu.

Trên người của anh nồng nặc mùi rượu, giống y như ngày xưa vậy, chỉ là anh bây giờ, cho dù có say cũng sẽ không nhận lầm người.

Anh nhanh nhẹn như một con báo đang sẵn mồi, tàn nhẫn đề cô xuống giường, không có màn dạo đầu, anh dùng hết tất cả các tư thế nhục nhã nhất để chơi đùa với cô, như vậy có thể gọi là yêu sao, nói đúng hơn chính là nhục nhã, là hành hạ. Anh say, nhưng là người say chứ tâm hồn không hề say. Anh cao cao tại thượng, chẳng thêm ngó ngang gì ến cô, châm chọc nói: “Lục Tắc Linh, Cô cho rằng cô là ai? Cô chỉ là công cụ phát tiết, chỉ là kỹ nữ được đưa tới cửa thôi!” Tay phải của anh nắm chặt cầm cô, lạnh lùng nói: “Lục Tắc Linh, cô không có cách nào khác phải không? Không phải cô đánh nhau rất giỏi sao? Bây giờ cô làm ra cái bộ dạng uất ức đó cho ai nhìn hả?”

Lục Tắc Linh yên lặng chịu đựng hành động phát tiết thô bạo của anh, vẫn trầm mặc không nói lời nào, cũng không khóc, khôi phục lại dáng vẻ ngày thường. Cô không trách Anh, anh có thể trở lại, là cô đã biết ơn lắm rồi, cảm ơn trời xanh không để cho cô hai bàn tay trắng. Cho dù là tức giận, cô cũng muốn nắm chắc những cảm xúc thuộc về anh.

Tình yêu là vậy, thâm trầm, mờ mịch, bi thương, tuyệt vọng. Đây mới thực sự là điều thuộc về Lục Tắc Linh cô.

Đột nhiên cô không nhịn được mà cười, cười vô cùng thê lương.

Đêm khuya, mang theo mùi rượu nồng nặc, sức cùng lực kiệt, Thịnh Nghiệp Sâm trầm trầm ngủ. Lục Tắc Linh lật người, ở trong bóng tối nhẹ nhàng thở dài một cái, mệt mỏi mà tuyệt vọng.

“Thì ra là, anh biết em làm ra vẻ uất ức?” Giọng nói của cô nhỏ, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, giống như, là lời nỉ non trong mơ vậy.

Ở trong bóng tối hầu như không thể nhìn thấy gì, trong đầu trống rỗng, như gió thổi dữ dội đi qua mặt biển, bình tĩnh cũng là tĩnh mịch.

Cô âm thầm nghĩ, Thịnh Nghiệp Sâm không nhìn thấy cũng tốt.

Như vậy, anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết được nét mặt của cô đáng thương đến mức nào.

Cũng vĩnh viễn sẽ không biết, phòng ốc ở đây, trống trải đến cỡ nào, giống như y như tâm hồn của cô vậy.

18. Chương 17

Bà nội của Thịnh Nghiệp Sâm đã hơn 80 tuổi, mắc chứng hay quên của người già, nhưng vẫn hiền lành như trước đây. Thịnh Nghiệp Sâm cách một khoảng thời gian sẽ đi thăm bà nội, ở bên bà vài ngày.

Bà nội trải qua thử thách của chiến tranh, chứng kiến quốc gia lần lượt thịnh rồi suy, nên tư tưởng rất thoải mái, bà rất thích Lục Tắc Linh, thường nói với Thịnh Nghiệp Sâm: “Hãy quý trọng Tắc Linh, trên đời này con không tìm được người thứ hai một lòng một dạ đối với con như con bé ấy đâu.”

Quá trình yêu diễn ra rất chậm nhưng kỳ thật lại diễn ra rất nhanh, giống như rượu lên men, từ sáng long lanh lắng đọng đến đậm đà. Thời điểm cô phát hiện, thì đã không cách nào rút ra được rồi. Mọi người có thể nhìn ra được sự hy vọng trong mắt của cô, duy chỉ có mình Thịnh Nghiệp Sâm, vẫn làm như không thấy.

Toa xe rộng rãi, Thịnh Nghiệp Sâm ngồi cách cô rất xa, ngồi ở phía cuối, Lục Tắc Linh cúi đầu nắm ngón tay của mình, cô biết anh sẽ không nói chuyện với cô, cô cũng sẽ không tự nhiên mà quấy rầy anh.

Tinh thần của cô không được tốt lắm, ban đêm vẫn thường gặp ác mộng, được phép sống là điều quá to lớn, ngay cả trong mơ cô cũng rất cực đoan, ngoại trừ mồ hôi lạnh ra, thì cô hoàn toàn không động đậy, cũng chưa từng phát ra bất cứ âm thanh gì.

Cô nằm mơ thấy mình đang ở trong rừng Châu Phi, đất đai cằn cỗi, mệnh mông không có người ở, trên mặt đất chỉ có lẻ tẻ vài cộng cỏ dại, bởi vì ánh nắng mặt trời gay gắt mà khô héo, cô không thể động đậy, toàn thân như bị trói lại nằm trên mặt đất nóng như lửa đốt, chim ưng từ trên trời đáp xuống, lao thẳng về phía cô, mổ vào trái tim của cô, từng phát từng phát, máu tươi đầm đìa, đau đến toàn thân của cô cũng bắt đầu co quắp.

Lúc cô tỉnh lại, nhớ tới giấc mơ đó, không khỏi rùng mình một cái. Tắm rửa thay quần áo, cô vẫn còn thấy chóng mặt. Trong tiềm thức, cô sợ nhất chính là những giấc mơ như thế này, không hề che dấu cảm giác, bất lực lại tuyệt vọng, cô cảm thấy có chút xấu hổ.

Giống như, giống như cảm giác mỗi lần đối mặt với Thịnh Nghiệp Sâm.

Thịnh Nghiệp Sâm về nhà, bà nội rất vui mừng, phân phó bảo mẫu làm một bàn thức ăn ngon. Bà nội ở trong một ngôi nhà có hơi cũ, độc nhất một khu, tòa nhà ba tầng, có một tiểu viện nhỏ, trồng đầy hoa hồng. Lúc còn chiến tranh, ngôi nhà này từng rơi vào tay giặc, kẻ xâm lược phân chia khu vực, xây dựng không ít kiến trúc mang phong cách châu u, cổng vòm hình tròn, cửa sắt được sơn đen, in đầy

hoa văn, bên trong tòa nhà rất cao, thời kỳ chiến tranh, không ít người ngoại quốc ở trong ngôi nhà này, sau khi chiến tranh kết thúc, ngôi nhà này đổi chủ mấy lần, cuối cùng trở thành sản nghiệp của nhà họ Thịnh. Sau giải phóng, Thịnh gia lão gia gia đem toàn bộ tài sản quyên góp cho quốc gia, chỉ chừa mỗi ngôi nhà cũ này, hai đời nhà họ Thịnh đều lớn lên ở đây, ngôi nhà này đối với người của nhà họ Thịnh có ý nghĩa rất quan trọng.

Đèn treo lồng lầy được mở lên, đồ dùng trong nhà so với tuổi của Thịnh Nghiệp Sâm còn dài hơn, có thể tính là một phần trong gia đình, ngồi trên một cái bàn thật dài, đem ba người ngăn cách thành vai vế khác nhau. Bảo mẫu dọn hết món ăn lên liền đi ra ngoài, phòng ăn chỉ còn lại bà nội, Thịnh Nghiệp Sâm và Lục Tắc Linh.

Bà nội dùng thìa múc canh, âm thanh không lớn, cất tiếng đủ lớn để hai người có thể nghe: “Nghiệp Sâm, con cũng không còn nhỏ, năm nay đã 26 rồi nhỉ?”

Thịnh Nghiệp Sâm ăn món ăn Lục Tắc Linh gắp cho anh, nhai vô cùng chậm chạp, nửa ngày mới trả lời: “Đúng vậy.”

Bà nội cười cười, từ ái nói: “Lúc nào thì chuẩn bị kết hôn đây? Tắc Linh cũng đã 25 rồi, có thể có em bé rồi, thừa dịp ta còn sống, các con mau lấy nhau đi.”

Tiếng đĩa bạc trên tay Thịnh Nghiệp Sâm gõ vào đĩa phát ra âm thanh thanh thúy, tay của anh ngừng một chút, đột nhiên bật cười: “Kết hôn gì chứ, cái gì mà em bé với không em bé, không biết bà nội đang nói cái gì.”

“Con nhất định phải để bà lão như ta chết cũng không nhắm mắt được sao?”

“Lạch cạch.” Thịnh Nghiệp Sâm đặt chiếc đĩa trở về trên bàn, anh không kiêu ngạo cũng không tự ti mà nói: “Bà nội, bà bệnh mức hồ đồ rồi.” Nói xong anh liền đứng lên: “Con ăn no rồi, con về phòng trước.”

Thịnh Nghiệp Sâm nhẩn tâm rời đi, để lại Lục Tắc Linh cùng bà nội. Bà nội có chút đau lòng liếc mắt nhìn Lục Tắc Linh, cô từ đầu đến cuối không có ngẩng đầu, chỉ là chuyên chú ăn cơm, giống như không nghe thấy cái gì cả.

Sau bữa cơm chiều, bà nội lại một lần dắt Lục Tắc Linh tới thư phòng, không biết có phải là bà nội thật sự bệnh tới nỗi hồ đồ hay không, những năm gần đây bà luôn hoài niệm kỷ niệm chuyện trước kia, mỗi lần Lục Tắc Linh tới, bà đều cho Lục Tắc Linh xem album lúc nhỏ của Thịnh Nghiệp Sâm, từ thời còn con nít cho đến lúc lên đại học.

Những hình kia Lục Tắc Linh đã nhìn tới thuộc, thậm chí quyển kia có gì kia cô đều có thể nhớ chính xác nói ra, nhưng mỗi lần như vậy cô đều cùng bà nội nhau nhìn, cùng nhau hết lần này đến lần khác nhìn

Thịnh Nghiệp Sâm lớn lên. Loại tình yêu này ước chừng đã cố chấp đến nỗi bất chấp rồi.

Có lúc cô thật rất hâm mộ bà nội, mắc chứng hay quên của người già, quên đi chút chuyện lúc trước, quên đi những sự việc đã từng để ở trong lòng, cuối cùng không vương bận mà rời đi, cô vẫn hy vọng mình cũng có thể có như vậy, cô vẫn luôn hy vọng.

Nhìn xong tấm hình cuối cùng, đã đến chín giờ. Bà nội thở dài một cái, đóng album lại, bà dựa lưng vào ghế nằm, ánh mắt hiền hòa nhìn chằm chằm cửa sắt đầy hoa văn, mặc dù mỗi năm đều được tu sửa, nhưng vẫn không che giấu được dấu vết của năm tháng.

“Tắc Linh, bà chỉ có đứa cháu duy nhất là Nghiệp Sâm, nó có bao nhiêu cố chấp, không có ai hiểu rõ hơn bà.” Bà cười cười: “Khi còn bé nó rất hiếu thắng, cái gì cũng muốn mình phải đứng nhất, làm tốt nhất, hi vọng có thể làm ba mẹ nó chú ý, đáng tiếc ba mẹ nó đều là những người cuồng công việc, một lần bà bị bệnh nặng, nó được về nhà, từ đó về sau tính tình nó liền bắt đầu xấu đi, đánh nhau, cúp học, không chuyện xấu nào mà nó không làm, nó dùng hết tất cả mọi cách để cha mẹ chú ý, nhưng đều thất bại. Đứa nhỏ này từ bé đã có cảm giác không an toàn, rõ ràng rất yếu đuối, nhưng lại là làm bộ như không quan tâm, cự tuyệt sự quan tâm của người khác. Nó không cần được yêu mến, muốn ở bên cạnh nó, sẽ phải từ bỏ hết tất cả.”

Bà nghiêng đầu, nhìn Lục Tắc Linh: “Tắc Linh, bà muốn giao nó cho con, con đã sẵn sàng chưa?”

.....

Trước khi rời khỏi thư phòng, bà nội còn tặng cho Lục Tắc Linh một tấm hình, đó là hình Thịnh Nghiệp Sâm lúc 2 tuổi, mặc đồ tây thất nơ, rất thận trọng ngồi ngay ngắn ở trước ống kính, làm bộ dáng như người lớn. Phía sau có một hàng chữ, đề là “Kính Chi”, là của ông nội anh viết.

“Hương hoa chi thảo, giới sáng thừa thớt; từng bách chi tốt, rét đậm không yếu.” Chữ viết ở trên hình rất tự nhiên, phóng khoáng.

Lục Tắc Linh rất cẩn thận cầm tấm hình, giống như chỉ cần một tấm hình, cô đã có thể xâm nhập vào thế giới của Thịnh Nghiệp Sâm.

Trở về phòng thì Thịnh Nghiệp Sâm đã ngủ, đẩy cánh cửa cũ kỹ dày cộm đầy bụi bặm ra, khó mà tránh khỏi phát ra tiếng ken két, đôi dép lê mềm mại bước đi nhẹ nhàng, cô rón rén đi vào trong, cô sợ đánh thức Thịnh Nghiệp Sâm, giấc ngủ của anh vốn đã rất ngắn rồi.

Anh không nhìn thấy gì, không biết sao tự nhiên lại muốn kéo rèm cửa sổ, nhà này cửa sổ cũng rất cao, giống như cảnh tượng trong phim Hollywood, xuyên thấu qua các hoa văn khắc trên cửa sổ, bầu trời đầy sao cứ như một bức họa mà hiện ra, cảnh tượng này thật đẹp, cô xem đến xuất thần, đến mức Thịnh Nghiệp Sâm đã tỉnh mà cũng không phát hiện.

“Cô trở lại?” Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm rất rất bình thản, không chút lạnh lùng.

Cảm giác hạnh phúc như là hư ảo, một phút trước ở chung một chỗ với bà nội, lòng cô còn tràn đầy dũng khí, nhưng giờ phút này, dũng khí của cô trong phút chốc đã tan thành bọt bèo, đối mặt với sự xa cách của Thịnh Nghiệp Sâm, cô luôn không biết phải làm sao.

“Vâng.” Cô gật đầu một cái: “Vừa rồi tán gẫu với bà nội vài câu thôi.”

Mặt chấn di động, phát ra âm thanh sột soạt, trong phòng không có mở đèn, nhưng Lục Tắc Linh vẫn có thể nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm ngồi dậy. Hình dáng của anh ở dưới trời sao hiện ra đường cong mờ ảo, giống như một bức tượng điêu khắc, sắc thái thâm trầm kiềm nén.

Anh nhàn nhạt nói: “Là cô muốn bà nội nói những lời đó sao? Cô mà cũng học được cách tìm người khác giúp đỡ?” Giọng nói đó, tràn ngập khinh thường cùng khinh

bí.

Lục Tắc Linh chớp chớp mắt, có chút chua xót, cô biết là anh đang nói tới chuyện bà nội nói lúc ăn cơm. Biết rất rõ ràng là không thể nào, nhưng một khắc kia, quả thật cô đang xấu hổ mong đợi.

“Em không có.” Lục Tắc Linh cố gắng muốn nói một cách hùng hồn, vì cô thật sự không có, cây ngay thì không sợ chết đứng đâu.

Thịnh Nghiệp Sâm cười, hơi hợt nói: “Lục Tắc Linh, thu lại thủ đoạn của cô đi, vô dụng thôi, tôi không có giam cầm cô, muốn ở lại cũng chỉ có thể là như vậy, nếu như không chịu nổi, bây giờ cô có thể lập tức rời đi.” Anh cười một tiếng: “Tôi thật sự không biết cô lại nghĩ nhiều như vậy, Lục Tắc Linh, tôi tốt bụng nhắc nhở cô một chút, đừng có suy nghĩ quá nhiều, trước tiên phải xem mình có xứng hay không đã.”

Giống như những lần trước, thật ra thì cũng không phải là những lời quá khó nghe, nhưng vẫn giống như có một bàn tay vô hình nào đó, dịu dàng bóp nát ngôi sao, quyết liệt mà tàn nhẫn. Yêu làm cho người ta phải khó khăn mà bước tới, còn chưa đạt tới điểm cuối, Lục Tắc Linh đã quỵ xuống.

Âm thanh của cô thấp không thể nghe nổi, “em biết rồi.” Giống như những ngày bình thường khác, giống như không đau là khổ không vui, không giận không mắng.

Thịnh Nghiệp Sâm không còn nói gì với cô nữa, trở vào trong chăn, dựa lưng về phía cô. Cô đứng tại chỗ, ôm thật chặt tấm hình của Thịnh Nghiệp Sâm ở trong ngực, giống như tấm hình cũ này có thể cho cô một chút năng lượng.

Cô si ngốc nhìn chằm chằm bóng lưng Thịnh Nghiệp Sâm, ở trong lòng thầm nói với Thịnh Nghiệp Sâm:

Bất luận là anh có thể cho em cái gì hay không, em vẫn thủy chung yêu anh, yêu từng thứ thuộc về anh, mỗi một khắc đều yêu anh, em muốn bước vào cuộc đời của anh, tưởng tượng như bây giờ vẫn yêu anh, yêu cho đến khi em không nhận ra anh nữa.

Thịnh Nghiệp Sâm, thời gian của em cũng không phải rất nhiều, cả đời này, đều lấy ra để chứng minh cho tình yêu vĩnh hằng này, như vậy, có phải rất ngu ngốc không?

Cô cười tự giễu, câu hỏi này thật là có chút tức cười.

Ở trong nhà cũ hai ngày, hai ngày nay thái độ của Thịnh Nghiệp Sâm đối với Lục Tắc Linh đã khá hơn nhiều, còn anh đối với bà nội lại có thêm mấy phần kiêng kỵ. Lúc sau, khi về nhà, anh lại khôi phục bộ dáng thường ngày. Chỉ là Lục Tắc Linh cũng không để ở trong lòng, dù sao những năm này vẫn là như vậy, lâu ngày thành thói quen mất rồi.

Trong lúc dọn dẹp nhà bếp cô sơ ý làm đổ hũ muối, muối trắng giống như tuyết rơi vào tủ đựng chén, cô lau thật lâu mới làm sạch hết chúng, bàn tay bị muối làm cho ửng đỏ, có chút đau, dùng nước ấm rửa sạch tay, cô tháo tạp dề ra thay quần áo đi siêu thị. Khi dọn dẹp đồ đạc cô mới phát hiện trong nhà có rất nhiều thứ đều sắp dùng hết, đúng lúc cần phải mua thêm một chút.

Lúc vào siêu thị người cũng không nhiều lắm, có lẽ là do quá lớn nên cô mới thấy ít, dùng xe đẩy mua đồ cũng không thấy chật chội. Lúc tính tiền mới phát hiện quầy thu tiền chỉ có mấy quầy đang mở, mặc dù không có nhiều người nhưng vẫn phải xếp hàng. Trước mặt Lục Tắc Linh là một đôi vợ chồng người da trắng cùng con của họ, đứa bé có đôi mắt to tròn, có chút tinh quái, lém lỉnh, cô nhìn đứa bé xinh đẹp tới si ngốc, bộ dáng kia có chút tham lam, chộc cho người phụ nữ trung niên đang xếp hàng phía sau cô nở nụ cười.

“Cháu có vẻ rất thích trẻ con?”

Lục Tắc Linh lúc này mới ý thức được sự thất thố của mình, quần bách liễn a một tiếng, gạt đầu một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Đứa bé này thật là xinh đẹp.”

Người phụ nữ kia cười cười: “Cháu nhìn cũng rất xinh đẹp, sau này có con cũng sẽ không kém.”

Lục Tắc Linh cười cười, đang muốn tiến lên, đứa bé kia đột nhiên cầm một cái bánh từ túi đựng hàng đã được thanh toán ra, tham ăn xé bao ra ăn, mùi sữa nồng nặc từ bánh bao kích thích làm đứa bé muốn ăn, nhưng lại làm cho Lục Tắc Linh vô cùng khó chịu.

Mùi này rõ ràng rất thơm, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu buồn nôn. Cô cũng chưa ăn thứ gì, trong dạ dày lại không ngừng lăn lộn, cô khó chịu bặm miệng, nôn ra một trận.

Cô làm một trận liên dọa sợ người xếp hàng phía sau, người phụ nữ kia tốt bụng vuốt vuốt lưng Lục Tắc Linh, nửa đùa mà nói: “Làm sao lại như vậy, nôn ọe thế này rất giống có thai?”

Giống như một đạo sấm sét giữa trời quang đột nhiên giáng xuống, cô lập tức giật mình.

Trong phút chốc thời gian giống như ngừng lại, không khí ngưng kết, nồn ọe trong tích tắc thành mắt tích đầy nước, lông mi ướt ghé vào trên mí mắt, cô trợn to hai mắt nhìn chăm chăm mặt đất.

Ngơ ngác nghĩ: tháng trước kinh nguyệt là ngày nào? Ngày 10? Hôm nay là ngày mấy?

19. Chương 18

Lục Tắc Linh bị ý tưởng trong đầu mình hù sợ, trước kia cô luôn uống thuốc, chưa từng nghi ngờ việc sẽ có cá lọt lưới, nhưng mà tháng trước, Thịnh Nghiệp Sâm suốt một tháng trời không về nhà, mỗi ngày cô đều sống trong khổ sở nên quên luôn việc uống thuốc, cô bẻ ngón tay tính toán chu kỳ an toàn cả mình, không khỏi kinh ngạc.

Cô không thèm nhìn lại hóa đơn, lấy thẻ ra quẹt rồi nhanh chóng rời đi. Đón xe đến bệnh viện lớn nhất thành phố.

Mấy năm nay, trừ những lúc đi lấy thuốc cho Thịnh Nghiệp Sâm, hầu như cô không vào bệnh viện lần nào, Thịnh Nghiệp Sâm có bác sĩ đặc biệt phụ trách, cô không đi tới phòng khám bệnh, mà hỏi thăm y tá suốt một buổi rồi mới cầm số đến khoa phụ sản xếp hàng. Không khí ở khoa phụ sản không được tốt lắm, người đến người đi rất là huyền ảo, trẻ tuổi có thiếu nữ, có người ưỡn bụng tới kiểm tra thai, người ba cũng không dám nói chuyện hay chơi điện tử trên điện thoại, thỉnh thoảng đi tới giường bệnh phụ giúp y tá chăm sóc vợ. Lục Tắc Linh ngồi tại chỗ, khẩn trương nắm chặt phiếu khám bệnh. Trong đầu giống như có một động cơ motor đang chuyển động với tốc độ ánh sáng, làm cho cô không khỏi choáng váng.

Khám bệnh cho cô là một vị bác sĩ tóc đã lốm đốm trắng, cô vừa bước vào thì bác sĩ liền nở nụ cười hiền lành với cô, làm nỗi sợ hãi của cô mất đi không ít.

Hỏi thăm một chút tình hình, bác sĩ mở phiếu kiểm tra ra nói: “Đầu tiên phải xét nghiệm máu, nếu sợ thì có thể siêu âm B(*) luôn cũng được.”

Siêu âm B là phương tiện hỗ trợ cực kỳ hữu ích trong chẩn đoán, khảo sát các bệnh lý của mắt, các cấu trúc ngoại nhãn và hốc mắt (cơ vận nhãn, thần kinh thị, tuyến lệ...). Các thông tin máy thu được được chuyển thành hình ảnh 2 chiều giúp dễ quan sát trên lâm sàng. Công cụ này càng quan trọng khi không thể quan sát được trực tiếp các cấu trúc của mắt qua thăm khám thông thường (xuất huyết tiền phòng, mủ tiền phòng, đục thể thủy tinh nhiều, đục pha lê thể,...).

Lục Tắc Linh gãi gãi quần của mình, “Hay là làm cả hai luôn đi.”

Bác sĩ thấy cô khẩn trương như vậy thì cười ha ha : “Đừng quá khẩn trương, ” ba ấy lật trở sổ bệnh lý về trang đầu, liếc mắt nhìn thông tin của Lục Tắc Linh: “25 rồi, có muốn đưa bé không, nếu có thì cùng bạn trai thương lượng một chút đi, hiện nay có con rồi mới cưới cũng không ít, đưa trẻ nào tới lúc làm ba làm mẹ cũng đều như vậy, cứ mơ mơ màng màng , sanh ra được là tốt.”

Lục Tắc Linh gạt đầu một cái, cầm hóa đơn đi nộp phí, sau đó theo chỉ định đi xuống lầu dưới xếp hàng. Kết quả thử máu phải một tiếng sau mới có, cô thử máu xong thì đi sang phòng khác siêu âm B.

Nằm ở trên giường, vị bác sĩ nữ trẻ tuổi nhắc áo cô lên, thoa gì đó lên bụng cô, dùng một vật nho nhỏ , giống như bút xẹt qua xẹt lại trên bụng cô, cô vẫn đang rất hồi hộp, nghiêng đầu nhìn hình ảnh màu xám trên màn ảnh.

Vị bác sĩ trẻ tuổi chỉ vào chỗ đó, lấy bức ảnh, đo lường khoảng cách, rồi chỉ vào màn hình nói với Lục Tắc Linh: “Thấy cái điểm đen này không? Đây là con của cô đó, cô mang thai, trước mắt xem ra đứa bé rất khỏe mạnh.”

Lục Tắc Linh ngây ra như phỗng nhìn chăm chăm màn hình, nửa ngày mới phản ứng lại được, ngây ngốc hỏi: “Tôi mang thai? Có khi nào là do xét nghiệm sai không?”

Bác sĩ vừa nghe cô nghi ngờ chuyên môn của mình, mặt nhanh chóng đen lại, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: “Cô nhất định phải đi xét nghiệm máu rồi mới tin hả.”

Lục Tắc Linh tròn to hai mắt, nhanh chóng khoát tay: “Không phải không phải, chỉ là do có chút khó tin thôi.” Lục Tắc Linh gần như bật khóc vì quá vui mừng, khó mà không chế được tâm tình đang kích động của mình, “Thật không thể tin được tôi lại có em bé, thật không thể tin được đây là sự thật.” Nói xong, hốc mắt liền đỏ, tất cả trước mắt cũng trở thành hơi nước mờ lung.

Cầm kết quả xét nghiệm máu và hình siêu âm, Lục tắc Linh ngây ngốc đứng tại trạm xe ngăn người.

Bóng cây lắc lư, che đi ánh mặt trời, người chờ xe lại đi, đi rồi lại tới, chỉ có một mình cô vẫn ngồi ở chỗ đó, nhìn tấm hình siêu âm, mờ mịt nhìn chấm đen nho nhỏ, ở trong lòng cô âm thầm cảm thán, sinh mạng thật là thần kỳ, cái điểm

đen này lại là một đứa bé.

Đây là bức hình đầu tiên của con cô, đứa bé của cô và Thịnh Nghiệp Sâm, ông trời ơi, càng nghĩ cô lại càng không thể tin được, nhưng lại là thật, cô có đứa bé, bác sĩ nói cho cô biết đây là sự thật.

Cô cảm thấy đứa nhỏ này là món quà sinh nhật mà ông trời tặng cho cô, món quà thật sự rất có ý nghĩa, đây là điều hạnh phúc nhất từ trước đến nay của cô, 25 năm, cho đến tận bây giờ cô cũng không biết mình vì cái gì, cho đến khi có đứa bé này. Không có ai có thể trải nghiệm cái cảm giác kỳ diệu này được, có một tiểu sinh linh đang ở trong bụng của cô, thuộc về cô, thuộc về cô và Thịnh Nghiệp Sâm, một điểm đen nho nhỏ, mối quan hệ cốt nhục này có thể gắn kết cô và Thịnh Nghiệp Sâm lại với nhau hơn, trả công cho sự cố gắng của cô, đây chính là việc thỏa mãn nhất trong đời cô.

Cô vuốt bụng của mình, mím môi cười, quá hạnh phúc, giờ phút này cô thật sự muốn hét lên, cảm giác này thật đúng là rất điên cuồng.

Cất kỹ kết quả xét nghiệm, cô đi đến cửa hàng gần đó, cô cũng không muốn mua gì hết, chỉ là muốn suy nghĩ ra cách vẹn toàn, cô sợ mình sẽ không nhận được mà nói cho Thịnh Nghiệp Sâm biết việc này.

Nghĩ đến Thịnh Nghiệp Sâm, nụ cười của Lục Tắc Linh liền trở nên cứng nhắc.

Chắc hẳn anh sẽ không cần đứa bé này, nhớ đến lúc anh gọi tài xế đi mua thuốc cho cô, sau đó còn nói với cô những lời đó.

“Tôi khuyên cô tốt nhất phòng hộ tốt một chút, tôi không muốn cô sanh đứa bé, nếu có thì cô tự đi phá đi, đừng có nói cho tôi biết.”

Trái tim giống như bị rơi vào nơi sâu nhất dưới đáy biển, âm u và lạnh lẽo, người sau lưng như một khối băng, lạnh đến nỗi làm cho người bên cạnh run rẩy, cả ngón tay cũng trở nên lạnh lẽo.

Cô theo bản năng che bụng của mình lại, trong lòng có chút tính toán. Cô nghĩ, cứ gạt anh trước đi, chờ đứa bé lớn hơn, bà nội nhất định sẽ không đồng ý để cô phá. Anh không muốn kết hôn với cô cũng không sao, cô cũng không cần anh chăm sóc, cô có thể tự chăm sóc tốt ỉn, có thể chăm sóc tốt cho đứa bé.

Cuối cùng trong cuộc sống u tối của cô cũng đã có một màu sắc mới, đây là một bắt đầu mới, cô không thể trị khỏi chứng bệnh cố chấp của mình, cuối cùng thì cũng có thể bắt đầu lại. Cô nên cảm ơn Thịnh Nghiệp Sâm, mặc dù anh hận cô, nhưng anh lại ban cho cô một món quà vô cùng quý giá.

Có lẽ cô suy nghĩ đến mức nhập thần, tay đã bấm nút thang máy lên lầu bảy, đợi cô khôi phục lại tinh thần, cô đã đi vào trong khu quần áo trẻ em.

Khu quần áo trẻ em không ồn ào giống như khu quần áo nữ, những nhân viên ở đây buồn chán không có gì liên trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng có khác thì tất cả tụ lại tiếp đãi. Lục Tắc Linh đối với sự nhiệt tình như vậy có chút khó thích ứng, mấy năm nay ở nhà quá lâu, cô gần như quên mất các trao đổi cùng người khác, cô nói mấy câu với nhân viên rồi bắt đầu tự mình lựa chọn. Cô sờ vào từng bộ quần áo, nhân viên bán hàng cũng rất nhiệt tình giải thích cho cô biết loại nào thích hợp với bảo bối.

Quần áo trẻ em có rất nhiều kiểu dáng, chất liệu cũng rất mềm mại, Lục Tắc Linh sờ vào, cảm giác ấm áp như truyền từ tay chạy thẳng vào trong người.

Cô chọn lựa không có mục đích, cho đến khi một đứa bé chừng hai ba tuổi va vào cô.

Đụng không mạnh lắm, nhưng cô vẫn giật mình, theo bản năng đỡ lấy bụng mình.

Người nhà đứa bé hoảng hốt chạy lại, bắt lấy con mình: “Con sao vậy! Sao không nghe lời mẹ! Chạy loạn khắp nơi để làm gì?” Bắt được quần áo của đứa bé, cô ấy vô cùng áy náy xin lỗi Lục Tắc Linh: “Thật sự xin lỗi, là do đứa trẻ không hiểu chuyện.”

Lục Tắc Linh liếc mắt nhìn Tiểu Đậu Nha bị mẹ khiển trách mà trở nên ỉu xiu, trên mặt bắt gặp nở nụ cười, đứa nhỏ này thật trắng, gương mặt y như quả táo, mắt thì giống như hai quả nho đen, tóc thì hót sát vào đầu, trông rất gọn gàng, thật là đẹp. Cô không khống chế được mình, liền ngồi xuống sờ vào gương mặt của đứa bé.

“Đứa nhỏ này thật là xinh đẹp.” Tự đáy lòng Lục Tắc Linh than thở.

“Cám ơn.” Mẹ đứa bé cười cong cả mắt, tuy nhan sắc chỉ trung bình, nhưng lại làm cho người ta không thể rời mắt được, cô ấy cười nói: “Đứa bé này lớn lên giống ba.”

“Chắc ba của bé là Đại soái ca.”

Gương mặt của người mẹ đầy hạnh phúc, cô ấy nhìn Lục Tắc Linh: “Đứa trẻ nhà cô chắc chắn cũng rất xinh đẹp, mẹ xinh đẹp như thế này mà.”

Lục Tắc Linh sờ sờ bụng mình, “Tôi chỉ hi vọng bé khỏe mạnh.”

“Nhất định sẽ như vậy.”

Có lẽ niềm hạnh phúc này đã lây sang cho Lục Tắc Linh, hoặc là do cô vui mừng đến mức choáng váng rồi, hoặc có thể là do cô lại điên nữa rồi, cô không kìm chế được mà mua vài bộ đồ trẻ em, tất cả đều là màu xanh dương, cho dù là nam hay nữ cũng có thể mặc được màu này. Quần áo trẻ em rất nhỏ, cô lấy tay đo đạc, chỉ mới đo hai ba cái đã xong, lại còn bít chân nữa, thật thần kỳ.

Xách túi về nhà, suốt đường đi cô luôn có cảm giác bồng bênh, cô không cách nào tin được ông trời lại có thể cho cô thêm một sinh mạng nhỏ nhoi nữa, quá hạnh phúc, đến mức có chút không thật.

Vội vàng đi đến bệnh viện kiểm tra, nên quên luôn việc phải mua đồ, Lục Tắc Linh dùng chút muối còn sót lại để nấu ăn, chuẩn bị chờ Thịnh Nghiệp Sâm trở về ăn cơm, mặc dù cô biết anh có về hay không. Lúc này, cô cũng chỉ ăn qua lo chút đồ ăn thừa còn sót lại.

Không ăn gì nhiều, nhưng vẫn bị nôn, từ lúc ăn cơm tối thì cô đã muốn ói. Cô mở TV lên coi để để dời đi lực chú ý của anh, nhưng hình như vẫn không có tác dụng lắm.

Cô ói rất nhiều, mệt mỏi dựa vào tường, lại đúng lúc Thịnh Nghiệp Sâm trở lại, cô theo bản năng đi đến nhận lấy áo khoác của anh.

Thịnh Nghiệp Sâm đưa một cái hộp giữ ấm cho cô: “Bà nội sai người đưa tới.”

“Ừ.” Lục Tắc Linh trả lời, đưa tay đón. Bà nội nấu canh bỏ cho cô, mấy năm nay cô cũng ăn không ít, nhưng mà lúc này dạ dày của cô cảm thấy hơi khó chịu, ngay cả thanh quản cũng có vị chua, nghe được mùi canh thơm phức làm cô không thể chịu nổi, vị chua lại bắt đầu trào lên. Cô chịu đựng để nó lên trên bàn, xoay người chạy vào nhà vệ sinh, ói đến ra mặt xanh.

Nhấn nút xả nước, cô đi ra ngoài, hỏi Thịnh Nghiệp Sâm: “Ăn cơm chưa? Em dọn cơm cho anh nha?”

Thịnh Nghiệp Sâm ngồi ở trên ghế sa lon, ngồi thẳng tắp, bên trong phòng yên tĩnh đến khác thường, rõ ràng anh không nhìn thấy, nhưng lại xoay đầu về phía Lục Tắc Linh rất chính xác, trên mặt có tức giận, cũng có kinh ngạc.

Lục Tắc Linh cho là hần tâm trạng của anh không tốt, không dám chọc giận anh, thận trọng hỏi: “Ăn rồi sao? Vậy đi tắm nha?”

Trên mặt Thịnh Nghiệp Sâm rõ ràng không có chút gì gọi là vui vẻ, nhưng lại tự nhiên nở nụ cười, nụ cười kia khiến đó làm cho Lục Tắc Linh rét run, anh ném túi đồ lên ghế sofa.

Những bộ đồ trẻ em đầy màu sắc rơi ra, rớt đầy đất. Lục Tắc Linh cảm thấy đầu mình “Ông” một tiếng, giống như bị ai đó gõ một cái mạnh vào. Sao cô lại có thể ngu như vậy, tại sao lại có thể đặt túi đồ ở trên cái ghế mà anh thường ngồi như vậy?

Thịnh Nghiệp Sâm lạnh lùng nhếch khóe miệng, dùng giọng nói hơi hợt đầy khinh thường để nói: “Cô mang thai?” Anh khinh bỉ cười hai tiếng: “Cô nghĩ mình sẽ sanh được hả? Cái đứa tiện chủng đó?”

Trên mặt Lục Tắc Linh giống như có ngọn lửa đang bùng cháy, cô rất muốn bịt tai mình lại, không muốn đứa bé nghe được những lời đau lòng này, đứa bé là vô tội, cô sẽ yêu thương nó, anh có thể tổn thương cô, vũ nhục cô, nhưng đứa bé là vô tội.

Cô sờ sờ bụng của mình, cũng không biết lấy dung khí ở đâu ra, cô nhỏ giọng nói: “Nó cũng là con của anh.”

“Không, ” Thịnh Nghiệp Sâm lên tiếng phủ nhận: ”Nó

là thứ tiện chủng, một mình cô, thì tôi thấy không sao, dù sao tôi cũng không nhìn thấy gì, có thể nhắm mắt làm ngơ.”

Tất cả trước mắt xảy ra quá đột ngột, ngoài dự tính của cô, cô hoàn toàn chưa nghĩ đến việc làm sao để chống chọi, chỉ theo bản năng thay đứa bé giải thích đôi câu, giọng nói của cô trở nên run rẩy: “Nghiệp Sâm, em làm tất cả những việc trước kia đều là vì em yêu anh, em rất xin lỗi, em thật sự không muốn làm anh tổn thương, em chỉ mong anh có thể hạnh phúc, em biết em đã làm sai, nhưng đứa bé... Đứa bé là vô tội.”

“Không!” Lời nói của Lục Tắc Linh như kích thích dây thần kinh của Thịnh Nghiệp Sâm, anh đột nhiên chứng cuồng loạn đứng lên: “Đây không phải là yêu! Là tham lam muốn giữ lấy! Cô ** tham lam muốn giữ lấy! Lục Tắc Linh! Cô vừa điên vừa ích kỷ!” Anh đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên: “Lục Tắc Linh! Chừng nào cô mới bằng lòng rời đi! Cô đi đi! Tôi thật sự không cần cô, tôi cho cô biết Lục Tắc Linh, đời này chuyện làm tôi buồn nôn nhất chính là việc đã quen biết cô! Đi nhanh một chút đi! Rời khỏi cuộc sống của tôi, cùng với tên tiện chủng này đi đi!” Nói xong, anh vẫn chưa hết hận, lại đá xuống đất mấy cái, đá mấy lần mới trúng túi đồ, quần áo bên trong bị anh đá văng khắp nơi, nhảm nhí giống y như núi lau.

Cảnh này đập vào trong mắt Lục Tắc Linh. Nhiều năm như vậy, dù Thịnh Nghiệp Sâm có nói những lời đả thương cô nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy thương tâm như lúc này, tim cô rất đau, đau vì đứa bé ở trong bụng mình. Cô luôn cho rằng anh không thích cô, không thương cô, mấy năm này anh lạnh nhạt, châm chọc, khó chịu, cô cam chịu nhiều như vậy, thì anh sẽ nhận ra, như cô lại không ngờ anh lại quyết liệt đến như vậy, quyết liệt đến nỗi ngay cả đứa bé của cô anh cũng cảm thấy ghê tởm.

“Thật xin lỗi...” Giọng nói của Lục Tắc Linh có chút nghẹn ngào, cô nắm thật chặt vạt áo của mình, cắn môi, cảm nhận từng giọt máu tanh tràn vào trong miệng mình, cô cảm thấy khó chịu, bụng có hơi đau, cô đau lòng lấy tay đặt lên, có chút tê lương nghĩ, là đứa bé đang kháng nghị sao? Đứa bé thật yếu đuối, không cảm thấy được tình yêu, nên cũng muốn chạy sao?

Thịnh Nghiệp Sâm không có ăn cơm mà trở về phòng, Lục Tắc Linh dọn dẹp rất lâu. Rửa bát đĩa, lau chùi cái bàn, cuối cùng mới đi nhặt quần áo trẻ em lên, có mấy bộ vẫn còn in dấu dấp của Thịnh Nghiệp Sâm, vết chân hơi nhạt, cô đau lòng phải đi lại phải, rõ ràng đã phải sạch sẽ, nhưng vẫn cố dùng sức mà lau. Điều do cô, thường ngày không chịu lau chùi sạch sẽ nên khi Thịnh Nghiệp Sâm đạp lên mới để lại dấu vết, nếu như cô chịu khó một chút cũng sẽ không xảy ra chuyện này, đều là lỗi của cô.

Là lỗi của cô, đứa bé vẫn chưa được sinh ra đời, đã phải chịu nhiều uất ức đến như vậy.

Cô cảm thấy trước mắt mình như có một lò than đang cháy phừng phụt, trái tim của cô dường như cũng đang bị nó đốt cháy, từng chút từng chút một, từ đỏ tươi đến khi trở thành tro bụi, ngọn lửa giương nham múa vuốt đốt cháy hy vọng cuối cùng của cô.

Đau, cô sắp không còn cảm thấy được gì nữa rồi.

Đồng hồ báo đã qua mười hai giờ, cô chờ Thịnh Nghiệp Sâm nên ngủ thiếp đi mới dám vào phòng, lúc này cô không dám lại gần anh, cô sợ anh sẽ tức giận, sẽ làm ra tổn thương đứa bé. Thịnh Nghiệp Sâm bây giờ giống như một quả bom hẹn giờ, cô không biết lúc nào nó sẽ nổ tung nữa.

Rón rẽ bò lên, nép vào trong góc giường, cô không dám nhúc nhích, chỉ sợ đánh thức Thịnh Nghiệp Sâm.

Thịnh Nghiệp Sâm hít thở đều đều, chắc hẳn đã ngủ rồi.

Lục Tắc Linh nhắm mắt lại, trong đầu giống như một cuốn phim chiếu chậm, không có logic, không có thứ tự, nhớ tới cái gì thì hiện ra cái gì. Thịnh Nghiệp Sâm luôn tức giận với cô, chết lặng, lạnh lùng, thậm chí trừ những lúc anh cười lạnh ra, thì chưa từng nhếch môi lên với cô lần nào.

Cả đời này, kỷ ức đẹp nhất của cô, vẫn luôn dừng lại ở đêm đó, cái đêm mà anh nhận nhầm cô là Diệp Thanh.

Tình yêu như thế nào mà lại làm cho cô khổ sở như vậy, như vậy hèn mọn, cô thật không biết.

Rõ ràng cô không có mùi, nhưng cô lại hay có cảm giác mình sẽ không nhớ nổi bộ dáng của Thịnh Nghiệp Sâm, rõ ràng ở gần anh như vậy, nhưng trong lòng cứ luôn cảm thấy dường như đó không phải là anh.

Trong cuốn tiểu thuyết trước kia, Trương Ái Linh dùng một thành trì để thành toàn cho Bạch Lưu Tô.

Mà cô?

Người người đều nói cô cố chấp, điên cuồng, nên thành toàn cho Diệp Thanh cùng Thịnh Nghiệp Sâm.

Vậy ai sẽ thành toàn cho cô?

Không có tình yêu, cô dựa vào cái gì để sống tiếp?

20. Chương 19

Thật ra thì Thịnh Nghiệp Sâm chưa hề ngủ, từ lúc biết chuyện Lục Tắc Linh mang thai, trong lòng anh cứ như một mớ bòng bong.

Lục Tắc Linh lên giường liền núp vào góc giường, mấy năm này vẫn luôn như thế, vẫn luôn nằm thật sát mép giường. Chỉ cần anh nhúc nhích một chút thì chắc cô sẽ rút khỏi giường ngay, anh thường nghi ngờ không biết cô có Tiểu Long Nữ hay không, có thể ngủ trên một sợi dây thừng mà không bị rơi xuống.

Lúc trước xem trong phim, Tiểu Long

Nữ nói kiểu ngu này giúp mình cảnh giác tốt hơn.

Vậy còn Lục Tắc Linh? Cô ấy cảnh giác cái gì? Anh sao?

Hơi thở của Lục Tắc Linh rất nhỏ, nhiều lần phải phải dưng lỗ tai lên mới có thể nghe được, lâu nay anh cảm thấy cô im lặng giống như một hồn ma. Mấy năm nay, cô vẫn luôn thận trọng khi ở bên cạnh anh, ngay cả nói mớ cũng không dám, gần như chưa bao giờ ầm ĩ làm phiền đến anh, ngay cả chính anh cũng không biết vì sao mình lại ghét cô. Bất luận là thân phận gì, cô đều làm quasa ưu tú, ưu tú đến nỗi ngay cả anh cũng muốn làm trái với lòng mình mà không ghét cô nữa.

Nếu không phải cô từng làm anh đau đớn khổ sở, anh nghĩ, cô đáng được đối xử tử tế, chỉ là người đó không nên là anh!

Cảm thấy hơi thở của cô đã ổn định, anh lặng lẽ quay về phía của cô, bên tai anh giống như vang lên một câu thần chú, anh vươn tay ra, sờ bụng của cô.

Bụng cô vẫn chưa nhô lên, không sờ thấy gì, chỉ thấy mềm nhũn, không khác gì trước đó. Cô gầy, cánh tay và bả vai đều lõm chồm xương, ngay cả sức nặng của linh hồn cô còn khó chống đỡ nổi, khó có thể tưởng tượng, cô lại có thể chống đỡ một sinh linh nhỏ bé.

Cảm giác này thật thần kỳ, dường như dòng máu trong cơ thể của cô, xuyên thấu qua thân thể, chạm vào nơi sâu nhất trong linh hồn của anh, y như bị đục trúng nước sôi, anh nhanh chóng rút tay về.

Nhịp tim mất khống chế đánh liên hồi như đánh trống, anh vội vàng lật người lại.

Trong khoảnh khắc đó, anh lại có mấy phần mong đợi, mong đợi đứa bé này, đứa bé của anh. Anh thậm chí còn hoang đường nghĩ có lẽ đứa bé này sẽ là một cô gái, xinh đẹp giống như cô vậy.

Anh bị chính ý nghĩ của mình hù sợ, nhưng anh lại không biết, cô ấy cứ như độc được chiếm hết đầu óc của anh, thậm chí vượt qua cả Diệp Thanh.

Quá điên cuồng, anh không thể tin được đây là sự thực.

Nhất định là do quá hận, nếu không anh làm sao có thể nhớ rõ ràng hình dáng của cô như vậy?

Đây không phải là thật, nhất định không phải.

Anh nghiêng người, đưa lưng về phía cô, nhưng vẫn cảm thấy sự tồn tại của cô, so với quá khứ thì nó lại càng ngày càng rõ ràng hơn.

Chính anh cũng không nhớ là nó bắt đầu từ khi nào, cô đột nhiên trở thành một phần trong cuộc sống của anh, bị anh chán ghét, nhưng vẫn không thể rời bỏ anh, cô rất giống Tổ Tổ, thích chơi piano, an tĩnh nhưng cũng rất cố chấp.

Nếu như ngày đó anh không ham chơi chạy ra ngoài, Tổ Tổ sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Lúc anh ra khỏi cửa Tổ Tổ đã kéo áo anh lại, mong đợi nhìn anh: “Anh ơi! Hôm nay anh đừng đi chơi, đi bơi với em đi!”

Nhiều năm về sau, anh vẫn luôn nằm mơ, mơ thấy ánh mắt mong đợi của Tổ Tổ vào ngày đó, một cặp mắt trắng đen rõ ràng, tròn đen rất nhiều, trông rất hiền lành, vô cùng ngây thơ. Anh do dự một lát, rồi chọn đi chơi, chờ đến khi anh về nhà, nhìn thấy hai mắt Tổ Tổ nhắm chặt lại, gương mặt tái nhợt.

Em ấy sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa, trên thế giới này trừ bà nội ra, người thân duy nhất của anh, cứ như vậy mà rời khỏi anh. Anh không có cách nào quên được chuyện này.

Cho đến khi anh gặp được Lục Tắc Linh, cô rất giống Tổ Tổ, luôn nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi và hiếu kỳ anh có thể nhìn thấy khát vọng ở trong mắt cô, vì vậy anh mê muội tiếp cận cô, muốn đền bù những sai lầm cùng tiếc nuối đã qua.

Lúc biết Diệp Thanh muốn đi Mỹ, anh cảm thấy khiếp sợ và tuyệt vọng, dường như trên thế giới này chưa từng có bất cứ thứ gì vì anh mà dừng chân lại, ngay cả tình yêu cũng bỏ anh mà đi.

Anh sợ chia lìa, sợ khoảng cách, nhưng anh lại không có khả năng ngăn Diệp Thanh lại.

Lại nhớ lại khoảng thời gian trưởng thành của Thịnh Nghiệp Sâm, lúc đó anh rất phóng túng, thậm chí đã từng chơi ma túy để tê dại lòng mình lại, những thứ đó giống như mãnh thú cắn xé sự cô độc của anh.

Anh sống trong sự cô đơn, sống như một cái xác không hồn, chỉ có mình Lục Tắc Linh vẫn cố chấp đi theo anh, sự cố chấp đó, rất giống Tổ Tổ.

Lúc anh khó chịu, thường ngồi ở chỗ hồ nhỏ cạnh trường, mà Lục Tắc Linh lại ngồi cách đó không xa, ở gần hồ nước, dựa vào một tảng đá.

Anh cầm một chiếc thuốc, không ngừng nhả khói, mùi thuốc lá chui từ mũi bay vào trong phổi, nhưng chỗ trước ngực giống như được chèn thêm vào, không còn trống trải nữa, cũng không đau như trước nữa.

Sân trường lúa thừa vài ngọn đèn đường yếu ớt, cùng mới trồng ngô đồng cùng nhau cái bóng ở trên mặt hồ, Phong Nhất một loạt, mặt nước sóng gợn lăn tăn, giống như cái gì cũng bế tắc, nhưng trong chốc lát rồi lại trở lại như cũ rồi.

Sân trường lúa thừa vài ngọn đèn đường yếu ớt, chỉ còn bóng cây ngô đồng hiện lên trong hồ nước, gió thổi từng đợt từng đợt tới, mặt nước lăn tăn gợn sóng, mọi thứ gần như bị đổ vỡ, nhưng chỉ trong thoáng chốc nó lại trở lại bình thường.

Gió đêm lành lạnh, thổi vào người cô làm cho cô phải ôm chặt hai đầu gối của mình lại. Lúc này, Thịnh Nghiệp Sâm mới phát hiện ra cô đang mặc một cái váy, màu trắng. Cô rất thích váy trắng, dài qua gối, giống như những thực nữ năm 90, cột tóc đuôi ngựa gọn gàng ở sau lưng.

Vẻ ngoài của cô rất xinh đẹp, nam sinh trong hội học sinh theo đuổi cô kể không siết, nhưng cô lại rất lạnh lùng với họ, nhưng chỉ duy nhất với mình anh, cô lại cố chấp đến như vậy.

Thịnh Nghiệp Sâm mất hồn nhìn cô, cô chờ ở nơi đó, không chút biểu hiện mất kiên nhẫn, cô co người thành một cục, nhìn chăm chăm ánh sáng cạnh hồ nước, một lát sau, anh nhìn thấy cô đến gần hồ nước, bàn tay thon thả nhúng vào hồ nước.

Cô hắt hắt nước trong hồ, nở nụ cười nhàn nhạt.

Thịnh Nghiệp Sâm không biết cô định làm gì, liền nghiêng người tới trước, mới phát hiện là cô đang vớt đồ bị rớt trong hồ, vật cô vớt, là hình ngôi sao phản chiếu trong hồ nước.

Thật khờ, cái đó là giả, vậy mà cô cứ như đã chạm được vào nó, lại còn cười vui vẻ đến như vậy.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ có cô gái như thế, mới có thể “càng ngăn cản thì càng hăng hái” ở bên cạnh anh như vậy?

Anh may mắn sao? May mắn vì một người điên như cô yêu mình, yêu thứ mà ngay cả anh cũng ghét bỏ.

Giống như hai con nhím con tuyệt vọng, anh liều mạng né tránh, còn cô thì lại ngây thơ lột sạch đâm vào, cả người đâm dĩa máu tươi đi đến gần anh, giống như muốn nói với anh rằng: nhìn đi, em không có gì cả, em có thể ôm anh, em sẽ không để cho anh bị tổn thương.

Giống như có một loại ma lực, anh từ từ tiếp nhận những thứ ảm áp mà cô mang đến, mặc dù anh biết là cô cũng rất đau, nhưng anh lại cố chấp đến như vậy. Anh quá sợ, tình yêu của Lục Tắc Linh quá trong sáng, anh không muốn nổi, cũng không dám muốn nó. Diệp Thanh đã đủ làm anh khó chịu, tự mình đào lên cảm giác trong lòng mình, anh không muốn trải nghiệm nó lần thứ ba. Anh không thể yêu, càng không thể yêu cô gái cố chấp hơn cả anh, huống hồ, cô cũng đã từng làm anh tổn thương.

Anh nằm im, im lặng đến mức anh có thể nghe được âm thanh dòng máu đang chảy trong người mình, cũng không biết tại sao, tay vừa mới đụng vào người cô đã bắt đầu nóng lên, nhiệt độ đó làm cho anh cảm thấy khó chịu.

Lục Tắc Linh không biết Thịnh Nghiệp Sâm đang suy nghĩ gì, cô không có ngủ, cũng không dám ngủ, cô nghe được tiếng thở dài của Thịnh Nghiệp Sâm, mới vừa rồi Thịnh Nghiệp Sâm chạm vào bụng của cô, làm cô khấn nguyện đến mức không thở nổi.

Cô nghĩ là sinh mạng nhỏ bé này cũng sẽ thấy ảm áp giống như cô, ít nhất anh cũng có chút rung chuyển, tiếc là, anh chỉ chạm vào rất nhanh rồi rời đi, giống như vừa chạm phải một thứ gì đó rất bẩn vậy.

Chắc hẳn trong lòng anh cũng đang đấu tranh dữ dội, người mà anh buồn nôn nhất lại mang thai con của anh, anh định anh đang rất khổ sở.

Cô biết anh không muốn đứa bé này, nhưng cô cũng hết cách rồi, cô không thể mất đi đứa bé này, đây là hy vọng cuối cùng của đời cô, cho dù là Thịnh Nghiệp Sâm cũng không thể làm hại được nó.

Cô không thể nghĩ ra cách nào khác để bảo vệ đứa bé, mang thai rất lâu, cô không có cách nào để giữ an toàn ỉn, càng không có cách nào để chống lại những cơn tức giận chẳng biết lúc nào sẽ phát tác của Thịnh Nghiệp Sâm.

Có lẽ, đã đến lúc cô phải đi rồi?

Từ lúc cô có suy nghĩ muốn rời đi, thì cái suy nghĩ đó cứ quanh quẩn ở trong đầu cô, càng ngày càng mãnh liệt hơn, càng ngày càng rõ ràng hơn.

Cô không có gì để chuẩn bị, chỉ muốn rời khỏi thành phố này, đi đến một nơi nào đó để sinh con. Thịnh Nghiệp Sâm vẫn hi vọng cô rời đi, chắc hẳn cũng sẽ không đi tìm cô, cho nên cô nên lặng lẽ ra đi thôi.

Nghĩ như vậy, lòng cô có một chút lòng chua xót. Bốn năm rồi, không những không thể cảm động được anh, ngược lại còn làm cho anh ngày càng chán ghét mình, động lực sống lớn nhất của anh chính là chờ ngày cô rời đi.

Không yêu chính là không yêu, trên thế giới này không hề có kỳ tích, cho dù có chờ đợi thì cũng chẳng có ích gì.

Thật ra cô vẫn rất tỉnh táo, Chỉ là do cô không muốn thừa nhận mà thôi.

Buổi sáng rời giường, Thịnh Nghiệp Sâm đã đi rồi. Lục Tắc Linh không muốn làm điểm tâm, tùy tiện thay một bộ quần áo rồi đi ra ngoài.

Một mình bắt xe đi đến nhà cũ thăm bà nội, thật ra thì cũng không có chuyện đặt biệt gì để nói, chỉ là trong tiềm thức cảm thấy, nên đi đến nói lời tạm biệt với người bà hiền lành, yêu thương cô.

Mặc dù cô biết chứng bệnh si ngốc của bà nội sẽ ngày một tăng thêm, một ngày nào đó sẽ không nhớ ra cô nữa, nhưng cô vẫn rất muốn đến từ biệt bà.

Đứng trước bức tường của ngôi nhà cũ, Lục Tắc Linh im lặng nhìn chằm chằm những viên gạch trên tường, do bụi bẩn, nên màu đỏ cũng trở nên thật ảm đạm, không còn nhìn ra được dáng vẻ ban đầu nữa rồi, đập vào mắt chính là cảm giác hoài cổ, làm cho cô tự nhiên hít thở không thông.

Trên bức tường có vài cọng cỏ mọc ở trong khe gạch lú người ra, Lục Tắc Linh tò mò ngồi xổm xuống, quan sát mấy cọng cỏ dại này.

Thật ương ngạnh, rõ ràng thời tiết còn lạnh như vậy, nó lại còn phô ra dáng vẻ ngoan cường xuân ý. Cô định đưa tay nhổ hết, nhưng cuối cùng lại dừng tay lại.

Đây chính là hi vọng, cũng giống như đứa bé trong bụng của cô vậy, là ông trời ban cho nó hi vọng, đây chính là sự tốt đẹp, rung động, cũng là một sinh mạng.

Không biết đã ngồi xổm như vậy bao lâu rồi, chỉ

Nghe thấy tiếng dì giúp việc trong nhà bà nội hô một tiếng:

“Lục tiểu thư?”

Lục Tắc Linh ngẩng đầu lên, ngưỡng mộ ngược nhìn gương mặt hiền lành, phúc hậu của dì, Lục Tắc Linh không khỏi cười cười.

Chống đầu gối gắng muốn đứng lên, nhưng cảm giác tê dại lại lan ra khắp chân, giống như có vô số con kiến cắn nuốt xương cốt của cô, làm cho cô không còn chút sức lực nào, thật vất vả mới đứng lên được, cô theo dì đi vào phòng.

Bà nội đang ở trong thư phòng, bà đang xem một cuốn album ảnh cũ. Không giống với trước đây, lần này bà đang xem, là ảnh chụp của ông nội.

Tấm hình trắng đen, chất lượng ảnh rất kém, rất giống với hình ở trong sách lịch sử, chỉ hình ảnh đơn giản, còn lại không có gì rõ nét hết. Nhưng lúc lục tặc81 linh nhìn vào lại thấy được cặp mắt đầy khí chất của ông nội Thịnh.

Nghe được tiếng động, bà nội từ từ ngẩng đầu lên, từ ái cười: “Tắc Linh, con đã đến rồi ?”

“Dạ” Lục Tắc Linh khéo léo gật đầu một cái: “Bà lại xem hình nữa rồi nha?”

“Đúng vậy, bà sợ sau này bà sẽ quên hết tất cả.”

Lục Tắc Linh có chút hoảng hốt nhìn bà nội, nghĩ thâm, quên sạch thật ra cũng là một niềm hạnh phúc mà.

“Tắc Linh, con nói chuyện với bà nội được không?”

“Dạ.”

“Con đi vào trong mở ngăn kéo ra, đem cái hộp màu tím ra đây, được không?”

Lục Tắc Linh gật đầu một cái, theo lời bà nội nói, đi vào trong phòng mở ngăn kéo lấy ra cái hộp gấm màu tím ra.

Rõ ràng là thật lâu gì đó nhưng mà một chút bụi bặm cũng không có, cái hộp kia cạnh góc cũng có chút mài mòn, chắc là chốt mở qua rất nhiều lần rồi.

Bà nội rất quý trọng cái hộp gấm kia, ôm vào trong lòng không biết bao nhiêu lần, vẻ mặt quý trọng như vậy làm cho Lục Tắc Linh không khỏi xúc động.

Qua hồi lâu, bà mới mở hộp gấm ra, trong hộp gấm chứa một chiếc vòng Phỉ Thúy màu đen. Không phải là loại trong suốt đắt tiền, màu sắc cũng không phải rất đều, chỉ là do đã cất giữ mấy chục năm, nên màu đỏ cũng bắt đầu lắng đọng, hiện ra màu sắc rất hài hoà.

“tắc linh, con tới đây.” Bà nội vẫy vẫy tay gọi cô, Lục Tắc Linh bước tới. Bà nội nắm lấy cánh tay nhỏ bé gầy guộc của cô, đeo chiếc vòng vào tay Lục Tắc Linh.

Lục Tắc Linh sợ hết hồn, lập tức muốn gỡ ra, lại bị bà nội ngăn lại: “Đừng có lấy ra, tặng cho con đó, con đã là chủ nhân của nó rồi.”

“Con không thể nhận.” Con muốn rời đi, con không xứng.

Bà nội lắc đầu một cái: “Vòng tay này chính là sính lễ mà ông của Nghiệp Sâm mang đến cầu hôn bà, năm đó trong nhà gặp chuyện không may, cái gì có thể bán cũng đã bán hết, chỉ có cái này, ông ấy nói gì cũng không chịu bán, liền để đến bây giờ. Mặc dù không phải là đồ tốt gì, nhưng ý nghĩa của nó tương đối đặc biệt. Có lẽ do bà càng già thì càng trở nên hồ đồ, nên có cảm giác lo sợ rằng con và Nghiệp Sâm sẽ không thể đi đến bước cuối cùng, bà sợ về sau không còn cơ hội nữa rồi.”

Lục Tắc Linh không phải là người mê tín, nhưng lại không thể không thừa nhận, trực giác của bà nội quả thật rất chính xác, nước mắt của cô đã nhanh chóng tràn đầy hốc mắt, rõ ràng đã lừa gạt bà nội, lại còn ở đây giả bộ làm Phật: “Sẽ không đâu, con sẽ kiên trì mà.”

Bà nội cười cười, vỗ vỗ mu bàn tay của Lục Tắc Linh: “Những năm này khổ cho con rồi, tất cả những việc con làm cho Nghiệp Sâm, bà đều nhìn thấy hết.”

Lục Tắc Linh không dám động đây, vòng tay nàu quá nặng, áp bức cánh tay của cô, cũng như áp bức cả linh hồn của cô. Cô chỉ sợ chạm một phút nữa thì cô sẽ hỏng mất. Một cảm giác uất ức, khó chịu cắn nuốt cô, cô không hy vọng bất kỳ ai có thể thấy tất cả những thứ cô đã bỏ ra vì đoạn tình cảm vô vọng này, nhưng khi biết có người thấy được, cô vẫn nhìn không được mà thấy khó chịu, giống như càng có người an ủi thì cô càng muốn khóc to hơn nữa, cô chỉ cần một lí do để ình phát tiết nó ra mà thôi.

Thì ra là có người có thể thấy được, chỉ là người này không phải là Thịnh Nghiệp Sâm mà thôi.

Nhưng cô có thể làm thế nào đây? Cô không có gì có thể bỏ lỡ nữa rồi, đứa bé này, cô dùng cả tính mạng của mình cũng phải bảo vệ nó, ai cũng không thể ngăn cản cô.

Cô liều mạng muốn đứa bé này, nhưng lại quên rằng, dù cô có muốn, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm lại không muốn, thì làm sao cô có thể giữ bữa bé lại được?

Con người có đôi khi rất lỳ quái, giống như Lục Tắc Linh đây, cuộc đời cô có chừng mấy lần cố chấp vậy mà nó làm cho cô phải trả giá nặng nề, cô lại chưa bao giờ hết tỉnh ngộ, bốn năm trước như thế, bốn năm sau vẫn là như thế.

21. Chương 20

Edit: Rei

Lục Tắc Linh quá khấn trương vì đứa bé này rồi, hầu như lúc nào cô cũng phải lo lắng đề phòng, cô một mực tìm cách rời đi, lặng yên không tiếng động hỏi thăm lịch trình hàng ngày của Thịnh Nghiệp Sâm, sau đó sắp xếp bước đi ỳnh.

Nhưng có rất nhiều thứ quá bén nhọn, tay càng cầm gần, thì càng nhanh chóng mất đi.

Đã hơn một năm nay Thịnh Nghiệp Sâm chưa từng đi công tác lần nào, vậy mà lại bị Lục Tắc Linh đụng phải, Lục Tắc Linh nghĩ, những việc này chắc chắn là do ông trời sắp đặt đây mà.

Buổi sáng, sau khi đi tiễn anh về, cô bắt đầu thu dọn đồ đạc. Thật ra thì cũng không có gì để dọn dẹp, cô chỉ có vài bộ quần áo đơn giản, văn kiện và một bóp tiền có mấy trăm đồng cuối cùng của cô. Duy chỉ có một thứ đi quá giới hạn, là cô mang theo vật mà bà nội đã cho, chính là tấm hình của Thịnh Nghiệp Sâm.

Lục Tắc Linh lưu luyến vuốt ve dòng chữ ngoài sau tấm hình.

“Hương hoa chi thảo, giới sáng thừa thốt; từng bách chi tốt, rét đậm không yếu.”

Thật là một lời chúc tốt đẹp, cô hi vọng đứa bé của cô, về sau cũng có thể có trở thành một cây tùng bách khí phách như vậy.

Cô quét dọn nhà cửa sạch sẽ, đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm, sau khi được cô sửa sang lại, trong phòng này giống như không để lại chút dấu vết nào về sự tồn tại của cô cả.

Như vậy thật tốt, anh cũng sẽ không nghĩ đến cô,

Tâm không phiền muộn cũng tốt, tóm lại là cô vẫn nên quan tâm một chút nữa thôi?

Lúc cô xách hành lý rời đi, cô đưa mắt nhìn căn phòng lạnh tanh này một lần nữa, nhìn cái nơi mà cô đã sống trong suốt bốn năm qua.

Từng cái góc cũng gợi cho cô rất nhiều nỗi nhớ, cho dù là khổ sở, cũng rất đáng giá để cô nhớ, như vậy cũng đủ rồi?

Cô sờ bụng một cái, nhẹ nhàng xoa bụng trao đổi với đứa bé. Cô nghĩ, đợi đến lúc nó trưởng thành, cô nhất định sẽ vì nó mà bịa ra một câu chuyện như thế này: vì yêu nên mới có em bé nhưng tiếc là đã bị bỏ lỡ, nhưng tình cảm nhớ nhung sâu đậm của một người cha cũng không bao giờ mất được.

Cô tự cười giễu cợt, cảm thấy mình như đang diễn một bộ phim truyền hình vậy.

Có lẽ phải chấp nhận thôi? Khi bàn tay cô cầm lấy chốt cửa, cô thoáng do dự một lát, đúng là cô vẫn không bỏ được.

Cứ như vậy một lát mà thôi, cửa được mở ra, không phải do cô mở ra, mà là được mở ra từ phía bên ngoài.

Hình dáng quen thuộc của Thịnh Nghiệp Sâm xuất hiện trước mặt cô. Cô kinh ngạc tròn to hai mắt. Giỏ hành lý trên tay cũng vì vậy mà rơi xuống đất.

Cô theo bản năng lùi về phía sau hai bước, trái tim cô lúc đó gần như ngừng đập, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Lục Tắc Linh phải ra khỏi cửa, cho nên không có mở đèn cửa trước cửa, nên lúc này khuôn mặt của Thịnh Nghiệp Sâm trở nên rất âm trầm lạnh lẽ, gần như vậy, gần đến mức làm Lục Tắc Linh hoảng sợ.

“Anh... Tại sao lại trở lại?” Lục Tắc Linh kinh ngạc cũng như sợ hãi hỏi.

Vốn Thịnh Nghiệp Sâm phải đi công tác, lúc tới sân bay, nhân viên đi cùng lại đến muộn, rồi lại không yên lòng mà đi trở về. Nguyên nhân mà người đàn ông đi cùng đến trễ, là do cái thai trong bụng vợ có chút không ổn định, nên phải vội vàng chữa trị.

Thật ra thì Thịnh Nghiệp Sâm cũng không phải là người có tấm lòng bao dung, cũng chưa từng làm ba, nên cũng không biết tâm trạng đó là gì, chẳng qua cảm thấy nó có chút kỳ diệu. Rồi mơ hồ lo lắng cho đứa bé trong bụng của Lục Tắc Linh.

Về đến nhà, anh còn chưa phát hiện có điều bất thường. Chỉ là lúc mở cửa nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, giống như là có thứ gì rơi xuống đất. Một bên anh đóng cửa lại một bên theo bản năng nói: “Cái gì thế?”

Lục Tắc Linh sợ đến mức không thở nổi, khản trương nói: “ Không có gì, do cái hộp giày chưa được cất kỹ thôi.”

“Ừ.” Thịnh Nghiệp Sâm cũng không để ý nữa, cởi giày ra, nhưng anh không thấy Lục Tắc Linh tới đưa dép như thường ngày. Anh có chút kinh ngạc, đi tới trước hai bước lục lọi, mới vừa bước có bước đầu đã vấp phải túi hành lý, suýt nữa ngã xuống.

Anh quỳ một chân trên đất, ngón tay vừa lúc đụng phải túi hành lý, liền hiểu ra đây là cái gì. Anh thật sự không thể ngờ được, cái túi hành lý này thật sự tồn tại. Lòng ngực phập phồng giống như một trận cuồng phong, cuốn lấy lục phủ ngũ tạng biến đổi, sự nôn nóng xộc thẳng vào trong đầu của anh.

Thịnh Nghiệp Sâm nắm chặt tay thành nắm đấm, rõ ràng là rất giận dữ rồi, lại còn nở nụ cười lạnh lùng: “Lục Tắc Linh, cô muốn đi đâu?”

Nghe anh chất vấn, lục tắc linh càng khấn trương hơn, cô gần như lùi về phía sau hai bước: “Em... Em...”
Cô ấp a ấp úng nói mò: “Em muốn ra ngoài đi dạo, cứ ở trong thành phố này hoài cũng thấy chán.”

Mỗi câu mỗi chữ cô nói ra đều giống như một lưỡi dao đâm vào trong tim của anh, cơ thể anh bưng bưng sự phẫn nộ cùng hận ý.

Nhìn anh lúc này thật sự rất đáng sợ, không thể tin được, khó có thể tin. Lục Tắc Linh, Lục Tắc Linh mà anh đuổi mãi cũng không chịu đi, vậy mà cũng có một ngày bỏ anh mà đi. Anh qua tức giận, tức giận là vì Lục Tắc Linh làm cho anh phải chú ý rồi sau đó bỏ đi.

Vậy mà anh lại giống như một thằng ngu, sợ cô sẽ cảm thấy sợ khi ở nhà một mình với đứa bé.

Anh bị điên rồi, đúng là điên thật rồi!

Máu tự dưng tuôn ra, máu ở huyết thái dương không ngừng sôi trào, nhức đầu, ghe tởm, khó chịu, tất cả những uất ức cùng đau đớn tích tụ bao lâu nay đã toàn bộ bạo phát ra ngoài, giờ phút này anh chỉ muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Anh nổi điên mở tung túi hành lý của Lục Tắc Linh ra, anh dùng sức rất mạnh, ngay cả dây kéo cũng bị anh kéo xuống, khoá kéo bằng sắt va vào tường vang lên những tiếng ầm ầm. Giờ phút này với anh mà nói, cái túi hành lý này chính là Lục Tắc Linh, anh chỉ muốn nghiền nát ní ra thành tro, nghiền thành phần vụn. Trên tay anh vang lên những tiếng lộp cộp, tất cả động tác giống như chứng cuồng loạn không cách nào không chế được, ngay cả anh cũng không biết tại sao mình lại hận đến như vậy nữa.

Anh gần như xé rách túi hành lý, mặc kệ là quần áo, hay là giấy tờ của cô, anh đều xé nát thành từng mảnh, không một chút do dự. Lục Tắc Linh trốn ở trong góc phòng, sợ tới mức không dám thở mạnh.

Anh cắn răng nghiền lợi, mắng to từng chữ: “Lục Tắc Linh! Cô là một tên lường gạt!”

Cho dù có nói những lời độc ác như thế nào cũng không thể làm mất đi sự tức giận ở trong lòng anh được, lời anh nói càng lúc càng khó nghe, thì trong lòng lại càng thêm trống trải. Ngay cả anh cũng không biết tại sao mình lại mắng cô là kẻ lường gạt. Cô lừa anh cái gì? Nói sẽ yêu anh, cả đời sẽ không bỏ rơi anh, kết quả lại muốn nuốt lời sao?

Đây không phải là cái anh muốn sao? Tại sao lại tức giận? Tại sao?

Anh không thể im lặng đáp án.

Lục tắc Linh chưa bao giờ nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm giận dữ đến như vậy, trên trán cũng đã nổi đầy gân xanh, vẻ mặt rất dữ tợn. Lục Tắc Linh sợ đến nỗi cả người đều run lên, không thể lùi được nữa, cô núp ở trong góc, giống như một con vật nhỏ bất khóc nức nở, cô thật sự không biết đến tột cùng là mình đã phạm phải tội tày đình gì, chỉ biết theo bản năng mà nói: “Em không có lấy gì hết, thật đó, em không hề lấy theo tiền, em đã để lại hết rồi.”

Đột nhiên, Thịnh Nghiệp Sâm đứng thẳng lên, đá túi hành lý bay đi một đoạn thật xa, tay đập xuống đất? Rầm. Trong phòng tối đến như vậy, rõ ràng là anh không nhìn thấy được gì, lại có thể tìm thấy chính xác nơi Lục tắc Linh đang ngồi.

Lục Tắc Linh muốn lùi về phía sau nữa, nhưng phía sau lại là bức tường, cô sợ hãi quay sang bên cạnh lục lợi, nhưng động tác của Thịnh Nghiệp Sâm quá nhanh. Ngón tay gầy gò thon dài của anh bóp lên cổ Lục Tắc Linh, khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt khát máu gần đến như vậy. Cô không nghĩ ngờ chút nào, vào giờ phút này, Thịnh Nghiệp Sâm thật sự muốn bóp chết cô.

Cô giùng giàng, nhưng càng giãy giụa thì hơi thở càng yếu đi, cô lao đảo nghiêng ngã hướng về phía bên cạnh lục lợi, trong miệng không ngừng cầu khẩn: “Cứu. Cứu. mạng. Của tôi.”

... con. con.”

Tay của Lục Tắc Linh không ngừng quơ lung tung, móng tay của cô cũng không bén nhọn lắm, chỉ là do dùng lực mạnh quá, làm cho bàn tay cứng rắn của anh bị thương.

Rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng tỉnh táo lại vài phần. Liền buông cô ra.

Bị hoảng sợ cùng cực, cả người Lục Tắc Linh hầu như xụi lơ trên mặt đất, sau khi thở lại được, cô theo bản năng chỉ muốn trốn đi. Cô sợ, thật sự rất sợ, cô sợ Thịnh Nghiệp Sâm sẽ giết cô. Cô không sợ chết, chỉ là cô sợ đứa bé sẽ bị thương, đứa bé là vô tội. Mỗi cô run rẩy muốn chạy, Thịnh Nghiệp Sâm nhảy bén nghe được tiếng động, đưa tay tới bắt lấy.

Cô cho là nah lại muốn đánh mình, nên theo bản năng lùi về phía sau.

Thất Lưng lại đụng trúng góc bàn. Đau quá, lòng cô tan nát, đầu gối mềm nhũn ra, ngã quỵ xuống đất.

Trong bụng giống như có một thanh đao đang khuấy động, cô không làm soa cử động được, thậm chí không thể thở nổi, tay chân cô run lẩy bẩy, tất cả nước mắt nhanh chóng tuôn ra, cô có thể cảm thấy ngay cả lỗ chân lông cũng bắt đầu kêu gào.

Máu, màu máu đỏ tươi, giống y như lúc Thịnh Nghiệp Sâm gặp chuyện không may, khắp người cô đều là máu, chạy ngoằn ngoèo trên mặt đất, giống

như một dòng sông đang chảy. Mắt cô đầy đau đớn.

Giống như có một khối huyết nhục cứng rắn từ trong cơ thể của cô chảy ra, tay cô gắt gao ôm lấy bụng, một cái tay khác yếu đuối níu lấy quần áo của Thịnh Nghiệp.

Âm thanh vô cùng hèn mọn, khấn cầu anh: “Van xin anh....Cứu, cứu đứa bé của em...”

Xe cấp cứu gào thét ầm ĩ đem Lục Tắc Linh tới bệnh viện, rõ ràng đau đến như vậy, rõ ràng máu chảy nhiều như vậy, nhưng cô vẫn rất tỉnh táo, vẫn đang gào khóc, một mực cầu khẩn. Âm thanh thê lương đó, Thịnh Nghiệp Sâm nghe được linh hồn cũng bắt đầu run rẩy.

Giường bệnh chạy lướt qua anh, rất giống như trong phim, Lục Tắc Linh bị đưa vào phòng cấp cứu vẫn không ngừng khấn cầu anh: “Nghiệp Sâm, van anh, cầu xin anh cứu con của em! Cầu xin anh hãy nói với bác sĩ, cứu con của em đi!”

Cô chưa bao giờ vì mình mà cầu xin anh bất cứ thứ gì, chưa từng cầu xin anh yêu cô, chưa từng cầu xin anh đợi cô khá hơn một chút.

Anh cho rằng trên thế giới này ngoài trừ anh ra, thứ gì cô cũng không muốn. Thì ra là không phải như vậy? Thì ra là cũng có thứ cô muốn giữ lại sao? Tại sao anh lại không phát hiện ra?

Vẫn chưa kịp cảm thụ bất cứ thứ gì bác sĩ đã đi ra ngoài, khẩn trương nói với anh rằng: “Phu nhân của ngài bị sanh non, hiện tại mất máu quá nhiều, đứa nhỏ này, khẳng định không giữ lại được, chúng tôi sẽ lập tức phẫu thuật, nếu không ngay cả tính mạng của phu nhân cũng không giữ lại được!”

.....Chết lặng, sau khi nghe bác sĩ nói xong, anh cứ như vậy đứng ở nơi đó, ngây ngốc, giam mình trong thế giới bóng tối, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng rất muốn cái gì cũng không nghe thấy. Chỉ nghe thấy tiếng tim mình đang đập mạnh không ngừng mà thôi.

Thùng thùng thùng thùng, Thùng thùng thùng thùng.

Trên tay vẫn còn dính chút máu, là mùi máu tanh, từ trên người Lục Tắc Linh chảy ra, đó là sự giã giụa cuối cùng của đứa bé.

Anh cho là anh không muốn, cũng cho là mình có thể dứt bỏ, anh thậm chí còn ác độc gọi đứa bé đó là “tiện chủng”.

Báo ứng, đây là báo ứng sao?

Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy mình trống rỗng, hối hận không ngừng kéo đến, xâm nhập vào máu thịt của anh. Cả người anh khổ sở co rút lại co rúc ở trên đất, giống như một con dã thú gào thét rất thảm thiết.

Trong phòng cấp cứu vô cùng yên tĩnh, Lục Tắc Linh cảm thấy nửa thân dưới của cô gần như bị tê liệt, cái gì cũng không cảm thấy được, cảm giác này làm cho cô khủng hoảng. Sâu xa bên trong, cô dường như đã cảm nhận được gì đó, nhưng cô lại không thể tiếp nhận, thật sự không thể.

Rõ ràng khí lực rất yếu, nhưng vẫn cố nắm lấy tay của bác sĩ.

Giọng nói của cô rất khàn: “bác sĩ...Van xin ngài, cầu xin ngài cứu lấy con của tôi.” Nước mắt cô tuôn rơi, nóng rực, giống như một trận lũ bị vỡ đê, muốn thu lại cũng không thể được. Cô gào khóc van xin: “Tôi không cần gì cả! Tôi biết tôi sai rồi! Tôi không nên tham lam như vậy! Ngàn sai vạn sai đều là do tôi, tôi chỉ muốn đứa bé, chỉ cần đứa bé...Van xin ngài, tha cho nó đi...”

Bác sĩ có phần xúc động trước những lời nói của cô, cúi đầu an ủi nàng: “Tiểu thư, bây giờ cô đang rất nguy hiểm, phải lập tức giải phẫu, chồng của cô cũng đã ký tên rồi.”

“Không đâu!” Cô gần như nổi điên lên kéo lấy tay áo của bác sĩ, khổ sở lắc đầu, thế nào cũng không dám tin tưởng lòng dạ của Thịnh Nghiệp Sâm lại có thể độc ác đến như vậy: “Anh ấy nhất định sẽ không ký! Sẽ không! Đây cũng là con của anh ấy!”

Bác sĩ khuyên lơn cô: “Các người còn trẻ như vậy, sau này còn cơ hội mà.”

“Không cần –” cô lắc đầu: “Tôi không muốn về sau, tôi không muốn về sau....Tôi muốn hiện tại, tôi muốn đứa bé...Thịnh Nghiệp Sâm....Thịnh Nghiệp Sâm....” Cô tuyệt vọng gọi tên của anh: “Van anh, tha cho đứa bé đi, tất cả đều là lỗi của em....Em sai rồi...Em không cần gì cả, cầu xin anh tha cho đứa bé đi...”

Máy kiểm tra không ngừng kêu lên, bác sĩ nói với y tá ở bên cạnh: “Chích thuốc mê đi...”

Mấy y tá đồng thời đi tới đây nắm lấy Lục Tắc Linh, chích thuốc mê vào lưng cô, cắm vào trong huyết nhục của, nhưng một chút cô cũng không thấy đau.

Mọi thứ trước mắt dường như sụp đổ, cho dù sóng to gió lớn đến cỡ nào cũng không thể diễn tả được nỗi đau của cô, sự tuyệt vọng không ngừng kéo tới, máu trong người cô dường như đông lại, cô si ngốc lẩm bẩm:

“Em sai rồi, tại sao không thể tha thứ em....Tại sao?”

22. Chương 21

Rõ ràng cái gì cũng biết , nhưng khi tỉnh lại vẫn không nhận được mà cực kỳ bí ẩn.

Sắc mặt Lục tắc Linh trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng không còn chút huyết sắc, hốc mắt thật sâu, khuôn mặt ốm yếu cùng một mối.

Không có, cái gì cũng không có, ga giường màu trắng, cùng những đường kẻ sọc xanh của bộ đồ bệnh nhân, tất cả đều sạch sẽ, bình tĩnh, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì vậy.

Tất cả đều chỉ là một giấc mơ. Nửa đoạn trước hoàn mỹ, nửa đoạn sau đau khổ .

Bầu trời mát mẻ , nhiều tia sáng xuyên qua cửa sổ, từng chút từng chút, giống như những cánh bướm đang bay lượn. Trên tay gắn một ống truyền nước biển, chất lỏng lạnh lẽo thông qua mạch máu màu xanh nhạt tiến từng chút một vào trong cơ thể của cô, cơ thể cô cũng tự nhiên run lên.

Chỗ thắt lưng bị đụng đã không còn đau nữa, nhờ cô đã bọc góc bàn lại, nên trên người cô mới không để lại vết thương nào. Đứa bé giống như chưa từng xuất hiện trên đời này vậy. Cô không ngừng xoa xoa tay của mình, một hồi lâu sau mới thấy một vệt máu ở trên ngón tay phải. Màu đen hòa lẫn với đỏ, đã đông thành cục, cô không nỡ lau đi, đó là máu của con cô, nó chỉ còn một tí tẹo như thế rồi.

Tay run rẩy vuốt ve gương mặt mình, cô nỗ lực muốn cảm thụ sự tồn tại của đứa bé, nhưng thật sự lại không cảm thấy gì.

Cô như nổi điên lên lâu lâu: “Chúng ta vẫn còn ở cùng nhau, mẹ ở cùng với con, đừng sợ, trên thiên đường sẽ không tối đâu.”

Nước mắt giống như một chuỗi hạt đứt dây, từng giọt từng giọt rơi xuống bên gối, dính ướt hết cả mặt gối, hơi nước nồng nồng sâu sâu loang lổ. Cô ôm vết máu trên tay một chút, ôm rất ít. Cô không biết gào khóc là cái tư vị gì, cho tới nay cô đều luôn ỉn nhẫn, ngay cả khóc cũng không dám. Cô căm thù sự yếu đuối của mình đến tận xương tủy, nhưng cô lại cứ mềm yếu như vậy, cô không làm được bất cứ chuyện gì, cũng không cứu được đứa bé này.

Cô không có bất cứ thứ gì, đến cuối vẫn bị mất đi đứa bé.

Cô nghĩ, đây chính là sự trừng phạt của ông trời sao? Trừng phạt cô không để ý liêm sỉ chặt đứt tình yêu của người khác.

Thì ra Nhân Quả luân hồi báo ứng rất xác đáng, nhưng mà lỗi là do cô phạm, tại

sao lại muốn một đứa bé vô tội gánh chịu, cô thật hận, nhưng trừ hận mình, cô có thể làm thế nào?

Sau khi giải phẫu xong, Lục Tắc Linh càng trở nên trầm mặc hơn xưa, Thịnh Nghiệp Sâm mỗi ngày đều đến bệnh viện, chỉ là hai người không nói nên lời. Như vậy cũng tốt, Lục Tắc Linh cũng không biết mình nên nói gì với anh nữa.

Đau đớn trên thân thể dần dần đã được chữa khỏi, chỉ là khoảng trống trong lòng cô khó có gì có thể bù đắp được. Ở trong bệnh viện rất nhàm chán, mỗi ngày, Lục Tắc Linh sẽ tự mình đi dạo, ngồi trong sân cỏ của bệnh viện để phơi nắng.

Trong khoảng thời gian này, cô lại càng gầy hơn, áo khoác dày cô mặc trên người nhìn trống rỗng, sắc mặt cô trắng bệch, làm cho lòng người ta cảm thấy chua xót. Mới từ bên ngoài trở lại, không ngủ được, cô đứng bên bệ cửa sổ phòng bệnh nhìn ra bên ngoài.

Thật ra thì cũng không có phong cảnh gì đặc biệt, chỉ là cô không muốn làm ắt mình quá rồi rãnh, mỗi khi rảnh rỗi thì lại muốn rơi nước mắt, cuộc sống này sao quá khó khăn đến vậy.

Lúc Thịnh Nghiệp Sâm tới thì cô đang đứng trước cửa sổ mà ngẩn người, nghe thấy tiếng động cũng không hề quay đầu lại.

“Bên ngoài rất lạnh, đừng có chạy ra ngoài nữa.” Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình gì.

Ánh mắt của Lục Tắc Linh tối đen, không nói gì.

“Có phải cô rất hận tôi?” Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Lục Tắc Linh không ngờ anh sẽ đột nhiên hỏi như thế, chân mày hơi cau lại.

Cái vấn đề thật là kỳ quái này, là hỏi cô sao?

Có hận hay không, khác nhau ở chỗ nào sao? Cái cô cần chính là yêu, anh không cho được, những cái khác thì có gì quan trọng?

Con người khi còn sống thì tới tới lui lui mấy chục năm như vậy, cô đã yêu thương anh hết sức mình, làm gì còn hơi sức mà đi hận anh?

Đây là tất cả, anh không hiểu, vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.

Thịnh Nghiệp Sâm thấy cô không trả lời, hình như cũng không rồi rẫm với đáp án, một hồi lâu sau mới chậm rãi mà nói: “Ở đây thêm hai ba ngày nữa là có thể xuất viện, đến lúc đó tôi tới đón cô.”

.....

4 năm rồi, thế giới của Lục Tắc Linh chỉ có mình Thịnh Nghiệp Sâm. Giống như bị vùi lấp trong vũng bùn của khu rừng rậm nhiệt đới, không có ai có thể cứu cô, càng giãy dụa thì cái chết càng đến nhanh hơn, cứ như vậy chờ đợi cái chết tới. Chỉ là ngày này tới quá chậm, chậm đến mức Lục Tắc Linh cho là ông trời đã quên mất cô, cũng như quên thu lại những khát vọng của cô.

Cho đến khi tất cả đã kết thúc, cô vẫn có chút không thể tin được.

Cô mất đi người nhà, cũng mất đi tất cả bạn bè, lúc quay đầu lại, cô chỉ còn hai bàn tay trắng.

Muốn liên lạc với Hạ Diên Kính cũng không mất công lắm, cô ấy là người rất lười biếng, đã dùng gì rồi thì cũng lười đổi, cho nên số điện thoại di động mà dùng bảy tám năm vẫn không hề đổi.

Cô ấy vẫn rất giống trước kia, ngay cả giọng nói cũng rất có sức sống, sau khi cô ấy tốt nghiệp liền đến trường tiểu học làm cô giáo, là ánh mặt trời của mọi người.

Nhận được điện thoại của Lục Tắc Linh, cô ấy cũng có chút kinh ngạc, rồi sau đó thái độ rất lạnh nhạt, chỉ là âm thanh lại có chút nghẹn ngào.

Cô ấy ở trong điện thoại nhắc nhở Lục Tắc Linh: “Chúng ta đã tuyệt giao.”

Lục Tắc Linh cố gắng ngẩng đầu, không để cho nước mắt rơi xuống, ngây ngốc nói: “Mình biết.”

Theo cảm tính, Hạ Diên Kính hít mũi một cái: “Vậy cậu gọi điện thoại tới làm gì? Không phải là cậu sống rất tốt sao? Không phải là vì người đàn ông đó mà cái gì cũng không cần sao?”

Lục Tắc Linh không biết nói cái gì, chỉ là biết lặp lại: “Mình biết.”

4 năm rồi, cách một đường dây điện thoại, hai người cùng bật khóc.

Lục Tắc Linh lấy hết dũng khí nói: “Hạ Diên Kính, mình biết yêu cầu của mình có chút không biết xấu hổ, nhưng trừ cậu ra mình thật sự không nghĩ ra được ai khác, cậu có thể giúp mình một việc không?”

“.....”

Hạ Diên Kính xử lý chuyện hiệu suất rất cao, nói không tới ba ngày sẽ cho cô biết cách liên lạc Diệp Thanh. Còn không đợi cô điện thoại cho Diệp Thanh, thì Diệp Thanh đã liên lạc với cô trước.

Chị ta vẫn dùng bộ dáng cao ngạo cùng lễ phép giống như bốn năm trước, rõ ràng hận cô đến chết, nhưng vẫn có thể giữ vững bình tĩnh: “Cô hỏi thăm khắp nơi số điện thoại của tôi, là có chuyện gì sao?”

Lúc đó Lục Tắc Linh đang đứng ở trên ban công, bầu trời buông xuống, thành phố được bao phủ dưới ánh nắng chiều, giống như đang chìm vào một cơn say.

Cô cầm điện thoại di động có chút không biết nên nói cái gì, cúi thấp đầu suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới phát hiện ra mình thậm chí còn quên giày. Cô nhếch khóe miệng lên cười cười, nói gần từng chữ: “Là tôi đang tìm chị, có ít thứ, tôi muốn trả lại cho chị.”

Cho đến khi tất cả đã kết thúc, cô vẫn có chút không thể tin được.

Cô mất đi người nhà, cũng mất đi tất cả bạn bè, lúc quay đầu lại, cô chỉ còn hai bàn tay trắng.

Muốn liên lạc với Hạ Diên Kính cũng không mất công lắm, cô ấy là người rất lười biếng, đã dùng gì rồi thì cũng lười đổi, cho nên số điện thoại di động đã dùng bảy tám năm vẫn không hề đổi.

Cô ấy vẫn rất giống trước kia, ngay cả giọng nói cũng rất có sức sống, sau khi cô ấy tốt nghiệp liền đến trường tiểu học làm cô giáo, là ánh mặt trời của con người.

Nhận được điện thoại của Lục Tắc Linh, cô ấy cũng có chút kinh ngạc, rồi sau đó thái độ rất lạnh nhạt, chỉ là âm thanh lại có chút nghẹn ngào. Cô ấy ở trong điện thoại nhắc nhở Lục Tắc Linh:

“Chúng ta đã tuyệt giao.”

Lục Tắc Linh cố gắng ngẩng đầu, không để cho nước mắt rơi xuống, ngây ngốc nói:

“Mình biết.”

Theo cảm tính Hạ Diên Kính hít mũi một cái:

”Vậy cậu gọi điện thoại tới làm gì? Không phải là cậu sống rất tốt sao?

Không phải là vì người đàn ông đó mà cái gì cũng không cần sao?”

Lục Tắc Linh không biết nói cái gì, chỉ là biết lặp lại: “Mình biết.”

4 năm rồi, cách một đường dây điện thoại, hai người cùng bật khóc. Lục Tắc Linh lấy hết dũng khí nói:

“Hạ Diên Kính, mình biết yêu cầu của mình có chút không biết xấu hổ, nhưng trừ cậu ra mình thật sự không nghĩ ra được ai khác, cậu có thể giúp mình một việc không?” “.”

Hạ Diên Kính xử lý chuyện hiệu suất rất cao, nói không tới ba ngày sẽ cho cô biết cách liên lạc với Diệp Thanh.

Còn không đợi cô điện thoại cho Diệp Thanh, thì Diệp Thanh đã liên lạc với cô trước.

Chị ta vẫn dùng bộ dạng cao ngạo cùng lễ phép giống như bốn năm trước, rõ ràng hận cô đến chết, nhưng vẫn có thể giữ vững bình tĩnh:

“Cô hỏi thăm khắp nơi số điện thoại của tôi, là có chuyện gì sao?”

Lúc đó Lục Tắc Linh đang đứng ở trên ban công, bầu trời buông xuống, thành phố được bao phủ dưới ánh nắng chiều, giống như đang chìm vào một cơn say.

Cô cầm điện thoại di động có chút không biết nên nói cái gì, cúi thấp đầu suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới phát hiện ra mình thậm chí còn quên giày.

Cô nhếch khóe miệng lên cười cười, nói gần từng chữ:

“Là tôi đang tìm chị, có ít thứ, tôi muốn trả lại cho chị.”

Sau khi cúp điện thoại, Lục Tắc Linh nhìn xa xăm, cái thành phố này rất lớn, lớn đến mức không thể nhìn thấy được Thiên trường địa hải.

Chỉ bốn năm mà thôi, nhưng lại giống như đã lâu lắm rồi, thật ra thì cũng không lâu lắm, còn chưa đủ để để mọi người quên hết tất cả, vẫn còn yêu, vẫn còn hận, những thứ rắc rối tày đình vẫn còn tồn tại, có nên cảm thấy may mắn không?

Thật ra thì tất cả đều không có gì thay đổi.

Thật ra Thịnh Nghiệp Sâm đã nhận ra sự thay đổi của Lục Tắc Linh, chỉ là anh dù có như thế nào cũng không dám nghĩ đến những thứ đáng sợ đó.

Khi cô bình tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, bình tĩnh nói với anh đã đến lúc rời đi, anh có chút kinh ngạc, đầu óc luôn luôn linh hoạt chợt còn lại một mảnh trống không.

Hoang đường, thật sự hoang đường, Lục Tắc Linh muốn rời khỏi? Lời này tại sao nghe lại cứ như là giả? Thịnh Nghiệp Sâm theo bản năng giơ tay lên muốn đi đụng vào cái gì đó, rồi lại cứng ngắc để xuống, ngược lại còn bị bao phủ bởi một tầng nước mắt, hai tay xuôi ở bên người, nắm thành quả đấm, trên mu bàn tay tất nổi cả gân xanh.

Thịnh Nghiệp Sâm lạnh lùng xuy một tiếng:

“Cô bây giờ là có ý gì? Muốn ngã bài với tôi?” Lục Tắc Linh ngồi ở trên ghế sa lon, bên chân để một cái túi nhỏ, thật ra thì cũng không đồ gì, cô cố gắng tìm từ đồng quần áo mà Thịnh Nghiệp Sâm xé nát ra vài bộ có thể bận được, chuẩn bị mang đi.

Hình như cũng không thể gọi hành lý, thật sự quá đơn sơ rồi. Cô không hề ngẩng đầu, chỉ chăm chú nhìn mũi chân của mình, chậm chạp mà bình tĩnh nói:

“Chúng ta tách ra đi, em trả lại anh sự tự do, sẽ không quẩn luyến anh nữa.” Cô khẽ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn khuôn mặt đang tức giận của Thịnh Nghiệp Sâm, nhẹ nhàng hít một hơi, nói:

“Em đã tìm được Diệp Thanh rồi, cũng đã nói cho chị ấy biết là em dụ dỗ anh...Anh xem em là chị ấy, chị ấy nói sẽ lập tức trở về ngay, sẽ nói chuyện cùng anh. Chị ấy vẫn rất thích anh, ban đầu chị ấy cũng không có ý định bỏ đi, cũng có vẻ thăm anh, là em lừa chị ta rằng em đã mang thai, nên chị ta mới đi.”

Cô cười cười, cũng giống như bộ dạng dịu dàng sẵn sàng như trước, khéo léo quá đáng,

“Tất cả đều sẽ trở về điểm bắt đầu.”

Thịnh Nghiệp Sâm bị chạm vào chỗ hiểm, hàm răng giận đến phát ra tiếng răng rắc, anh không thể khống chế được, đột nhiên nhảy lên, chất vấn Lục Tắc Linh:

“Cô cảm thấy tất cả có thể trở lại như lúc ban đầu sao? Cái gì mà điểm bắt đầu?” Âm thanh của anh càng ngày càng cao:

“Mắt của tôi đã bị mù!”

“Ừ!”

Lục Tắc Linh đột nhiên nhận lấy: “Bởi vì anh mù, nên em mới có thể đến gần anh, mới có thể ở cùng với anh! Tất cả những điều này em biết.” Trong giọng nói của cô tràn đầy cảm xúc tuyệt vọng, rõ ràng giọng nói rất bình thường, nhưng vẫn là làm cho người ta cảm thấy khổ sở. Thịnh Nghiệp Sâm dần dần cảm thấy vô lực, giống như bị bước hụt chân, thật ra thì cũng không ảnh hưởng gì, tha thiết chờ mong quay đầu lại.

Anh mím môi thật chặt, lúc này mới phát hiện ra hai tay của mình lại đang run rẩy.

Hầu kết của anh không ngừng chuyển động, âm thanh phát ra có chút tối tăm:

“Cô muốn đi đâu?”

“Trở lại thế giới của em.”

Thịnh Nghiệp Sâm kích động: “Bây giờ cô đang ở trong thế giới của mình!”

“Không, đây là thế giới của anh, là em cố xông vào, biết rõ anh không thể yêu em, anh ghê tởm em...Em lại còn một mình hưởng thụ.”

Lục Tắc Linh cười giễu cợt:

“Thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của em, mấy năm qua, thật thật xin lỗi.” Cô bình tĩnh đến chói mắt, hời hợt nói rời đi. Rõ ràng nên vui mừng, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm lại đột nhiên cảm thấy tim mình giống như bị vết sạch, đau quá, đột nhiên anh rất muốn đi tới ôm lấy cô, có lẽ ôm cô rồi sẽ không đau.

Giống như trước kia.

Nhưng anh không thể, cô muốn rời đi, cô sức cùng lực kiệt rồi, không thương anh nữa, cô nói tất cả đã trở lại lúc đầu rồi. Cái gì là lúc ban đầu? Tại sao anh lại cảm thấy mờ mịt như vậy? Đáy lòng anh trầm xuống, giận tím mặt, trong cơ thể đột nhiên nổi lên cơn tức giận, anh đứng dậy đẩy ngã tất cả mọi thứ xung quanh, bất luận là bàn, ghế hay là vật trang trí. Anh cực kỳ tức giận, giờ phút này anh chỉ muốn đi tới bóp chết người phụ nữ hời hợt này mà thôi.

Đầu đau như muốn nứt ra, trời đất giống như đang quay cuồng. Anh càng tức giận thì càng nói lời ác độc:

”Cô cút đi! Cút càng xa càng tốt!

Tôi đã rất mong đợi cái ngày này! Cái người điên này rốt cuộc cũng có thể buông tha cho tôi!” Rõ ràng lời nói ác độc như vậy, lại làm như có vài phần ghen ngạo.

Trang sức dù có đất hay rẽ thì khi rơi xuống đất cũng sẽ phát ra những âm thanh giống nhau mà thôi. Tình yêu cao quý cùng với tình yêu đê tiện, thì ra cũng giống như nhau thôi.

Sau khi gỡ sạch tất cả vết dăm, máu tươi liền dăm đĩa vì người đàn ông này, nhưng cuối cùng thì sao đây? Mang theo một thân lỗ thủng rời đi. Vậy làm sao có thể gọi là yêu đây? !

Cô cầm túi xách lên chuẩn bị rời, Lục Tắc Linh đưa mắt nhìn Thịnh Nghiệp Sâm, cũng như liếc mắt nhìn căn phòng mà cô đã sống suốt bốn năm qua. Cô lặng lẽ nói thầm ở trong lòng: Lần này, đến lượt em đi trước, lần này, đến lượt em không quay đầu lại. Thịnh Nghiệp Sâm, hẹn gặp lại.

23. Chương 22

Lúc còn trẻ, cô luôn cho là chỉ cần cầm ít đồ ở trên tay mới gọi phải, đúng là khi lớn lên rồi, buông tất cả ra, mới biết buông tay ra thì trên tay không phải là vô ích, mà là nắm lấy toàn thể giới. Lục Tắc Linh đã từng chỉ muốn đợi ở bên cạnh Thịnh Nghiệp Sâm, anh không yêu cô cũng không quan trọng, anh để cho cô chăm sóc

anh, như vậy là được rồi. Những lúc Thịnh Nghiệp Sâm không có ở đây, cô phải ôm quần áo dơ của anh mới có thể ngủ được, cô cho là đây cũng là một loại yêu, mặc dù không thể, nhưng cô vẫn kiên trì cố chấp.

Thật ra thì cô cũng từng nghĩ tới có một ngày Thịnh Nghiệp Sâm sẽ yêu những người khác, nghĩ tới ngày nào có lẽ cô sẽ buông tay, chỉ là không có nghĩ đến, ngày này lại đến như vậy, người quyết định rời đi, lại là cô.

Không phải là không yêu, chỉ là tình yêu này phải hy sinh quá lớn.

Trần đầy máu cùng nước mắt, thậm chí còn có mạng người. Cô không muốn có nhiều người phải khổ sở hơn, không muốn kéo nhiều người cùng cô xuống nước nữa, cho nên buông tay anh ra, thành toàn cho Thịnh Nghiệp Sâm, cũng như thành toàn cho chính mình.

Cô nghĩ, rốt cuộc thì cô cũng trưởng thành, biết được tình yêu thì không nhất thiết phải có được, cố chấp đến cực hạn, thì chỉ có buông tay. Chính đứa bé vô phúc ấy đã dạy cho cô biết những chuyện này.

Đây là hạnh phúc sao? Cứ xem như là thế đi. Thịnh Nghiệp Sâm hạnh phúc, cô cũng hạnh phúc.

Thời gian bốn năm đã chứng minh Thịnh Nghiệp Sâm sẽ không thỏa hiệp, sẽ không yêu cô, cũng chứng minh rằng trên cái thế giới này sẽ không có cái gọi là thói quen tình yêu.

Như vậy là đủ rồi.

Còn dư lại, cô một mình thưởng thức.

Đây tất cả đều là quả báo, cô không oán hận bất luận kẻ nào. Đây là việc cô đáng phải chịu. Điều may mắn duy nhất là tất cả những khổ sở vì cô mà bắt đầu cũng sẽ vì cô mà kết thúc, như vậy thật tốt.

Thật ra thì cũng không phải quá khó khăn, giống như cắt bớt một khối u vậy, cứ cho là cắt bớt lục phủ ngũ tạng, đau đến sắp chết, đợi đến khi tốt hơn mới biết, thật ra thì chỉ cắt đi một thứ không cần tới mà thôi.

Một người ở xa lạ vui chơi bên đường, Lục Tắc Linh dựng cổ áo lên, không để cho gió lạnh ùa vào, chẳng có mục đích. Liếc mắt nhìn thời gian, là giờ Thịnh Nghiệp Sâm phải uống thuốc, không biết sau khi cô đi rồi anh có thể tự chăm sóc tốt ỉnh hay không.

Nghĩ như vậy, cô liền cười tự giễu. Cảm thấy mình như vậy thật khờ.

25 tuổi, vẫn chưa tốt nghiệp đại học, không có chỗ ở, được rồi, đây mới phải là việc mà cô nên ... lo lắng nhất chứ?

Cười khổ đi tới sạp mua một tờ báo, ngồi ở trạm xem tin tuyển dụng.

Trước tiên là phải tìm công việc cái đã, không có tiền thì không thể đi đâu được. Lục Tắc Linh nghĩ, cuộc sống có rất nhiều tuyệt vọng, đây mới là cuộc sống thật sự.

Trong phòng không có mở đèn, rõ ràng vẫn luôn không nhìn thấy gì, nhưng cho đến giờ phút này Thịnh Nghiệp Sâm mới cảm thấy cái gì gọi là hắc ám thật sự.

Rõ ràng sự tồn tại của Lục Tắc Linh đối với anh cực kỳ thấp, nhưng đến khi mất đi lại cả thấy trong lòng rất trống trải.

Cô luôn luôn kiên nhẫn mà chờ đợi, dịu dàng, giống như một người vợ đang chờ chịu phạt thời phong kiến, chưa bao giờ phả bác cái gì. Lấy anh làm gốc, là trời.

Thật là khó có thể quên, khi cô nói “Em biết anh sẽ vĩnh viễn không thể nào yêu em”, câu nói tuyệt vọng này làm cho lòng anh không khỏi run rẩy.

4 năm rồi, vô số lần cô cho là anh đã ngủ rồi, liền len lén ôm anh, thận trọng như ăn trộm, rất hèn mọn.

Anh biết cô yêu anh, thật sự không thể xác định được cô yêu anh đến mức nào, anh cũng không muốn đo lường gì, tình yêu của cô có bao nhiêu sâu, khoảng cách của bọn họ có bao nhiêu xa. Đây thật sự là điều rất tàn nhẫn. Biết rất rõ không nên, nhưng những ấm áp cô dành cho anh thì anh lại bỏ mặc, biết rất rõ là sai, thế nhưng anh lại ngằm cho phép sự tồn tại của cô. Thậm chí anh đã từng nghĩ rằng, cứ như vậy cả đời, có lẽ cũng là có thể.

Cuối cùng thì, cô cũng đi, lúc rời đi còn tỉ mỉ đóng cửa lại giúp anh. Rốt cuộc cô cũng như những gì anh mong muốn rồi nhưng khi đến giờ phút này, anh lại thấy mê mang, đây thật sự là nguyện vọng của anh sao?

Sau khi cô rời đi, phòng ốc trống rỗng, rõ ràng không có mở cửa sổ, thế nhưng anh lại cảm thấy gió lạnh ùa vào, không ngừng gào thét, anh đỡ tường, tập tễnh bước đi, mò mẫm nắm lấy rèm cửa sổ, nhưng vẫn không thể làm anh mất đi cảm giác cô đơn được. Đầu rất đau, đã lâu lắm rồi anh chưa đau như thế này, bắt đầu từ khi cô nói cô sẽ rời đi, cho tới bây giờ. Cảm thấy, muốn ói, thân thể nóng lên. Anh cuống quýt tìm thuốc, muốn dùng thuốc để khống chế cơn đau này đi. Nhưng anh tìm cả nửa này cũng không tìm được.

Trước kia đều là do Lục Tắc Linh đưa đến tận tay cho anh. Nhưng bây giờ cô lại không có ở đây.

Càng nghĩ càng thấy nhức đầu, anh đỡ tường từng bước từng bước đi tới học tủ để tìm, cuối cùng cũng mò được bình thuốc. Cũng không quản là thuốc gì, liền nuốt vào trong miệng.

Rõ ràng là không nhìn thấy gì, nhưng trước mắt lại giống như có khuôn mặt của Lục Tắc Linh. Vẫn còn dừng lại vào bốn năm trước, gương mặt xinh đẹp suy nghĩ muốn hái quả táo, bất cứ lúc nào cũng mỉm cười, làm cho lòng người cảm thấy ấm áp. Nếu như không có anh, cô cũng sẽ trở thành ánh mặt trời của người khác phải không?

Nhưng anh lại ngăn cản ánh mặt trời này, cố gắng đẩy nó ra khỏi cuộc đời mình.

Trước mắt là một bong đêm càng ngày càng dày đặc, ý thức cũng càng ngày càng yếu đi, hoảng hốt, giống như một lần bình thường về nhà. Lục Tắc Linh đang ngồi ở trên ghế sa lon xem phim, một bộ phim đã rất lâu rồi, là do Lý Á Bằng cùng Từ Tĩnh Lôi lúc trẻ đóng.

Ca khúc chủ đề tề tâm liệt phế, nhưng cũng rất động lòng người. Giọng hát cao vút của Trần Minh:

Chờ anh yêu em, dù chỉ một lần thôi cũng đủ rồi.

Một khắc kia, anh đã nghe thấy cô khóc.

Sự chờ đợi này quá mức tuyệt vọng, vĩnh viễn không thể nào đạt được ước muốn, nhưng cô vẫn cố chấp chờ đợi, thật là khờ. Trên đời này làm gì có cái gì gọi là tình yêu vĩnh cửu? Cô thật là ngu.

Lần phát bệnh này của Thịnh Nghiệp Sâm nghiêm trọng hơn so với những lần trước, thỉnh thoảng hôn mê thỉnh thoảng tỉnh táo, đại đa số thời gian điều sinh ra ảo giác, tất cả phản ứng đều là theo bản năng, có lúc có thể nghe được âm thanh bên ngoài, có lúc lại nghe không nghe thấy, có người nói chuyện với anh anh cũng không biết mình có trả lời hay không, hình như là có, mà cũng hình như không có.

Bệnh viện mấy lần gửi thông báo tình trạng nguy kịch, khối máu bị dè lên, mạch máu bị đứt, liên tục xuất huyết, mỗi một chữ cũng đều rất nghiêm trọng.

Lúc anh bị đẩy vào phòng phẫu thuật, rõ ràng bên tai chỉ nghe thấy tiếng bánh xe sát ma sát với mặt đất, thế nhưng anh lại nghe được âm thanh hoảng hốt, huyền ảo. Âm thanh tràn đầy thanh xuân cùng sức sống.

Đó là một cuộc thi bóng chuyền trên nước, anh không có ra sân, áp lực của nước làm cho anh đi rất chậm, anh đi ở phía trước, sau lưng có một cô gái, thận trọng nắm lấy dây quần anh, yên lặng như vậy, vừa dằn vừa kém cỏi như vậy.

Toàn thân bị buộc rất chặt, đôi môi anh run run, muốn nói chuyện lại nói không ra được. Giống như bị mất một món đồ rất quan trọng, anh rất muốn đứng lên đi tìm, nhưng quá xa vời, anh tìm khắp nơi cũng không tìm ra được.

Giống như vừa trải qua một cơn ác mộng, toàn thân anh giống như sắp rớt ra, thân thể giống như một cỗ máy lâu ngày được tu sửa lại, mỗi một chỗ đều không thể cử động, vừa động liền vang lên tiếng kêu kẹt. Khi Thịnh Nghiệp Sâm tỉnh lại liền cảm thấy đầu tê tê, thật kỳ quái, lúc anh mở mắt ra, trước mắt là một mảnh xám trắng, hình như anh vừa thấy được ánh sáng. Điều này làm anh không thể thích ứng được, cũng cực độ không có cảm giác an toàn. Anh muốn giùng giàng, đưa tay kéo một mảnh vải che ánh sáng đó lại.

Động tác của anh làm kinh động người đang chờ đợi ở bên cạnh. Người nọ hốt hoảng, đè tay Thịnh Nghiệp Sâm lại, không cho phép anh cử động.

Ngón tay nhỏ bé, mềm mại, vừa dài vừa nhọn, xúc giác này có chút kỳ dị.

Thịnh Nghiệp Sâm mới tỉnh lại, phản ứng hơi chậm một chút, một hồi lâu, đấy

Lòng đột nhiên cực kỳ vui sướng, anh thử hỏi, vang lên giọng nói vênh váo tự đắc thường ngày: “Lục Tắc Linh, không phải cô đã đi rồi sao? Trả trở về làm gì?”

Cổ họng của Thịnh Nghiệp Sâm hơi khô, khó có thể tưởng tượng, thật giống như một giấc mơ, Lục Tắc Linh lại trở về rồi, đây là ảo giác sao? Anh đang ảo giác sao?

Anh kích động nhúc nhích, muốn nắm lấy bàn tay kia, nhưng lại chạm trúng nơi vừa phẫu thuật, làm anh đau đến toát mồ hôi hột.

Rất lâu sau đó, rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng nghe được giọng nói của người kia.

Giọng nói của cô vẫn y như bốn năm trước, lạnh lạnh nhưng rất dễ nghe, trầm tĩnh giống như nước biển, cô nói: “Nghiệp Sâm, là em, em đã trở về.”

Tám chữ, gần từng chữ một, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm vẫn cảm thấy có gì đó không thật, nếu nói đây là mơ thì cũng phải. Rõ ràng là giọng nói quen thuộc, nhưng lại cảm thấy nó rất xa lạ, còn có chủ nhân của giọng nói này, anh thật sự không thể nào tìm được sự nhớ nhung ở trong lòng mình.

Tim Thịnh Nghiệp Sâm căng thẳng, theo bản năng hỏi: “Diệp Thanh?”

Sau một giây, người con gái bên cạnh rốt cuộc cũng không nhịn được mà bật khóc. Mới đầu là sụt sùi, cuối cùng thì khóc không thành tiếng. Cô một mực nắm lấy tay của Thịnh Nghiệp Sâm, vô cùng cố chấp.

“Đừng khóc, anh không sao.” Giọng của Thịnh Nghiệp Sâm nhàn nhạt. Anh không có động đậy, chết lặng mặc cho Diệp Thanh nắm lấy tay của anh, cảm giác ấm áp này làm cho anh cảm thấy quá xa lạ. Giống như tất cả mọi việc đều chưa từng xảy ra vậy.

Rõ ràng đây là những gì mà anh mong đợi, thế nhưng giờ phút này đây trong lòng anh lại ngập tràn nỗi thất vọng.

Anh mong chờ ai chăm sóc mình? Lục Tắc Linh sao?

Anh bị chính suy nghĩ của mình hù sợ.

“Nào anh bị chảy máu, em cho là mình sẽ không được gặp lại anh nữa, trời mới biết em sợ đến mức nào.”

Thịnh Nghiệp Sâm nỗ lực nhớ lại, nhưng anh không thể nhớ ra được bất cứ thứ gì cả.

“Bác sĩ đã đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, sau khi phẫu thuật, đẩy khối máu ra ngoài, rốt cuộc cũng đã không sao rồi, bác sĩ nói anh bị mù mấy năm nay, không thể lập tức tiếp xúc với ánh sáng ngay, thị lực phải từ từ khôi phục.”

“Thật sao?”

Thì ra là đúng như Lục Tắc Linh nói, tất cả đều trở lại lúc ban đầu, thị lực của anh đã khôi phục, Diệp Thanh của anh đã trở lại. Bốn năm này, tất cả giống như là một cơn ác mộng, cuối cùng anh cũng từ trong cơn ác mộng đó tỉnh lại. Anh có thể trở lại như trước? Anh có nên cảm thấy may mắn không?

Tháo băng ra, mặc dù thị lực có kém đi một chút, nhưng anh thật sự đã nhìn thấy được thế giới này, cũng nhìn thấy bộ dạng cầu Diệp Thanh vì chăm sóc anh mà trở nên khô cằn.

Rõ ràng sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn xinh đẹp như vậy, rất đoạt hồn người.

Ban đêm, Diệp Thanh mệt mỏi ngủ ở trên giường của anh, hô hấp đều đặn, anh ngơ ngác trợn to hai mắt nhìn cô. Đường cong của cô lả lướt mà dịu dàng, đủ để bất cứ thằng đàn ông nào nhìn thấy đều dâng lên dục vọng. Anh cảm thấy mình thật may mắn, có thể trở về làm một người đàn ông bình thường, người anh ghét nhất đã rời đi, người anh yêu đã trở lại.

Anh lật người, ôm thân thể mềm mại của Diệp Thanh. Diệp Thanh tỉnh, ưm hai tiếng, làm cho da đầu anh không khỏi tê dại. Anh nhẹ nhàng giơ tay lên cởi quần áo của cô, Diệp Thanh mở ánh mắt con nai bình thường làm cho người ta đau lòng ra, nhìn anh, toàn thân đều run rẩy, nhưng không có ngăn cản động tác của anh.

Tình hình này khiến cho Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên nhớ tới Lục Tắc Linh. Lúc và cô chung đụng với nhau thì anh vẫn bị mù, không biết cô nhìn anh bằng ánh mắt như thế nào. Mỗi lần anh cởi quần áo của cô ra, cô luôn buồn bực không lên tiếng, cố gắng chịu đựng mà lấy lòng anh.

Rõ ràng là trao cho anh một cơ thể sạch sẽ, lại bị anh nói ngay cả... cũng không bằng.

Bị đối đãi như vậy, cuối cùng cứ như vậy lẳng yên, rời đi không tiếng động. Giống như trên đời này chưa từng có người như vậy.

Thì ra là trên cái thế giới này, tất cả mọi thứ đều là duy nhất, Diệp Thanh là duy nhất, Lục Tắc Linh cũng là duy nhất

Thịnh Nghiệp Sâm nắm chặt quả đấm, cuối cùng vẫn là thua một trận.

Anh thay Diệp Thanh mặc quần áo vào cho cô, mệt mỏi nằm xuống, khó chịu che hai mắt của mình lại, “Thật xin lỗi, anh rất bần thủ, không xứng với em.”

Diệp Thanh nín chặt lấy quần áo của mình, khó chịu đến sắp nhất, cô cắn chặt môi, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: “Không, anh chỉ là nhận nhầm người, tất cả không phải lỗi của anh. Là cô ta lừa em, cũng như lừa cả anh.”

Hốc mắt của Thịnh Nghiệp Sâm nóng lên.

Lục Tắc Linh lừa anh sao? Anh bị lừa gạt sao?

Tại sao cho đến bây giờ anh vẫn hận cô như vậy?

Nếu như là lừa gạt, tại sao không lừa gạt cả đời?

24. Chương 23

Edit: Rei

Thật ra thì Thịnh Nghiệp Sâm không biết như thế nào mới là cuộc sống mà anh mong muốn nhất. Rõ ràng đã nhìn thấy được thế này, chung lại cảm thấy tất cả đều không phải là thật.

Đêm dài đằng đẵng, anh nhắm mắt lại, đắm chìm trong một vùng tăm tối, mới có cảm giác an toàn.

Sau khi anh hồi phục thị lực thì không thể nào thích ứng được, luôn ở trong nhà vô thức tìm kiếm hình bóng của một người nào đó. Nhiều lần tỉnh lại, vô tri vô giác dùng giọng nói lạnh lùng nói chuyện với Diệp Thanh, mặc dù không có gọi tên, hai người cũng đều biết những lời này là đang nói với ai.

Thói quen thật là chết người. Bốn năm, thể xác và tinh thần của anh cũng đã quen dần với hình dáng khúm núm của người phụ nữ kia, nhưng cô lại không lưu luyến chút mà rời đi, tự cho là đúng gọi Diệp Thanh trở về, tự cho là đúng cảm thấy tất cả đều đã trở lại điểm bắt đầu.

Đồ đạc trong nhà cũng không phải là đầy đủ, bây giờ phong cách trong phòng cũng không giống lúc trước, ngày trước mắt của anh không nhìn thấy gì, nên không biết Lục Tắc Linh đem nhà anh làm cho buồn cười đến vậy.

Tự tay xé toang từng miếng xộp trong bọc ở góc bàn, góc tủ ra. Anh xe rất lâu, quá nhiều, thật không biết Lục Tắc Linh sao lại có thể kiên nhẫn ngồi dán từng cái như vậy. Xé toang từng cái một, nhưng trên đó vẫn còn lưu lại những dấu vết mờ mờ, những thứ này nhỏ bé nhưng ngoan cố này rất giống Lục Tắc Linh, rõ ràng đã đi rồi, nhưng lại giống như đang ở cùng một chỗ.

Cô đã đi hoàn toàn, dọn dẹp sạch sẽ những thứ thuộc về cô không còn một móng, ước chừng là cô đã rất sợ, cho nên không muốn để lại bất cứ thứ gì cho dù là nhỏ nhất vì sợ anh sẽ chứng mất mà nổi giận. Lật tung cả nhà lên, cuối cùng chỉ tìm được một cái hộp xinh xắn ở trong góc tủ.

So với những vật mà anh thường thấy, thì cái hộp nhỏ này rất thô, chữ ở phía trên đã phai màu, Thịnh Nghiệp Sâm lấy cái hộp ra, nhẹ nhàng mở.

Bên trong là một cặp nhẫn bạc, không phải là dạng đẹp mắt gì, cũng đã cũ rồi, hoa văn hơi cổ, cặp nhẫn rất giản dị, vừa nhìn đã biết rất rẻ rồi.

Anh chợt nhớ tới một lần kia, vì vấn đề tiền bạc mà anh cãi nhau kịch liệt với ba mẹ, anh tức giận không muốn có chút dính líu gì đến bọn họ, nhưng sau khi anh bị mù, cái gì cũng không làm được, ngay cả tự nuôi sống chính mình cũng không thể, chứ đừng nói chi đến việc mang theo Lục Tắc Linh? Anh chỉ có thể mặc cho bọn họ tự quyết định.

Cái gì mà làm việc từ thiện? Cái gì mang danh nghĩa người mù? Tất cả cũng là do cha mẹ không muốn người khác bàn tán con trai ưu tú của bọn họ vì bị mù mà trở thành vô dụng mà thôi. Làm sao anh không biết được chứ, nhưng anh chỉ có thể cứng da cứng đầu mà là tiếp. Thời gian đã quá lâu, anh không thể cứ ở nhà mà chờ đợi như vậy, từ trước đến nay đều giằng co với Lục Tắc Linh.

Ôm một bụng đầy khó chịu về nhà, vốn là đang muốn phát tiết ra ngoài, ai ngờ Lục Tắc Linh lại không may đụng vào như vậy.

Cô mua nhẫn, còn đường hoàng đeo vào trên ngón vô danh. Chẳng lẽ cô không biết mang nhẫn là có ý nghĩa gì sao?

Nhớ lần đó anh thô lỗ cướp đoạt cùng nhục nhã cô, trái tim lại tự nhiên đau nhói lên.

Anh không biết rốt cuộc là mình đang nghĩ gì, quỷ thần xui khiến anh cầm chiếc nhẫn nam lên đeo vào trong tay, đeo vào ngón vô danh bên tay trái, giống như có ma lực vậy, anh cảm thấy huyết mạch ở ngón áp út giống như đột nhiên động lại, lan vào trong tim.

Thịnh Nghiệp Sâm có chút mệt mỏi ngồi bệt xuống dưới đất, dựa đầu vào học tủ, trong đầu không ngừng nhớ lại, không có hình ảnh, chỉ có âm thanh, nhưng tất cả rồi lại giống như là đang sống sờ sờ.

Đương lúc anh bị chuyện cũ làm cho nhức đầu, thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Không phải là điện thoại di động của anh, mà là của Lục Tắc Linh lúc cô đi cũng không có mang nó theo, có lẽ cô thật sự không muốn có chút liên hệ gì với anh nữa.

Đứng lên đi nhận điện thoại, lúc này mới phát hiện thì ra đã có vài cuộc gọi nhớ, anh nhẫn nút nghe máy, nhưng không vội vã nói chuyện. Ngược lại người ở đầu bên kia điện thoại, vội vã rằng rặc nói một đồng lớn: “Lục Tắc Linh, người phụ nữ xấu xa qua cầu rút ván! Sao cậu có thể làm vậy hả! Mình vì cậu mà gọi cho không biết bao nhiêu người! Tại sao không nghe điện thoại hả!”

Thịnh Nghiệp Sâm không nói lời nào, đầu kia càng cực kỳ tức giận: “Này! Nói chuyện mau! Mình muốn cậu xin lỗi mình!”

Thịnh Nghiệp Sâm khẽ thở ra một hơi, một hồi lâu mới nói: “Hạ Diên Kính, là tôi.”

Lần này đến phiên Hạ Diên Kính trầm mặc.

“Lục Tắc Linh đâu?”

Thịnh Nghiệp Sâm cúi đầu nhìn qua chiếc nhẫn trên tay một cái, chậm rãi nói: “Cô ấy đi rồi.”

“Cô ấy đi đâu?”

Giống như không còn chút hơi sức nào, Thịnh Nghiệp Sâm có chút vô lực nói: “Tôi không biết.”

Rốt cuộc Hạ Diên Kính cũng không thể bình tĩnh được nữa: “Anh không đi tìm cô ấy sao?”

Trầm mặc, sự chết chóc trầm mặc đó lại chọc giận Hạ Diên Kính, ở đầu bên kia, cô ấy ngoan ngoan nói: “Tôi thật sự xem thường anh, anh cho cô ấy là cái gì hả? Là bảo mẫu miễn phí của anh sao? Để cho cô ấy phục vụ cũng phải xem anh có xứng

h

hay không!”

Nói xong, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Không còn kịp suy tư cái gì nữa, cửa nhà đã bị mở ra. Diệp Thanh tới, không biết cô lấy chìa khóa nhà ở đâu, mà muốn đến lúc nào thì đến.

Cô gơ bánh bao nhỏ trên tay lên, cười híp mắt đi vào: “Còn chưa ăn phải không? Em làm cơm cho anh!”

Nhìn cô tự nhiên đi vào trong phòng bếp, Thịnh Nghiệp Sâm cũng đi theo.

“Diệp Thanh.” Anh gọi cô, có chút mệt mỏi mà nói: “Về đi, đừng đến đây nữa.”

Bước chân của Diệp Thanh có hơi khựng lại, mắt cả nửa ngày mới quay đầu lại, rõ ràng mang theo nụ cười, nhưng đáy mắt lại khó nén utor tình: “Em biết anh hận em vì em đã không tin tưởng anh, cũng biết anh không quên được những việc đã xảy ra trong những năm em bỏ đi. Nhưng mà Nghiệp Sâm, em cũng rất khổ sở mà? Mấy năm này, em ở đâu cũng đều nhớ tới anh, ăn cơm cũng nhớ, ngủ cũng nhớ, lúc làm thí nghiệm cũng rất nhớ, sau khi tốt nghiệp em không dám trở lại, em cũng không có cách nào chấp nhận việc anh không còn là của em nữa.” Giọng nói của cô tràn đầy ghen ngào, người trước sau cao ngạo như cô rốt cuộc cũng phải cúi đầu trước tình yêu: “Em thật sự rất cảm kích vì Lục Tắc Linh đã trả anh cho em. Nghiệp Sâm, em vẫn luôn yêu anh, ngày trước là do em còn quá trẻ, cái gì cũng không hiểu, dễ dàng buông tay, cho em cơ hội đền bù có được không anh?”

Ánh mắt của Diệp Thanh trắng đen rõ ràng, không chứa tạp chất, cô vui mừng tức giận đều thể hiện rất rõ ràng, đối với người đối với chuyện gì cũng rất lý trí, thậm chí khi đối mặt với tình yêu, cô cũng có thể phân ra nặng nhẹ. Ngày trước, anh yêu cô như vậy, cảm thấy trên đời này sẽ không thể nào tìm được người nào như cô ấy nữa.

Nhưng cách bốn năm, Thịnh Nghiệp Sâm lại không bước chân ra được nữa rồi, sâu xa bên trong giống như cái gì cũng không thay đổi, không quay đầu được nữa rồi.

Rốt cuộc là anh muốn cái gì? Chính anh cũng rất mơ hồ nữa là.

Lục Tắc Linh không tính là người cực khổ, từ nhỏ đã được cha nuôi dưỡng, mặc dù ăn uống có chút khổ nhưng về tinh thần cũng như vật chất thì cũng không tệ lắm. Mấy năm nay vì Thịnh Nghiệp Sâm mà cô và cha mình có một khoảng cách lớn, nhiều lần cô đi thăm ông ấy thì đều bị đứng ngoài cửa, về sau ông ấy dứt khoát dọn nhà, làm thế nào cũng không chịu chấp nhận người con gái như cô.

Khi đó cô suy nghĩ rất đơn giản, bỏ không xong huyết thống cắt không được hôn nhân, cắt đứt mà ra xương còn hợp với gân, mâu thuẫn của cô và ba sẽ sớm được hóa giải, chỉ là vấn đề thời gian.

Cho đến nay, khi cô rời khỏi Thịnh Nghiệp Sâm mới biết lựa chọn ban đầu rốt cuộc đã mất đi cái gì, mà lúc cô phát hiện ra, tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Hai ngày nay không tìm được công việc, vì để tiết kiệm mà hai ngày hôm nay cô đã đến tiệm né tiêu hết 15 đồng để được ở lại đó.

Mang theo cái túi, cô có chút thấp thỏm đứng trước quán bar, buổi trưa mười một giờ, quán bar vẫn chưa bắt đầu buôn bán, ra ra vào vào đều là nhân viên đang làm việc. Cuối cùng, cô liếc mắt nhìn vào tờ tuyển dụng dán ở cửa, cuối cùng đánh bạo đi vào.

Tuyển dụng nhạc công, bao ăn bao ở, làm toàn giờ (full-job), chuyện này đối với cô mà nói thật sự là cực kì hấp dẫn, mặc dù cô cũng không thích chỗ này cho lắm.

Vào sâu bên trong cô lại thay đổi cách nghĩ, quán bar thật sự rất sạch sẽ, không có vàng thau lẫn lộn, phong cách ở đây cũng rất đặc biệt, giờ này không có khách, nhưng vẫn mở nhạc du dương, nhẹ nhàng để thư giãn.

Cô vừa đi vào, thì thấy một người phụ nữ đến hỏi: “Xin hỏi cô có chuyện gì không?”

Lục Tắc Linh thận trọng cúi mình chào, dễ tính nói: “Tôi đến xin việc, tôi thấy ở đây tuyển nhạc công, tôi muốn tới xin thử.”

Người phụ nữ đó nhìn Lục Tắc Linh từ trên xuống dưới, cuối cùng dùng cảm hất về chiếc đàn piano ở cách đó không xa: “Đàn thử một bài đi.”

4 năm rồi, khi Lục Tắc Linh mở nắp đàn lên nhìn thấy bàn phím trắng đen quen thuộc không khỏi đưa tay sờ. Bốn năm nay cô chưa từng chạm qua đàn, mặc dù lúc nhàm chán cô cũng sẽ gõ gõ ngón tay trên chỗ rửa chén, vờ như đang ngồi trước đàn Piano, nhưng này đều không phải là thật vào giờ phút này, cô đã mất đi tất cả, lại chạm tới đàn. Piano mà cô từng say mê, thật ra thì cuộc sống phía trước cũng không tệ.

Ngón tay không lưu loát chạm vào phím đàn, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, cô hơi khấn trương, tay nhấn loạn, một nhạc bình thường lại đánh sai mấy âm, đợi khi cô từ chỗ piano đi xuống, bà chủ nhìn cô cười cười, hỏi cô: “Thật là cô đã học qua sao?”

Câu này làm ặt Lục Tắc Linh đỏ đến tận mang tai: “Thật xin lỗi, thật ra thì đã bốn năm rồi tôi chưa đàn lại.”

Bà chủ nhìn cô một cái, cuối cùng tầm mắt rơi vào cái túi trên tay cô, “Trốn nhà đi sao?” Bà cười cười: “Học đại học?”

Lục Tắc Linh không trả lời.

“Kỹ thuật của cô như vậy, nói thật thì không hợp yêu cầu, nhưng tôi thấy cô cũng rất giống mình hồi trước. Cho nên, chúc mừng cô, cô được nhận rồi.”

.

Lục Tắc Linh được sắp xếp vào một ký túc xá, nói là túc xá, thật ra thì chỉ là một căn nhà thuê nho nhỏ, ba phòng lớn, hai sảnh chia thành sáu phòng nhỏ, một gian phòng hai người ở, bạn cùng phòng của cô là nhân viên phục vụ, Tề Lưu Hải mắt to, cằm thon gầy, lớn lên rất giống nữ chính của bộ phim thất tình Tam Thập Tam Thiên, trùng hợp là cô ấy cũng Hoàng, cho nên tất cả mọi người gọi cô ấy là “Tiểu tiên”.

Ban ngày, lúc quán không buôn bán thì cô vào đó luyện đàn, cô theo trường phái cổ điển, nên không rõ những ca khúc đang chạy trên thị trường, nên phải chăm chỉ luyện tập.

Bà chủ quán bar còn rất trẻ tuổi, đại khái mới vừa ba mươi, nhìn qua rất lồi đời lại khôn khéo, sau khi chung đụng mới biết cô ấy vốn là sinh viên trường âm nhạc, sau quen biết với chủ của quán này, hai người ở chung một chỗ bảy tám năm vẫn không kết hôn, nhưng tất cả mọi người ở đây đều mặc nhiên chấp nhận cô ấy là bà chủ của nơi này.

Mà ông chủ quán bar, sau một tháng làm việc, đây là lần đầu tiên Lục Tắc Linh nhìn thấy.

Có lẽ là do ấn tượng đối với bà chủ quá tốt, nên suy nghĩ cô về ông chủ cũng khá tốt, cho đến khi vóc dáng núc ních của ông ta xuất hiện trước mặt cô thì cô vẫn là nhịn không được mà cảm thấy tiếc hận thay cho bà chủ.

Buổi tối, sau khi trở về túc xá, Lục Tắc Linh trần trọc trở mình có chút không ngủ được, Tiểu Tiên cũng bị cô làm cho không ngủ được, định lật người quan nói chuyện phiếm với cô.

“Hôm nay, có phải lúc gặp được ông chủ cô đã cảm thấy thấy vọng phải không?”

Lục Tắc Linh cười cười, không có phủ nhận: “Không ngờ lại là người như vậy, taht65 không xứng với bà chủ chút nào.”

Tiểu Tiên cười: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cũng đã nghĩ như vậy. Bà chủ xinh đẹp như vậy mà.” Cô ấy thở dài một cái: “Chuyện cô không biết còn rất nhiều, thật ra thì. . . .” Cô ấy nhỏ giọng: “Thật ra thì

ông chủ của chúng ta có vợ rồi, trước kia có một người phụ nữ mang theo một đứa bé tới, bắt quá sau này thì đi mất.”

Trong đầu Lục

Tắc Linh liền thoáng qua khuôn mặt tinh xảo, mỹ lệ của bà chủ, có chút khó tin được.

Tiểu Tiên thấy cô không nói lời nào, tốt bụng nhắc nhở cô: “Dù sao cô cũng nên cách xa bọn họ xa một chút.”

“Tại sao?”

Tiểu Tiên muốn nói cái gì đó, cuối cùng không hề nói gì: “Không có gì, ngủ đi.”

Lúc ấy Lục Tắc Linh cũng không hề suy nghĩ xem lời Tiểu Tiên là có ý gì, cho đến xảy ra sự việc kia, cô mới hiểu được câu nói “Tránh xa ra một chút” là có ý gì.

Ngày đó, Lục Tắc Linh bị cấm, bốn giờ sáng tan việc, cô không ở lại để luyện đàn, mà trực tiếp trở về phòng ngủ. Bởi vì ngày lễ sắp tới, sau khi tan việc bà chủ cho tất cả nhân viên cùng ăn điểm tâm cho nên khi cô trở về phòng ngủ thì trong phòng ngủ không có một bóng người.

Cô uống thuốc, nằm ở trên giường mơ mơ màng màng, nghe có tiếng mở cửa, cô cho là Tiểu Tiên trở lại, nên cũng không chú ý nhiều.

Cửa phòng bị đẩy ra, một bóng đen rón rén đi vào, Lục Tắc Linh miễn cưỡng lật người lại, vừa mở mắt ra, thì khuôn mặt béo núc bóng loáng dầu của ông chủ xuất hiện trước mặt của cô, cô sợ đến điên người, cuống quýt từ trên giường ngồi dậy.

Cô lắp ba lắp bắp hỏi: “Ông...Sao ông lại tới đây?”

Lục Tắc Linh không biết quần áo trên người cô có chút xốc xếch, bờ vai trắng nõn đã lộ ra hơn phân nửa. Sau khi đi làm, cô có rất nhiều bạn bè mới, tâm tình tốt hơn nhiều, cũng mập ra một chút, nhìn qua có lỗi có lôm, càng thêm sắc đẹp thay cơm,

Tên đàn ông tham lam ngấm nhìn Lục Tắc Linh, đáy mắt có trận lửa dục mãnh liệt khiến người ta muốn nôn.

Lục Tắc Linh dù có ngu cũng biết ông ta muốn làm gì. Lập tức nhảy từ trên giường xuống, định trốn đi. Tên đàn ông thừa mứa nhanh tay lẹ mắt ôm lấy Lục Tắc Linh từ phía sau. Một tay đè cô vào trong tường, đôi môi đè xuống bờ vai của cô, bởi vì bị ông ta đụng vào, cả người cô cũng nổi hết da gà lên.

Cô liều mạng giãy giụa, đáng tiếc sức lực của đàn ông và phụ nữ cách xa nhau, cô càng giãy giụa thì ông ta lại càng ôm chặt hơn.

“Buông tôi ra!” Lục Tắc Linh thét lên cứu mạng: “Họ chỉ đi ăn điểm tâm thôi! Rất nhanh sẽ về!”

Tên đàn ông này đã bị dục vọng tiêu diệt, liều mạng đè Lục Tắc Linh xuống giường, thuần thực lột bỏ quần áo của Lục Tắc Linh, ngón tay tham lam vuốt ve da thịt của cô.

Cảm giác nôn mửa từng hồi một dâng trào, mắt hoa hết lên khiến Lục Tắc Linh thấy khó chịu, giờ phút này cô đã không còn chút sức lực nào để giãy giụa nữa, lấy tay liều mạng đẩy đầu của tên đáng buồn nôn này ra. Tên này liền kiềm chặt tay cô lại, kéo nó lên đỉnh đầu, cơ thể vận vẹo của cô dễ dàng bị ông ta chạm được.

Cô chưa từng cảm thấy tình dục có thể khiến người ta vui vẻ, ngày trước chỉ cần ở cạnh Thịnh Nghiệp Sâm là được. Cái gì mà linh hồn hợp nhất, cũng là những tình tiết lừa người trong tiểu thuyết mà thôi.

Nhưng cô chưa bao giờ biết được, thì ra chuyện này nếu làm không đúng đối tượng sẽ cảm thấy ghê tởm đến như vậy, thật sự là quá ghê tởm.

Cơ thể tên này rất nặng, cô thật sự đánh không lại, ông ta không ngừng ở trên người cô tàn sát bờ bãi, cô giùng giàng hét lớn, nhưng không có bất luận kẻ nào tới cứu cô.

Thì ra, đây mới là diện mạo thật sự của cuộc sống, xấu xí và tàn ác đến như vậy, đáng ghê tởm chính là khi cô nhắm mắt lại, cái gì đều không làm được.

Đang lúc cô đang khó khăn trốn tránh, thì cửa phòng “Rằm” – một tiếng bị người ta mở ra.

Lục Tắc Linh còn chưa kịp thấy rõ cái gì, thì tên đàn ông đó đã la lên “Ui da” một tiếng, ôm đầu ngã lăn xuống giường.

Lục Tắc Linh đỡ người, trợn to mắt nhìn máu từ đỉnh đầu của ông ta không ngừng chảy ra. Cô còn chưa kịp phản ứng kịp, Tiểu Tiên đã kéo cô từ trên giường lên.

Cô chân không chạy trốn cùng Tiểu Tiên. Tiểu Tiên cởi áo khoác ra che cho Lục Tắc Linh, hai người chạy trốn như kẻ điên, chạy mãi chạy mãi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Họ cũng biết, nếu như bị bắt được thì sẽ bị như thế nào. Trên đời này không có gì công bằng cả, họ không có tiền thì tương đương với việc không có tôn nghiêm, chỉ có thể mặc cho người ta làm thịt, cho dù hôm nay Lục Tắc Linh bị cưỡng hiếp, ngoại trừ cảm thấy xui xẻo ra, cô còn có thể làm gì khác chứ?

Gió lạnh xuyên qua khe hở thổi vào trong ngực của cô, ngực cùng cổ họng đều khô ráp, khô khốc đến nỗi Lục Tắc Linh muốn khóc cũng không khóc được.

Thật ra thì cũng không có gì mới mẻ, không có gì bình tĩnh, tất cả đều là báo ứng.

Nếu như không có cái gọi là tình yêu, không có Thịnh Nghiệp Sâm, cô sao có thể rơi vào cảnh ngộ ngày hôm nay.

Hận sao? Hận thì làm được gì? Cô chỉ có thể tự hận chính mình mà thôi.

25. Chương 24

Cuối cùng, họ chạy tới một quảng trường đông người thì mới ngừng lại, họ cũng không biết rốt cuộc chạy bao lâu, cho đến khi thật sự không thể chạy nổi được mới thôi. Cả người Lục Tắc Linh đều đang run lẩy bẩy, trên người cô chỉ có một bộ quần áo ngủ đã bị xé rách, cùng với áo khoác của Tiểu Tiên, khó khăn lắm mới che được tới đùi, thời tiết vừa mới lập xuân, người đi đường trên người còn mặc áo rộng nách, vậy mà hai chân cô lại để lộ ra bên ngoài như vậy, làm cho cô ở trong đám người đó càng trở nên kỳ quặc.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn cô, chắc hẳn trong mắt một ngàn người thì có đến một ngàn tượng tượng, chỉ là những thứ tượng tượng này, hơn phân nửa đều là không tốt.

Lục Tắc Linh co rút người lại ngồi ở trên bậc thang, gắt gao ôm lấy hai chân của mình, rõ ràng rất lạnh, rõ ràng toàn thân đã nổi hết da gà, vậy mà cô lại không cảm giác được gì, chỉ cảm thấy chết lặng.

Tiểu Tiên vẫn còn sợ hãi, thậm chí còn quên vứt vũ khí hành hung, cô vẫn cầm cái đồng hồ báo thức dính máu ở trên tay. Cô ngồi bên cạnh Lục Tắc Linh, một hồi lâu sau mới không đành lòng mà nói: “Đừng khóc.”

Lúc này, Lục Tắc Linh mới phát hiện ra trên đầu gối rơi đầy nước mắt, một giọt một giọt trong sáng thuần khiết, cô gơ tay lên lau đi, tay liền ướt.

Cô quật cường lắc đầu một cái: “Mình không sao.”

Tiểu Tiên khẽ thở ra một hơi, cuối cùng đêm này đồng hồ báo thức ném xuống đất, một lát sau lại đi nhặt lên, cô ấy chê cười nói: “Không biết lão ta đã chết chưa, nếu chết rồi, thì đây chính là hung khí.”

Giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng, nhưng hai người đều hiểu nó có ý nghĩa như thế nào. Họ nhớ rõ lúc chạy trốn, trên mặt ông ta có rất nhiều máu.

“Thật xin lỗi.” Lục Tắc Linh khó chịu nói: “Là mình liên lụy đến cậu.”

Tiểu Tiên lắc đầu một cái: “Không, đây là việc mình luôn muốn làm.” Cô thở dài một cái: “Mình chỉ không muốn cậu sẽ giống mình, mỗi đêm đều gặp ác mộng.”

Lục Tắc linh hoảng sợ trợn to hai mắt, khó có thể tin nhìn Tiểu Tiên, không thể tin được cô ấy lại hiểu tất cả.

“Tiểu Tiên...”

“Ha ha!” Tiểu Tiên cười, nhưng nụ cười ấy sao lại đau khổ đến như vậy: “Không tìm được việc làm, không có tiền, mẹ mình cần tiền để trị bệnh, mình không thể mất đi công việc, bị khi dễ cũng không dám nói, len lén nói cho bà chủ, bà ấy cũng chỉ nói với mình là, thật xin lỗi.” Cô ngước đầu, nỗ lực kiềm nén nước mắt: “Trên cái thế giới này căn bản không có cái gì **, tôi sớm thấy rõ...”

Lục Tắc Linh đau xót, đưa tay ôm lấy Tiểu Tiên, vuốt ve sống lưng của cô: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi Tiểu Tiên, đừng nói nữa, đừng nói gì thêm nữa.... Mình hiểu mà.”

Sinh hoạt trong tầng lớp dưới cùng của xã hội thì làm gì còn tự ái nữa chứ? Chịu nhục đối lấy không phải mở mày mở mặt, mà là mặc kệ cho người khi dễ. Trời sinh phụ nữ là phái yếu, lúc trước Lục Tắc Linh không hiểu, là do cô chưa từng trải qua khổ nạn.

Cuối cùng họ cũng không chạy trốn được nữa, lúc bị bắt được, họ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nghiêm khắc tra hỏi, rõ ràng lời họ nói là sự thật, nhưng không ai tin tưởng bọn họ.

Ông chủ giàu có vẫn còn ở trong bệnh viện, đầu quán thành cái bánh chưng, vợ con ông ta rất kích động, yêu cầu bọn họ bồi thường. ** Bên lập hồ sơ cũng viết rất chói mắt.

Lục Tắc Linh vì tiền quyền rũ ông ta, sau đó người chị em của cô lập kế hoạch chụp hình tổng tiền, chuyện không thành liền đả thương người.

Thật hoang đường, y như đang viết tiểu thuyết, mà những thứ kia ** thế nhưng lại được tin, lý do là mẹ của Tiểu Tiên bệnh nặng, cần vài chục vạn để trả.

Trong mắt người đời, bọn họ chính là kẻ bán thân xác, linh hồn cùng với sự tôn nghiêm của mình. Không đáng để nhận được sự tôn trọng.

Bất luận họ phải nhận như thế nào, giải thích như thế nào, cũng không ai tin tưởng họ. Cho đến cuối cùng, ông chủ “Mở lòng từ bi”, thay đổi khẩu cung nói là cũng có thể là hiểu nhầm, ông ta đồng ý giải hòa, chỉ yêu cầu bồi thường.

Ông ta “khoan dung độ lượng” khiến Lục Tắc Linh ghê tởm thấu xương, nhưng cô có thể như thế nào? Cô chỉ có thể chấp nhận lời giải thích của ông ta, đây là mối quan hệ tình nguyện, trong đó có chút hiểu lầm, mới bị chị em của cô ngộ thương, Lục Tắc Linh khuất nhục ký tên bồi thường, nhìn trên đó ghi tổng cộng là hai vạn tiền bồi thường, cô trừ thở dài, cái gì đều không làm được.

Cô luôn hiểu, trên cái thế giới này, người đúng chưa bao giờ thắng, mà là người thắng mới là kẻ đúng.

Từ đồn cảnh sát đi ra, cô đã bị tạm giam suốt 24 giờ, cũng không phải là rất lâu, chỉ nhưng lần này bị xiềng tay lại làm cho cô không ngừng khát vọng **. Cô không thể không khuất phục, bởi vì cô thật không thể mất đi **.

Sau khi được thả ra, cô ngồi một mình dưới tàn cây mà ngẩn người. Hơn hai vạn tiền bồi thường không phải là con số nhỏ, hai người nghèo đi làm công như bọn họ thì đi đâu gom góp nhiều tiền như vậy?

Lục Tắc Linh đưa tay vào trong túi áo khoác của Tiểu Tiên, mò tới mò lui hai túi áo, cô nghĩ, đồ trong túi sẽ bị giữ lại.

Bên trong một là một cái điện thoại do Lục Tắc Linh mua ở chợ cũ, lúc mua chỉ tốn có 100 đồng, chắc hẳn bán ra cũng không đáng giá. Mà đổi thành một, bên trong có một chiếc vòng tay phỉ thúy huyết sắc.

Lục Tắc Linh lấy chiếc vòng ra, quơ quơ trước mặt, do thời gian nên màu sắc của Phỉ Thúy rất dịu dàng, lấp động vừa vặn, một chút xíu tạp sắc cũng không ảnh hưởng cái đẹp của nó.

Đây là vật duy quý giá nhất cô mang theo lúc rời đi, là bà nội đưa cho cô, lúc cô không cách nào bỏ lại được, liền mang ra ngoài. Đối với cô cái vòng tay này có ý nghĩa rất lớn, không ai có thể lý giải được, cô chưa từng có ý định bán nó đi, dù là lúc cô lưu lạc ngoài đường, cô cũng rất thành kính ôm vòng tay mà ngủ.

Nhưng giờ phút này, cô không còn nghĩ đến anh nữa, cô phải bán cái vòng này đi, nếu không Tiểu Tiên sẽ bị kiện đã thương mà ngồi tù. Cô không thể để chuyện này xảy ra được.

Cái gì mà tôn nghiêm? Cô đi vào tiệm cầm đồ, cô mở mồm đem vòng tay này đi cầm mất rồi.

Cầm nóng được 2 vạn 5000 đồng, Lục Tắc Linh lưu luyến ông chủ đem vòng tay cất vào ngăn kéo. Cô không biết cái vòng này đáng giá bao nhiêu tiền, ông chủ ra giá, cô thấy đã đủ, nên đồng ý. Cô muốn rời đi, nhưng cô thể thể nào bước được, cuối cùng cô cầm tiền quay trở lại quầy, nghiêm túc nói với ông chủ: “Xin ông đừng bán cái vòng cho người khác, tôi nhất định sẽ trở về mua lại.”

Ông chủ nhìn dáng vẻ của Lục Tắc Linh, có chút buồn cười, khinh thường nói: “Ai đến cầm đồ cũng nói như vậy, cuối cùng có mấy người đến mua lại chứ? Chỉ có ba tháng, không đến mua tôi sẽ bán!”

Lục Tắc Linh nặng nề mà nói: “Không, tôi nhất định sẽ trở lại, dù có bán máu tôi cũng sẽ mua nó.”

Ông chủ khịt mũi cười một tiếng, nhìn từ Lục Tắc Linh từ trên xuống dưới, cuối cùng khinh miệt nói: “Máu của cô không bán được nhiều tiền như vậy đâu.”

Lục Tắc Linh không nói gì, trong mắt cô tràn đầy chắc chắn, vô luận như thế nào cô nhất định sẽ mua vòng tay về, vô luận dùng cách nào, cô nhất định phải kiếm tiền đem chuộc vòng tay trở về.

Cầm hai vạn đến bồi thường cho ông chủ. Rõ ràng ông ta không thiếu tiền, nhưng lại muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết. Đưa hết tiền, Tiểu Tiên được thả. Nhưng, sau đó, là chuyện còn đáng sợ hơn nữa, bọn họ sẽ sống như thế nào?

Tiểu Tiên chỉ mới 19 tuổi, chưa tốt nghiệp trung học đã đi làm, trừ làm nhân viên phục vụ, cái gì cô ấy cũng không biết. Mà Lục Tắc Linh, học đại học, lại học Trung ăn, người học ngành này phần lớn làm giáo viên, thi các loại chứng theo tới liền nghiệp, mà cô, lại không có gì cả.

Hai người thu dọn hành lý, rõ ràng cùng đường rồi, nhưng vẫn cũng chỉ có thể đi xuống.

Từ lúc bọn họ gặp chuyện không may thì “Bà chủ” vẫn luôn trốn tránh đến khi họ sắp đi thì lại xuất hiện ở ký túc xá.

Nhìn hàng lý của cả hai, cũng không nói gì, lấp một ít tiền nhét vào trong túi của Lục Tắc Linh.

Ánh mắt của cô ấy có chút thê lương, rất vô lực nói: “Tôi phải đi ngay, gần đây bà già của lão tiện nhân kia kiểm tra rất chặt, chúng tôi không thể đụng vào mặt. Tôi chỉ có mấy ngàn, tiện nhân kia cũng bắt hẳn ngừng cấp thẻ cho tôi rồi!”

Lục Tắc Linh tay gắt gao nắm trong túi tiền, chân mày nhíu thật chặt, một hồi lâu mới chịu đựng không ngừng hỏi cô ấy: “Tại sao?”

Tại sao lại giúp người xấu làm việc ác? Tại sao biết rõ Tiểu Tiên bị khi dễ lại im lặng không lên tiếng? Tại sao biết rõ ông ta là người như vậy, lại dung ông ta đem nanh vuốt giở ra trên người những cô gái trẻ?

Bà chủ xinh đẹp trẻ tuổi vội vã rời đi, co ấy quần chặt cổ áo của mình, khăn lụa che đi một nửa khuôn mặt tinh xảo của cô, ánh mắt của cô phức tạp và tuyệt vọng, một hồi lâu, cô ấy chỉ nói gằn từng chữ: “Ngay cả việc của mình tôi còn lo chưa xong, làm gì chú ý đến người khác được? Cái gì là gọi nhân tính? Bao nhiêu tiền một cân? Có người bán không?”

.....

Thời gian quả thật không tìm không phổi, chỉ chớp mắt một cái mà một năm rưỡi đã qua.

Lục Tắc Linh thường xuyên nhớ đến lời cuối cùng mà bà chủ đã nói với cô.

Khi một người ngay cả ăn cơm cũng không ăn được, thì cho dù có ai cho mình ăn, cho dù là thiu, cô ấy cũng sẽ ăn như hổ đói. Ai kêu cô đói chứ?

Lúc thi đại học. Lục Tắc Linh chưa có từng nghĩ rằng, tương lai có một ngày cô sẽ làm phục vụ trong khách sạn, dùng bàn tay cầm viết mấy chục năm để ghi món ăn, dùng khuôn mặt tươi cười nịnh hót đi xu nịnh khách, ẩn nhẫn dù có bị người khác chèn ép, tiếp nhận những lời trách móc nặng nề, thừa nhận người đời xem thường, chỉ vì ba bữa cơm mỗi ngày.

Lúc mới tới nơi này, cô và Tiểu Tiên cầm tiền bà chủ cho đi thuê phòng, tìm việc làm, làm việc vất khắp nơi, thời điểm khó khăn nhất, hai người còn cùng nhau ăn một cái bánh bao, còn tha thiết muốn bẻ ra làm đôi, chia làm hai nửa.

Lúc hết sạch tiền bạc, Lục Tắc Linh bắt đắ dĩ cùng Tiểu Tiên đến khách sạn cấp năm sao này làm nhân viên phục vụ, bởi vì cấp bậc cao, quản lý rất nghiêm khắc, không thể so với không khí trước kia ngọt ngào. Mặc dù công việc khổ cực, nhưng là tiền lương cũng không tệ lắm, không cần lo đói nữa, Tiểu Tiên còn gởi không ít tiền về cho gia đình.

Từ đó về sau, Lục Tắc Linh cũng không đàn Piano nữa, tay của cô đã bị dầu mỡ chiếm hết, cô không nhẫn tâm dùng đôi tay bần thiêu này chạm vào đàn Piano thuần khiết.

Cuộc sống chính là như vậy, vừa là Thiên đường, vừa là địa ngục. Chẳng qua là một cái quyết định nhỏ, tựa như hiệu ứng hồ điệp, thay đổi cả cuộc đời cô. Cô từng đi ăn cắp hạnh phúc của người khác, cho nên báo ứng khổ nạn cũng khá dài. Cô phải một mình đi hết nó.

Khi làm việc Lục Tắc Linh rất biết nghe lời, nên tiền thưởng cũng không ít. Quản lý có ý định muốn thăng cô lên làm quản lý sảnh, là do mọi người bàn tán nên cô mới biết. Mà gần đây quản lý cũng có nói bóng nói gió ám chỉ, cho nên gần đây cô làm việc rất cẩn thận, không cho phép mình phạm sai lầm.

Mỗi ngày cô đều phục vụ ở phòng “Trúc”, mà Tiểu Tiên thì lại ở phòng “Mai”, “Mai Lan Trúc Cúc” là khách sạn bậc cao nhất trong tất cả các phòng, người tới không giàu cũng quý, đều là những nhân vật nổi tiếng, cho nên phục vụ ở đây đều là những người sinh đẹp, ưu tú nhất. Bởi vì Phòng tiệc này rất đặc biệt, nên nhân viên phục vụ ở đây không cố định, rất nhiều nhân viên tuổi trẻ xinh đẹp câu được người có tiền có chức, nên nhân viên khách sạn điều tranh nhau tới chỗ này, con người là một động vật thực tế, trên cái thế giới này chỉ có vật chất mới phải chân thật nhất, một người đã có tiền, thì không ai dấn đo người ta làm sao mà có được, ai cũng sẽ không ngại tiền bẩn, cho nên tất cả mọi người nóng lòng phát lên, cũng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào mà đoạt được.

Ngày hôm nay phòng “Trúc” không có khách, mà bên phòng “Mai” lại cực kỳ bận rộn, tới một nhóm thân phận khách nhân tôn quý, nghiệp quan đều có. Tiểu tiên từ mười giờ bắt đầu sẽ không gặp người rồi, quá bận rộn, một khắc cũng không có rời đi, cơm trưa cũng không có ăn.

Lục Tắc Linh có chút nhàm chán, lại không thể trở về ký túc xá, chỉ có thể ở đi qua đi lại trên hành lang. Không biết có phải là do bên trong hành lang quá yên tĩnh hay không, cho nên có thể nghe rất rõ ràng ở đâu đó đang phát ra tiếng khóc.

Trên hành lang chưng đầy những bình hoa cổ rất tinh xảo cùng với những bó hoa tươi, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi. Lục Tắc Linh tò mò đi về phía trước, bỏ qua mấy cái cây không biết tên đó, cô thấy Tiểu Tin đang núp vào một góc mà khóc.

Trên người cô ấy cũng bận một bộ đồ giống như của Lục Tắc Linh, trên bộ tây trang xinh đẹp ấy có vài vết bẩn, Lục Tắc Linh bước đến gần, mới phát hiện đó là canh rau.

Cô luống cuống tay chân, chạy thật nhanh đến ôm lấy Tiểu Tiên, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại khóc?”

Toàn thân Tiểu Tiên run lẩy bẩy, ngược mắt đẫm nước mắt lên nhìn, vừa nhìn thấy Lục Tắc Linh, thì lập tức khóc nức nở.

“Mình xong rồi Tắc Linh ơi, lần này mình gặp đại học thật rồi!”

Lục Tắc Linh cau mày: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Vừa rồi có một người đàn ông, không hiểu sao ông ta lại đi đến gần, đột ngột từ phía sau ôm lấy mình. Mình sợ quá, tay run một cái đổ hết canh nóng lên người ông ta.”

“Là ai?”

“Khách của phòng Mai.” Tiểu Tiên vẫn không ngừng khóc: “Mình rất sợ, trong đầu đang rất loạn, tất cả đều là do chuyện trước kia hết.”

Tiểu Tiên từng bị tên khốn không biết liêm sỉ vô lễ, cho nên vẫn luôn chống cự sự đụng chạm của đàn ông, lúc đầu khi vào khách sạn đã vì chuyện này mà bị mắng rất nhiều lần, có mấy lần suýt bị đuổi việc, phải mất hơn mấy tháng mới có thể không chế hành động của bản thân lại.

Tiểu Tiên giờ bàn tay bị phỏng đỏ của mình lên, gần như mát không chế mà lâm bầm: “Mình cho là mình đã hết bệnh, mình cho là mình không còn sợ nữa.... Tại ông ta ôm mình từ sau lưng.... Có thể là do ông ta uống say... Mình còn.... Mình còn.... Mình xong rồi, gặp đại họa rồi, chắc lần này sẽ bị xa thải, tiền thuốc thang của mẹ mình....Mình xong rồi...”

“Đừng nghĩ nhiều.” Lục Tắc Linh không đành lòng ôm lấy Tiểu Tiên, cô ấy mới 20 tuổi, vậy mà trên lưng lại phải gánh vác nhiều chuyện như vậy. Cô an ủi cô ấy: “Đừng sợ, không có việc gì đâu.”

Cô nhìn quần áo của Tiểu Tiên một chút, rồi gỡ bản tên “phòng Mai” trên người cô ấy xuống: “Cậu đi theo mình, chúng ta đổi quần áo đi.”

Tiểu Tiên liều mạng lắc đầu: “Không được! Cậu sắp lên làm quản lý rồi! Mình không thể hại cậu được”

Lục Tắc Linh túm lấy cô ấy: “Thay là được, ta mình chưa từng phạm lỗi gì, bị một lần cũng không sao đâu.”

Dùng nước sạch rửa mấy vết bẩn, nhưng dấu vết vẫn còn rất rõ ràng, trên người Lục Tắc Linh còn có mùi thuốc rất rõ ràng. Xem ra đồ ăn của người có tiền và người nghèo cũng không khác gì mấy, đổ lên người cũng rất hôi.

Còn chưa kịp quay lại phòng nghỉ, thì quản lý mang theo sắc mặt nghiêm trọng xuất hiện. Đi ở phía sau còn có mấy nhân viên phục vụ ngày hôm nay nữa.

Một người đàn ông trung niên bụng bị sắc mặt tái nhợt, vênh vác tự đắc chỉ vào mũi quản lý mắng: “Các người đang làm cái trò gì vậy hả? Làm ăn chẳng ra làm sao cả! Các người có biết Bạch Dương là ai không hả? Các người đổ canh nóng vào người cậu ấy? Có phải khách sạn của các người chán mở cửa rồi! Muốn đẹp tiệm hả?”

Tình huống vô cùng nghiêm trọng, các nhân viên phục vụ tự giác xếp thành đội, đứng thành ba hàng, hai tay lên nắm người phía trước, tư thế cung kính. Lục Tắc Linh đứng ở giữa, Tiểu Tiên đứng ở sau lưng cô, mặc bộ quần áo sạch sẽ, run lấy bầy, Lục Tắc Linh héch eo, đứng thẳng tắp, cố gắng che Tiểu Tiên lại.

Quản lý cũng rất rối, nhìn sơ qua một lượt, cuối cùng nói với người đàn ông bụng bị: ”Người đi làm hôm nay đều ở đây cả.” Rồi cô ấy ngẩn đầu lên liếc nhìn, cuối cùng trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn vết bẩn trên người Lục Tắc Linh. Cô ấy theo bản năng bước lên phía trước một bước, muốn cảm tầm mắt của người đàn ông kia lại, nhưng vẫn không kịp, ông ta đã nhìn thấy Lục Tắc Linh.

“Cô.” Ông ta ngoan ngoan chỉ chỉ: “Ra ngoài!”

Lục Tắc Linh hít nhẹ một hơi, sợ sẽ không tránh nổi kiếp nạn ngày hôm nay, nhưng vẫn ưỡn thẳng sống lưng, cố gắng giữ vững dáng vẻ đi ra ngoài, lúc này, cô càng không thể để khách sạn mất hết mặt mũi được.

Về mặt của người đàn ông kia cực kỳ hung ác, Lục Tắc Linh tự biết mình lành ít dữ nhiều, xem ra người đàn ông mà Tiểu Tiên hắt nước canh rất tôn quý. Cô bước từng bước đi tới. Còn chưa đi đến, một bóng người xa lạ đã đi vào trong rồi.

Lục Tắc Linh theo bản năng ngẩng đầu, bất ngờ bốn cặp mắt liền đụng phải nhau.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, ngũ quan vô cùng xinh đẹp, ánh mắt khiêu khích, rõ ràng trên người có nhiều vết canh, nhưng hoàn toàn không hề cảm thấy anh ta nhếch nhác chút nào. Hình như anh ta hơi say rồi, đáy mắt hồng hồng, nhưng khoe miệng lại dất lên một nụ cười.

Anh ta cũng không nhìn Lục Tắc Linh quá lâu, bước mấy bước đi lại gần người đàn ông trung niên, chẳng hề để ý mà trêu ghẹo: “Dương bí thư, ông đang làm cái gì vậy? Hù dọa nhiều mỹ nữ như hoa như ngọc như vậy, còn dùng danh nghĩa của tôi nữa chứ? Không hiền hậu chút nào nha!”

26. Chương 25

Bạch Dương là người không thích xã giao, chỉ là mấy năm nay vì chuyện buôn bán mà anh không thể không làm. Nếu như không phải vì chuyện tình cảm mà trở mặt với người nhà, chắc anh cũng không cần khổ cực như vậy đâu.

Từ lúc sinh ra trong dòng họ Bạch này, cuộc đời anh đã định sẵn là trôi chảy như người khác rồi, chỉ là anh vẫn xem thường, thậm chí dễ dàng muốn buông tha.

Ngày trước không hiểu cái gì là tình yêu, lúc thấy Bạch Tùng bị phụ nữ hành hạ đến chết đi sống, anh luôn trêu ghẹo anh ấy. Khi đó đúng là vẫn còn trẻ tuổi, anh chẳng hề để ý nói: “Nếu trên đời này có người phụ nữ làm em muốn sống đi chết lại, em nhất định sẽ bóp chết cô ấy, nhắm mắt làm ngơ.”

Cho đến ngày người này thật sự xuất hiện, anh không hề tự tay bóp chết cô, thậm chí còn khoa trương hơn so với Bạch Tùng nữa, chỉ muốn đem những gì tốt nhất trên đời này dành cho cô.

Tình yêu đúng là có tính hủy diệt, anh cãi lời mẹ muốn đem cô cao chạy xa bay, cô lại vì áp lực mà thỏa hiệp, cuối cùng buông tha.

Buồn cười thật, tất cả đều bị mẹ của anh nói đúng, anh hận cô, càng hận chính mình.

Mấy năm nay một mình xông pha ở bên ngoài, nói là muốn thoát khỏi Bạch gia, thật ra thì làm sao có thể thoát được, cho dù có đi đến đâu thì mọi người cũng sẽ giới thiệu anh, mở đầu luôn là câu nói này: “Đây là Nhị công tử của Bạch Gia, đúng, là ngọn núi nhỏ của Bạch gia.”

Anh không thích bị trù lên trên đầu cái mũ như vậy, nhưng lại không làm gì được, đây chính là thực tế, con người có thể lựa chọn tất cả, duy chỉ không thể lựa chọn xuất thân của chính mình mà thôi.

Đã rất lâu rồi không nghĩ tới người phụ nữ kia, quả thật là uống say quá rồi. Chỉ định ra ngoài hóng gió một chút, cho tỉnh rượu, lại cảm thấy hoảng hốt ngỡ rằng nhìn thấy cô ấy.

Một cặp mắt to ngây thơ, vẫn

bị luôn bị anh cười nhạo là “Màn cửa” của Tề Lưu Hải, khuôn mặt ngây thơ, anh thật sự không biết tại sao lại thích cô đến như vậy, luôn hoài nghi nghi không biết có phải là do mình nghiện yêu rồi hay không nữa.

Cũng không biết mình là thế nào, khó kìm lòng nổi đi lên ôm lấy cô, nhiệt độ thật quen thuộc, thật sự rất nhớ, tất cả điều làm anh phải nhớ làm, cho nên anh cứ ình chìm vào trong giấc mơ này cũng không sao.

Cho đến bị một chén canh nóng dội tỉnh.

Trong nháy mắt anh liền tỉnh rượu, hơi ngẩng đầu, cô bé kia đã chạy mất bóng. Chưa từng có ai dám đối đãi với nhị thiếu gia Bạch thị như vậy cả, anh nhếch nhếch cổ áo ra, cũng may đồ cũng dày, nên không bị phỏng, chỉ là da có chút ửng hồng, rất giống như bị đốt.

Cũng không muốn truy cứu cái gì, ngược lại còn cảm thấy áy náy nữa. Là do anh có lỗi trước, mặc dù anh không phải loại người tốt gì, nhưng những chuyện như cột nhà anh không hề làm, quan hệ nam nữ coi trọng nhất chính là sự tình nguyện. Chỉ là Dương bí thư vẫn không chịu buông tha, muốn gây phiền phức cho khách sạn. Bạch Dương đương nhiên không phải ông ta muốn thay Bạch Dương anh hả giận, nếu như Bạch Dương anh không phải gọi Bạch Dương, mà là Trương Dương hay Lý Dương gì đó, lại có ai sẽ quản anh bị biến thành cái dạng gì chứ?

Anh mang theo cơ thể đầy nước canh xuất hiện trước mặt những người phục vụ, tự biết hình tượng này thật có chút hồng bét, bước chân cũng rất vội vã.

Anh nhìn lướt qua những nữ phục vụ đang nhún nhường cúi, cuối cùng chạm phải ánh mắt của một người trong số đó.

Đó không phải là ánh mắt hoảng sợ mà là ánh mắt quật cường, chủ nhân của nó nhìn qua có vẻ cũng là một người nhu nhược. Anh không dừng chân quá lâu trên người cô, ngược lại nhìn chăm chăm cô gái run lấy bầy ở phía sau cô.

Rất giống Lưu Hải, ánh mắt đầy hoảng sợ. Ngay cả lông mi cũng cực kỳ giống với cô gái trong trí nhớ của anh. Khó trách anh lại nhận nhầm như vậy.

Anh cười híp mắt dừng lại bên cạnh bí thư Dương, dùng giọng nói bất cần mà nói: “Bí thư Dương, mỹ nữ là dùng để yêu.”

Anh vừa nói xong, bí thư Dương liền ngượng ngùng cười. Mà xét thấy cô gái đang đứng cách anh hai bước kia. Đồng phục trên người cô ấy và tây trang của anh đều giống nhau, nếu như đi xét nghiệm DNA chắc có thể biết đây là cùng một chén canh làm ra.

Bí thư Dương vênh vác tự đắc nói với người phụ nữ kia: “Chính là cô hả? Đổ canh vào người Bạch tiên sinh? Cô không muốn làm việc nữa hả?”

Dáng đứng của cô gái kia không kiêu ngạo cũng không tự ti, lưng đứng rất thẳng, rõ ràng hơi cúi đầu, lại làm cho người ta cảm thấy cô rất ngông nghênh, cô nhún nhường mà thành khẩn nói xin lỗi: “Thật xin lỗi Bạch tiên sinh, là lỗi của tôi.”

Cô nói gì vậy, Bạch Dương theo bản năng quay đầu lại nhìn cô gái giống Tề Lưu Hải kia, cả người cô ấy đều run lên, bộ dáng gió thổi cũng bay đó làm cho anh hoài nghi không biết nếu anh mà lớn tiếng ho khan hai tiếng thì đứa bé này có té xỉu hay không.

Biết rõ không phải là cô gái trước mắt, nhưng Bạch vẫn có nhiều hứng thú dạo bước đến trước mặt cô, hay tay anh vòng quanh ngực, trên cao nhìn xuống nói: “Là cô đổ canh vào người tôi sao?”

“Thật sự rất xin lỗi.”

Bạch Dương nhú mày, bộ dạng giống như đang trêu chọc mèo đùa với nàng: “Vậy cô định làm gì?” Anh híp mắt cười cười, cố ý hù dọa cô: “Lai lịch của tôi rất lớn đó!”

Lục Tắc Linh cũng bắt đầu có chút khẩn trương, hai tay siết thành một đoàn, một hồi lâu sau mới cắn răng nói: “Cho tôi chút thời gian, tôi sẽ đền tiền cho anh.”

Lời nói của Lục Tắc Linh thành công chọc cười Bạch Dương, anh tùy tiện tiện tiện nói: “Tôi không phải là người buôn bán, sao có thể lấy tiền của phụ nữ chứ?”

“Tôi không có ý đó.”

“Vậy cô có ý gì?”

Lục Tắc Linh hít sâu một hơi: “Tôi.....Tôi sẽ giặt sạch quần áo cho ngài, được không?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Bạch Dương, Bạch Dương chỉ cảm thấy ánh mắt của người phụ nữ này rất quý dị, hốc mắt tròn trịa, con ngươi vừa đen lại vừa to, giống như muốn hút người ta vào trong đó vậy. Anh nhếch khóe miệng lên cười, quý thần xui khiến làm sao mà lại cởi tây trang ra, khoác lên trên người của cô.

“Giặt cho sạch nha, tôi sẽ lại tìm cô nữa.”

Lục Tắc Linh run sợ nhận lấy tây trang, liếc mắt nhìn vết loang lỗ trên áo sơ mi: “Áo sơ mi.....”

Bạch Dương ý vị sâu xa nhìn cô một cái, cuối cùng ghé vào tai cô mà nói: “Muốn nhìn tôi lõa thể còn nhiều cách mà, người ta lại cảm thấy, ở trên giường thích hợp nhất đó.” Nói xong, anh cười ha ha rồi đi. Lưu lại Lục Tắc Linh không biết làm sao mà mặt lại đỏ tới mang tai đứng ngây ra đó.

27. Chương 26

Lục Tắc Linh không ngờ mình sẽ gặp lại Lâm Hiểu Phong, thật ra thì cũng không thể xem là bạn bè gì, chỉ là đoạn thời gian đó rất kỳ lạ, chỉ mới gặp qua khoảng 4~5 lần gì đó, thế nhưng chỉ một nụ cười lại có thể xóa hết mọi thù hận.

Thành phố này đang bắt đầu vào mùa hạ, ánh mặt trời chói mắt, nhiệt độ cao, quán cà phê mở máy lạnh vừa đủ mát, nhưng Lục Tắc Linh chỉ mặc áo tay ngắn nên vẫn cảm thấy lạnh, theo bản năng ôm lấy cánh tay của mình. Đã là bạn bè nhiều năm, nên chỉ cần một động tác nhỏ Lâm Hiểu Phong cũng có thể nhìn ra, lấy áo khoác trên người mình xuống choàng cho Lục Tắc Linh.

Chắc hẳn là Lâm Hiểu Phong đang sống rất hạnh phúc, trong ngực cô ấy đang ôm một đứa bé khoảng năm tháng, trong mắt đã sớm mất sự kiêu ngạo lúc ban đầu, ngược lại biến thành bình thản cùng từ ái.

Cô ấy dễ dàng đứa bé, chờ đứa bé ngủ liền giao cho bảo mẫu bên cạnh, tất cả động tác đều là rón rén.

Lục Tắc Linh trầm mặc nhìn cô ấy, trong lòng cảm thấy rất hâm mộ, có thể gặp được một người đàn ông yêu mình, cùng anh ấy sinh ra đứa bé, đây chính là mơ ước của Lục Tắc Linh, đáng tiếc mơ ước cuối cùng chỉ là mơ ước, khó có thể thực hiện.

Lâm Hiểu Phong uống một ngụm nước hướng về phía Lục Tắc Linh cười, tất cả mọi việc đều trôi đi mất, cả hai đều rất bình thản.

“Thật không ngờ có thể gặp lại một lần nữa, nhiều năm như mình đã rất hối hận về những chuyện đã qua, xem ra ông trời cũng không phụ sự chờ đợi của mình, có thể để cho chúng ta gặp lại, cuối cùng cũng không còn tiếc nuối gì rồi.” Lâm Hiểu Phong mấp máy môi, thành khẩn nói: “Tắc Linh, thật xin lỗi.” Mặc dù câu thật xin lỗi này, đã muộn đến sáu năm.

Một năm qua, Lục Tắc Linh đã học được cách che giấu cảm xúc rất tốt, thậm chí ngay cả việc khóc như thế nào cũng đã quên mất, nhưng khi nghe Lâm Hiểu Phong nói những lời này, cô cảm thấy lỗ mũi mình chua chua.

Thanh xuân cứ tàn nhẫn trôi qua như vậy, đã từng một thời yêu và hận sâu sắc đến cuối cùng thì lại rất bình thản, vấp ngã mà lớn lên, đã sáng tỏ và tỉnh ngộ, giống như từng có việc gì, thậm chí về tùy hứng thích đùa cợt cũng không còn, mọi người đều trưởng thành cả rồi.

Lục Tắc Linh hít mũi một cái, nỗ lực nhếch miệng cười: “Thật ra người nên xin lỗi phải là mình, vì đã nói những lời khó nghe như vậy.”

“Tóm lại là không có nói nhiều.”

Hai người cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ là ăn ý cười cười. Thời gian là một con dao mềm dẻo, có thể một đao chặt đứt yêu thương sâu sắc, giống như cũng có thể chặt đứt mối hận khắc cốt ghi tâm này. Nếu nói lúc còn trẻ là yêu đương thù hận, nhiều năm sau nhìn lại các cô, đều là ngây thơ và buồn cười đến như vậy.

“Đó là con trai bảo bối của cậu hả?”

Lâm Hiểu Phong cười cười, ý bảo bảo mẫu đem con lại cho Lục Tắc Linh nhìn. Lục Tắc Linh thận trọng ôm đứa bé, tham lam mà ngắm nhìn hương vị ngọt ngào lúc đang ngủ của nó. Rõ ràng đây là hình ảnh tuyệt đẹp, nhưng cô lại cảm thấy tim mình giống như bị vật gì đó đập vào, làm cô đau đớn hít một ngụm khí lạnh.

Cô có chút khổ sở nghĩ, nếu như đứa bé của cô được sinh ra, chắc cũng đã lớn như thế này rồi phải không?

“Đứa bé này thật xinh đẹp.” Lục Tắc Linh tự đáy lòng than thở.

Lâm Hiểu Phong vẫn cười đỉnh đạc như trước, khoác lác đến vô sỉ: “Đương nhiên.”

Hai cùng nhau cười.

“Cậu sống tốt không?” Lâm Hiểu Phong hỏi.

Lục Tắc Linh ngẩng đầu lên nhìn: “Cũng tạm được.”

Lâm Hiểu Phong nhìn thấy tây trang cô để ở bên gái, thử hỏi: “Nam?”

“Không cần thận đồ canh lên người ta, sau khi đem giặt mới phát hiện bị mất hết một cái nút, hôm nay mình đem nó đi tìm mua lại cái nút đó.”

Mây của Lâm Hiểu Phong hơi nhú lại. Mặc dù chỉ qua vài ba câu nói, nhưng cô có thể nghe ra hình như cuộc sống của Lục Tắc Linh có vẻ không tốt.

Chương 26.2

“Thịnh Nghiệp Sâm, nhà, còn ở cùng với nhau không?” Lục Tắc Linh đột ngột nghe được cái tên Thịnh Nghiệp Sâm, lại bắt đầu đau lòng, một hồi lâu mới trả lời: “Chưa từng ở chung một nhà.” Nói xong tự giấu cười khổ “Cuộc sống bây giờ cũng tạm được, dù sao cũng dựa vào hai bàn tay mình để kiếm cơm, cũng rất an lòng.” Lỗ mũi Lâm Hiểu Phong đau xót, đáy mắt cũng có chút đã ướt ướt, “Mấy năm trước, mình có tìm Hạ Diên Kính hỏi thăm về cậu, nhưng vẫn không có kết quả,

sau lại kết hôn mang thai sanh con, bận rộn hết hai năm, thật may là hôm nay lại gặp được cậu.” Cô ấy dừng một chút, nhớ tới cái gì lại hỏi: “Đúng rồi, cậu còn liên lạc với Hạ Diên Kính không?”

Lục Tắc Linh rũ mắt: “Không có.” Cô không còn mặt mũi nào liên lạc với Hạ Diên Kính.

Cùng Lâm Hiểu Phong hàn thuyên rất nhiều chuyện, phần lớn là nghe Lâm Hiểu Phong nói về cuộc sống của mình, phát hiện cuộc sống của cô ấy trôi qua rất đơn giản và may mắn, gặp ông xã nhờ vào xem mắt, môn đăng hộ đối lại biết gốc biết rễ, vốn cũng không gọi điện tới, sau một hồi ngoảnh nghèo thì bắt đầu yêu nhau. Hai người cố chấp chỉ muốn một mình đối phương, vì vậy mới thành mối lương duyên này, vở hài kịch kết thúc. Lục Tắc Linh cảm thấy giống như mình đang nghe kể chuyện cổ tích vậy.

Lúc chia tay, Lâm Hiểu Phong cường thế muốn giữ lại cách liên lạc với Lục Tắc Linh, la hét nói đây là chuyện đại sự của mình, làm cho Lục Tắc Linh có chút đỡ khóc đỡ cười.

Người có tình yêu bên cạnh sẽ không hiểu được, tình cũng sẽ không hiểu, sự cố chấp của Lục Tắc Linh đã ngấm vào tận xương tủy, cả đời chỉ biết yêu một cách mù quáng như vậy. Cho dù yêu mà không được, cũng sẽ yêu đến chết đi. Từ khi rời khỏi Thịnh Nghiệp Sâm, Lục Tắc Linh đã tính toán cho cuộc sống sau này của mình, thật ra thì cũng không quá khó khăn, ít nhất cô cảm thấy mình có thể làm được.

Kiếp này Lục Tắc Linh có rất ít bạn bè, nếu như có người cô muốn nói cảm ơn, thì đương nhiên chính là Hạ Diên Kính. Chỉ tiếc cô có quá nhiều chuyện thương tâm, cho nên Lục Tắc Linh lựa chọn trốn tránh.

Cô không ngờ sẽ có một ngày Hạ Diên Kính đến tìm mình, ngồi máy bay mấy giờ liền chỉ vì muốn gặp cô.

Lúc đó Lục Tắc Linh đang bận rộn dọn dẹp phòng mình, cô được thăng chức rồi, ký túc xá được phân cho người khác, cô được nhận tiền trợ cấp thuê nhà, một lần nữa đi tìm phòng ở, liên tiếp hơn một tháng bề đầu sứt trán, cuối cùng cũng có một khu nhà cũ còn phòng, thiết bị tương đối cũ kỹ, nhưng giá tiền lại giàu lòng nhân ái, công việc của cô cũng dễ dàng hơn.

Mới từ siêu thị trở lại, trên tay vẫn còn xách hai bịch đồ lớn, dù Lục Tắc Linh có cố hết sức, vẫn cúi thấp đầu nhìn chằm chằm dưới đất.

Mới vừa đi tới cửa, cô liền bị một đôi giày cao gót màu đen chặn lại.

Lục Tắc Linh không dám ngẩng đầu, nước mắt đã nhanh chóng tràn đầy hốc mắt.

Cô đã dùng hết toàn lực mới ngẩng đầu lên được, cô còn chưa phản ứng kịp, thì Hạ Diên Kính đã hung hăng tát một cái lên mặt của cô.

Hai túi siêu thị rớt xuống đất, đồ đạc văng ra khắp nơi.

Trên mặt đau rát, nhưng Lục Tắc Linh lại cảm thấy được giải thoát. Giống như cô đã chờ cái cơ hội này rất nhiều năm rồi, rốt cuộc cô cũng có thể dung túng mình khóc ồ lên.

“Nếu như không phải là Lâm Hiểu Phong nói ỉn biết, có phải cậu định cả đời sẽ không liên lạc với mình nữa? Đây chính là ngày trôi qua ngày? Đây chính là tình yêu vĩ đại? Đây chính là tình ngộ?” Một cái tát của Hạ Diên Kính vừa chuẩn vừa ngoan, cô dùng ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh, cô ấy gần như cắn răng nghiêng lợi nói: “Lục Tắc Linh, sao cậu có thể điên như vậy hả?”

Chỉ mấy chữ đơn giản mà thôi, hai người liền không cảm lòng được ôm lấy nhau mà khóc. Không cần phải nói gì nữa cả, tất cả ngọt bùi cay đắng, đều ở trong lòng.

Thịnh Nghiệp Sâm đi về phía bãi đậu xe, Diệp Thanh đi phía sau anh, thật ra thì cô biết tại sao Thịnh Nghiệp Sâm dừng lại, từ từ kính thủy tinh, cô nhìn thấy Lục Tắc Linh đang vội vã rời đi. Đều là động vật ích kỷ, cô nhìn thấy nhưng không có ý định nhắc nhở Thịnh Nghiệp Sâm, nhưng biểu cảm đau đớn của Thịnh Nghiệp Sâm không thoát khỏi mắt của cô.

Tách ra bốn năm, cô lúc nào cũng nhớ đến anh, cô cũng từng giẫy giụa qua, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp trước mặt tình yêu. Cô vẫn muốn cùng một người đàn ông đó.

Cô không giống với những người phụ nữ khác, cuộc sống của cô rất phong phú, sinh hoạt của cô cũng không cần phải nhờ vào đàn ông mà có được, cô chỉ muốn tìm một tình yêu tâm đầu ý hợp, nếu như không có, cô độc thân cả đời cũng không sao.

Ở Mỹ bốn năm, không phải là cô chưa từng thử thấp nhận tình yêu mới, chỉ là cuối cùng vẫn thấy không đúng, đoạn tình yêu lúc còn trẻ đó, cô không thể nào quên được, cuối cùng vẫn không thể không chế, cho nên trở lại tìm anh.

Cô có thể dễ dàng tha thứ cho sự lạc lối bốn năm qua của anh, có thể dễ dàng tha thứ cho việc anh không còn yêu cô nữa, nhưng không thể tha thứ cho việc trong lòng anh lại có cô gái lừa gạt đó. Đó là cái gai trong lòng của cô, là sự không hoàn mỹ lớn nhất từ trước đến nay của cô.

Lòng có chút chua xót nhìn chằm chằm sống lưng của Thịnh Nghiệp Sâm, cô đột nhiên dừng bước, cô kéo áo của anh, dùng hết toàn bộ hơi sức mà hỏi: “Thịnh Nghiệp Sâm.” Cô nhàn nhạt gọi tên anh, ánh mắt chằm chằm nhìn anh: “Nói cho em biết, có phải anh yêu Lục Tắc Linh hay không?”

Thịnh Nghiệp Sâm không ngờ Diệp Thanh lại đột nhiên hỏi vấn đề này như vậy, giống như đột ngột bị lột sạch quần áo, không còn đường nào để lùi vậy.

Anh cau mày, cuối cùng khẽ thở dài nói ra ba chữ: “Không có.”

Anh không thương cô, cũng không thể nào yêu cô, chỉ là 4 năm rồi, thói quen của anh cô đều biết hết, nếu nói trong vòng 13 ngày có thay đổi một thói quen, vậy cái thói quen cố chấp suốt 4 năm cũng sẽ mất, anh nghĩ, dài nhất cũng chưa tới bốn năm, dù sao vẫn sẽ có thói quen mới thôi.

Diệp Thanh hài lòng khi nghe được câu trả lời, lại khôi phục nụ cười như trước, “Đi thôi.”

Hai chữ này làm cho anh như trút được gánh nặng.

“Đợi chút.”

Thịnh Nghiệp Sâm quay đầu lại: “Thế nào?”

Diệp Thanh mỉm môi cười cười: “Không có gì, giày da của anh bị tuột dây rồi.”

Thịnh Nghiệp Sâm nghe vậy liền cúi đầu, dây giày quả nhiên bị tuột, anh ngồi chồm hổm xuống buộc lại, nhìn nút thắt không hề đẹp mắt trên đôi giày, trong đầu không khỏi nhớ lại những chuyện trước đây.

Khi đó anh vừa bị mù, mới tập làm quen với cuộc sống trong bóng tối, tính khí vẫn rất không được chút nào, quan hệ với Lục Tắc Linh cũng trở nên đóng băng.

Có thể cực khổ chăm sóc anh như vậy, làm cô vô cùng gầy, thân thể cũng không phát triển thêm được, cảm hơn một tháng vẫn không khỏi, uống thuốc mỗi ngày mà vẫn còn ho khan rất dữ dội.

Đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất trong mấy năm đó anh dẫn cô đến bệnh viện, cô sống chết không chịu đi, nếu không phải anh kéo cô đi, sợ là cô có chuyển thành viêm phổi cũng không chịu đi bệnh viện. Có lẽ vì sự cố của anh nên trong lòng cô có một cái bóng đen đối với bệnh viện, kể từ khi rời bệnh viện, cô liền không muốn trở lại nữa.

Khi đó cô đang nằm trên giường bệnh, y tá đi đến nói chuyện với anh, tức giận đưa thuốc cho anh, lạnh lùng nói: “Ăn uống theo chỉ định, vào nước biển ba bốn ngày sẽ không sao, đây là toa bác sĩ đã ghi cứ uống theo là được.” Nói xong không nhìn được oán trách đôi câu: “Thật không anh làm chồng người ta như thế nào, mà lại để cô ấy bị viêm phổi mới chịu đưa đến bệnh viện, không biết phải đưa đến bệnh viện ngay hả?”

Thịnh Nghiệp Sâm cũng không biết lúc ấy đang muốn cái gì, theo bản năng phủ nhận: “Tôi không phải chồng cô ấy.”

Lời vừa dứt, y tá kia đột nhiên thở phì phò lấy thức ăn lại, một lát sau anh lại nghe thấy y tá kia nói: “Cái này là do tôi mức, nhớ ăn đó, về sau nếu có bị cảm mà uống thuốc không khỏi thì phải tới bệnh viện ngay, chớ có kéo dài!”

“Cám ơn cô.” Giọng nói khiêm tốn của Lục Tắc Linh vang lên, anh mới biết là cô đã tỉnh lại.

Không nói gì với cô cả, tài xế đã tới, đón anh về nhà. Thịnh Nghiệp Sâm cũng không quay đầu lại, đi theo tài xế.

“Chờ một chút.” Giọng nói mềm mại của Lục Tắc Linh có chút khàn khàn, Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy nghe không được rõ ràng.

Anh theo bản năng ngừng bước, qua mấy giây, anh cảm thấy hơi thở của Lục Tắc Linh rất gần.

Cô nói: “Dây giày bị tuột rồi.” Sau đó rất tự nhiên ngồi chồm hổm xuống buộc lại cho anh. Dáng vẻ giống y như đang chăm sóc ột đứa trẻ vậy.

Ngày đó về nhà, cô vẫn ở sau lưng anh, khoảng cách không gần không xa, cô cố kiềm nén nhưng thỉnh thoảng vẫn ho khan vài tiếng, một tiếng rồi hai tiếng, giống như đang đâm thẳng vào trong lòng anh vậy.

Những năm sau đó, anh không còn mang giày buộc dây nữa, chỉ là anh vẫn không có phát hiện.

Suy nghĩ một chút về mấy năm này, anh đã từng muốn cô khá hơn một chút, những lời ác độc luôn nói ra trước khi anh kịp ý thức được, bọn họ không thích hợp với nhau, cho nên kết thúc có lẽ là việc tốt nhất.

Cách xa nhau, không cho đối phương tìm thấy nhau, như vậy, dù có hận như thế nào cũng sẽ mất hết, cũng giống như tình yêu vậy, cũng không thể nào chịu được sự thử thách.

28. Chương 27

Có lẽ Hạ Diên Kính có rất nhiều lời muốn mắng cô, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ ôm cô khóc rống lên, Hạ Diên Kính vốn là như vậy, quan tâm đến chuyện của cô còn hơn là quan tâm đến chuyện của mình. Kiếp này, bạn bè của Lục Tắc Linh không nhiều lắm, nhưng ai cũng đều lấy hạnh phúc của cô làm nhiệm vụ của mình, chỉ tiếc là cô không có tiền đồ, không biết hạnh phúc là gì.

Về sau, hè năm nào Hạ Diên Kính cũng đều chạy tới thành phố này, mỗi lần tới tất điều để lại cho cô ít tiền, cô từ chối không nhận, Hạ Diên Kính liền nổi giận. Cô biết Hạ Diên Kính là thật tâm suy nghĩ cho cô, chỉ là cô thật sự chưa có tính toán lâu dài gì, cô không muốn quay trở về cái thành phố đã từng làm cho cô tuyệt vọng kia, chớ đừng nói đến việc mua nhà. Cô giống như bèo dạt, không biết trôi về đâu, ở một mình trong căn phòng không thể gọi là nhà, nếu đều không phải là nhà, mua hay muốn có gì khác nhau đâu? Ngay cả cô cũng không thể tự tin, làm sao có thể mua được căn nhà này chứ.

Sau khi Hạ Diên Kính đi, Lâm Hiểu Phong lại tới, so với Hạ Diên Kính thì cô ấy dễ đối phó hơn nhiều, vui vẻ kéo cô đi ăn cơm, xong chuyện lại dặn đi dặn lại chủ nhật cô ấy sẽ giới thiệu đối tượng cho cô.

Cô thật không ngờ Lâm Hiểu Phong lại không phải nói đùa thật.

Lục Tắc Linh vốn là không muốn đi, nhưng Lâm Hiểu Phong rất cố chấp, mỗi ngày gọi một cú điện thoại đến nhắc nhở cô, cô bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi đến nơi hẹn.

Chủ nhật đường dành riêng cho người đi bộ người đến người đi, thời tiết lại nóng, nên mới đi một chút đã đầm đìa mồ hôi, trước khi ra khỏi cửa Lục Tắc Linh vốn cũng muốn ăn mặc đẹp mắt một chút thậm chí còn nghĩ đến việc trang điểm nữa, nhưng sau khi suy nghĩ lại, cô căn bản không muốn vướng vào chuyện tình cảm này, nên mặc cái gì thì có quan trọng lắm đâu? Nhìn dáng vẻ mảnh khảnh của cô, cũng coi như có chút gặt hái rồi.

Cô và Lâm Hiểu Phong đến sớm, Lâm Hiểu Phong thấy cô chỉ mặc một cái áo T-shirt trắng cùng với đôi guốc bầy phân của mình, lập tức cười híp mắt, mặt hả hê nói: “Mình biết ngay cậu sẽ như vậy mà, nhưng mà như vậy cũng tốt, Bạch Tùng thích nhất chính là mấy cô gái như thế này.” Nói xong, cô ấy liền bắt đầu lăm nhăm giới thiệu cái người có tên là Bạch Tùng này: “Người của nhà họ Bạch cậu có thể không biết, nhưng thị trưởng Cao cậu có biết không? Bạch Tùng chính là con trai của bà ấy, hai mươi tám tuổi, người lại có chí cầu tiến, học MBA ở đại học Columbia, bây giờ đang mở công ty riêng, rất tài giỏi, mặc dù đã từng kết hôn nhưng vẫn chưa có con, tuyệt đối là kim cương Vương Lão Ngũ.”

Lục Tắc Linh càng nghe càng cảm thấy xa cách, cuối cùng không nhịn được cắt lời Lâm Hiểu Phong: “Người tốt như vậy, sao có thể chịu mình được?”

Lâm Hiểu Phong liếc cô một cái: “Người khác thì mình không dám nói, nhưng Bạch Tùng tuyệt đối là người có đạo lý, đối với tình cảm cũng rất nghiêm túc.”

“Mình chỉ cảm thấy khoảng cách của bọn mình quá xa, có cảm giác mình không thể với tới được.”

“Mới là lạ! Bạch Tùng cao 180cm, cậu cũng cao khoảng 166cm, sao lại không trèo lên được chứ! Mình nhìn rất hợp mà!”

Lục Tắc Linh bắt đầu dĩ cười, Lâm Hiểu Phong vẫn giống y như xưa, cô ấy là cô gái không gan không phổi, chuyện gì cũng có thể biến thành đơn giản được. Lục Tắc Linh nghĩ chuyện này nhất định sẽ không thành, nên liền đi theo cô ấy, chỉ cần xem đây là bữa cơm bình thường là được rồi.

Lâm Hiểu Phong liếc nhìn đồng hồ, oán trách: “Bạch Tùng đáng chết, lại dám đến trễ.” Cô ấy vừa nói xong, thì Lục Tắc Linh thấy một tay đang kéo cái ghế ở phía đối diện ra.

Lâm Hiểu Phong nở nụ cười, vui đến mức mắt híp vào nhau. Cô cũng đứng lên, “Tắc Linh, mình giới thiệu với cậu, đây là Bạch –” cô vừa ngược mắt lên, thấy rõ người tới, lời vừa đang định nói ra liền nuốt vào trong bụng, thái độ cũng hoàn toàn thay đổi, trợn trừng mắt, dùng giọng điệu chất vấn hỏi: “Bạch Dương, sao anh lại tới đây? Bạch Tùng đâu?”

Bạch Dương để áo khoác trên cánh tay gầy gò, mặc một cái áo sơ mi dài, đi trên đường dành cho người đi bộ, nhưng cứ bị một đám người vây lấy, ra khỏi xe, đi vào trong điều rất là sang trọng, 1 năm 4 mùa ăn mặc cũng không khác nhau lắm, cũng không hề để ý đến nhiệt độ bên ngoài chút nào. Lục Tắc Linh nhìn cách ăn mặc của anh ta, giống như vừa từ cuộc họp chạy tới, bất giác mím môi cười cười, nghĩ thầm, thật là có duyên với tên đàn ông này mà.

“Bạch Tùng đi nơi khác rồi.” Bạch Dương thả người xuống ghế, lông mày nhẹ nhàng động, trên mặt còn treo ý bất cần đời: “Lâm đại thẩm, lần sau mà có giới thiệu đối tượng thì giới thiệu cho tôi nè, cái khúc gỗ kia làm sao có thể biết thương hương tiếc ngọc được chứ?”

Lâm Hiểu Phong xem thường nhìn anh ta một cái, tức giận phỉ nhổ anh ta, không thể che giấu được sự ghét bỏ nói: “Dù có không thương hương tiếc ngọc nhưng vẫn hơn kẻ mạnh tay bẻ hoa như cậu.” Cô ấy hết sức thất vọng liếc mắt nhìn Lục Tắc Linh, trấn an cô: “Chuyện ngày hôm nay coi như xong, cậu cứ coi như bữa trưa bình thường đi, mình sẽ tìm người tốt hơn cho cậu.”

Lục Tắc Linh cúi đầu mím môi cười cười, cô vốn cũng không thật lòng muốn tới đây mà. Người đó không đến cũng đúng, cả hai đều không có ý muốn gặp nhau, cứ xoay vòng vòng vậy cũng có chút lúng túng.

Bạch Dương cúi đầu cười cười, đoán cô ấy cũng không thích chuyện này, nên ba người ăn cơm với nhau rất vui vẻ.

Lúc chia tay, Lâm Hiểu Phong ác ý ngoan ngoan cảnh cáo Bạch Dương: “Tôi cảnh cáo anh, đừng có ý gì với Tắc Linh đó.”

Bạch Dương câu môi, nghiêm túc hỏi: “‘Tắc’ là nước không sâu, ‘Tắc Linh’ là chỉ tâm hồn sao?”

Lục Tắc Linh sững sốt một chút, theo bản năng gật đầu một cái.

“Tên này thật sự rất dễ nghe.”

“Cám ơn.” Thật ra thì không cần Lâm Hiểu Phong giới thiệu, Lục Tắc Linh ước chừng cũng có thể đoán được miệng lưỡi trơn tru của người đàn ông này, nói như vậy thì chắc anh ta cũng ăn chơi trác táng giống y như trong lời đồn chứ gì. Đối với người như vậy Lục Tắc Linh luôn cảm thấy bất mãn, chỉ là cái người gọi là Bạch Dương này thật có chút đặc biệt, mặc dù không phải muốn thân thiết, nhưng cũng không làm người ta chán ghét.

Lâm Hiểu Phong và Lục Tắc Linh không thể ngờ rằng từ lúc Bạch Dương vào phòng ăn đến giờ, phát hiện đối tượng của Bạch Tùng là Lục Tắc Linh, hoa tâm của anh liền bị chạm trúng, đối với anh mà nói, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo, anh không thể không có quần áo để mặc, cho nên bất cứ lúc nào cũng đi sưu tầm được, phụ nữ ở trong mắt anh cũng không khác nhau là mấy, vừa bắt đầu thì có chút đặc sắc, ở chung một chỗ thì liền bắt đầu thay đổi, làm cho anh cảm thấy rất chán. Nhưng anh cũng không ngại phiền toái, đi thấy việc cầu xin cũng có chút đặc biệt.

Lâm Hiểu Phong đưa Lục Tắc Linh về nhà, chưa đợi cô lên tới lầu, Bạch Dương liền đi theo cản cô lại.

Lục Tắc Linh không ngờ anh ta sẽ đi theo mình, lấy làm kinh hãi, “Anh?”

Bạch Dương nhún vai một cái, chẳng hề để ý nói: “Tôi tới lấy áo của mình.”

Lúc này Lục Tắc Linh mới nhớ tới cái áo đem giặt lần trước vẫn chưa đem trả cho anh ta liền chạy nhanh vào nhà lấy, cô xin lỗi trả lại cho anh ta, liên tục không ngừng giải thích: “Thật ngại quá, không biết liên lạc với anh như thế nào nên tôi cũng quên mất, áo của anh tôi đã giặt rồi, nhưng mà bị mất hết một cái nút, áo của anh là được đặt may, nên tôi không tìm được cái khác để thế vào.”

Bạch Dương không có chút hứng thú với cái áo, anh nắm lấy tay Lục Tắc Linh, khiến cho cô phải nhìn mình: “Lục tiểu thư, lần đầu tiên chúng ta gặp là trời uốn thử lòng, lần thứ hai gặp lại, đây tuyệt đối là duyên phận đó.”

Lục Tắc Linh bất đắc dĩ nhíu nhíu mày: “Ông trời mới không rảnh để ý tới anh.”

Bạch Dương cười: “Cô là ông trời sao?”

“Tôi không phải.”

“Vậy thì đúng rồi, ông trời không rảnh, cô rảnh là được rồi.”

Lục Tắc Linh dở khóc dở cười.

Tuy nói là Hạ Diên Kính cũng không phải là người chánh trực gì, nhưng kể từ khi tốt nghiệp cho đến nay vẫn chưa làm gì trái với quy định của nhà trường, nếu không phải muốn giúp Lục Tắc Linh mua nhà, cô ấy cũng sẽ không bí quá hóa liều ra đi làm việc này. Cô ấy tước sau như một không thích xã giao với phụ huynh học sinh, nếu không vì thu thập cao hơn, cô cũng sẽ không lãng phí ngày Chủ nhật của mình để đi ăn cơm với học sinh.

Trường tiểu học quý tộc, phụ huynh học sinh ở đây không giàu thì cũng quý, tùy tiện ăn một bữa cơm cũng phải tới nơi không thích hợp này.

Người mời cô ăn cơm là cậu của một học sinh, từng tới đón đưa bé mấy lần, tới tới lui lui cũng coi như quen biết với Hạ Diên Kính, người này xuất thân vô cùng tốt, nhưng ánh mắt lại không được tốt ấy, đối với cô cũng có chút chú ý. Sau khi chia tay với bạn trai thời đại học, cô cũng chưa từng nghĩ đến việc này, người đời luôn nói phụ nữ luôn thích thực tế, thật ra thì đàn ông cũng như vậy thôi?

Chỉ là lẫn lộn trong xã hội hai năm nay, chịu không ít trắc trở, bản mình cầu xin phú quý, kết hôn với người có quyền có thế, triển vọng trong ngành giáo viên của cô cũng cao hơn.

Người ta không muốn phải phấn đấu thêm nhiều năm nữa, Hạ Diên Kính cũng không tiện ngăn cản người ta, không thể làm gì khác hơn là thành khẩn chúc phúc anh ta, ngay cả cha cô cũng vì chuyện này mà phấn đấu suốt mấy năm nay. Tốt nhất là người khác cũng sẽ thay anh ta cày cấy tốt, anh ta có thể ngồi mát ăn bát vàng.

Hạ Diên Kính đối với người này yên hận rất rõ ràng, cho dù là đã từng yêu nhau, nếu như đã chạm vào bãi mìn của cô, cô liền trở mặt.

Duy chỉ có hướng về Lục Tắc Linh, cô không thể nào hạ quyết tâm được, cô không đành lòng nhìn cô ấy sống cực khổ như vậy, luôn không nhận được mà yêu thương cô ấy, nhất là khi cô biết được cô ấy đang lưu lạc trong thành phố, cô rất muốn đón cô ấy về nhà mình ngay.

Ăn cơm cực kỳ buồn bực, muốn ra ngoài hóng mát một chút, nhưng không ngờ lại gặp được người quen.

Thịnh Nghiệp Sâm cứ y như là con rể dẫn cha mẹ Diệp Thanh đi ăn cơm vậy, thái độ cung kính này thật làm cho Hạ Diên Kính cảm thấy ghê tởm. Mắt của anh ta đã khỏe lại, cũng đã tìm về với tình yêu đầu tiên rồi. Mà cái đứa ngốc Lục Tắc Linh, lại phải đi xa xứ, muốn một cái phòng mà lúc nào phòng tắm trên lầu cũng rỉ nước xuống, ăn mặc mộc mạc không hợp với lứa tuổi của cô chút nào, một cô gái không có nhà để về, dùng tài nghệ chơi đàn hơn hai mươi năm của mình đến nhà hàng làm phục vụ.

Đã từng là một trong những tài nữ nổi danh, mặc kệ là bên Trung văn hay là bên âm nhạc, Lục Tắc Linh cũng đều rất có tiếng. Nhưng cô không ngần ngại chặt mất đôi cánh của mình chỉ vì Thịnh Nghiệp Sâm. Hạ Diên Kính thật không hiểu nổi, tình yêu của Lục Tắc Linh lớn như thế nào mà cô có thể chống đỡ được đến ngày hôm nay.

Cô không đành lòng nhìn Lục Tắc Linh thành ra như vậy, độc ác tột cùng cô ấy một cái như vậy, vậy mà cô ấy còn ngu ngốc đi an ủi Hạ Diên Kính cô: Mình không sao, mình sống tốt vô cùng.

Lục Tắc Linh biết chuyện Thịnh Nghiệp Sâm không nhìn thấy, còn bị tàn nhẫn chà đạp như vậy. Hạ Diên Kính càng nghĩ càng tức giận, nhất là khi nhìn thấy Diệp Thanh đi ra, hai người còn trò chuyện gần gũi như vậy, hình ảnh trai tài gái sắc như vậy, làm mắt của Hạ Diên Kính đau nhói.

Lục Tắc Linh từ bỏ tất cả, ở trong mắt Hạ Diên Kính, chỉ có ba chữ – không đáng giá.

Cô có chút phiền muộn bỏ đi ra ngoài, chuẩn bị trở lại phòng ăn của mình. Nhưng không ngờ lại bị Thịnh Nghiệp Sâm ngăn lại. Cũng không biết anh ta từ đâu xuất hiện, chờ Hạ Diên Kính phản ứng kịp, anh ta đã ngang nhiên đứng trước mặt cô rồi.

Nét mặt của Thịnh Nghiệp Sâm có chút nặng nề, hình như là khó có thể mở miệng, lại hình là lấy hết dũng khí, anh ta nói: “Đã lâu không gặp Hạ Diên Kính.”

Hạ Diên Kính khinh miệt nhìn anh ta một cái, tức giận nói: “Tôi thật sự không muốn gặp lại anh.”

Thịnh Nghiệp Sâm không hề tức giận, chỉ là trầm mặc nhìn cô, một hồi lâu sau mới thử hỏi cô: “Cô và.... Lục Tắc Linh....Còn liên lạc không?”

Nghe tới thấy tên của Lục Tắc Linh được phát ra từ trong miệng Thịnh Nghiệp Sâm thì Hạ Diên Kính chỉ cảm thấy giận vô cùng, trước mắt tràn đầy hình ảnh anh ta và Diệp Thanh vợ chồng hòa hợp, ghê tởm, thật ghê tởm. Cô nhất thời mất kiên nhẫn, kích động mà nói với Thịnh Nghiệp Sâm: “Anh hỏi cô ấy làm gì? Tại sao không chịu buông tha cô ấy, còn phải trả thù sao? Cô ấy cũng đã vì sai lầm của mình mà phải trả cái giá rất lớn rồi! Cô ấy sai, quá sai rồi! Việc sai lầm của cô ấy chính là yêu anh! Nhìn cô ấy yêu anh mà đến độ sắp điên lên rồi tôi không thể chịu được! Hãy buông tha cho cô ấy đi!”

Hạ Diên Kính nắm chặt tay thành nắm: “Bây giờ cô ấy đang làm phụ vụ ở một nhà hàng thuộc thành phố X, anh đã hài lòng chưa?”

29. Chương 28

Về sau, từ miệng người khác Lục Tắc Linh nghe được một số thủ đoạn của Bạch Dương, là một người vô lại, không có kiên nhẫn, mềm không được cứng không xong, người yêu muốn tiền thì đưa tiền, không ham tiền thì chơi rất chu đáo, nâng người ta lên trên trời trong một khoảng thời gian, sau khi chia tay cũng có

thể gặp lại, mặc dù mọi người đều nói Bạch Dương là một hoa hoa công tử, nhưng những phụ nữ chen nhau giành lấy anh ta thì anh ta lại đuổi lấy đuổi để.

Lục Tắc Linh không ngờ có một ngày Bạch Dương sẽ đem những thủ đoạn này dùng lên trên người cô, tính của cô rất lạnh lùng, ngoại trừ rất quyết liệt với Thịnh Nghiệp Sâm, nhưng lại nhẫn tâm từ chối Bạch Dương hết lần này đến lần khác, cô cũng hết cách rồi, thỉnh thoảng bị anh ta giày vò quá mức thì sẽ đi ăn một hai bữa với anh ta.

Thật ra thì cô không muốn có kết quả gì với anh ta, hai người có rất nhiều chỗ không giống nhau, điều này cũng làm cho Lâm Hiểu Phong lo lắng, nhiều lần đánh đến nhà cô, cô như một đứa bé mười mấy đang ở độ tuổi nổi loạn, lấy tình để cảm động lấy lý lẽ để nói rõ, hi vọng cô quay đầu lại là bờ, đừng vì loại người như Bạch Dương mà sa đọa.

Lục Tắc Linh dở khóc dở cười: “Bạch Dương và Bạch Tùng là anh em ruột, đều là người của nhà họ Bạch, khác nhau ở chỗ nào, không phải cậu nói người nhà họ Bạch rất tốt sao?”

Lâm Hiểu Phong liền nói: “Nhất mẩu đồng bào cũng có Cơ Nhân Đột Biến (*), cái tên Bạch Dương chính là bị đột biến gen đó! Cậu ngàn vạn lần đừng ở chung một chỗ với anh ta, các khoản nợ tình trên người anh ta chất thành đồng rồi! Cậu và anh ta mà ở cùng một chỗ, những cô gái đó chắc chắn sẽ cầm dao đến giết cậu cho xem.”

(*) cùng một mẹ thì cũng mang gen khác nhau.

Lục Tắc Linh buồn cười, trấn an cô ấy: “Được rồi, mình biết rồi, mình và anh ta thật sự không có gì đâu.”

Cô càng nói như vậy, thì Lâm Hiểu Phong lại càng không yên lòng, sau khi về nhà liền kéo đến đánh Bạch Dương, không ngừng mắng Bạch Dương, buộc Bạch Dương ở trước mặt cô ấy lấy điện thoại ra xóa sạch số của tất cả người phụ nữ khác.

Lục Tắc Linh không ngờ Lâm Hiểu Phong lại khoa trương đến như vậy, lúc Bạch Dương gọi điện thoại đến oán trách, cô cũng cảm thấy hơi có lỗi.

“Lục Tắc Linh, Lâm Hiểu Phong ra tay quá độc ác chặt đứt hết đường lui của tôi, cô mà không đồng ý nữa thì tôi, tôi chắc chắn sẽ bị độc thân cả đời! Có nhẫn tâm sao?”

Lục Tắc Linh không nhịn được cười: “Tôi có cái gì mà không đành lòng chứ?”

Bạch Dương ăn vạ: “Tôi mặc kệ, hôm nay cô mà không ra, thì sẽ không xong với tôi đâu.”

Biết không cản được anh ta, nên Lục Tắc Linh thay quần áo đi ra ngoài cùng anh ta.

Mỗi lần Bạch Dương đưa cô đi thì không phải là đi đánh bài thì cũng là đi tham gia các hoạt động tập thể, xong chuyện liền giả bộ làm chính nhân quân tử đưa cô lạnh lạnh trở về, cái người này, không hề làm cho người ta chán ghét chút nào.

Rất hiếm khi anh ta người đầy mùi rượu mà đến đón cô như thế này. Tửu lượng anh ta cũng rất tốt, gần như uống bao nhiêu cũng sẽ không thấy say, trên người anh ta có mùi rượu rất nồng, còn xen lẫn mùi hương nước hoa nữa. Ánh mắt của anh ta có chút đỏ lên, mặt cũng thế. Vừa nhìn thấy cô đi xuống thì bắt đầu cười, đôi môi mỏng nhàn nhạt nhếch lên, cặp mắt hoa đào cố ý trêu chọc khẽ híp như đang si tình, liếc xéo cô, càng lộ vẻ sáng ngời: “Hôm nay đồng ý sáng khoái như vậy sao, chẳng lẽ là đã bị tôi làm cho cảm động rồi?”

“Đúng.” Lục Tắc Linh cũng bắt đầu cười giòn: “Cảm động đến nỗi hận không thể lấy thân báo đáp, chỉ hận kiếp này không thể gả cho anh mà thôi!”

Bạch Dương cũng không biết làm sao, nghe thấy những lời này thì đột nhiên sững sốt một chút, ngay sau đó nở nụ cười, nhìn thẳng về phía ánh mắt của cô cũng không còn mê ly như vậy nữa, anh ta bình tĩnh nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh, nói gần từng chữ: “Nghiêm túc sao? Lời này là nghiêm túc, ngày mai sẽ đi lấy giấy chứng nhận, cô dám không?”

Lục Tắc Linh không thể hiểu được vẻ mặt của anh ta, có chút bối rối, vội vàng đẩy anh ta ra: “Bớt làm trò đi, điên à!”

“Chỉ biết gạt tôi.” Bạch Dương mấp máy môi, rõ ràng là đang cười, nhưng Lục Tắc Linh lại cảm thấy trong ánh mắt của anh ta hiện lên đau thương trong chốc lát, Lục Tắc Linh mở trừng hai mắt, Bạch Dương lại khôi phục bình thường như trước, Lục Tắc Linh hoài nghi có phải vừa rồi cô nhìn nhầm hay không.

Chương 28.2

Hành trình của cô và Bạch Dương cũng không có gì đặc biệt, lại là đi đánh bài. Cô ngồi ở một bên nhưng không hề tán gẫu, mỗi lần Bạch Dương muốn hỏi thì gọi cô sờ bài, kỳ thật anh ta sào

bài rất khéo léo, căn bản là mặc kệ cô, thế nhưng anh ta lại cứ rần nói cô là Nữ Thần May Mắn của anh ta, chọc ột bàn người cười đến nở hoa.

Bài đánh xong, Bạch Dương cũng không bớt mùi rượu cho lắm, bọn họ hẹn nhau đánh bài từ sớm, vì vậy trước khi đi uống rượu thì Bạch Dương đã đem xe tới đây để rồi, lúc bọn họ đi ra, thì có người đã lái xe tới.

Lục Tắc Linh có chút bận tâm nói: “Anh tỉnh rượu chưa hả?”

Bạch Dương nghiêng đầu miễn cưỡng nhìn cô: “Tôi biết cô không muốn chết chung với tôi, cho nên đừng sợ, tôi tuyệt đối sẽ mang cô về nhà an toàn.”

Lục Tắc Linh bị một câu của anh ta làm cho nghẹn họng, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào, nên quyết định giữ yên lặng. Cô dựa vào phía sau, đang chuẩn bị nhắm hai mắt nghỉ ngơi một hồi, lại thấy trên xe của anh ta có để một cái hộp rất quen.

Cô gần như làm theo bản năng đưa tay lấy cái hộp đó lại, mặc kệ là màu sắc gì, chất liệu gì, thậm chí là xúc cảm gì, cũng làm cho Lục Tắc Linh khó có thể không chế kích động.

Mở cái hộp ra, một cái vòng Phi thúy quen thuộc đập vào trong mắt. Lục Tắc Linh gần như kinh động đến quên cả thở.

Cô không nhìn lầm chứ, cái vòng tay này chính là cái mà cô đã bán đi. Là cái mà bà nội tặng cho cô. Vừa nghĩ tới người hiền lành đó, đáy mắt Lục Tắc Linh liền không nhịn được mà ươn ướt.

Lúc cô bắt đầu dĩ, bán chiếc vòng tay này đi, cô đã rất muốn mua trở lại. Tìm được công việc, cô không hề nháy mắt mà ký vào bản hợp đồng làm việc ở khách sạn, chỉ vì để có tiền đi chuộc chiếc vòng tay này lại.

Khi cô trở lại cửa hàng đó, lại bị cái người vô lương tâm đó bán đi, vòng tay đã bị người khác mua lại. Ngay lúc đó cô cảm thấy cực hận, không nhịn được liền tạt một ly trà vào mặt ông ta. Ông chủ kia cũng không ngờ một cô gái nhu nhược như vậy mà khi giận dữ lại đáng sợ đến thế, vội vàng kêu người đến lôi Lục Tắc Linh đi.

Cuối cùng cô vẫn không thể chuộc lại chiếc vòng tay này. Cô không biết bây giờ cảm xúc của cô như thế nào nữa, Lục Tắc Linh chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, có lẽ là do ông trời đã định trước, ông trời đem cách liên lạc cuối cùng của cô và Thịnh Nghiệp Sâm cắt đứt.

Cô không về tìm Thịnh Nghiệp Sâm, thậm chí còn không giữ nổi chiếc vòng tay này.

Cô không ngờ mình lại có thể thấy chiếc vòng này một lần nữa, trong lòng ề ảm, cô biết cô không nên yêu cầu như vậy, nhưng cô vẫn mở miệng nói: “Bạch Dương, cái vòng tay này, anh có bán không?”

Bạch Dương đang lái xe, cửa sổ xe mở ra, bên ngoài có chút huyền ảo, cũng không nghe thấy Lục Tắc Linh nói gì, cho là cô đang hỏi cái gì đấy, thuận miệng trả lời: “Mấy ngày trước tôi đi với ông đến tiệm đồ cổ mua được, nghe ông chủ nói là đồ Văn Thanh gì đó, màu sắc rất nhuận, mẹ tôi luôn miệng khen đẹp, nên tôi mua tặng bà ấy.”

Lục Tắc Linh cắn môi một cái, nghiêm túc hỏi lại anh ta một lần nữa: “Cái vòng tay này, anh có thể bán cho tôi không?”

Lúc này rốt cuộc Bạch Dương cũng nghe rõ lời của cô..., sững sốt một chút, khó có thể tin nói: “Cô mua? Cô có biết món đồ chơi này tốn mấy vạn không hả? Cô còn mua sao?”

Lục Tắc Linh không ngờ thì ra cái vòng tay này lại bán mắc đến như vậy. Trong lòng càng thêm oán hận đối với cái tên chủ vô lương kia. Cô nhắm mắt nói: “Tôi có thể trả từng chút không? Anh bán cái vòng này cho tôi đi.”

Bạch Dương thổi phù cười một tiếng, “Ngu ngốc, thích thì lấy đi, dù sao mẹ tôi cũng không để ý đến.”

Lục Tắc Linh không ngờ có thể tìm lại được cái vòng tay đã mất này, trong lòng ê ẩm, cầm chặt nó, vai run run.

Thấy cô thích nó đến như vậy, Bạch Dương sáng tỏ mà nói: “Sớm biết cô thích cái này, tôi đã đưa cô mấy chục cái, tôi còn tưởng rằng cô không hề ham muốn, không giống chúng phàm phu tục tử khác chứ!”

Tuy nói không có ý khinh bỉ, nhưng Lục Tắc Linh biết anh ta đã xem cô giống như những người phụ nữ ham mê vàng bạc khác, cô không ngại mình ở trong lòng anh ta trở thành cái dạng gì, cô chỉ cảm kích, cảm kích Bạch Dương đã trả lại thứ quý báu này cho cô.

Cô cảm kích nói: “Tiền tôi nhất định sẽ trả cho anh, cảm ơn anh Bạch Dương, thật sự cảm ơn anh.”

Lúc chia tay với anh ta, Lục Tắc Linh vẫn ôm chặt cái vòng tay đi vào trong nhà, càng chạy càng nhanh, lao vào trong bóng tối. Khu nhà cũ nát, đèn sớm đã bị hư, cũng không có ai tới tu sửa. Cô xác định mình đã tiến vào nơi tối tăm nhất, mới ngừng lại, tựa người vào tường.

Cô ôm cái vòng tay trong ngực giống như ôm một đốm lửa nhỏ, đốt đến mức có thể cô tê buốt. Rõ ràng không dám quên đi. Rõ ràng nói cho anh hạnh phúc, tại sao còn khó chịu đến như vậy?

Cô đã trải qua biết bao nhiêu khó khăn, biết mình không muốn phải thấy anh khổ sở, nhưng cô lại không có cách nào khống chế chính mình, cho nên mỗi thời mỗi khắc lại trôi qua khó đến như vậy.

Cái gì là lý trí? Cái gì là quên? Cái gì là làm lại từ đầu? Lục Tắc Linh không thể hiểu được, từ đầu cô đã thành kẻ hoang tưởng, cô học cách không yêu Thịnh Nghiệp Sâm nữa, học cách không được tha thứ ừnh, học cách không yêu bất kỳ một ai khác nữa. Bây giờ cô cũng miễn cưỡng dùng cảm hơn rất nhiều, trừ kiên cường ra, cô có thể làm gì khác được chứ? Không phải cô đã trở thành kẻ trắng tay rồi hay sao?

Cô cố gắng hít thở bình thường, cô thu lại cảm xúc, từng bước từng bước đi vào trong nhà, lúc bước xuống bậc thang, cô cúi đầu tìm chìa khóa ở trong túi, hơi ngẩng đầu, phát hiện trong bóng tối có chút ồn ào.

Không biết sợ, cũng không biết cái gì là nguy hiểm, Lục Tắc Linh chỉ một mình đứng tại chỗ.

Trong góc tối, có tiếng cái bật lửa ma sát, một ánh lửa dấy lên.

Ngay lúc đó, Lục Tắc Linh cảm thấy ngọn lửa đó y như ngọn lửa của cô bé bán diêm trong cái đêm cuối cùng vậy.

Thực là hư ảo, trong ánh sáng cô nhìn thấy gương mặt của Thịnh Nghiệp Sâm.

Cô có chút hoảng hốt, anh rất keo kiệt, ngay cả nằm mơ cũng không cho cô nhìn thấy, tại sao lại xuất hiện trong ngọn lửa đó? Nước mắt nhanh chóng tuôn ra, tất cả cảnh vật đều bể nát, ngọn lửa trong đêm tối, mắt của anh, mũi của anh, thậm chí ngay cả cái nhú cũng làm cho cô cảm thấy thân thuộc đến vậy, quá không rõ ràng rồi, tất cả trước mắt, từng điểm từng điểm, ở trong tầm mắt từ từ mờ hồ rồi biến thành bóng đêm đen tối.

Ánh lửa tắt đi.

Lục Tắc Linh cầm chìa khóa mà tay đang run rẩy.

Trong bóng tối có một người thật lâu sau liền nói: “Mở cửa đi.”

Lục Tắc Linh không biết làm sao lại cho anh ta vào nhà, có lẽ tốt hơn là cô nên nhốt anh ở ngoài, nhưng cô vĩnh viễn không thể nào học được cách cự tuyệt Thịnh Nghiệp Sâm.

Anh mặc một cái áo sơ mi màu trắng, rõ ràng khoe mắt đuôi mày đều có dấu vết thành thực, nhưng cô vẫn cố chấp cảm thấy anh rất giống như trong ký ức của mình.

Cậu nam sinh không một chút đề phòng, mỉm cười sáng lạn với cô.

Cô siết chặt hai tay mình lại, móng tay đâm rách lòng bàn tay cũng không thấy đau. Cô đối đãi với anh giống như bạn bè lâu ngày gặp lại, chăm trà cho anh, thậm chí còn hàn huyên cùng với anh.

Cô nghĩ, cô là diễn viên giỏi, cho dù ngực đã đau đến dờn sông lấp biển, nhưng vẫn có thể mỉm cười với anh như trước.

“Mắt của anh khỏe rồi sao? Thật là tốt. Chúc mừng anh.” Cô nói: “Sao anh lại tới đây? Trễ như thế là có chuyện gì không?” Giọng điệu bình thường như vậy, cô đang làm rất tốt, cô không khỏi khen mình một câu ở trong lòng.

Thịnh Nghiệp Sâm vẫn khẽ chau mày lại, có lẽ thời gian trôi qua còn chưa đủ lâu, còn chưa đủ để bọn họ quên đi mọi thứ, không đủ để bọn họ đem tất cả yêu hận biến thành một tiếng cười.

Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm khay trà, Lục Tắc Linh gấp hoa giấy, mỗi một đóa đều có dụng tâm riêng, rất giống trước đây. Hồi lâu, anh mới nói: “Tôi vừa tới, mới xuống máy bay không bao lâu.”

“Ừ.” Lục Tắc Linh không hỏi tại sao anh lại tới đây, cũng không hỏi tại sao anh lại biết địa chỉ của cô. Những vấn đề này cũng không có gì quan trọng.

Thịnh Nghiệp Sâm nắm chặt ly trà của Lục Tắc Linh rót cho anh, nhưng không hề uống.

“Đổi lại phòng khác đi, tôi sẽ tìm cho cô.” Thịnh Nghiệp Sâm nói.

Cô vẫn nhìn Thịnh Nghiệp Sâm, trong lòng cực kỳ khó chịu, cô không muốn Thịnh Nghiệp Sâm nhìn mình bằng ánh mắt đó, đó là thương hại cùng áy náy. Nếu so với oán hận thì càng làm cô có cảm giác bị lăng trì hơn.

Lục Tắc Linh cười đắng nói: “Cám ơn ý tốt của anh, bây giờ em sống rất tốt. Anh thì sao? Kết hôn chưa?”

Thịnh Nghiệp Sâm nhú mày chặt hơn trước, hỏi ngược lại: “Cô thì sao?”

“Về sau em.....” Lục Tắc Linh khó chịu tiếp tục nói, lỗ mũi ề ề ẩm, giọng nói cũng hơi thay đổi: “Sau này em cũng sẽ lập gia đình.” Câu nói tiếp theo rất khó mở miệng để nói, nhưng cô vẫn cố nói ra:

“Thịnh Nghiệp Sâm, anh đừng sợ, không phải em kết hôn là vì anh, mà em đã..... Em đã nghĩ thông suốt rồi, em..... sau này em sẽ không bao giờ quên anh nữa.”

30. Chương 29

Lục Tắc Linh cảm thấy căn phòng này không hề nhỏ chút nào, thậm chí mỗi lần cô gặp ác mộng đến mất ngủ còn cảm thấy nó thật trống trải, nhưng giờ phút này cô lại cảm thấy phòng này rất nhỏ, nhỏ giống như cô và anh đang ở trong một cái nhà tù chật chội vậy, cô cảm thấy mình sắp không thể thở nổi nữa rồi.

Trong lòng giống như có vô số mạng nhện từ bốn phía bắn tới, trói cô lại, hết lớp này đến lớp khác, làm cho cô không cách nào nhúc nhích được, cổ họng cứ ngứa ngứa cô không dám động, chỉ sợ vừa động sẽ nôn ra máu.

Cô vẫn kiên cường nở nụ cười, dần dần thấy hơi choáng, cô không biết mình còn có thể nói gì, cũng không nói được gì, chỉ là lặng lẽ chờ Thịnh Nghiệp Sâm.

Hồi lâu, Thịnh Nghiệp Sâm nhấp một miếng trà, mới chậm rãi nói: “Tôi đến đây công tác, nghe nói cô cũng ở đây, nên đến xem một chút, không có ý gì khác.”

Nói không thất vọng là giả, nhưng suy đi nghĩ lại cũng cảm thấy mấy cái suy nghĩ trong lòng mình đúng là buồn cười. Thịnh Nghiệp Sâm làm sao có thể có ý đến tìm cô? Cho dù là thuận tiện xem một chút cũng đã đủ cho cô thụ sủng nhược kinh rồi, không phải sao?

“Cám ơn anh.” Lục Tắc Linh cúi đầu nói cám ơn, vô hình tách rời khoảng cách của hai người ra.

Hai người cũng không tiếp tục nói chuyện, chỉ trầm mặc giống như có một con ma, giữ lại cổ họng của cả hai lại, qua hồi lâu sau, Thịnh Nghiệp Sâm mới đứng lên: “Tôi đi đây. Khuya lắm rồi.”

Lục Tắc Linh vội vã đứng lên, “Em tiễn anh.” Cô không dám giữ một tư thế quá lâu, cô cảm thấy mình sắp khóc lên đến nơi rồi.

Bước chân của Thịnh Nghiệp Sâm cũng không tính là nhanh, cô đi theo phía sau anh, hai người cũng trầm mặc không nói gì, xuyên qua bóng tối trên cầu thang, Thịnh Nghiệp Sâm đi vào trong con đường đèn vàng mờ mờ, hai bên đường đổ nát, nhiều đèn bị hư, Lục Tắc Linh si ngốc nhìn chăm chăm bóng dáng của Thịnh Nghiệp Sâm, lúc sáng lúc tối, càng lúc càng xa, giống như một bức tranh muôn sắc vậy.

Cho đến khi... Cho đến khi hình bóng anh hoàn toàn biến mất.

Hai người không hề từ biệt, cũng không hề nói hẹn gặp lại.

Gặp lại đã là quá xa xỉ lắm rồi, cô nói không ra, cũng không dám mong đợi gì nhiều.

Đứng là đồ ngu ngốc, cô vẫn đứng ở đầu hành lang nhìn về phía Thịnh Nghiệp Sâm đi, cực kỳ lâu cũng không muốn rời đi, giống như bóng dáng của anh vẫn còn ở đó, lại giống như hơi thở của anh vẫn chưa từng tiêu tán.

Nước mắt rồi cuộc cũng chảy xuống, nhịn lâu như vậy, rồi cuộc cô cũng có thể phóng túng ình khóc một lần. Mềm yếu ngồi trên bậc thang dơ dáy bẩn thỉu, cô ôm thật chặt đầu gối của mình, cô không biết yêu sẽ là như vậy, giống như một loại độc ngấm sâu tận xương tủy, luôn đau, đau đến nỗi lục phủ ngũ tạng đều bị lật tung, sống không bằng chết, nhưng vẫn phải làm việc qua lo.

Cô ở trong lòng hèn mọn nói với người đã đi kia.

Thịnh Nghiệp Sâm, cuộc đời này trừ anh ra, em không muốn gả cho bất kỳ ai khác, biết rõ anh sẽ không yêu em lại càng không lấy em, vậy mà em vẫn cố chấp mong đợi như vậy. Em biết, em như vậy sẽ làm cho anh cảm thấy sợ.

Nhưng em có thể làm thế nào đây? Em chỉ có thể như vậy mà thôi.

Len lén yêu anh, len lén nhớ anh, cuối cùng cũng chỉ biết len lén mà khóc.

Thịnh Nghiệp Sâm luôn biết tính tình Lục Tắc Linh rất dễ chịu. Cô đối với anh kiên nhẫn cùng dịu dàng là có một không hai trên đời này, ngày trước, khi Thịnh Nghiệp Sâm bị mù, móng tay móng chân đều do cô cắt cho anh. Cô chăm sóc anh y như chăm sóc một đứa trẻ, cắt hết móng tay móng chân, chưa bao giờ do dự, anh thì ngược lại không cách nào thích ứng được, anh không có thói quen để cho cô nhìn thấy quá nhiều mặt yếu kém của mình, luôn kháng cự trong im lặng. Cô cũng sẽ không ép buộc anh, chỉ yên lặng ở một bên chờ, giống như không hề có chuyện gì, chờ anh từ từ thích ứng.

Chưa từng lúng túng, cũng chưa từng từng có câu oán hận nào.

Cực kỳ lâu về sau, Thịnh Nghiệp Sâm rất muốn, có lẽ đời này sẽ không có ai đối xử với anh tốt hơn cô nữa.

Anh không biết tại sao mình lại muốn đến tìm cô, ngồi máy bay cả đêm, lần lượt đến từng khách sạn tìm địa chỉ của cô.

Lúc anh tìm được căn hộ cũ nát này, anh không biết tâm trạng lúc đó của mình như thế nào, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn.

Gặp mặt lại cũng không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy mỗi phút mỗi giây cũng rất khó nhịn được, làm thế nào cũng không bỏ đi được.

Khuôn mặt của cô vẫn giống y như trước, nhưng trên đó lại tràn đầy mệt mỏi, cùng với cô gái bồng bồng sinh khí khác xa nhau. Cô ở bên cạnh đợi anh bốn năm, nhưng anh không thèm nhìn cô lấy một cái. Trong cái khoảnh khắc đó, anh thậm chí không nhịn được muốn lấy tay chạm vào mặt của cô.

Giống như đã đợi thật lâu, chỉ vì giờ khắc gặp lại này.

Thật điên cuồng, cho nên anh trốn, trong đầu anh cảm thấy rất lúng túng.

Cho đến khi đi tới chỗ đậu xe anh mới phát hiện mình không cầm chìa khóa xe, anh quay đầu nhìn lại, không biết vì sao, trong lòng anh lại cảm thấy cực kỳ may mắn. Đi thật mau đến hàng lang nhà cô, hai tay anh rút vào túi, lại chạm thấy cái chìa khóa xe, thì ra là bị điện thoại di động đè lên. Anh có chút thất vọng chuẩn bị rời đi, ánh mắt chợt thoáng nhìn, anh nhìn thấy Lục Tắc Linh.

Cô vẫn chưa đi lên. Một người cô đơn ngồi ở đầu hành lang, vùi đầu ở trong cánh tay, vai hơi hơi run run, giống như một con mèo rơi xuống nước, làm cho người khác phải đau lòng. Hai người rõ ràng cách nhau một khoảng, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm lại có thể nghe thấy những âm thanh nức nghẹn của cô, ở trong đêm tối quanh quẩn thật lâu, âm thanh kia giống như một bàn tay vô hình, giữ lấy trái tim của anh.

Anh khiếp đảm, không dám tiến lên, chỉ đứng ở một chỗ thật lâu, cho đến khi Lục Tắc Linh lau sạch nước mắt trên mặt, không còn sức sống đi lên lầu.

Cô đang khóc, anh nhớ là cô chưa bao giờ khóc trước mặt của anh, có mấy lần là do anh vô tình phát hiện, có lẽ là do cô cảm thấy khóc cũng vô ích mà thôi.

Anh không phải là người hay mềm lòng nhưng vào giờ phút này, anh dường như cảm động với sự bi thương của cô, hình như bị xúc động bởi tiếng khóc yếu ớt đó, anh mờ mờ ảo ảo cảm thấy lồng ngực mình đau đau.

Trong lòng giống như có một giọng nói, nhớ tới ba chữ Lục Tắc Linh, toàn thân anh đều tê cứng vì cái tên này, kích động lại kích động.

Anh bị chính mình hù sợ.

Cả đêm không ngủ, Lục Tắc Linh nhìn chằm chằm cặp mắt sưng vù của mình rồi đi làm. Tiểu Tiên vẫn bình thường, hoạt bát, vui vẻ. Cô ấy đến rất sớm, cứ bám lấy cô mãi. Cô lấy đồng phục trong tủ ra, liền nghe được tiếng om sòm của Tiểu Tiên ở bên tai.

“Tắc Linh, cậu có biết không, hồi qua có người đến tìm cậu đó? Là một người đàn ông đó, ôi chao~~!”

Lục Tắc Linh không nói gì, yên lặng thay quần áo.

“Người đàn ông kia thật sự rất đẹp trai! Giống y như minh tinh trên TV vậy, mình hỏi anh ta là ai! Anh ta lại nói là bạn cũ của cậu.

Tay Lục Tắc Linh khựng lại một chút.

Bạn cũ, thì ra là bạn cũ sao? Lục Tắc Linh có chút chua xót, 4 năm qua, đổi lấy một tiếng bạn cũ. Cô nên may mắn sao?

“Sau đó anh ta đi tìm cậu hả?” Tiểu Tiên đi theo Lục Tắc Linh, vẫn thao thao bất tuyệt: “Mình cảm nhận được ánh mắt đó có gì không đúng, có phải là người theo đuổi cậu hồi trước không hả?”

Lục Tắc Linh cau mày, cuối cùng dừng lại: “Tiểu Tiên, đi làm.”

Tiểu Tiên bĩu môi, bộ dạng như một đứa bé: “Hừ! Ra đáng lãnh đạo! Không thèm nói với cậu nữa!”

Tiểu Tiên nhảy nhót nhót rồi đi, một ngày mới cứ như vậy bắt đầu, Lục Tắc Linh cảm thấy hơi hoảng hốt.

Bây giờ Lục Tắc Linh quản lý phòng Mai, thật ra thì có cũng không cần vất vả như trước nữa, nhưng cô là người thực tế, có thói quen tự lực. Phòng Mai hôm nay có dự định, là lãnh đạo và kỹ sư của công trình khảo cổ, nghe nói mấy khu bất động sản ở ngoài ngoại ô lúc khởi công đào bới thì phát hiện một số ngôi mộ cũ, chính phủ khẩn cấp tham dự, phái rất nhiều chuyên gia đến, bảo vệ di vật, báo chí lại không ngừng thổi phồng chuyện này lên, nghe nói đây là phát hiện rất bất ngờ.

Dĩ nhiên, cái này không có quan hệ gì với Lục Tắc Linh, chỉ là không ngờ, vì vậy chuyện, cô và Thịnh Nghiệp Sâm lại gặp mặt lần nữa.

Cha của Diệp Thanh là một giáo sư khảo cổ học nổi tiếng trong nước, lần này cố ý mời ông ấy tới phối hợp đào lên nghiên cứu, ông ấy đã ở đây hai tháng nay, những người lãnh đạo liền mời khách đi ăn cơm, tự nhiên không thể thiếu ông ấy, mà ông ấy lại rất trùng hợp mang Thịnh Nghiệp Sâm đến đây công tác.

Trong bữa tiệc, đoàn người đều ăn uống say sưa, Lục Tắc Linh đứng ở một bên phục vụ, bận rộn gọi món ăn, thỉnh thoảng nghe thấy bọn họ nói chuyện phiếm với nhau.

Lúc cha của Diệp Thanh giới thiệu Thịnh Nghiệp Sâm, ông ấy nói: “Đây là Thịnh Nghiệp Sâm, là bạn học của Diệp Thanh con tôi.”

Lời ông vừa dứt, người khác lập tức cười ha hả nói toạc ra: “Đây là con rể à? Thật đúng là nhân tài nha!”

Sau đó cả bàn cười rộ lên, tất cả mọi người lập tức khen ngợi đôi câu, giáo sư Diệp chỉ là cười, không tiếp tục cãi lại.

Lục Tắc Linh cảm thấy tiếng cười kia vô cùng chói tai, làm da đầu tê dại, cô rất muốn né ra nhưng không có lý do.

Sớm đã biết từ trước rồi còn gì? Anh sẽ kết hôn với Diệp Thanh, cô đã biết từ trước. Bọn họ là trai tài gái sắc, gia thế cũng xứng với nhau.

Nhưng cô vẫn thấy đau. Từng hồi một, đau đến mức sống lưng chảy mồ hôi lạnh.

Trước kia cô từng xem rất nhiều tiểu thuyết, nhưng cô lại không học được cách làm tiêu sái nắm được thì buông xuống được của các nữ chính, tình yêu của cô là con đường cùng, đi xuống là chết, không đi cũng chết.

Cho nên cô phóng túng mình ở đường chạy càng xa càng tốt, cho đến khi không còn hơi sức để thở nữa, rồi từ từ chết trong hiu quạnh.

Gọi món ăn xong, cô rời khỏi phòng Mai, trở về phòng nhân viên để nghỉ, một đường cũng có chút không yên lòng. Trong đầu tràn đầy hình ảnh mới vừa rồi Thịnh Nghiệp Sâm ngẩng đầu lên nhìn cô kia.

Cô thật khờ, chỉ một nụ cười là đã quên ngay một việc, hoảng loạn như vậy, nàng cô bỏ qua ánh mắt đó, thật vô dụng.

Điện thoại di động vang lên, là Hạ Diên Kính gọi đến. Ở đầu bên kia điện thoại cô ấy mắc cỡ ngại ngần hỏi: “Gần đây có ai đến tìm cậu không?”

Lục Tắc Linh liền tỉnh ngộ: “Là cậu nói cho anh ấy biết?”

“Thịnh Nghiệp Sâm thật sự đi tìm cậu!” Hạ Diên Kính cũng có chút luống cuống: “Mình cảm thấy hận! Tại sao anh ta và Diệp Thanh thì sống tốt còn cậu thì gặp phải xui xẻo như vậy! Mình chỉ muốn để cho anh là nhìn thấy cậu, để cho anh ta đau lòng!”

Lục Tắc Linh khẽ thở dài một hơi: “Cậu đúng thật là hồ đồ mà.”

.....

Cúp điện thoại, Lục Tắc Linh không biết còn có thể nói gì. Có lẽ là báo ứng, một năm nay vẫn không tính là gì, khổ nạn báo ứng còn chưa kết thúc, cho nên trời cao để cho bọn họ gặp lại, để cho cô tiếp tục khổ sở, không thể trách ai được, là do chính cô không bỏ được.

Lòng cô không yên mà đi, cúi thấp đầu, cho đến khi đụng vào “Một bức tường”, mới ngừng lại xoa trán, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Bạch Dương.

Anh ta tự nhiên xoa trán cho Lục Tắc Linh, trong miệng dịu dàng trách cô: “Sao vậy, đi bộ cũng không thêm nhìn? Cho dù là đang nhớ đến anh thì cũng đừng có mất hồn đến vậy chứ!”

Lục Tắc Linh tức giận liếc anh ta một cái, bất đắc dĩ trước sự “tự mình đa tình của anh ta”, lại không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, cảm kích trước sự xuất hiện của anh ta, ít nhất có thể làm cho cô thoát khỏi khổ sở trong chốc lát.

“Lúc nào thì tan việc? Chúng ta đi xem phim chứ?”

Lục Tắc Linh mặc cho anh ta xoa trán của mình, tay Bạch Dương rất lớn, sức tay không nặng không nhẹ, lòng bàn tay hơi nóng, giống như một ngọn lửa nhỏ, ủ nóng cơ thể đau đớn của cô.

Cô nhìn thời gian điện thoại di động , “Tiệc ở phòng Mai kết thúc thì có thể đi. Bây giờ thời gian của tôi tương đối tự do.”

“Hôm nay đồng ý thật đúng là sướng khoái, xem ra cô gái cương trực rất sợ bị sói quần lấy là thật.”

“Cái miệng của anh, chỉ biết chạy bậy.”

“Không có việc gì làm, có thể làm vậy, nếu là như mỗi ngày có thể hôn miệng, khẳng định sẽ không yên lòng như vậy nữa.”

Lục Tắc Linh đánh tay cầu anh ta, tức giận trừng mắt liếc anh ta một cái, không để ý tới anh nữa.

Bạch Dương đi theo phía sau, làm bộ như uất ức nói: “Em qua cầu rút ván! Em bội tình bạc nghĩa!”

.

Cha của Diệp Thanh ước chừng cũng là bắt đầu gấp gấp việc hôn nhân cầu con gái rồi, gần đây hay tìm lý do mời anh ăn cơm. Sự vội vàng của ông ấy Thịnh Nghiệp Sâm cũng đã nhìn ra, mấy lần không thể cự tuyệt, chỉ có thể nhắm mắt ăn cơm với ông ấy, nhưng anh cũng hiểu, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, nên tìm cơ hội nói rõ ràng với Diệp Thanh thì hơn.

Sau khi vào khách sạn anh liền cảm thấy rất bất an, khách sạn trong thành phố này không nhiều lắm, đi tới đi lui cũng chỉ có mấy cái, những người lãnh đạo ở đây mời khách ở chỗ y như anh đoán, chỉ là Lục Tắc Linh làm ở chỗ này, anh gần như không hy vọng bị cô nhìn thấy mình và cha cầu Diệp Thanh ăn cơm với nhau.

Nhưng mà số phận thật thần kỳ, cái gì mà anh càng không muốn thì nó lại kéo tới. Nhìn cô yên lặng ngồi đợi, gọi món ăn, thậm chí cười nói với khách, tay của anh vẫn nắm hết sức chặt.

Anh vẫn nhìn chòng chọc vào cô, nhưng cô ngay mắt cũng không có nhìn anh, vô ý chạm mắt, cô cũng rất nhanh dời đi. Cô đang trốn tránh anh, điều này làm cho anh có chút mất mát.

Cô ra khỏi phòng tiệc, trong đầu anh vẫn bồi hồi bóng dáng của cô, không thể yên lòng, lấy cớ đi hút thuốc lá, rời khỏi phòng tiệc.

Trên hành lang rộng rãi yên tĩnh. Trước cửa mỗi phòng tiệc đều có hai nhân viên đứng canh, ai có chức vụ này.

Anh đi về phía trước, trong trí nhớ của anh thì phòng của nhân viên nằm ở cuối hành lang.

Thật ra thì anh cũng không biết tại sao mình lại muốn tìm cô, tìm được cô rồi thì nên nói gì đây, nhưng mà hành động lại đi trước ý thức, không đợi anh tìm một cái cớ thật hay, thì anh đã nhìn thấy cô ở cuối hành lang.

Chỉ là lúc này, cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác. Người đàn ông đó mặc một bộ tây trang màu trắng, phong cách nho nhã cùng với khí chất hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, nhìn anh ta nhìn chăm chú Lục Tắc Linh, tay nắm lấy vai Lục Tắc Linh, một tay xoa đầu cho cô, tư thế thân mật này thật sự rất chói mắt.

Mà Lục Tắc Linh..... Thế nhưng lại không có đẩy anh ta ra.

Cảm giác giống như có một tảng đá đập vào đầu, Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy mắt nổ đom đóm, giống như tất cả trước mắt đều trở thành hư không.

Thì ra lời cô nói là thật, cô đã chấp nhận người đàn ông khác, anh thì cái gì cũng không biết, thời gian trống rỗng, trống rỗng làm cho người khác khó có thể chịu được đau đớn. Anh cảm thấy không khí trên cái hành lang này quá mỏng manh, làm anh ngay cả hít thở cũng thấy khó chịu. Nhếch nhếch quay đầu, đi sang bên kia, vốn chỉ là lấy cớ hút thuốc lá, nhưng không nghĩ cuối cùng thật sự lấy ra.

Mùi thuốc lá từ mũi tràn vào trong phổi, cái loại cảm giác thích thú ngán ngùi đó hóa giải sự bất lực lúc này của anh. Khủng hoảng quá, anh cũng không biết mình đang sợ cái gì.

Thật ra thì chuyện làm ăn của công ty ở thành phố này ngay từ lần đi công tác trước anh đã giải quyết xong hết rồi, anh tới đây chủ yếu cũng chỉ muốn gặp Lục Tắc Linh. Anh cũng không biết phải làm như thế nào, chỉ là muốn tới xem một chút.

Vốn bữa tiệc đã kết thúc, ngay đêm đó anh nên trở về, nhưng anh cũng không biết là vì sao, quỷ thần xui khiến như thế nào mà anh lại lái xe đến nhà của cô.

Tám giờ tối, cô vẫn chưa về. Căn hộ cũ nát, hiệu quả cách âm rất kém cỏi, nhà ai đang nấu cơm, nhà ai đang xem TV, thậm chí ngay cả tiếng đánh con cũng có thể nghe thấy được. Lộn xộn loạn xoạn, khuấy đảo hồ Xuân Thủy trong lòng Thịnh Nghiệp Sâm, anh cảm thấy mình càng ngày càng khó có thể bình tĩnh.

Anh liên tục nhìn giờ trên điện thoại, cho đến hơn chín giờ, Lục Tắc Linh mới khoan thai về nhà. Thịnh Nghiệp Sâm đứng trên bậc thang gần cửa sổ nhìn xuống, cô đang đứng dưới lầu nói chuyện với người đàn ông mặc tây trang màu trắng, khoảng cách hơi xa, Thịnh Nghiệp Sâm không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng vẫn có thể suy ra, chắc hẳn cô đang rất vui mừng. Một cổ buồn bực tức giấu ở trong ngực không khỏi tràn ra, Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy phiền não cực kỳ.

Cô cầm chìa khóa đi lên lầu, bước chân rất nhẹ, chỉ là Thịnh Nghiệp Sâm bị mù mấy năm, cho nên đối với những âm thanh trong bóng tối cực kỳ nhạy cảm, càng quen thuộc với tiếng bước chân của cô hơn.

Cô không biết anh đang ở đây, lấy chìa khóa mở cửa, tiếng chìa khóa chèn vào trong ổ, cùm cụp chuyển động một cái, Lục Tắc Linh mới vừa kéo cửa ra, Thịnh Nghiệp Sâm đã mất hết kiên nhẫn đi tới bên cạnh cô, nghiêm mặt nói: “Bây giờ cô còn học được cách đi chơi đến khuya lơ thế này mới về nhà sao?”

Lục Tắc Linh không ngờ Thịnh Nghiệp Sâm sẽ đến, sợ đến mức làm rơi chìa khóa xuống đất.

“Anh....Sao anh lại tới đây?” Cô nhếch nhác nhặt chìa khóa lên, lắp ba lắp bắp hỏi.

Lục Tắc Linh hỏi ra những lời này, Thịnh Nghiệp Sâm chỉ cảm thấy càng tức giận hơn: “Không hy vọng nhìn thấy tôi, thật sao?”

Lục Tắc Linh bị lời của anh chặn lại, chưa đóng cửa, trở tay đem chốt mở ầm xuống một cái, đèn phòng khách sáng lên, chiếu sáng một phần. Rốt cuộc Lục Tắc Linh cũng có thể nhìn thấy nét mặt của Thịnh Nghiệp Sâm.

Anh nhíu chặt mày, nhăn mũi, môi mím lại rất sát sao, đây là điềm báo trước khi anh nổi giận. Anh nói: “Cô cảm thấy người đàn ông kia được không?”

Lục Tắc Linh thấp thỏm, cắn cắn môi, một hồi lâu mới có hơi sức lực trả lời: “Chỉ có thể vậy thôi.”

“Cô phải cùng với anh ta?” Trong mắt Thịnh Nghiệp Sâm phát hỏa, vẫn sáng quắc nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh, Lục Tắc Linh khấn trương nắm chặt tay thành quả đấm, cô không biết hận ý của anh lại nồng đến như vậy.

31. Chương 30

Cửa sắt cũ nát, ánh sáng ngoài hành lang mờ mờ, sau khi được mời, Bạch Dương liền đi thẳng một mạch vào trong. Còn dư lại Lục Tắc Linh cùng Thịnh Nghiệp Sâm trầm mặc nhìn thẳng vào mắt nhau.

Màu hạ nên gió đêm hơi lạnh lẽo, Lục Tắc Linh tỉnh táo lại một chút. Không biết là do đứng lâu nên tay của Lục Tắc Linh nhiệt độ quá cao, kem cũng bị chảy ra, chảy xuống ngón tay của cô.

Thịnh Nghiệp Sâm nhìn cây kem trên tay cô một cái, lại nhìn cô một cái, nhíu chặt mày, hình như có chút không kiên nhẫn: “Cô muốn tôi ‘cùng’ đi vào?” Anh đọc lại cậu vừa rồi. Chữ “Cùng” này làm Lục Tắc Linh ngơ ngác, không biết mình chọc giận anh lúc nào, chỉ là khiếp khiếp gật đầu một cái.

“Không cần tôi đi đây.” Thịnh Nghiệp Sâm hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, không chút lưu luyến phẩy tay áo bỏ đi. Bộ dáng kia, chắc chắn là đang cực kỳ tức giận.

Lục Tắc Linh vẫn không biết rốt cuộc mình làm sai chỗ nào, hay là do tồn tại của cô chính là sai lầm, giống y như lúc ở bên cạnh anh, làm cái gì cũng là lỗi, cái anh muốn là cô cút đi thật xa, giống như khi cô rời đi một năm trước vậy.

Thịnh Nghiệp Sâm cũng không biết tại sao mình muốn tức giận, trong lòng có chút ý niệm càng ngày càng mãnh liệt, thế nhưng anh vẫn cứ ở trong sương mù không thấy rõ. Anh tức giận xoay người xuống lầu, cũng không thèm quay đầu lại. Cho đến khi xuống được lầu thì nghe thấy tiếng đóng cửa của Lục Tắc Linh.

Cửa sắt cũ kỹ khi đóng lại thì lại phát ra tiếng kéo kẹt. Giống như âm thanh chói tai của thủy tinh vỡ.

Thịnh Nghiệp Sâm giống như bị yểm bùa, anh y như kẻ ngu đứng im tại chỗ. Anh không ngờ Lục Tắc Linh thật sự thay đổi, cô không hề cuồng dại chờ đợi anh nữa, không hề vì một cái nhíu mày của anh mà luống cuống tay chân nữa, càng sẽ không ra sức lấy lòng anh nữa. Đây chẳng phải là cái mà anh muốn sao? Tại sao anh lại cảm thấy khó chịu đến như vậy. Đứng trong hành lang tối tăm, Thịnh Nghiệp Sâm nắm tay thành nắm, gân xanh nổi đầy trên trán mà anh cũng không hề hay biết.

Anh tự nhiên rất muốn hỏi Lục Tắc Linh, hỏi cô thử xem, nước mắt ngày đó của cô rốt cuộc là vì ai mà chảy?

Người ở trong lòng cô, đến tận cùng có phải là anh không?

Đột nhiên anh cảm thấy sợ, sợ đáp án này sẽ là phủ định. Điều anh chắc chắn từ trước đến nay tự nhiên bị phủ nhận, anh không thể tin được, cảm giác này giống như một cơn sóng thần, làm tất cả mọi thứ trước mắt anh đều sụp đổ tan tành, nội tâm lâm vào cảm giác khó nói nên lời, mâu thuẫn không thể chịu nổi.

Ở lại thành phố này cũng không còn ý nghĩ gì nữa, anh sai người của công ty đặt vé máy bay, rồi bảo anh ta lái xe của công ty về. Thịnh Nghiệp Sâm có chút ngẩn ngơ nhìn bầu trời đêm cả thành phố này. Thật ra thì cũng không khác gì với thành phố mà anh sống. Hai thành phố cách nhau cũng không xa mấy, ngồi máy bay bốn mươi phút là đến, anh nghĩ, mỗi ngày đều có thể tới, nhưng anh lại cảm thấy đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng.

Trong lòng trống không giống như thiếu một cái gì đó, lý do chống đỡ việc anh bắt chấp tất cả đi tới nơi này, anh vẫn không nghĩ thông được, hoặc là, có nghĩ ra cũng chỉ vô ích.

Hai giờ sau, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không về nhà, mới hơn bốn giờ sáng mà Thịnh Nghiệp Sâm đã đi đến quán bar, anh cũng không biết rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ cảm thấy rượu hình như không cay chút nào, uống vào trong dạ dày giống y như nước lọc cảm giác thật vô vị. Anh nhớ đã nhiều năm rồi anh vẫn chưa từng say thêm một lần nào nữa, anh vẫn không dám uống say, anh không ngừng nhắc nhở mình đã từng sai một lần, nhưng bây giờ anh lại hối hận, sai lầm này, có lẽ anh vốn nên mắc thêm một lần nữa, sai tới cùng, suy nghĩ này, có phải có chút hoang đường hay không?

Tửu lượng của anh không được tốt lắm, lúc đứng lên, anh cảm thấy dưới chân có chút hư vô. Anh không nhớ mình đã trả tiền chưa, cũng không nhớ mình về nhà bằng cách nào.

Rạng sáng lúc bốn giờ, phía chân trời chỉ có một chút màu sắc tằng sáng, âm u, giống như phim tai nạn, song song quét qua, hoang vu mà tuyệt vọng. Anh đỡ tường mở cửa nhà ra, trong lúc đẩy cửa, anh có chút nhớ nhung.

Thật hy vọng mình vẫn không nhìn thấy gì, có ít thứ, nhìn rất rõ, ngược lại càng thấy khổ sở!

Chẳng bao lâu sau, anh mở ra cửa nhà, luôn có một người yên lặng chờ đợi, cô giống như vĩnh viễn xử vụ dự bị trạng thái, mỗi lần anh về nhà, thì cô đã chờ sẵn ở cửa, vĩnh viễn đều vừa vặn như vậy.

Mở cặp mắt say lơ đãng mông lung, anh nhìn chằm chằm dưới chân, thế nhưng phát hiện dưới chân có người đưa dép, anh cực kỳ vui mừng, ngẩng đầu lên, nỗ lực nhìn bóng dáng trước mắt.

Tối quá, giống như không nhìn thấy gì, chỉ nhìn hình dáng mơ hồ.

Một bả vai thon gầy đỡ lấy tay anh, rõ ràng rất gầy yếu lại nỗ lực đem nâng anh lên.

Cảnh tượng này giống như đã xảy ra rất nhiều lần.

Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, rõ ràng là mừng rỡ, nhưng vẫn chẳng hề để ý nói: “Bây giờ cô còn biết trở lại? Nhìn xem bây giờ cô cần rõ đến mức nào đi! Lại dám bỏ dối tôi!”

Bóng dáng gầy yếu vẫn đỡ anh, không nói một lời, anh nỗ lực mở mắt muốn nhìn rõ, nhưng anh chỉ nhìn thấy mái tóc đen nhánh như thác nước của người nọ, vừa dài vừa thẳng, dịu dàng xoa ở đầu vai.

Vì anh quá nặng, còn chưa đi tới giường, hai người đã cùng nhau ngã xuống.

Giống như trong chỗ u minh có cái gì đó dẫn dắt linh hồn của anh, hần yếu ột thở hổn hển, trong mắt cảm thấy ấm nóng.

Anh khiếp đảm ôm chầm bóng dáng gầy yếu đó, vẫn trầm mặc như

vậy, thuận theo như vậy, y như đã từng trải qua. Tay của anh một mực run rẩy, run rẩy cởi nút áo của cô ra, nhưng lại nhiều lần mở sai chỗ.

Anh cũng không biết vì sao nữa, có lẽ là do quá trống trải, từ thân thể đến linh hồn, đều tịch mịch như vậy, giống như từ lúc cô rời đi, anh liền bắt đầu trống không như vậy. Luôn mất ngủ, thật vất vả ngủ thiếp đi chung quy lại đang nằm mơ, mỗi lần bị đánh thức anh đều thở hổn hển, trống trải làm cho anh hoảng sợ. Anh quá cần sự an ủi, anh muốn tìm kiếm sự ấm áp đáng thương ấy, dù phải bỏ đi tất cả.

Mắt tích đầy hơi nước, mọi thứ càng lúc càng rõ ràng, khuôn mặt trắng nõn cũng từ từ khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Thật sự là kỳ quái, năm năm trước trong lúc mơ màng anh xem Lục Tắc Linh là Diệp Thanh, nhưng năm năm sau, anh lại có thể nhìn người khác lại thành ra cô.

Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy trái tim như bị vô số con dao nhọn cắt thành từng mảnh, đau đến nỗi làm cho cả người anh run rẩy.

Anh cẩn thận nhìn, nhìn từng chút từng chút, không giống chút nào, đều không phải, đều không đúng, không phải là anh đang muốn tìm sự an ủi. Nhất thời anh cảm thấy cực kỳ bối rối, động tác trên tay cũng ngừng lại. Anh dùng tay bưng kín người trước mắt, giọng nói hơi run rẩy, tim cũng cảm thấy đau.

“Em là Diệp Thanh.”

Cảm nhận được thân thể của Diệp Thanh cương cứng một chút, anh lật người muốn rời khỏi. Nhưng không nghĩ tới Diệp Thanh lại đưa tay ra cản anh. Cô cũng đang run rẩy, nút áo trên người bị anh mở tung hai nút, khó khăn lắm lộ ra áo lót màu đen Lace đường viền hoa, rõ ràng là rất ít **, thế nhưng anh lại cảm thấy khó chịu.

Da của Diệp Thanh trắng nõn, cô lại thích mặc áo màu đen, trắng đen là hai màu sắc lạnh, cô chăm chú nhìn anh, không cho anh đường lui. Hai cánh tay như được làm bằng sứ ôm lấy cổ của Thịnh Nghiệp Sâm, thân thể ấm áp, mềm mại dán thật chặt vào anh, cô vụng về muốn lấy lòng anh ở trên giường.

Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không nhúc nhích, cực kỳ lâu sau, lâu đến mức trên gương mặt trắng nõn của Diệp Thanh đỏ ửng vì xấu hổ.

“Thật xin lỗi.” Thịnh Nghiệp Sâm vô lực lật người, dùng cánh tay đè hai mắt của mình.

Đáy mắt hơi nóng, anh cảm thấy khó chịu, khó chịu vì cũng đã từng có một cô gái nhút nhát cũng muốn lấy lòng anh như vậy, nhưng anh lại đối đãi thô lỗ với cô.

Diệp Thanh khó có thể tin tất cả việc này, bất lực lấy tay nắm lấy vạt áo của anh. Anh từng chút một đẩy cánh tay đang nắm chặt của cô ra, giọng nói gần như mất hết sức lực, nói gần từng chữ: “Em về đi, sau này không cần tới nữa, chúng ta đã không thể nào nữa rồi.”

Giọng nói của Diệp Thanh đầy nước mắt, yếu ớt hỏi anh: “Tại sao không thể tha thứ cho em?”

“Lúc em mới đi, anh đã từng rất hận em, thế nhưng đã lâu như vậy, anh cũng sớm quên rồi.”

“Tại sao chúng ta không thể? Một năm em không hề yêu cầu danh phận với anh... Anh cái gì cũng không nhìn thấy sao?” Diệp Thanh dần dần khó nhịn cuồng loạn nói: “Thịnh Nghiệp Sâm! Lòng của anh là tảng đá sao?”

Căn phòng trống trải, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, mờ ảo đầy vô vọng.

Anh há miệng, giọng nói càng ngày càng thấp: “Có lẽ là vậy...!”

Có lẽ tim của anh thật sự là một tảng đá? Cho nên anh mới có thể không nhìn thấy đã từng có một kẻ ngu ngốc làm tất cả ở trong căn phòng này.

Mỗi ngày tha thiết chờ mong anh trở về, nấu nhiều món khác nhau cho anh ăn, anh mắng cô, ghét cô cô cũng không sao cả; thừa dịp anh ngủ thiếp đi len lén ôm anh, vui vẻ vuốt ve khuôn mặt anh, giống như lo sợ anh sẽ biến mất bất cứ lúc nào vậy.....

Cô yên lặng chấp nhận tính xấu của anh, thậm chí..... Đã từng cho anh một đứa trẻ.

Rốt cuộc anh cũng hiểu rõ, có một ít thói quen sẽ bị thói quen mới thay thế, nhưng cũng có một số thói quen, một khi đã có, thì cả đời cũng không thay đổi được.

Loại tình cảm này so với hận còn ngoan cường hơn, là do anh luôn kháng cự sự tồn tại của nó mà thôi.

“Thật xin lỗi, Diệp Thanh.”

.....

Khi Thịnh Nghiệp Sâm một mỗi nói ra năm chữ này, sự kiêu ngạo trong người Diệp Thanh rốt cuộc cũng không cho phép cô tiếp tục chịu sự uất ức này nữa.

Cô bỏ hết liêm sỉ giao thân cho anh, thế nhưng anh lại cho cô sự nhục nhã, thậm chí so với tát vào mặt còn khó chịu hơn. Tách ra để cho cô có không gian hít thở, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không đuổi theo.

Cô nghĩ, cô nên xông cửa chạy ra, nhưng cô lại không làm được.

Ngồi ở sofa trong phòng khách, cô run lấy bầy cài nút áo lại, xấu hổ, thật quá xấu hổ, làm cho cô không nhận được mà rơi nước mắt.

32. Chương 31

Đứng trước phòng khách quen thuộc, nền nhà lát gạch men sứ, dẫm lên trên lạnh lạnh, Lục Tắc Linh không biết vì sao lại có chút không thực. Máy điều hòa trên cửa sổ mặc dù cũ kỹ, nhưng sưởi ấm cũng rất tốt. Gió lạnh thổi tới, cánh tay của Lục Tắc Linh liền nổi da gà.

Bạch Dương hài hước: “Thế nào, bị tôi làm cho buồn nôn đến vậy hả?”

Lục Tắc Linh cười cười: “Mới biết sao, anh nói xem anh thấy ghê tởm không hả?”

Bạch Dương lắc đầu: “Theo đuổi phụ nữ thì không cần bất cứ phương pháp gì, tôi có bí quyết của mình, thứ nhất, không biết xấu hổ, thứ hai, kiên trì không biết xấu hổ.”

Lục Tắc Linh đột nhiên đưa tay giống như một đồng chí cách mạng vỗ vỗ vai anh: “Cái bí quyết này của anh quả thật được thi hành triệt để.”

“Vậy cô cảm động sao?”

Lục Tắc Linh chẳng hề để ý gạt đầu một cái: “Cảm động đến sắp khóc rồi.”

Hai người cùng nhau nở nụ cười, rõ ràng là nói đùa, không biết vì sao cười xong lại nói không nên lời.

Bạch Dương chậm rãi dạo bước ra bên ngoài, dáng người của anh cao lớn, bóng dáng màu trắng như hòa vào bóng đêm, hiện rõ lên trước mắt Lục Tắc Linh. Anh dừng lại một chút, đột nhiên xoay đầu lại, đôi mắt hoa đào hơi híp một cái, nụ cười nhạt nhòa, không chút để ý mang theo vài phần nghiêm túc, Lục Tắc Linh ở trong sương mù, không thể nhìn thấy rõ.

Anh đột nhiên mở miệng, nói rất chậm, đầu ra đầy , “Lục Tắc Linh, tôi đã từng nói qua là tôi đã từng yêu một người đến tận tâm can chưa, kéo dài dây dưa trong nhiều năm, cho nên tôi không muốn cùng người khác nói chuyện yêu đương, không hao tổn tình cảm của mình nữa.”

Lục Tắc Linh nhìn anh mấy giây, không hiểu nổi ý của anh ta là gì.

Anh bỏ cái nhìn của cô qua một bên, nhìn về phía xa, có chút khóc nức nở mà nói: “Mấy năm nay, tôi giống như đang đi trên một cây cầu Độc Mộc (1), phía dưới là sóng to, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đùa đến chết, thế nhưng kiểu chết như thế này rất kích thích, tôi không thể bỏ đi được.” Anh lại quay đầu lại: “Lục Tắc Linh, tôi mệt mỏi, ta muốn có cuộc sống mới, cô có nguyện ý kéo tôi trở lại không?”

(1): Cầu khỉ, ý chỉ con đường gian nan.

Không đợi Lục Tắc Linh trả lời, anh đã bước xuống cầu thang. Không biết vì sao, Lục Tắc Linh lúc này bóng lưng của Bạch Dương thoát nhìn rất to lớn cao ngạo, làm cho cô sinh ra cảm giác an toàn, cái cảm giác này đã nhiều năm rồi cô chưa từng có.

Cô xúc động bước ra, nắm lấy cầu thang hen rỉ, dùng hết toàn bộ sức lực la lên: “Bạch Dương ——” Cô nói với anh: “Tôi, cũng nghĩ tới một cuộc sống mới.”

Bạch Dương không quay đầu lại, vẫn không nhúc nhích. Giọng nói của Lục Tắc Linh có chút nghẹn ngào: “Tôi muốn bắt đầu lại từ đầu, cầu Độc Mộc quá khó đi, thật ra thì, thật ra thì tôi rất sợ chết.”

Ý nghĩa của lời này quả thật rất không hợp với hoàn cảnh, nhưng bọn họ lại có thể hiểu rõ ý định của nhau.

Bởi vì có tâm hồn giống nhau, cho nên có thể hiểu được lẫn nhau. Không liên quan đến phong cảnh, không liên quan đến những cuộc đã trải qua, chỉ là do hai người đều mệt mỏi, cùng nhau xách hành lý lại cùng một chỗ để nghỉ ngơi.

Thật ra thì Lục Tắc Linh biết lời nói của mình có chút hoang đường, không dám bắt đầu lại từ đầu, mà lại nói dám nói bắt đầu. Đã nhiều năm rồi cô chưa cắt tóc, tóc cô vừa dài lại vừa thẳng, nên lúc đầu thợ cắt tóc không chịu cắt cho cô, sau lại không cưỡng được, cho nên thiết kế cho cô một kiểu cá tính.

Cô làm việc ở trong khách sạn, không cho phép nhuộm tóc, mái tóc quăn tự nhiên dài ngang lưng, vì tướng mạo của cô Thanh Nhã nên lại tạo thêm mấy phần quyến rũ. Da cô trắng nõn, tóc đen mun, lại tạo cho người khác cảm giác cổ xưa, nhà tạo mẫu tóc nói nếu như cô mà mặc sườn xám thì chắc chắn sẽ giống y như một tiểu thư Thượng Hải ngày xưa.

Lục Tắc Linh nhìn gương cười cười, lòng nói, cái này quả thật không có lời nào diễn tả được?

Cô rất hài lòng với tạo hình này, chỉ thay đổi có một kiểu tóc, mà cảm giác của cô lại thay đổi rất nhiều, giống như từ đầu đến chân đều là mới hết.

Kiểu tóc này của cô bị Bạch Dương cười đến muốn chết, Bạch Dương nói phụ nữ bây giờ đều ăn mặc sao ỳnh trẻ lên, cô thì lại cực khổ làm ỳnh già đi. Lục Tắc Linh chỉ cười, hỏi ngược lại anh: “Khó coi lắm sao?”

Bạch Dương nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng nghiêm túc nói: “Thật ra thì rất đẹp mắt, nếu như mặc đồ hở lưng thì lại càng đẹp mắt hơn nữa đó.”

Lục Tắc Linh liếc anh ta một cái: “Nghĩ khá lắm.”

CÔ và Bạch Dương đã có thể tự nhiên chung đụng, cô dần quen với việc anh ta trở thành bạn bè của mình.

Thật ra thì bắt đầu chuyện này cũng tốt, không cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì, không cần phải so đo đó có phải là tình yêu thật hay không, không cần lo lắng có một ngày sẽ mất đi tất cả, giống như hai người rơi xuống nước cùng ôm nhau để sưởi ấm, chờ đến khi cái lạnh đó qua đi thì sẽ trở về với cuộc sống của chính mình.

Như vậy tốt vô cùng. Không yêu hết tâm can, thì cũng sẽ không tuyệt vọng đến như đứt từng khúc ruột.

Hôm nay là ngày nghỉ, nên Lục Tắc Linh càn rỡ ngủ thẳng tới buổi trưa, lúc Bạch Dương điện thoại tới, cô vẫn còn ở trong mộng, không thể nhớ được mình đã nói gì với anh ta, đợi đến khi cô tỉnh lại, Bạch Dương đã tới trước cửa nhà của cô.

Cô mới vừa rời giường, động tác hơi chậm một chút chậm, Bạch Dương đi theo phía sau cô, vẫn câu được câu không nói chuyện với cô, nghe giọng nói thì hình như anh ta đang rất vui.

“Ngày hôm qua anh và Lâm Hiểu Phong uống rượu với nhau tới rất khuya.”

Lục Tắc Linh đang đánh răng, lóng ngóng muốn nói chuyện, lại còn phun một hộp kem đánh răng ra. Cuối cùng chỉ có thể phát ra một tiếng “Hả?”.

Bạch Dương chuẩn xác tóm được tầm mắt của Tắc Linh, hỏi cô: “Sau khi Lâm Hiểu Phong uống say thì thái độ đối với anh rất tốt, anh moi được rất nhiều tin tức của em từ cô ta. Em có biết cái cảm giác này là như thế nào không?”

Lục Tắc Linh ngẩng đầu lên, một tay cầm bàn chải đánh răng, một tay bưng ly nước, bộ dáng có chút ngu. Cô có chút nghi hoặc nhìn Bạch Dương, chờ đợi lời nói tiếp theo của anh ta.

Bạch Dương cười, ung dung thong thả nói: “Anh đây dụng tâm cực khổ hỏi thăm tin tức của em, liền cảm thấy rất hứng thú với một chuyện.” Anh mấp máy môi, cố ý thừa nước đục thả câu ngừng, một lúc mới nói tiếp: “Anh, đối với em, Lục Tắc Linh, tình thế bất buộc!”

Lục Tắc Linh đang đánh răng, đột nhiên bật cười, kem đánh răng màu trắng văng bọt tung tóe lên trên người Bạch Dương. Bạch Dương trừng trừng mắt, nhưng cũng không có trách cứ, ngược lại vẫn cười híp mắt.

Lục Tắc Linh không thêm để lời nói của anh ta ở trong lòng, mỗi ngày anh ta đều có một cái chủ ý, đi theo anh ta mà suy nghĩ nhiều chắc sẽ không chịu nổi. Chải răng xong, cô quay đầu lại hỏi anh ta: “Hôm nay tìm tôi để đi đâu vậy?”

Bạch Dương lúc này mới nhớ tới mục đích. Anh giơ tay dịu dàng vỗ về chơi đùa với mái tóc quăn lộn xộn của Lục Tắc Linh, lấy tay vén tóc, nói: “Em có thể vén tóc lên không, sau đó mặc cái váy trắng lúc trước vào?”

“Long trọng như vậy, là đi đâu hả?”

“Tiệm của bạn anh mới khai trương, nên đi cổ động.”

“Ha.” Lục Tắc Linh gật đầu một cái, trở về phòng, rồi lấy trong tủ ra một cái váy trắng mặc vào.

Bạn bè của cái tên Bạch Dương chắc cũng là cáo giống y như anh ta, phần lớn đều xuất thân từ nhà giàu, lúc còn đang bú sữa mẹ thì đã nằm trong tay cổ phiếu của công ty, bọn họ kinh động rất nhiều, nhiều lắm thì cũng có thể xem như là kế thừa thành công

Hôm nay, đến cổ vũ ở một nhà hàng Tây, vẫn là làm đồ ăn Pháp. Lục Tắc Linh đi theo Bạch Dương ăn uống miễn phí, chỉ cảm thấy đồ ăn Pháp là món khó ăn nhất, dùng cơm mà còn phải theo trình tự, một đồng nghi thức phiền phức, chỉ ăn cơm thôi mà còn phải dài dòng như vậy, thật không hiểu sao người Pháp lại muốn tự hành hạ mình như vậy, loại hưởng thụ sang quý này quả thật cô không hiểu, ngược lại còn cảm thấy nó rất kiểu cách.

Phòng ăn trang hoàng vô cùng tinh xảo, đèn thủy tinh chiếu sáng rực rỡ, không khí hooòa dịu, rất thích hợp cho các đôi nam nữ nói chuyện yêu đương, người mặc trang phục đầu bếp màu trắng chính là người đầu bếp da trắng cắt nấm cục trên bàn ăn cho bọn họ, một miếng thật mỏng, vừa mới để xuống thì mùi thơm đã lan ra bốn phía.

Bạch Dương ở bên cạnh sát phong cảnh nói: “Nếu không đi theo người đẹp trai giàu có, sao chúng ta có thể được thưởng thức những thứ đắt tiền này được chứ, Tắc Linh, đừng khách khí, ăn nhiều một chút.” Vừa nói vừa nhạo báng ông chủ: “Chao ôi, tổng giám đốc Diêu, chúng tôi có thể đem một cân nấm cục về được không?”

Tổng giám đốc Diêu ngồi ở phía đối diện dở khóc dở cười.

Sau khi ăn xong Diêu tổng khề nhích lại gần, khuôn mặt trẻ tuổi hăng hái, chỉ vào cây đàn piano ở chính giữa phòng ăn nói: “Thấy món đồ kia không?” Anh ta lấy ngón tay so, “Steinway*, bảy con số, từ Thượng Hải chở tới đây. Cho đến bây giờ vẫn chưa có ai đàn qua.”

- “Steinway & Sons” nhãn hiệu của đàn piano, được xem là tinh hoa của thế giới,

Bạch Dương hí hóp mắt lại suy nghĩ: “Loại người thô thiển như cậu mà cũng có hiểu biết về cái này?”

Tổng giám đốc Diêu xem thường: “Cậu thì biết cái gì? Mình là một người rất thực tế. Ở đây kiến thức của mình là tối nhất, làm sao có thể suy nghĩ như một đứa trẻ được, đây chính là thủ đoạn marketing đó!”

Bạch Dương mím môi cười cười. Đột nhiên đứng lên, kéo Lục Tắc Linh đang im lặng ngồi uống nước ở kế bên lên. Tay Lục Tắc Linh trượt xuống, làm cái ly rơi xuống văng nước tung tóe.

“Lão Diêu, hôm nay, để tránh cho cậu phá hỏng cây đàn này, thì nên nhường cho Lục tiểu thư biểu diễn trước đi, để cho người thô lỗ như cậu mở mang tầm mắt.” Bạch Dương kéo tay cô đi về phía cây đàn Steinway sáng bóng.

Người khác không hiểu, còn cô sao có thể không hiểu được? Đây là ước mơ của những người học đàn, cô cũng từng cùng bạn bè luyện đàn chung mơ ước sẽ có một ngày cô có thể đứng trên sân khấu lớn, Trang Nghiêm mà trình trọng đàn cây Steinway này một lần.

Bạch Dương đẩy cô về phía cây đàn Piano mà cô mơ ước, nhưng Lục Tắc Linh lại không dám đến gần.

Cánh tay cô kẹp lại thật chặt, thủy chung không dám đến gần, cũng không dám đi đến mở cây đàn ra, cô không dám nhìn thẳng vào phím đàn trắng đen mà cô đã mơ ước vô số lần. Không dám nhớ lại bản nhạc mà cô đã luyện tập vô số lần. Đánh đàn đối với cô là mơ ước trong sạch nhất, thành kính nhất của đời cô, cô đã từng dễ dàng từ bỏ nó, nằng nết cô không có mặt mũi nào để chạm vào nó nữa. Nhất là khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Cuộc sống tốt đẹp trong quá khứ, cũng đã trôi qua như vậy, cô đã không thể trở về được nữa.

Nước mắt tràn đầy hốc mắt, cô không biết tại sao mình lại muốn khóc, biết rõ là không nên, nhưng cô lại không nhịn được. Cô run rẩy nhìn bàn tay thô ráp của mình, lòng bàn tay bởi bưng thức ăn mà bị phỏng nhiều lần, những cái thẹo dài hồng hồng, nhìn rất khó coi. Trên mu bàn tay có vài giọt nước vẫn chưa khô hoàn toàn, bám vào trên da, ở dưới ánh đèn lóe sáng. Bàn tay cô thật dơ bẩn, cũng giống như tâm hồn của cô vậy. Cô bây giờ, làm sao có thể xứng đáng mà đàn tiếp được chứ?

Cô lui bước, xoay người muốn trốn, lại bị Bạch Dương cứng rắn bắt được. Bị người cao lớn giữ lại, hai tay cô chấp nắm lấy hông của cô, cứng rắn bế cô lên, đặt xuống ghế của cây đàn.

Trong khoảnh khắc bị buộc ngồi xuống đó, trong lòng Lục Tắc Linh giống như có một cơn bão kéo tới, rõ ràng là sóng to gió lớn, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có chút quyền uy.

Hai tay của cô gắt gao siết chặt thành quả đấm, không dám mở mắt ra, cô sợ khi vừa mở ra nước mắt sẽ chảy xuống.

Bạch Dương nửa ngồi ở trước mặt cô, giọng nói nhu hòa không thể tin được, anh ta nói: “Lục Tắc Linh, chúng ta đã nói rồi đấy, bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu cuộc sống mới.”

Lục Tắc Linh mở mắt, hơi nước mơ hồ ở bên trong, cô nhìn thấy đôi mắt sáng như sao của Bạch Dương, giờ phút này, linh hồn của cô đều đang run rẩy.

“Tay của tôi. Thật bẩn.” Cô bắt lực nhìn vào hai bàn tay của mình, khó mà tin được, ở từng tuổi này, mà cô còn có thể đến gần tới mơ ước của mình đến như vậy.

Bạch Dương cúi đầu nhìn tay của cô, đó cũng không phải một đôi đẹp mắt tay, nhưng đôi tay này rất kiên cường, rất dũng cảm, như có cái gì đó đánh vào trong lòng anh, làm cho tâm tình của anh rối loạn.

Anh rút chiếc khăn tay trong túi áo tây trang ra, vừa nghiêm túc vừa cẩn thận lau tay cho Tắc Linh.

Cuối cùng, anh chân thành hôn lên tay của cô, nói gần từng chữ: “Đây là một đôi tay sạch sẽ nhất trên đời.”

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Lục Tắc Linh, như muốn tiếp thêm dũng khí cho cô.

“Đàn một bài đi, khi còn bé học thể nào thì đàn thể đó, bây giờ người nghe em đàn, chỉ có một mình anh.”

33. Chương 32

Thật ra thì Lục Tắc Linh cũng không còn nhớ rõ cái cảm giác ngón tay chạm lên phím đàn là như thế nào nữa, chỉ cảm thấy một khắc đó, cô đã giao linh hồn của mình cho Steinway. Cô không được đàn như thế này đã lâu lắm rồi, cũng rất lâu rồi cô không đụng vào đàn, rõ ràng cảm thấy những nốt nhạc này đã trở nên xa lạ, nhưng không biết tại sao lúc đề xuống cái phím màu đen, tất cả đều chui ra khỏi đầu.

Giống như đặt mình vào trong mơ, hoa tươi cùng ánh nến ở xung quanh, ánh đèn sáng chói hóa thành điểm sáng sắc sỡ, trước mắt là những hình ảnh mơ hồ, tâm trí hỗn loạn, cô giống như xông vào mộng cảnh của Elise, không muốn tỉnh, không muốn tỉnh lại nữa.

Từ Fur Elise đến ánh trăng, tất cả đều là những nhạc khúc nghe riết mà thuộc, đã từng luyện qua ngàn lần vạn lần, lúc đánh đàn cô hầu như không cần nhớ lại, nó đã trở thành một loại bản năng.

Bạch Dương vẫn nghiêng người dựa vào Piano, quần áo thường ngày được thay đổi thành lụa là, anh cứ đứng như vậy nghe cô đánh đàn, mà cô, cũng thật sự cho rằng chỉ có một mình anh là khán giả. Vậy mà vẫn rất thận trọng.

Lúc cô đứng dậy cúi người chào, trong phòng ăng lên tiếng vỗ tay, khoảnh khắc đó cảm xúc trong lòng thật mênh mông, lúc cô rời khỏi phòng ăng vẫn không thể nào quên được. Giống như tất cả đều không có gì thay đổi, tất cả đều dừng lại lúc 1 năm năm trước.

Bạch Dương uống chút rượu, nên gọi xe taxi về nhà. Ước chừng là không khí thật sự tốt quá, bọn họ trước xuống xe có nói chuyện với nhau, cùng nhau tản bộ về nhà. Lúc này màn đêm đã buông xuống, đèn nê ông chiếu những tia sáng mênh mông, sắc màu rõ nét mà sắc sỡ. Xe cổ tới tới lui lui, đèn xe như thất chặt cô lại, tay của Lục Tắc Linh vẫn nắm thật chặt cái ví da của mình, nhịp tim đập như sấm, rõ ràng đã qua lâu rồi, nhưng vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.

Bạch Dương nghiêng đầu nhìn nụ cười nở ra từ tận đáy lòng của cô, cũng không khỏi cười theo, anh nói: “Sư phụ Lục, đánh đàn thật đặc sắc, về sau phải thường xuyên đặt bao hết cả rạp mới được!”

Lục Tắc Linh nghiêng đầu nhìn Bạch Dương một cái, chỉ cảm thấy cái khuôn mặt góc cạnh cùng với gò má rõ ràng của anh ta nhìn qua thật nhu hòa có chút không thể tin được, cô mím môi, trêu ghẹo anh ta: “Vậy thì cũng nên trả thù lao đi.”

Bạch Dương ưỡn mặt, khoác lác vô sỉ: “Tiền không có, có thể chải mặt thay không?”

Lục Tắc Linh làm ra vẻ mắt trợn trắng. Hai người cùng nhau cười.

Năm năm rồi, có lẽ hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của Lục Tắc Linh, Phật đã dần dần tìm về với mình, tìm về với những đam mê ngày trước.

Cô không nói gì, chỉ nghiêm túc quan sát người đàn ông trước mắt này, tâm cảnh ấy sao mà bình thản quá, cô biết rõ đây không phải là yêu, đối mặt với anh ta, cô cảm thấy mình được thả lỏng, đầu óc không cần phải căng thẳng, cũng sẽ không mền lòng mà đi theo.

Chỉ là bình tĩnh, giống như không có gió thổi trên mặt hồ, làm cho cô quên đi những gợn sóng ngày trước.

Có lẽ, đây mới là hồi sinh, cõi đời này căn bản không có cái gì gọi là tình yêu oanh oanh liệt liệt, cuộc sống, cũng chỉ là cuộc sống mà thôi.

Cuộc sống yên tĩnh vẫn tiếp tục. Gần đây công việc của Bạch Dương cũng bận rộn lên, không có thời gian thường xuyên đến dẫn cô đi ăn ngon, nhưng vẫn thường xuyên gọi điện thoại tới, Lục Tắc Linh cảm thấy được lòng mình càng ngày càng bình tĩnh.

Lúc biết được tin Hạ Diên Kính xảy ra tai nạn xe cộ thì cô còn đang bận rộn với một bữa tiệc. Cúp điện thoại xong cô không nói hai lời liền lao đi ngay.

Ngồi xe buýt đường dài đi suốt mấy trạm xe, cô không thềm để ý đến việc ăn cơm, sau bảy tiếng, cô đã về đến cái thành phố mà cô đã rời đi suốt năm năm.

Lúc xuống xe, cô không biết được cảm giác lúc này của mình là gì, chỉ thấy hô hấp trở nên dồn dập, cô để lại rất nhiều thứ ở cái thành phố này, giờ phút này, những thứ kia từng chút từng chút một quay lại trong cô. Thật ra thì cô chưa từng quên, chỉ là đang trốn tránh mà thôi.

Ở trong bến xe, mang theo túi lớn túi nhỏ đi theo cái tình yêu thời sinh viên, xôn xao mà tầm thường, từng sợi tơ như đang chạm vào trong lòng cô.

Nao nhiệt cũng tốt, tiêu điều cũng tốt, tất cả đã trở thành giấc mơ cũ, cứ cất lại vào đêm hôm qua, cô hôm nay, đã trở thành cô độc.

Hạ Diên Kính không biết cô trở về, trên người cô ấy dán băng keo ở vài chỗ, đòi lên giường ngủ, đang cùng mẹ của cô ấy đấu khẩu.

Lúc thấy Lục Tắc Linh, miệng cô há ra thật to, đợi đến lúc co phản ứng lại kịp, lập tức trợn tròn mắt trách mẹ của mình: “Mẹ, chuyện gì vậy hả! Rốt cuộc là mẹ nói cho bao nhiêu người biết vậy! Có chút chuyện à! Vậy mà mọi người đều tới đây hết rồi!”

Lục Tắc Linh từ từ đi tới, đứng cạnh giường của cô ấy, “Không phải bác gái nói ỉn biết, là Hiểu Phong nói.”

Hạ Diên Kính cau mày một cái: “Miệng rộng như nhau! Đã biết không thể nhờ vả gì cô ấy được mà!”

Lục Tắc Linh liếc cô ấy một cái: “Ai cũng nói, chỉ không nói ỉn!”

“Vì sợ làm trễ nãi công việc của cậu.” Mắt cô ấy lóe lên.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Mẹ Hạ chen lời vào: “Thật không biết cái con nha đầu này sao lại cần tiền đến như vậy, nhất định đòi ra bên ngoài mở trường dạy luyện thi, mà trong trường học lại không để cho nó làm vậy. Nó vội vàng lên trên xe! KHông may liền xảy ra chuyện!”

Lục Tắc Linh nghe mẹ Hạ lảm nhảm oán trách, như có điều suy nghĩ nhìn sang Hạ Diên Kính.

Ban đêm, người nhà họ Hạ đều đi rồi, Lục Tắc Linh vẫn ngồi trên giường. Chỉ mới mười một giờ, trong bệnh viện đã không còn chút âm thanh ồn ào nào nữa, tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi.

Hai đầu chen chút nhau trên một cái giường bệnh, nên Lục Tắc Linh không dám động, sợ đụng trúng vết thương của Hạ Diên Kính.

Rõ ràng cũng không biết tán gẫu về cái gì, đột nhiên cổ họng của Hạ Diên kính lại có chút nghẹn ngào, cô ấy nói: “Tắc Linh, quay về đi, đi tìm cha của cậu, rồi tất cả sẽ tốt thôi, trở lại đi, nơi này mới là nhà của cậu.”

Lục Tắc Linh cực kỳ khó chịu, “Mở trường luyện thi là vì mình, phải không?”

“Mình chỉ muốn, nếu như có một căn phòng ở đây, thì cậu nhất định sẽ trở về.”

Lục Tắc Linh không nhịn được nước mắt, cắn chặt đôi môi.

“Cậu quên Thịnh Nghiệp Sâm được không? Trong thành thị này không phải chỉ có mình anh ta, mà còn, còn có cha cậu nữa, sống ở đây từ nhỏ đến lớn, trở lại đi, nhìn cậu sống ở thành phố khác, mình cảm thấy không an lòng.”

.

Lục Tắc Linh không biết phải làm sao để biểu đạt tâm tình lúc này của mình được, quá đau rồi, tuy nhiên lại không biết nó bị thương ở đâu, chỉ cảm thấy trán và lưng chảy đầy mồ hôi. Cô vẫn cố ý quên cái tên đó đi, cố ý trốn tránh, giờ phút này tất cả lại hiện lên rõ ràng trong đầu cô đến như vậy. Thì ra là chưa từng bình tĩnh qua, chỉ là sợ mạng ngắn ngủi buông tha cho cô, khiến thời gian tạm ngừng vài giây như vậy.

Ngắn ngủi cũng tốt, như vậy sẽ làm cô không kịp thay đổi.

Từ lúc trở về đây đến giờ, cô vẫn cảm thấy lo lắng, cảm giác giống như cô sắp phải đi lấy chồng vậy, cứ lo lắng hoảng sợ cả ngày.

Người đựng Hạ Diên kính bị thương rất có tiền, cho cô ấy ở trong phòng bệnh đơn, bệnh viện cũng là loại tốt nhất thành phố. Cũng là nơi mà ngày trước Thịnh Nghiệp Sâm đã nằm viện.

Quá quen thuộc, cho nên cảm thấy sợ, mỗi một tác cũng đủ làm cho cô nhớ lại những việc đó. Rõ ràng không có gì tốt đẹp, vậy mà cô lại nhớ rõ đến như vậy, thật là hèn hạ, ngay cả cơ cũng không nhận được mà hận chính mình.

Lúc đựng phải Thịnh Nghiệp Sâm cô có chút không kịp chuẩn bị, anh gọi cô lại, cũng là ngoài dự đoán của cô.

Đợi cô phục hồi tinh thần lại, Thịnh Nghiệp Sâm chạy tới bên cạnh cô.

Trong đầu giống như có một cái chuông bị ôm một cục gỗ va vào, mắt cô nổ đầy đom đóm.

Hình như Thịnh Nghiệp Sâm rất mệt mỏi, đáy mắt xanh đen, sắc mặt có chút trắng bệch, chân mày cũng nhíu chặt lại.

“Trở lại rồi?” Giọng nói của anh có chút khàn khàn, mùi thuốc lá trên người cũng rất nặng, Lục Tắc Linh không khỏi nhũn nhũn mày, không phải là chán ghét, mà là đau lòng, người đàn ông cô yêu như chính sinh mạng của mình, bây giờ lại mệt mỏi đến như vậy, cô rất muốn thay anh vuốt hàng lông mày của anh ra.

Không trả lời vấn đề của anh, môi cô mấp máy, hỏi anh: “Ngã bệnh sao?”

Thịnh Nghiệp Sâm sững sốt một chút, sau đó lắc đầu một cái: “Là bà nội. Bà nội lại nhập viện rồi.”

Lúc Lục Tắc Linh nghe xong, cả kinh mạnh mẽ ngẩng đầu, giống như là vì chuyện bà nội của anh nằm viện mà thấy khó chịu, nhưng nghĩ lại, việc này có liên quan gì đến mình đâu. Cô nắm chặt tay lại, cúi đầu thấp xuống.

Nói một câu rất bình thường: “Chăm sóc bà tốt nha, bà cũng lớn tuổi rồi, nên sẽ hay bị ốm.” Nói xong, cô xoay người muốn rời khỏi. Nhưng không nghĩ tới, bị một cánh tay ấm áp nắm lại.

Giống như một có đốm lửa, bắt đầu thiêu đốt cánh tay của cô, dần dần lan xuống, triền miên mà lưu luyến, quần quít trên tay của cô.

Thật giống như những đôi yêu nhau, anh nắm tay của cô, cô cố tránh nhưng không được. Thật không thể tin được, người lạnh lùng như anh, mà bàn tay lại ấm áp đến như vậy, ấm đến nỗi, làm cho cô không muốn buông ra.

Giọng nói của anh dần dần mềm xuống, cơ hồ mang theo vài phần thỉnh cầu mà nói: “Có thể. Đi thăm bà nội chút hay không?” Anh khàn khàn tiếp tục nói: “Bà bị bệnh hồ đồ, mà vẫn không ngừng nhắc tên em.”

Lục Tắc Linh ngược đầu, cô sợ mình sẽ nhận được mà sẽ bật khóc. Bốn năm nay, chỉ có mình bà nội là thật lòng thương yêu cô, cô có thể kiên trì lâu như vậy, là nhờ vào sự khích lệ của bà nội, kiếp này cô không có cách nào làm cháu dâu của bà, chỉ hy vọng kiếp sau có thể vượt cái danh nghĩa này, làm con cháu thật sự của bà, hồi báo đáp cho bà thật tốt.

Lục Tắc Linh hít mũi một cái, hỏi anh: “Phòng bệnh nào? Dẫn em đi thăm bà một chút.”

Thấy bà nội nằm trên giường bệnh, rốt cuộc Lục Tắc Linh cũng không nhận được mà tuôn nước mắt, đôi mắt khỏe mạnh ngày trước của bà giờ phút này giống như gốc cây sắp sửa chết, không còn chút sức sống, chẳng phân biệt được thật hay mơ, mê sáng không ngừng lăm lăm. Có người tới cũng không biết.

Thịnh Nghiệp Sâm cùng Lục Tắc Linh đứng ở đầu giường. Thịnh Nghiệp Sâm cúi người, ôn hòa mà kiên nhẫn nói với bà nội: “Bà nội, nhìn một chút xem, con đem Tắc Linh đến nè.”

Lúc nghe thấy anh gọi hai chữ “Tắc Linh” kia, Lục Tắc Linh vẫn là nhận không được mà run một cái. Đã bao nhiêu năm nay, anh cũng chưa từng dịu dàng gọi tên cô như vậy, cô gần như sắp quên, anh đã từng đối

đãi dịu dàng với cô, chỉ có điều là xem cô như chị ấy. Chính cô cũng đã gần như không nhớ nổi, bọn họ đi đến ngày hôm nay như thế nào.

Bà nội bị bệnh hồ đồ, mắt cũng không nhìn vào trên người Lục Tắc Linh, lại đột nhiên rất vui mừng gọi: “Tắc Linh à? Tắc Linh tới sao? Tắc Linh thì bà biết, là cháu dâu sao, cái con bé không chút lương tâm này, lâu như vậy mới chịu đến thăm bà!”

Lục Tắc Linh khó chịu che miệng, sợ sẽ khóc lên thành tiếng.

Thịnh Nghiệp Sâm không có phản bác, ngược lại theo nói, “Là Tắc Linh tới, cô ấy đến thăm bà.”

Bà nội gơ cánh tay khô héo nhỏ gầy lên không trung quơ nửa ngày: “Tắc Linh đâu? Ở chỗ nào?”

Tắc Linh vội vàng đưa tay ra, bà lão hài lòng nắm lấy tay cô, rồi gọi tên Thịnh Nghiệp Sâm ra.

Động tác của cô có chút chậm chạp, hơi thở cũng gấp gáp, bà quỵn luyến mà từ ái lục lọi hai tay, cuối cùng đem tay bọn họ để ở một chỗ. Vô cùng ấm áp, Lục Tắc Linh cảm thấy mình dường như sắp chết đến nơi rồi.

Bà nội vẫn cứ thao thao bất tuyệt, không có gì Logic với nhau, nghĩ gì thì nói đó, tay của bọn họ vẫn cứ đặt lên nhau, quen thuộc mà xa lạ, Lục Tắc Linh cảm thấy sợ hãi. Đóa hoa tuyết diễm bên cạnh vách núi, cô tham lam mà ngắm nhìn, không dám đến gần, cô sợ nếu như té xuống sẽ tan xương nát thịt, cảm giác này cô không dám thử một lần nữa.

Bà nội nói xong liền ngủ mất, bà bị bệnh nặng nên không có nhiều sức lực.

Hơi thở của bà càng ngày càng yếu, Lục Tắc Linh có chút khổ sở. cô rất muốn rút tay của mình về, nhưng không ngờ lại bị một cái tay khác gắt gao nắm lấy.

Cô hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Thịnh Nghiệp Sâm một cái, Thịnh Nghiệp Sâm cũng nhìn cô, ánh mắt kia thâm trầm làm cô thấy sợ.

Cô không dám động, cho đến lúc Thịnh Nghiệp Sâm chậm rãi buông ra, cô mới dần dám rút trở lại.

“Em đi Đây.” Giọng nói của Lục Tắc Linh rất thấp.

Giọng nói khàn khàn của Thịnh Nghiệp Sâm lại vang lên, lấn áp hỏi cô: “Tại sao lại trở về?”

Lục Tắc Linh không dám nhìn anh, cũng không dám động đậy, ánh mắt nhìn về một phía khác, nói: “Hạ Diên Kính bị tai nạn xe cộ.”

Nửa ngày sau Thịnh Nghiệp Sâm cũng không có nói chuyện, hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng thở dài một cái, anh dịu dàng gơ tay lên, vỗ về, chơi đùa với mái tóc xoăn dài của cô, tóc dài màu đen quấn vòng quanh ngón tay của anh, giống như cây tử đằng đang triển miên.

Rõ ràng là không có tình cảm gì, nhưng lúc này anh mắt của anh nhìn Lục Tắc Linh lại có mấy phần quỵn luyến không thôi.

Anh dịu dàng vén tóc cô ra sau tai, cô ra cái cằm cong cong. Cô không hiểu ngẩng đầu nhìn anh, chỉ nghe anh nói: “Như vậy hợp hơn, rất đẹp mắt.”

Lục Tắc Linh trừng mắt nhìn, không biết nói gì.

“Thoáng một cái đã năm năm rồi, thì ra tóc của em đã dài như vậy rồi.” Giọng nói có chút hoảng hốt, mơ hồ mang theo chút tiếc nuối. Nhưng Lục Tắc Linh hiểu nỗi sự tiếc nuối đó là gì.

34. Chương 33

Thành phố quen thuộc, bầu trời quen thuộc, vô cùng quen thuộc, Lục Tắc Linh âm thầm nghĩ, nếu như thay đổi, cũng có thể ung dung thản nhiên ứng đối, nhẹ nhàng nói câu hẹn gặp lại.

Nhưng Lục Tắc Linh chính là Lục Tắc Linh, cô sẽ không quên lúc mình tha hương, nhớ anh đến mức không ngủ được, chôn mình ở trong chăn khóc một mình; cô sẽ không quên mình từng mơ thấy được kết hôn với anh, lúc mặc bộ đồ cô dâu màu trắng tinh, thì cô lại giật mình tỉnh giấc.

Cô xem hạnh phúc của anh như mạng sống của chính mình, để anh được hạnh phúc, cho dù cô có gặp bất hạnh, cô vẫn sẽ chấp nhận. Cô cho là cả đời này chính là như vậy, cũng không có gì có thể hy vọng, bình thản kết thúc, cho dù phải cô độc, cô cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng khi anh nói ra “Năm năm”, tay chân cô vẫn không thể nào nhịn được mà trở nên lạnh lẽo, thắt lại. Anh dùng giọng điệu tiếc hận như vậy nói qua làn tóc của cô, ngón tay thon dài giống như đã được cắt tỉa sau khoảng thời gian khó khăn, đau đớn ấy, so với lúc anh dùng giọng điệu châm chọc để nói thì lại càng chua xót hơn. Cô tình nguyện chấp nhận anh giống như lúc trước, cũng không muốn giống như bây giờ, nàng học không được từ tâm, dù là anh chỉ là đối với cô khá hơn một chút, nhưng trong lòng của cô lại sinh ra những suy nghĩ hèn mọn.

Cô nhếch nhếch rời đi, thậm chí quên

luôn việc phải tạm biệt Hạ Diên Kính. Ngay đêm đó cô liền mua vé xe trở về. Chỉ mới hai ba ngày chưa có trở về. Trong nhà liền có chút hơi ẩm. Lấy quần áo phơi trước khi đi vào, mở cửa sổ ra cho không khí bay vào, cô mới cảm thấy hô hấp dễ chịu hơn một chút.

Trước lúc ngủ Bạch Dương có gọi điện thoại tới, Lục Tắc Linh nói chuyện mà trong lòng lại không yên, cúp điện thoại cũng không nhớ mình đã nói cái gì. Chỉ mơ hồ nghe anh nói là anh muốn rời khỏi nhà.

Đi công tác cũng tốt, cô sửa sang lại đầu óc mơ hồ của mình, thực không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Nhiệt độ càng ngày càng cao, ban đêm cũng rất nóng, cho dù có gió thổi cũng là dẫn khí nóng vào. Lục Tắc Linh ngại máy điều hòa gây ồn ào nên không mở, chỉ mở một cái quạt mát thổi cho đỡ nóng. Cô lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu chỉ có cặp chân mày của Thịnh Nghiệp Sâm.

Dưới gối có một tấm hình, lúc ban đầu bị Thịnh Nghiệp Sâm thô bạo xé nát, là hình của anh khi còn bé. Lúc cô đi, cô đem theo tấm hình này, lúc rãnh rỗi, cô dán từng mảnh từng mảnh lại. Phía sau tấm hình là dòng chữ của ông Thịnh Nghiệp Sâm, những lúc cô không ngủ được thì sẽ lấy tấm hình này ra xem rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Cô nghĩ, có chấp quả thật là một loại bệnh, giống như tình yêu ngu ngốc của cô vậy, trên cõi đời này còn có cái thứ hai sao?

Trong căn phòng cũ kỹ tối đen cái cửa sổ hồi thập niên 90 kia...Đã rất cũ, chỉ cần nhúc nhích một cái sẽ vang lên tiếng ken két. Từ đó đến giờ cô không biết sợ là gì, cho nên khi nghe được tiếng ken két, cô vẫn không nhúc nhích.

Trong phòng khách truyền đến âm thanh huyền ảo. Cô nghĩ, mấy ngày nay cô không về nhà, chắc mấy tên trộm đã để ý rồi. Vùng này ngư long hỗn tạp, là khu dân cư hỗn tạp nhất trong thành phố, rất nhiều kẻ nghiện thuốc ở vùng lân cận lên vào, lúc đó có xảy ra nhiều vụ trộm cắp, càng nghèo càng trộm, thật là tình tình hung ác.

Thật ra thì nhà của cô cũng không có gì tốt để trộm, đi làm lãnh lương xong cô đều gửi tiết kiệm, mỗi tháng đều xài tiền của Hạ Diên Kính cho, trong nhà thực sự không có gì đáng tiền.

Cô không ngờ tên ăn trộm lại to gan như vậy. Cô yên lặng ngồi ở đầu giường, tên nó lại dám vào trong phòng. Không biết là như thế nào, tên ăn trộm đi thẳng tới mở hộc tủ ra bắt đầu tìm kiếm, không hề thấy cô đang ngồi ở một bên.

Lục Tắc Linh cũng không muốn cùng tên đó vật lộn, nhưng khi thấy tên đó mở ngăn kéo cuối cùng ra thì không biết tại sao, trong nháy mắt máu xông lên đỉnh đầu, mất đi toàn bộ lý trí, cơ hồ theo bản năng nhào tới.

Trong bóng tối, cô liều mạng cùng tên ăn trộm vật lộn. Tên ăn trộm này cũng rất mù quáng, là dân liều mạng, sao có thể lương thiện được. Tên đó lấy cái cờ lê trong túi ra, gõ lên đầu Lục Tắc Linh mấy cái.

Đau đớn khiến cô phải buông tay, tên ăn trộm lại không ham chiến, vơ vét đồ xong liền nhanh chóng chạy trốn.

Đầu của Lục Tắc Linh choáng váng, cô ôm đầu đuổi theo, bước chân lảo đảo. Trước mắt một hồi trắng đen, cô không nhìn thấy rõ, chỉ mơ hồ nhìn thấy một cái bóng chạy đi thật nhanh.

Hành lang tối đen như mực, cô không nhìn thấy được gì, có cái gì đó đập cô một cái, cô theo bản năng muốn bắt lấy, nhưng mà cái gì cũng không bắt được, lăn vài vòng xuống bậc thang.

Xương cốt toàn thân đau như gãy thành từng mảnh, cô cố gắng muốn đứng dậy, cùi chỏ lại chạm trúng một cái hộp nhỏ.

Cái hộp được một cái khăn quấn lấy, chắc là trong lúc gấp gáp, tên trộm bị rớt đồ cũng không phát hiện.

Lục Tắc Linh cầm cái hộp nhỏ được quấn kỹ càng lên, ôm thật chặt vào trong ngực. Có chút muốn khóc, nhưng cô lại cười.

Thật tốt, không có vứt đi, vất vả lắm mới có lại được, cô thật sự không chịu nổi nếu như nó mất đi một lần nữa.

Cô không biết mình leo lên lầu bằng cách nào, hao hết sức lực cuối cùng, cô gọi điện thoại cho Tiểu Tiên, còn không kịp nói gì, trước mắt cô đã tối sầm lại.

Lúc tỉnh lại lần nữa, cô đã ở trong bệnh viện, trên đầu quấn băng dây cộm, chân thì bó một cục thạch cao thật to, nhìn hết sức buồn cười.

Tiểu Tiên bị dọa hoảng sợ, ngồi bên cạnh giường bệnh không ngừng chảy nước mắt.

Lục Tắc Linh cảm thấy đầu rất đau, toàn thân cũng không còn hơi sức gì, cô giật giật, trên tay trống không, nhất thời mất một tác vương, giọng nói của cô rất suy yếu, nhưng vẫn hết sức vội vàng hỏi: “Tiểu Tiên, có thấy cái hộp nhỏ đâu không?”

Tiểu Tiên xoa xoa mặt, từ trong ngăn tủ lấy ra cái hộp quen thuộc đưa cho cô, có chút ghen ngào nói: “Cái gì mà cậu xem như bảo bối vậy, đáng giá liều cả mạng sống như vậy sao?”

Lục Tắc Linh ôm chặt cái hộp, cười trêu ghẹo: “Trị giá rất lớn đó!”

Tiểu Tiên giận: “Cùng ăn trộm đánh nhau? Cậu đánh thắng được ai hả?”

Lục Tắc Linh đang chuẩn bị trả lời, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Bạch Dương cầm một đồng hồ tiến vào.

Lục Tắc Linh có chút kinh ngạc: “Không phải đi rồi sao?”

Bạch Dương gật đầu một cái: “Ừ, mới vừa chạy về. Trong điện thoại Tiểu Tiên khóc lóc thật sự hù chết người.”

Tiểu Tiên ngượng ngùng nghiêng đầu sang chỗ khác, cô ấy và Bạch Dương không tính là quen biết, lúc ban đầu lại có bắt đầu như vậy, nên vẫn tránh mặt anh, chắc hẳn lúc ấy thật sự là rất hối hoảng. Cô ấy vuốt mặt, cầm vãi khay thủy tinh mà Bạch Dương mua lại, “Đi chuẩn bị nước đây.”

Sau khi Tiểu Tiên đi, Bạch Dương cất đồ xong mới ngồi xuống cạnh Lục Tắc Linh, anh ôn hòa sắp xếp chân giúp cô, dặn dò cô: “Về sau gặp phải chuyện như vậy thì chớ có liều mạng, bây giờ không bị gõ đến chết, nhưng lần sau thì sao hả? Có ngu hay không vậy?”

Anh liếc nhìn cái hộp nhỏ cô vẫn ôm chặt trong lòng, hỏi cô: “Là vì cái vòng tay? Bởi vì cái món đồ này hả?”

Lục Tắc Linh mấp máy môi.

Bạch Dương cau mày: “Sao lại ngu như vậy? Không có thì anh sẽ mua một cái khác!”

Lục Tắc Linh lắc đầu. Vòng tay này đối với cô là cái độc nhất vô nhị, sao có thể mua được?

Cô ngập ngừng nói nói: “Trị giá mười vạn !”

Bạch Dương bắt đầu dĩ thử dài, dĩ khóc dĩ cười nói: “Cái người phụ nữ này thật có ý tứ, thứ ham tiền cũng không giống với người ta, thật không ghét được mà.”

Lục Tắc Linh biết anh ta hiểu lầm, nhưng cũng không muốn giải thích, lý do cô bảo vệ cái vòng tay này, so với ham tiền thì càng dễ nghe hơn.

Hạ Diên kính mới nằm viện có mấy ngày, thì Lục Tắc Linh cũng nhập viện theo, lúc hai người nói chuyện điện thoại cũng cảm thấy tỷ muội tình thâm. Trong khoảng thời gian nằm viện này đều là Bạch Dương và Tiểu Tiên thay phiên tới đây chăm sóc cô, Bạch Dương mượn hộ lý cho cô, trừ đi vệ sinh ra, tất cả còn lại đều do anh ta tự làm lấy, ngày đêm cực nhọc chăm sóc cho cô.

Lục Tắc Linh ăn cơm tối xong, Bạch Dương lau tay và mặt cho cô, tự tay thu dọn mọi thứ xong mới chịu rời đi, trước khi đi còn không ngừng dặn dò. Sau khi anh ta đi, phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng ngáy nhẹ nhàng của hộ lý.

Lục Tắc Linh nằm nghiêng, mắt mở rất lớn, nhìn những hình ảnh mơ hồ ở trong bóng tối mà ngẩn cả người.

Bạch Dương như vậy làm cho cô cực kỳ áy náy, anh ta có đuổi cũng không chịu đi, rõ ràng công việc bận rộn đến sắp tắt thở, vậy mà khi nhận được cú điện thoại đó, lại cố chấp muốn tới đây chăm sóc cô.

Cô bị anh làm cho cảm động. Thật ra anh ta đang nghĩ gì đây? Mặc kệ Bạch Dương có yêu cô hay không, mặc kệ cô có yêu Bạch Dương hay không, có gì quan trọng đâu chứ?

Giống như Lâm Hiểu Phong nói, bọn họ là nâng đỡ lẫn nhau, có lẽ cả đời này sẽ trôi qua như vậy.

Cô nghĩ như vậy, nhưng tâm lại cảm thấy đau. Nhớ lại khoảng thời gian bốn năm trước cô thật sự không nghĩ ra, tại sao tâm Thịnh Nghiệp Sâm lại có thể sắt đá đến như vậy, tại sao cô lại bị Bạch Dương làm cho cảm động, còn Thịnh Nghiệp Sâm không chút cảm động gì với những việc mà cô đã làm?

Tại sao Thịnh Nghiệp Sâm lại không yêu cô? Cái vấn đề này không biết cô đã nghĩ bao nhiêu lần trong suốt những năm qua, là do không cam lòng sao? Tuyệt vọng sao? Cuối cùng cũng chỉ có thể tiếp nhận thực tế mà thôi.

Ở trong bệnh viện vài ngày, cái chân bị gãy của cô bị sưng rất nặng, phải tiêu viêm suốt mấy ngày, làm chậm ngày xuất viện của cô lại. Trong suốt hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên cô ăn uống, vệ sinh ở cùng một chỗ trên giường nên có chút khó chịu. Vừa mới khỏe lại đã đòi đi vào nhà vệ sinh, sau này bị sưng lên rất nặng mới không dám làm loạn lên nữa. Bạch Dương ước chừng là nhìn thấu sự lúng túng của cô, mỗi lần cô muốn đi vệ sinh thì anh đều kiếm cơ đi ra ngoài, sẵn sàng đến nỗi làm cho Lục Tắc Linh cảm thấy áy náy.

Cô không có nhiều bạn bè, nên người gọi cho cô cũng chỉ có vài người, cho nên khi cô nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên một chuỗi số lạ, cô có chút kinh ngạc.

“Alo?” Lục Tắc Linh liên tục “Alo6” vài lần nhưng vẫn không có ai trả lời, cô buồn bực chuẩn bị cúp máy, đầu kia lại đột nhiên có tiếng nói.

“Ừ” hai chữ đơn giản, Lục Tắc Linh đã biết được là ai.

Thịnh Nghiệp Sâm, một cái tên triền miên, lúc nói ra, đôi môi cũng sẽ không đụng vào nhau, xa cách đến như vậy. Nhưng cô vẫn có thể sâu sắc nhớ được tất cả mọi thứ của anh.

Cô không biết phải làm sao, giọng hơi run run nói: “Đổi số sao?” Lục Tắc Linh cũng không biết tại mình lại hỏi việc này nữa. Anh lại làm thêm một lần nữa, đổi số mới thì có gì giỏi chứ? Nhưng cô vẫn rất khổ sở, khổ sở khi trong sinh hoạt của anh đã không có một chút dấu vết quen thuộc nào của cô nữa rồi.

Thịnh Nghiệp Sâm trầm mặc một hồi: “Đổi rồi.”

Lục Tắc Linh cảm thấy khổ sở, hết nửa ngày mới nói: “Có chuyện gì không?”

Lục Tắc Linh mới vừa hỏi xong câu này, y tá liền cầm thuốc tiến vào. Liếc mắt nhìn bảng tên trên đầu giường, công thức hóa mà nói: “giường 77, Lục Tắc Linh, đến giờ chích rồi.”

Lục Tắc Linh không cảm thấy có gì không ổn cả, nghe lời đưa tay ra. Ngược lại ở đầu bên kia điện thoại, Thịnh Nghiệp Sâm lấy làm kinh hãi: “Nhập viện hả?”

Lúc này Lục Tắc Linh mới hiểu được ý của anh, “Bất cẩn bị vấp trặc chân.”

.

Sau khi cúp điện thoại, Lục Tắc Linh suy nghĩ thật lâu cũng không thể nào nghĩ thông được, đến tận cuối cùng là tại sao Thịnh Nghiệp Sâm lại gọi điện thoại cho cô, cũng nghĩ thể nào hiểu nổi anh làm sao có thể gọi điện thoại cho được.

35. Chương 34

Thịnh Nghiệp Sâm vẫn trầm mặc, trên khuôn mặt lạnh lùng có chút không kiên nhẫn. Anh chưa từng làm ra vẻ mặt này đối với Diệp Thanh.

“Vậy em cảm thấy thể nào mới gọi là tình yêu?” Thịnh Nghiệp Sâm lạnh lùng hỏi ngược lại cô, như một chiến sĩ tàn nhẫn, vô tình, liều mạng chém giết, không chút lưu tình: “Lúc em rời đi, nhẫn tâm buông tay anh. Anh vì em mà có thể từ bỏ tất cả, em lại nói em không phải là người không gượng dậy nổi, người đó không phải là em sao. Em học xong rồi, quay về, nói muốn ở chung một chỗ thì nhất định phải như vậy sao. Đây chính là tình yêu của em?”

Thịnh Nghiệp Sâm híp mắt một cái, giọng điệu dần dần phai nhạt dần: “Như vậy mới gọi là yêu sao? So với em, anh lại cảm thấy Lục Tắc Linh mới làm cho anh cảm động. Ít nhất trong lúc anh bị mù, cô ấy không bỏ rơi anh! Không đi nước Mỹ! Không cảm thấy tình yêu của anh là dơ bẩn!”

Diệp Thanh cắn chặt môi, gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt, vô cùng đáng thương cô vô lực biện hộ: “Nhưng em không hề biết gì cả.”

Thịnh Nghiệp Sâm nhìn cô thật kỹ: “Em có thể biết cái gì?” Anh khe khẽ thở dài một hơi: “Năm đó cho dù không có những sự cố kia, thì cuối cùng chúng ta cũng sẽ tách ra. Em biết rõ anh muốn cái gì, nhưng lại kiên trì quyết định của mình. Anh vẫn luôn đuổi theo bước chân của em, đã sớm cảm thấy lực bất tòng tâm, không thể nào đuổi kịp được.”

“Không!” Diệp Thanh cố chấp nói với anh: “Không phải sự cố! Là lục Tắc Linh cố ý! Là cô ta cố ý chia rẽ chúng ta!”

“Cũng có thể là không, bây giờ, việc này còn quan trọng gì nữa? Trọng điểm là, chúng ta đã chia tay.”

Diệp Thanh nhất định không thể nào tiếp thu được lốc đầu, mất hết phong độ thường ngày: “Anh thật sự yêu cô ta? Tại sao lại là cô ta? Tại sao lại là Lục Tắc Linh? Ai cũng được, nhưng tại sao nhất định phải là cô ta?”

Thịnh Nghiệp Sâm vuốt mi tâm, có chút mệt mỏi mà nói: “Anh không biết có phải mình yêu cô ấy hay không, nhưng anh có thể xác định cho em biết anh đã không còn yêu em nữa. Diệp Thanh, đừng phá hủy quá khứ của chúng ta, cứ như vậy đi.”

“.” Diệp Thanh đứng ở cửa, an tĩnh cùng Thịnh Nghiệp Sâm giằng co. Nước mắt dần dần theo gió khô khốc, nhưng mà trên mặt đỏ ửng lên vì thiếu không khí: “Nói cho cùng, anh hận lúc đầu em bỏ đi, không chịu tha thứ cho em, Nghiệp Sâm, nếu như thời gian có thể trở về, em nhất định sẽ không đi nước ngoài nữa.”

“Thời gian đã không thể quay lại được nữa.”

.

Lục Tắc Linh càng nhìn càng thấy Bạch Dương dần dần rất giống Tường Lâm tẩu, sau khi cô xuất viện thì không ngừng lải nhải đi theo dấn dò.

Lục Tắc Linh không ngờ lại gặp Thịnh Nghiệp Sâm trong hoàn cảnh xấu hổ như thế này. Cũng không biết vì sao, gần đây hình như anh ấy luôn công tác ở thành phố này, anh nói công ty anh có hạng mục mới ở thành phố này, sinh hoạt của Lục Tắc Linh đã không cần phải chú ý nhiều thứ nữa, 5 năm qua đi, cô không ngừng nhắc nhở mình, chính là không thể tự mình đa tình nữa.

Thật ra thì cô cũng không muốn thường xuyên gặp anh như vậy. Thấy càng nhiều, thì nghĩ càng nhiều, làm cô luôn nhớ về những chuyện trước đây.

Thạch cao trên chân vẫn chưa được cắt đi, nhưng vẫn có thể chống nạng để đi. Tiểu Tiên và Bạch Dương đỡ cô, Hiểu Phong thì làm tài xế. Trên đường bốn người không ngừng đùa giỡn, tâm trạng của Lục Tắc Linh tốt trở lại, lúc Bạch Dương lên mặt, cô còn cố ý cầm nạng gõ anh.

Mới vừa đi tới bãi đậu xe, liền gặp được Thịnh Nghiệp Sâm đang xách bao lớn bao nhỏ đi vào về phía bệnh viện.

Bạch Dương lấy cùi chỏ đẩy Lục Tắc Linh một cái: “Đó không phải là học trưởng của em sao?”

Sau hi hòa nhau, Lâm Hiểu Phong và Lục Tắc Linh cũng không nói về chuyện này. Tiểu Tiên lại đơn thuần, say mê cuồng nhiệt ngoắc tay: “Thịnh tiên sinh!”

Thịnh Nghiệp Sâm theo bản năng quay đầu lại, mắt tìm kiếm khắp nơi, thấy Tiểu Tiên lắc lắc tay, sau đó, anh nhìn thấy người đang chống nạng cười nhìn Lục Tắc Linh.

Thịnh Nghiệp Sâm đi tới, quan sát một lát, cuối cùng mở miệng hỏi Lục Tắc Linh: “Xuất viện?”

Tâm tình Lục Tắc Linh có chút phức tạp. Thật ra thì một ngày trước Thịnh Nghiệp Sâm cũng có tới bệnh viện, cô cũng không nói cho anh biết cô sẽ xuất viện. Cô không muốn có nhiều liên lạc với anh.

“Ừ, về nhà tu dưỡng là được.”

Trong mắt Thịnh Nghiệp Sâm mơ hồ có chút mất mát cùng bi thương, con người trắng đen khó khăn lóe lên một cái, chỉ là mới một thời gian, Lục Tắc Linh lại nhìn thấy rõ ràng, tâm không ngừng hung hăng quất mạnh.

Thịnh Nghiệp Sâm thấy người nhiều, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ đem bao lớn bao nhỏ trên tay đưa cho Tiểu Tiên, “Mang về giúp cô ấy đi, làm cho cô ấy ăn.”

Nói xong lại quay đầu nhìn lại Lục Tắc Linh, cười một cái nói: “Tôi đi đây. Không có việc gì là tốt rồi.”

Bốn người trong đó chỉ có mình Tiểu Tiên nói tiếng hẹn gặp lại với Thịnh Nghiệp Sâm.

Thịnh Nghiệp Sâm hít một hơi, nói đi nhưng lại không động đây, “Không có việc gì là tốt rồi.” Lời giống như câu trước, anh lặp lại một lần nữa.

Đầu Lục Tắc Linh dần dần thấp xuống. Lâm Hiểu Phong nhíu mày một cái, vừa muốn đi tới, liền bị Bạch Dương cản lại.

Làm vẻ mặt tầm thường, bộ tây trang màu trắng, làm bộ dáng cợt nhả. Anh câu môi cười: “Học trưởng, anh mua nhiều quả đào như vậy, cho ai ăn đây?”

Thịnh Nghiệp Sâm sững sốt một chút, trả lời: “Bảo mẫu đưa tới, là mới hái. Mang tới cho tặc Linh nếm thử một chút.”

Lâm Hiểu Phong châm chọc xuy một tiếng. Bạch Dương cũng không có biểu cảm gì, chỉ là nhàn nhạt giải thích: “Tặc Linh ăn quả đào sẽ bị dị ứng, lần đầu tiên ăn đào liền bị bệnh sỏi. Anh không biết sao?”

Bạch Dương vừa dứt lời, Tiểu Tiên cũng ngăn ra, quả đào xách ở trên tay, nhận thì không phải, trả cũng không được, tính tình của cô hơi trẻ con, trước kia có đồ ăn gì ngon Lục Tắc Linh cũng sẽ để lại cho cô, nên không hề biết chuyện Lục tặc Linh bị dị ứng, nhất thời cũng có chút đau lòng.

Thịnh Nghiệp Sâm khó xử, sống chung suốt bốn năm qua, vậy mà anh lại không biết Lục Tắc Linh ăn đào sẽ bị dị ứng. Anh đứng tại chỗ, có chút kinh ngạc lại có chút ảo não nhìn Lục Tắc Linh, nửa ngày mới nói ra một câu: “Thật xin lỗi, anh không biết.” Nói xong chuẩn bị lấy đào về, bộ dáng có chút cô đơn.

Lục Tắc Linh cũng không biết mình là thế nào, mắt chưa xót. Cô không bỏ được vẻ mặt đó của Thịnh Nghiệp Sâm. Đi tới xách túi đào của anh. Một tay ôm, nhếch khóe miệng cười: “Không có chuyện gì, em không còn dị ứng nữa, mà còn rất thích ăn nữa.”

Cô đi bộ còn hơi cà thọt, nhưng không để ý kỹ sẽ không biết, các đồng nghiệp đều không để cô làm việc nặng. Phần lớn thời gian cô đều ở trong phòng Mai phụ giúp, chỉ huy.

Công trình khai quật trong thành phố gần đến lúc kết thúc, vài món đồ quan trọng đã được tìm thấy và đưa đi nghiên cứu. Tất cả các Kỹ Sư cùng người phụ trách đến phòng Mai để tổ chức liên hoan.

Lục Tắc Linh cũng đã gặp qua cha của Diệp Thanh vài lần, lần này gặp lại, cô theo bản năng nhìn càng thêm chăm chú, ngay sau đó liền phát hiện một người phụ nữ mặc bộ váy đen ưu nhã ngồi bên cạnh cha Diệp Thanh. Trên mặt cô ấy đang mỉm cười. Rõ ràng lớn hơn Thịnh Nghiệp Sâm một tuổi, nhưng lại không thể nào nhìn ra tuổi thật, cười một tiếng, khóe miệng mang theo hai đóa hoa khả ái như con lốc xoáy, phong cách thanh lệ, giống như hoa sen mọc ở trong bùn, cao thượng đến mức làm cho Lục Tắc Linh cảm thấy tự ti.

Trong bữa tiệc nhẹ nhàng, vui vẻ, có một người đàn ông lớn tuổi nói: ” Giáo sư Diệp, lúc nào thì có thể uống rượu mừng của ông đây?”

Cha Diệp Thanh nâng mắt kiếng, cười cười, cũng quay đầu nhìn về phía con gái mình.

Diệp Thanh thì ngược lại, thoải mái đứng lên, “Nhà cháu bận quá, nhất định sẽ tổ chức trong năm nay, làm các vị trưởng bối phải lo lắng, cháu thật có lỗi quá!” Nói xong, liền uống cạn ly rượu trước mặt. Bộ dạng Nữ Trung Hào Kiệt. Tất cả mọi người đều ồn ào vỗ tay lên, không khí nhất thời trở nên náo nhiệt hẳn ra.

Lục Tắc Linh có chút khó chịu, viện cớ ra đi ra ngoài, đứng ở trước cửa sổ ngoài hành lang nghỉ ngơi. Cô vẫn không có cách nào than phiền đối mặt với Diệp Thanh, ở trước mặt cô ta cô lun thấp bé, cô vẫn cảm thấy rất áy náy, nhưng không biết làm như thế nào để bồi thường. Làm cái gì cũng có vẻ kiểu cách, dứt khoát hoàn toàn làm người ta thấy xa lạ. Dù sao cả đời này cô cũng có lỗi với rất nhiều người rồi, cho đến khi cô chết đi, cô có thể ở dưới địa ngục mà trả tội rồi.

Cô nhìn những nhánh cây um tùm ngoài cửa sổ mà ngẩn người, máy điều hòa phà phà hơi lạnh vào mặt của cô, hồi lâu sau, cô tỉnh táo lại muốn quay trở về phòng.

Vừa mới quay đầu lại, đã nhìn thấy Diệp Thanh không biết đã đứng sau mình từ lúc nào.

Lục Tắc Linh có chút xấu hổ, chột dạ cúi đầu xuống: “Có chuyện gì không?”

Diệp Thanh vẫn rất kiêu ngạo.

“Không có việc gì, ra ngoài nói một tiếng.”

Lục Tắc Linh cung kính gật đầu một cái, “Vậy tôi đi trước.”

“Đợi chút.”

Diệp Thanh gọi cô lại. Cô có chút kinh ngạc qua đầu lại.

Thật ra thì Diệp Thanh không cần cố ý ra vẻ, chỉ cần bộ dạng bình thường, hai tay khoanh trước ngực, đã tỏ ra mấy phần mờ ảo, thanh cao cùng xa cách rồi. Không có ác ý gì, nhưng cũng đủ làm cho người khác không dám đến gần. Bộ váy đen ôm sát làm lộ ra những đường cong hấp dẫn, dài đến gối, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, mang một đôi giày bệt màu đen, đến cả phụ nữ cũng không kìm chế được mà quay lại nhìn hai lần.

“Gần đây hình như Nghiệp Sâm thường xuyên đến đây công tác. Hai người, có gặp nhau không?” Diệp Thanh tâm thường hỏi.

Lục Tắc Linh cúi đầu đến mức thấp nhất. Nửa ngày mới ngập ngừng trả lời: “Có.”

Diệp Thanh cười cười, xoay người, đưa lưng về phía cô: “Thật ra thì tôi đã sớm biết sẽ có ngày này. Từ nhỏ, Nghiệp Sâm đã có ý thức trách nhiệm rất mạnh, anh ấy uống say nhận nhầm cô, đem cô. . . .” Diệp Thanh dừng một chút, còn nói: “Anh ấy vẫn luôn hồ thẹn với cô. Trước đó đã nói với tôi, muốn tạo điều kiện cho cô quay lại trường học. Anh ấy hả! Tính tình lúc nào cũng vậy.”

Rõ ràng giọng nói của Diệp Thanh rất bình thường. Nhưng Lục Tắc Linh lại cảm thấy a thịt của mình cắn ra. Cô nắm chặt tay thành quả đấm, chỉ cảm thấy giờ phút này, giọng nói của Diệp Thanh thật chói tai.

“Chúng ta đều là phụ nữ, tôi nghĩ cô cũng hiểu ý tôi.” Diệp Thanh thản nhiên quay đầu lại: “Giống như lúc đầu, tôi và Nghiệp Sâm chia tay, cô còn trăm phương ngàn kế làm như thế này. Bây giờ chúng ta đã thay đổi. Coi như chỉ vì anh ấy thấy áy náy, tôi cũng không hy vọng các người có bất kỳ dính dáng gì.” Cô ta mấp máy môi, nói gần từng chữ: “Tôi biết cô vẫn luôn muốn học đàn, có hứng thú đi Russia tập huấn về Piano không? Tôi đồng ý giúp cô liên lạc.”

Không nên nói thêm cái gì nữa. Lục Tắc Linh hiểu được ý tứ trong lời nói của Diệp Thanh. Cô yên lặng, trong nháy mắt, cô thấy mình giống y như thằng hề bị ném lên sân khấu. Dưới đài đầy áp người xem. Đèn chiếu trên đầu của cô, cô giống y như một đứa ngu, ngta cả cười cũng không biết.

Hình ảnh um tùm đó làm cho cô choáng váng. Cô siết chặt lòng bàn tay, vẫn không cách nào chết tâm được. Cô lấy hết tất cả can đảm ngẩng đầu lên, biết rõ là nhục nhã, nhưng vẫn là si si ngốc ngốc hỏi: “Thình Nghiệp Sâm tới tìm tôi, là bởi vì áy náy sao? Bởi vì tôi đem thân thể. . . . Cho anh ấy?”

Diệp Thanh không ngờ cô sẽ như vậy hỏi, thoáng sửng sốt một chút, một lát sau mới không nhanh không chậm hỏi ngược lại: “Nếu không thì cô cho rằng vì sao anh ấy tìm cô?” Nói xong liền thở ra một hơi, nở nụ cười: “Chẳng lẽ là bởi vì yêu cô?”

36. Chương 35

Sauk hi Lâm Hiểu Phong lấy chồng liền dọn ra ngoại ô ở cùng chồng trong một tòa nhà lớn. Lục Tắc Linh ngồi xe rất lâu mới đến nơi, ở đó không để cho người lạ đi vào, Lục Tắc Linh ngồi cạnh khóm hoa bên đường, định chờ đến lúc trời sáng.

Cô nhớ, Lâm Hiểu Phong có thói quen tập thể dục buổi sáng, có lẽ buổi sáng có thể gặp được cô ấy cũng không chừng.

Tòa nhà nằm ở dưới chân núi, bóng cây vươn cao, thanh tịnh lại nhàn hạ, rất thích hợp cho những tháng nóng nực, buổi tối lại có gió núi mát mẻ, Lục Tắc Linh hơi mệt, cuộn người lại, vùi mặt ở trong đầu gối, không nhúc nhích.

Trong óc tràn đầy câu nói của Diệp Thanh: ” Chẳng lẽ là bởi vì yêu cô?”

Một câu nói, làm cho cô không đất dung thân, run run cả nửa ngày cũng không nói được gì. Loại đả kích xấu hổ này lại là điểm trí mạng của cô. Cô vô lực chống đỡ, lúc đó, cô như trần trỗng đứng trước mặt người khác, tất cả xấu xí đều bị lộ ra ngoài.

Cô thật khờ, còn mong đợi cái gì nữa chứ? Lại còn cãi nhau với Lâm Hiểu Phong? Thình Nghiệp Sâm sẽ kết hôn, sẽ cùng Diệp Thanh sống chung cả đời, dù cô có chờ đến lúc sáu mươi tuổi cũng sẽ không có kết quả, vậy mà tại sao cô còn chưa chịu tỉnh táo lại?

Đêm lạnh, giữa lúc Lục Tắc Linh nửa mê nửa tỉnh, có người đẩy bả vai của cô một cái. Lục Tắc Linh mở ánh mắt nhập nhèm ngẩng đầu lên nhìn, một bóng dáng quen thuộc rơi vào đôi mắt cô.

“Bạch Dương? Anh đi công tác về rồi hả?”

“Ừ, mới vừa xuống máy bay.” Bạch Dương nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô. Bạch Dương vuốt mấy sợi tóc rối bởi của cô lại chon gay ngắn, vẻ mặt bình tĩnh hỏi cô: “Sao lại ở đây?”

“Đến tìm Hiểu Phong.”

Bạch Dương nhướn mày: “Sao lại không gọi cho cô ấy?”

Lục Tắc Linh trầm mặc.

“Hai người cãi nhau?”

Lục Tắc Linh vẫn trầm mặc.

Bạch Dương nắn vuốt mi tâm, kéo Lục Tắc Linh lên. Xe của anh liền dừng ở chỗ cũ: “Vào cùng anh, anh dẫn em đi tìm cô ấy.”

Bạch Dương lái một chiếc xe phổ biến bình thường, trái ngược hoàn toàn với chiếc xe sang trọng thường ngày, trong xe rất sạch sẽ, tất cả ghế ngồi đều bọc da màu trắng, phối với nhau rất nhu hòa. Trong xe có treo một cái chuông gió, vừa mở máy đã kêu lên ầm ỉ. Lục Tắc Linh nhìn chăm chăm cái chuông gió mấy lần, Bạch Dương cũng phát hiện ra nơi cô đang nhìn, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ không kiên nhẫn, lấy tay giật mạnh cái chuông gió xuống, nhấn tâm ném ra ngoài cửa sổ. Động tác liên tục đó làm cho Lục Tắc Linh sợ hết hồn.

“Xe này nhiều năm rồi không chạy, nên có nhiều vật bẩn.”

Lục Tắc Linh chợt hiểu ra, cô vốn không nói nhiều, lúc này lại càng thêm trầm mặc hơn vì xấu hổ.

Ngón tay của Bạch Dương gõ mấy cái lên tay lái, cuối cùng thuận tay đem mở radio lên. Lời phát thanh viên radio kết thúc thì một ca khúc Du Dương vang lên làm bầu không khí trong xe cũng bớt căng thẳng đi.

“Ông nội anh ở đây, mấy năm rồi anh không về đây, ông cụ nhà anh không thích phô trương, cho nên anh mới lái chiếc xe cũ này tới.”

Lục Tắc Linh gạt đầu một cái: “Em hiểu.”

Bạch Dương dừng lại trước cửa một ngôi nhà nhà, nói với Lục Tắc Linh: “Lâm Hiểu Phong ở chỗ này, em vào đi. Anh không thích cô ấy, lát nữa anh sẽ chở em về.”

Lục Tắc Linh xuống xe, đi về phía trước mấy bước, rồi lại quay trở về.

Bạch Dương hạ cửa sổ xe xuống, Lục Tắc Linh đứng ở khoảng cách gần nhìn anh, hồi lâu mới hỏi: “Bạch Dương, tại sao đối anh lại tốt với em như vậy?”

Bạch Dương không ngờ cô lại đột nhiên hỏi như thế, sửng sốt một chút, ngay sau đó mỉm cười nói: “Bởi vì anh có hứng thú với em.”

Lục Tắc Linh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Không thể nói là cái cảm giác gì, đáp án này làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm, cô sợ nghe được đáp án nặng nề là “Thích” hoặc là “Yêu”.

Cô nhếch khóe miệng cười cười: “Đây chỉ là hứng thú nhất thời, hay là cả đời?”

Bạch Dương khẽ nghiêng đầu nhìn cô, thông qua cái cửa sổ nhỏ, có vẻ chuyên chú, giọng nói của anh không lớn cũng không nhỏ, tràn đầy từ tính: “Vậy thì phải xem quyết định của em rồi.”

Lục Tắc Linh nhìn Bạch Dương một cái, không nói chuyện nữa, xoay người, đi lại cửa, nhấn chuông cửa.

Lâm Hiểu Phong đang dụ con ngựa, chồng của cô ấy thấy Lục Tắc Linh đi vào, rất sẵn sàng đem đứa bé ôm lên lầu, để không gian lại cho hai người.

Tính của Lâm Hiểu Phong rất thẳng, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, thật ra thì đã hết giận Lục Tắc Linh từ lâu, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ khó chịu với cô, cũng không thêm nhìn cô, tức giận nói: “Tới làm chi? Không phải nói bọn mình đừng động vào cậu nữa sao?”

Lục Tắc Linh áy náy kéo kéo vạt áo của mình, “Thật xin lỗi. Mình không nên nói như vậy với cậu.”

Rời đi khu nhà, Bạch Dương lái xe trở về trung tâm thành phố, thành phố bắt đầu cuộc sống về đêm, mấy tia sáng vàng vàng từ chiếc đèn rơi vào trong mắt, Lục Tắc Linh nhìn ánh đèn xe của chiếc xe phía trước mà ngẩn người.

Trên đường tắc nập người qua lại, cuộc sống hồng trần cuộn cuộn, muôn màu muôn vẻ.

Cửa xe khép chặt lại cũng giống như tâm trạng thất vọng của hai người, thật ra thì ở phương diện khác mà nói, Lục Tắc Linh và Bạch Dương cực kỳ giống nhau, có lẽ chính bởi vì giống nhau, cho nên mới dựa vào nhau để chữa lành vết thương.

Lúc về đến nhà, Lục Tắc Linh khó hiểu cả nửa ngày cũng không mở được dây an toàn, Bạch Dương nhìn bộ dáng vụng về của cô mà bất giác cảm thấy buồn, khom lưng tháo dây an toàn ra giúp cô, “Xe này có một tật xấu, tất cả dây an toàn đều rất khó mở.”

Lục Tắc Linh không nói gì. Chắc hẳn người kia đã từng ngồi ở chỗ lái phụ, cũng thường không mở được dây an toàn. Nhìn vẻ phức tạp của Bạch Dương, cô bất giác cảm động và thấy bi thương.

Sau khi cô xuống xe, Bạch Dương bước hai ba bước nhảy sang, lấy một cái túi đưa cho cô, dặn dò: “Buổi tối trước khi ngủ nhớ khóa cửa sổ lại, lần trước nói chuyện đối phòng trọ với em, em suy nghĩ một chút, em ở đây anh cảm thấy không yên tâm.”

Lục Tắc Linh cười cười: “Tốt lắm, biết rồi, trở về đi thôi.”

Bạch Dương hí hóp mắt cười cười, lại thay bằng bộ dáng bất cần đời, lưu manh vô lại mà nói: “Không có nụ hôn chúc ngủ ngon sao?”

Mỗi lần anh đưa Lục Tắc Linh về thì đều hỏi câu này, và lần nào cũng bị Lục Tắc Linh lườm nguýt một cái, cho nên cũng chỉ là như thương lệ mà hỏi, không có làm thật. Không ngờ lần này Lục Tắc Linh lại nhóm chân lên, thật sự hôn lên mặt anh một cái.

Rõ ràng là một tay ăn chơi có ” kinh nghiệm sa trường” , nhưng lại vì một nụ hôn mà đỏ rần cả mặt. Lục Tắc Linh cũng có chút ngượng ngùng. Xoay người muốn trốn, lại bị Bạch Dương bắt được cổ tay.

“Chạy cái gì? Bội tình bạc nghĩa à?”

Lục Tắc Linh lườm anh một cái: “Nói hưu nói vượn cái gì vậy?”

Bạch Dương ăn vạ: “Anh mặc kệ! Em phải phụ trách!”

Lục Tắc Linh bị dây dưa đến hết cách, gật đầu như bằm tỏi: “Hành hành hành, taĐược được được, em sẽ phụ trách!”

“Vậy anh làm bạn trai của em.”

Lục Tắc Linh sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Bạch Dương một cái, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên lấy hết dũng khí trả lời: “Được.”

Giống như người đi xuyên qua sa mạc rất lâu, cổ họng của Lục Tắc Linh khô rát. Cả đời này cô chưa từng nghĩ tới sẽ cùng người nào đó không phải là Thịnh Nghiệp Sâm ở cùng nhau, cô cho là cô không làm được, thì ra là không phải vậy.

Cô vươn tay, vuốt ve tóc mai của Bạch Dương, dùng giọng vô cùng ôn hòa nói: “Chúng ta đều là người sống vì hôm nay chứ không biết ngày mai sẽ ra sao, em và anh cũng không nên có cam kết gì. Em giúp anh, anh cùng với em, có thể một chút thì tiến liền một chút, có thể cả đời liền cả đời. Được không?”

Hơi thở của Bạch Dương trầm ổn, đèn ánh đường mờ mờ dưới có mấy con muỗi bay mút vòng quanh (e cảm thấy cảnh tượng này nó lan quỳên gê), cái bóng của Bạch Dương bị đèn đường làm cho dài ra, giống như không tìm được biên giới, đem cái bóng của Lục Tắc Linh bao phủ lại, nhìn qua thân mật làm cho lòng người đau.

Anh đột nhiên giơ tay lên kéo cô vào trong ngực, càng thu càng chặt. Lục Tắc Linh gần như có thể nghe rõ nhịp tim của anh.

Phù phù, phù phù, phù phù,

Xa lạ mà có lực, là nhịp tim của một người đàn ông khác.

Cầm cửa anh chống trên đỉnh đầu của Lục Tắc Linh, nơi cổ họng lặn lặn, có chút nghẹn ngào nói: “Anh chờ những lời này, đã lâu lắm rồi.”

Khi Lục Tắc Linh lên lầu liền cảm thấy nhẹ nhõm. Giống như những buồn bực ở trong lòng, đột nhiên được phóng thích. Toàn thân cũng nhẹ nhàng, bước chân lên lầu cũng nhẹ đi rất nhiều.

Khi chân vừa bước lên bậc thang cuối cùng, vừa mới lấy chìa khóa từ trong túi ra, vừa theo thói quen đi tới trước cửa.

Trước mắt giống như có một ngọn lửa xẹt qua, sau đó rơi xuống dưới chân của Lục Tắc Linh, đốm lửa sáng tắt mấy cái, cuối cùng tắt đi. Rõ ràng rất tối, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhưng cô có thể biết được đốm lửa đó đến từ hướng nào.

Trong không khí nồng đậm mùi thuốc lá khiến Lục Tắc Linh có chút khó chịu mà cau mày một cái.

Cô biết, là Thịnh Nghiệp Sâm tới.

Có một loại yêu thâm sâu vào tận xương tủy, mặc dù Thịnh Nghiệp Sâm có hóa thành tro bụi thì cô vẫn có thể phân biệt được, huống chi lúc này cô còn có thể nghe được hơi thở nặng nề của nh. Lục Tắc Linh nắm thật chặt cái chìa khóa trong tay, chỉ cảm thấy ngực căng lên, sau lưng lạnh lẽo.

Cổ họng Lục Tắc Linh có chút khô khốc, lên tiếng tối tăm: “Anh tới. Làm gì?” Bởi vì áy náy, cho nên cô hy vọng, cuối cùng thì sao? Bị thương chỉ có mình cô mà thôi.

“Em thì sao?” Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm hơi khàn khàn: “Cùng vị Bạch tiên sinh tiến triển rất thuận lợi sao?”

Lục Tắc Linh ngưỡng mặt lên, sững sốt một chút, lúng túng trả lời: “Ừ, Bạch Dương đối với em tốt vô cùng.”

Thịnh Nghiệp Sâm làm như có chút không dám tin tưởng, âm điệu cũng cao vài độ: “Em thật sự cùng với anh ta?”

“Ừ, Bạch Dương là bạn trai của em. Anh có thể yên tâm mà kết hôn. Bây giờ em sống rất tốt, không hề bị ảnh hưởng những việc đã qua nữa.” Nói xong, Lục Tắc Linh xoay người đi, đem cái chìa khóa chen vào ổ khóa, nhẹ nhàng chuyển một cái. Cùm cụp một tiếng, cửa mở ra.

Còn chưa kịp kéo ra. Thịnh Nghiệp Sâm đã đẩy cái cửa lại.

Bùm ... một tiếng, Lục Tắc Linh sợ đến mức lùi lại hai bước, lập tức chống đỡ ở Thịnh Nghiệp Sâm trên người.

Cô đang muốn né ra, lại bị Thịnh Nghiệp Sâm gắt gao bóp chặt.

“Anh làm gì đấy! ?” Lục Tắc Linh có chút tức giận muốn tránh ra, nhưng dùng đến hơi sức cuối cùng rồi mà vẫn không tránh ra được. Cái ôm quen thuộc, trên người của anh đều tỏa ra hơi thở quen thuộc, quen thuộc đến mức cô muốn khóc thét lên.

Hơi thở của Thịnh Nghiệp Sâm vẫn bá đạo như trước, rơi vào trên mặt để cho cô có chút ý loạn tình mê. Cô lấy tay chống lên ngực Thịnh Nghiệp Sâm, không cho phép anh đến gần thêm nữa.

Trong đầu không ngừng vang lên giọng nói giễu cợt của Diệp Thanh, những lời đó giống như một tảng đá vô hình đập vào cô, cô cảm thấy đau, đau đến nỗi sắp hít thở không thông.

“Lục Tắc Linh, sao cô cứ không đáng tiền như vậy hả? Ai cũng có thể sao?” Thịnh Nghiệp Sâm gắt gao giam cầm Lục Tắc Linh, cô trốn không thoát, chỉ có thể quật cường quay đầu. Vừa quay sang thì bị Thịnh Nghiệp Sâm hung hăng hôn một cái, cô lập tức gir tay lên tát anh một cái.

“Bốp ——” một tiếng, đem cô cùng thịnh Nghiệp sâm tỉnh mộng. Bàn tay cô cũng cảm thấy đau

“Thịnh Nghiệp Sâm, đủ rồi, đến đây chấm dứt đi!” Cả người cô đều run lên bần bật, mỗi một tiếng cắt ra đều vô cùng khó khăn: “Tôi không đáng tiền thì sao, chẳng lẽ ảnh hưởng đến anh? Rốt cuộc anh muốn bức tôi đến mức nào mới cam tâm?”

37. Chương 36

“Tôi bức em?” Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm càng ngày càng trầm thấp, ngữ điệu và tốc độ cũng càng ngày càng chậm lại, nhưng Lục Tắc Linh biết, đây là dấu hiệu nổi giận của anh.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lục Tắc Linh giống như phát điên đánh vào ngực của anh, nhưng anh lại càng ôm càng chặt, tay của cô bị anh nắm để ở trước ngực, cô phí công giùng giàng: “Tại sao lại đối với tôi như vậy! Tại sao? Tôi đã trốn đi xa như vậy rồi còn chưa đủ sao?”

“Là em đang ép tôi!” Thịnh Nghiệp Sâm chợt đem Lục Tắc Linh nhấn vào trong ngực mình một cái, mặt của cô dán chặt ngực của anh, tất cả kêu gào cũng bị vùi vào trong áo sơ mi của anh.

“Là em đang ép tôi thêm một lần nữa! Tại sao lại không sống tốt? Tại sao lại xuất hiện? Tại sao không mất hết đi?”

Thịnh Nghiệp Sâm chất vấn nhiều tiếng, như đồng hồ quả lắc điểm mười hai giờ, đông đông đông đông đưa qua lại, mỗi một cái đều làm cho đầu óc bị chấn động.

Xúc giác quá mức quen thuộc, Lục Tắc Linh cảm thấy điều này giống như một loại ma túy làm cho cô không thể nào ngừng được, cô biết rõ không thể tiếp tục dung túng cho việc này nữa, nhưng cô lại không nhận được mà muốn nếm lại lần nữa, mặc dù cảm giác hạnh phúc này chỉ ngắn ngủi vào giây.

“Buông tôi ra.” Rốt cuộc Lục Tắc Linh cũng hoàn toàn tỉnh táo lại: “Anh về đi, bây giờ tôi sống rất tốt, không cần anh thương hại.”

Thịnh Nghiệp Sâm từ từ buông cô ra, trong bóng tối, Lục Tắc Linh không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp của anh ở trên đỉnh đầu.

Thịnh Nghiệp Sâm cũng dần dần bình tĩnh lại, anh hỏi cô: “Em và người đàn ông kia, thật sự ở cùng một chỗ?”

Lục Tắc Linh cảm thấy dần trở nên mất sức, lão đảo lui về sau một bước, dựa lưng vào cánh cửa sắt, không nhúc nhích. Hồi lâu cô mới tỉnh táo lại, giống như nhẹ nhàng trả lời: “Vâng”

“Em yêu anh ta sao?”

Lục Tắc Linh cau mày, lòng có chút quặn đau, nhưng vẫn là nhắm mắt nói: “Vâng”

Bầu không khí im lặng làm cho Lục Tắc Linh cảm thấy khó chịu, cô xoay người, lục lọi chìa khóa, nhẹ nhàng vặn một cái, cùm cụp một tiếng, cửa mở ra.

Lục Tắc Linh hình như có thể nghe thấy mạch đập của cổ tay mình, trong cơ thể giống như có cái gì đó đang kêu gào, sẽ xông ra khỏi da của cô.

“Em cảm thấy hạnh phúc sao?” Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm từ phía sau vang lên.

Lục Tắc Linh ngừng một chút, cuối cùng nhắm lại mắt, “Rất hạnh phúc, lớn như vậy, chưa từng cảm thấy hạnh phúc như lúc này.”

Lục Tắc Linh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, kéo cửa ra, lấy tay mở đèn phòng khách, ánh sáng của ngọn đèn chiếu sáng nửa bên hành lang. Mặt của Thịnh Nghiệp Sâm một nửa ở dưới ngọn đèn, một nửa ẩn ở trong bóng tối. Có chút biểu lộ cô đơn. Nhưng vì đứng cách nhau một khoảng, nên cảm thấy giống như có cái gì đó không thật .

Xa như vậy, gần như vậy.

“Anh đi đi ” Cô cố gắng bình tĩnh nói với anh: “Đừng cảm thấy áy náy, bạn trai tôi. Không ngại quá khứ của tôi.”

Nói xong, cô đóng cánh cửa sắt lại.

Cô không biết anh đã đi chưa, cũng không biết khi nào anh sẽ đi. Cô vứt cái túi xuống, quăng giày, cứ như vậy mà lên giường. Cô không mở đèn, cả phòng tối đen, ủ ở trong chăn, rõ ràng là đang giữa mùa hè, nhưng cô lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, giống như đang đi vào một hầm băng vậy, tay chân tê dại, đại não lại tỉnh táo đến khác thường.

Bóng dáng mất mát của Thịnh Nghiệp Sâm một lần nữa lại hiện ra, cảnh tượng suốt năm năm qua như một thước phim ngắn dần dần hiện ra trong đầu cô, nước mắt ở trong bóng tối lẳng lặng chảy xuôi.

Tất cả giống như một giấc mơ xa xôi. Bắt đầu là đau đớn, kết thúc lại lung túng và mơ hồ.

Cô rút tấm hình dưới gối ra, tìm một lúc lâu mới tìm được cái bật lửa, lấy một cái chậu, Lục Tắc Linh châm lửa đốt tấm hình đi.

Lục là Linh cảm thấy cái tên Bạch Dương không đứng đắn chút nào, để đạt được mục đích thì chi dù là đùa bỡn, du côn, chơi bẩn cũng có thể làm được. Giống như nghiêm chỉnh chờ đợi một người, mà cô thì ngược lại không thường gặp được.

Buổi sáng tám giờ đã đến bệnh viện, nhưng không ngờ vị kia chuyên gia đó đã vào phòng mổ, lúc hơn bốn giờ sáng.

Bạch Dương nói năn khéo léo, lấy được một chiếc giường bệnh từ cô y tá để cho Lục Tắc Linh nghỉ ngơi, Lục Tắc Linh ngồi ở phía trên, trêu ghẹo Bạch Dương: “Vị bác sĩ này là nam hay nữ vậy? Mặt mũi lớn lớn thật? Bạch Nhị thiếu gia như anh mà cũng không dám thúc giục?”

Bạch Dương ngắc đầu, “Nữ.”

Lục Tắc Linh làm bộ sợ sệt: “Không phải là bạn gái trước của anh đó chứ? Sẽ không vì kẻ bạc tình mà đem em cắt đi chứ?”

Bạch Dương cười: “Đừng sợ, nếu thật sự cắt, anh sẽ nuôi em.”

Lục Tắc Linh đang chuẩn bị trả lời, liền nghe thấy y tá lên tiếng: “Bạch Dương, chủ nhiệm Trần muốn anh đưa người sang bên kia gặp cô ấy khám ngay, cô ấy đang cửa trị đấy.”

Thật ra thì Lục Tắc Linh có thể tự đi được, nhưng Bạch Dương cứ nhất định phải dìu lấy cô, cô không cưỡng được, nên cũng tùy ý anh. Vị chuyên khoa chỉnh hình Trần Dĩ Khanh này là người nghiêm túc, từng là chị dâu của Bạch Dương, vợ trước của Bạch Tùng, khó trách Bạch Dương ở trước mặt cô ấy cũng không dám lơ đãng.

Chụp hình quang xong (X- ray) Trần Dĩ Khanh cũng không nói gì nhiều với Bạch Dương. Chỉ soát soát ở trên bệnh án viết chữ, cuối cùng cho đơn thuốc.

“Cầm đi. Đừng để cô ấy đi lại nhiều. Rèn luyện quá độ.”

Bạch Dương toét miệng cười, ngoài mặt thản nhiên nói: “Cám ơn chị dâu.”

Trần Dĩ Khanh liếc anh một cái, lạnh lùng trả lời một câu: “Còn không mau cút đi?”

Bạch Dương lộ vẻ tức giận đỡ Lục Tắc Linh đi ra ngoài. Trước khi đi còn không sợ chết nói một câu: “Chị dâu, về phương diện khác thì em không nói. Nhưng mà phụ nữ quả thật rất giống nhau, vì tình yêu mà em bị tội dạ lấy!”

Trần Dĩ Khanh ném tập tài liệu màu xanh dương lên phía trước, Bạch Dương vội vàng nhanh như mèo chui ra ngoài, may mắn tránh được, tài liệu đập vào trên cửa, bọn họ tránh được một kiếp.

Bạch Dương cầm toa thuốc, lại ngắc đầu liếc nhìn bảng hướng dẫn, muốn đi tắt, đi ngang qua phòng cấp cứu, mặc lối đi an toàn, vừa mới đi vào chỗ hành lang để nộp phí, bước chân của Bạch Dương của lại đột nhiên ngừng lại.

Lục Tắc Linh bị anh mang đi cũng vấp một cái. Sức lực trên cánh tay trong lúc vô hình bị bắt chặt. Lục Tắc Linh có chút kinh ngạc quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy vẻ mặt của Bạch Dương căng thẳng, mày nhíu chặt lại, tầm mắt nhìn chòng chọc vào phía trước.

Lục Tắc Linh không nói gì, cũng không có nhắc nhở anh, chỉ theo tầm mắt của anh nhìn về phía trước.

Một bóng dáng gầy gầy xuất hiện trong tầm mắt, một cô gái trẻ tuổi đang lấy tay này ấn vào tay kia, một tay để thẳng, tựa vào trên ghế dài ở hành lang cúi thấp đầu ngủ gật.

Trên người cô ta mặc đồng phục y tá màu trắng, mũ y tá cũng bị lệch đi, kiểu tóc nhìn qua cũng có chút loạn, làm cho cô trở nên ngây thơ hơn. Bất luận là lông mi hay là khuôn mặt, đều cực kỳ giống Tiểu Tiên.

Trong mắt chợt phát ra một tia sáng, cô cũng gom góp được một số việc.

Bạch Dương say rượu mất khống chế, Tiểu Tiên bộc phát, cô còn tự cho đây là trợ giúp.

Thì ra tất cả đều không phải là việc ngoài ý muốn, trời cao không đếm xỉa đến, tiện tay quẩn quanh, liền đem số mạng của vài người quẩn chặt lại với nhau.

Có lẽ thật sự đang nằm ở nơi tối tăm nhất mà thôi.

Lục Tắc Linh nghe được bác sĩ ở phía sau bổ sung: “Tiểu Nghiên Nghiên! Lấy xong không có à?”

Lục Tắc Linh cảm thấy được người đàn ông bên cạnh đang hoảng hốt, anh dắt Lục Tắc Linh, nhưng sau một giây đồng hồ, anh hình như muốn xoay người, nhưng tất cả đã không còn kịp nữa. Cô bé kia chợt ngẩng đầu lên.

Rõ ràng là khuôn mặt sáng rạng rỡ như đóa hoa, sau khi thấy Bạch Dương, thì đột nhiên không có nụ cười. Ánh mắt của cô ấy rất to, tròn trịa, nét mặt nhìn Bạch Dương là nét mặt sao vô tội mà mềm yếu.

Cô ấy lặng rồi một lát, lại khôi phục bình thường, từ trên ghế dài, dùng giọng nói mười phần sức trả lời: “Tôi tới đây!”

Vị y tá có khuôn mặt ngây thơ vội vã từ bên cạnh bọn cô đi lướt qua nhau.

Đi ngang qua Bạch Dương thì cô ấy dừng một chút, cứ như vậy hạ xuống, Bạch Dương đã chính xác bắt được cô ấy.

Anh dùng giọng điệu cay nghiệt mà Lục Tắc Linh chưa từng được nghe qua chất vấn cô gái gầy yếu đó: “Hàn Nghiên Nghiên, sao cô lại trở về đây làm y tá rồi? Không phải cầm lấy tiền của mẹ tôi rồi bỏ đi rồi sao? Thế nào? Không đủ tiền?”

Giờ phút này Lục Tắc Linh không hề quen biết một Bạch Dương như thế này. Trên mặt anh đầy hận ý cùng lạnh lùng làm cô không thể hiểu được. Cô chỉ cảm thấy cô gái được gọi là “Hàn Nghiên Nghiên” giống như sắp khóc lên, bả vai thon gầy lạnh run rẩy.

Cô định tiến lên khuyên nhủ, nhưng không ngờ, một giây kế tiếp, cô bé kia đột nhiên ngẩng đầu lên, híp mắt lại, nở ra nụ cười ngây thơ lạnh nhạt nói: “Anh cũng biết tôi không quen biết nhiều cán bộ cấp cao? Mẹ anh cho tôi ít tiền như vậy đương nhiên là không đủ rồi! Sớm biết vậy ban đầu sẽ không nên dễ dàng rời đi như vậy! Mẹ anh mới cho thêm một chút nữa!”

Nói xong, cô ấy hết sức khinh miệt dùng ngón út giá giá.

Ngũ quan của Bạch Dương cũng có chút vặn vẹo, anh ghét bỏ hất tay Hàn Nghiên Nghiên ra, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hàn Nghiên Nghiên, cô thật làm cho tôi ghê tởm.”

Nói xong, anh lôi Lục Tắc Linh không chút lưu luyến mà đi về phía trước.

Lục Tắc Linh bị anh lôi đi nên cánh tay có đau một chút. Cô theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn. Bóng dáng nhỏ bé của Hàn Nghiên Nghiên nhìn qua vô cùng đáng thương, bả vai của cô ấy khê run.

Không biết vì sao, Lục Tắc Linh cảm thấy hình như cô ấy đang khóc.

Sau đó Bạch Dương cũng không nói thế nào, mặc dù đối với Lục Tắc Linh còn vẫn dịu dàng kiên nhẫn như trước, nhưng Lục Tắc Linh biết, tâm hồn của anh đã ở lại trên người cô gái lúc này.

Lúc Bạch Dương xếp hàng lấy thuốc, Lục Tắc Linh lấy cớ đứng một bên ngồi nghỉ ở chỗ Hàn Nghiên Nghiên vừa mới ngồi.

Phòng làm việc của bác sĩ y như bãi chiến trường, một trẻ y tá trẻ tuổi tết tóc đuôi ngựa vội vã vọt tới, la vào phòng làm việc một tiếng: “Tiểu Nghiên Nghiên! Ba cô sắp trị liệu bằng hoá chất rồi ! Cô mau tới thôi! Đang tìm cô đó!”

Hàn Nghiên Nghiên luống cuống tay chân vọt ra, lúc thấy Lục Tắc Linh thì sững sốt một chút, ngay sau đó sửa sang lại quần áo, rất là trấn định đi ra ngoài.

Cô y tá tóc đuôi ngựa kia nhìn bóng lưng rời đi của hàn Nghiên Nghiên lắc đầu thở dài, cảm khái nói: “Hiến máu xong rồi còn phải đi chăm sóc ba, thật đáng thương.”

38. Chương 37

Ở thành phố này, Thịnh Nghiệp Sâm không có nhiều bạn bè, phần lớn là những người có giao tình trong kinh doanh, đàn ông trong thế giới này rất đơn giản, tất cả mọi người đều có thừa thời gian, mặc kệ có quen hay không cũng có thể đi chung, chơi một lần liền thành thân.

Tâm tình của anh không được tốt, muốn tìm nơi uống vài chén, quản lý thành phố này Lý Chính liền dắt anh đến tiệm của bạn anh ta. Một nhà hàng Pháp hạng sang vô cùng trang hoàng, phòng ăn rộng rãi hơn nữa cũng vô cùng an tĩnh, âm nhạc du dương chậm rãi lướt qua bên tai, cũng làm cho người ta dễ chịu đi rất nhiều.

Thật ra thì đây cũng không phải là nơi để uống rượu, nhưng lại có người uống chung, có thể nói vài lời với nhau, dù sao cũng còn hơn là ngồi uống một mình.

Sự cô đơn giống như một loại vũ khí giết chết con người ta, cảm giác đó luôn làm cho con người ta sợ hãi.

Dạo gần đây Thịnh Nghiệp Sâm thường bay tới bay lui giữa hai thành phố, cả người có vẻ vô cùng mệt mỏi, đáy mắt trở thành xanh đen, cảm cũng nhợt hơn rất nhiều. Lý Chính đơn giản giới thiệu một chút, Thịnh Nghiệp Sâm liền sáp nhập vào bên trong một đám đàn ông. Tất cả mọi người ở đây đều có bối cảnh giống nhau, đề tài cũng rất nhiều.

Chủ của nhà hàng này họ Diêu, tất cả mọi người gọi anh ta là Lão Yêu, lớn hơn Thịnh Nghiệp Sâm một chút, thật ra thì cũng đã ba mươi tuổi đầu, là người háo khách, vừa thấy có bạn mới liền lấy chai rượu đỏ cất đã lâu ra đãi khách. Một đám đàn ông trò chuyện về thị trường cổ phiếu dạo gần đây và phương hướng để đầu tư, cười nói vui vẻ bày tỏ thành ý hợp tác với nhau.

Thịnh Nghiệp Sâm vẫn không nói lời nào, có người hỏi thì trả lời, không ai hỏi thì uống rượu giải sầu. Lão Yêu nhìn thấu sự bất đồng của Thịnh Nghiệp Sâm, cầm ly rượu chen chúc tới, dựa vào cái ghế của Thịnh Nghiệp Sâm đang ngồi, trêu ghẹo mà nói: “Tổng giám đốc Thịnh đây là thể nào? Không hợp khẩu vị với thức ăn của nhà hàng tôi hả?” Nói xong, anh ta quơ quơ ly rượu, hướng Thịnh Nghiệp Sâm: “Tiếp đón không chu toàn, tôi kính anh một ly trước!”

Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn gượng cười giơ ly rượu: “Đồ ăn rất ngon, chỉ là gần đây rất bận, tương đối mệt mỏi.”

Lão Yêu híp mắt cười, dừng dừng chỉ trích Lý Chính: “Nhìn đi, chính bởi vì loại người mặc kệ mọi việc như cậu, tổng giám đốc Thịnh mới mệt như vậy.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều cười ha ha. Thịnh Nghiệp Sâm cũng giật giật khóe miệng theo. Lúc mọi người xung quanh vẫn còn nói chuyện, thì đầu óc anh luân chuyển chậm một chút, dù sao cũng còn tốt hơn khi trong đầu chỉ toàn hình bóng một người.

Lão Yêu vốn định về, suy nghĩ một chút lại quay đầu lại, hỏi Thịnh Nghiệp Sâm: “tổng giám đốc Thịnh, xin hỏi bây giờ anh có đối tượng nào chưa?”

Thịnh Nghiệp Sâm sững sốt một chút, ngược lại Lý Chính lại liếc anh ta một cái: “Ông chủ lớn của chúng ta mẹ nó đã sớm có người rồi, anh đừng có làm loạn!”

Lão Yêu ngượng ngùng: “Cũng không phải là vì mẹ tôi bảo phải tìm đối tượng cho em gái sao!”

Mọi người nghe xong lời này lập tức sống động, hài hước reo hò: “Lão Yêu cậu không phải loại hiền hậu nha! Khi dễ bạn mới à! Tới một làm một! Em gái của cậu chúng tôi không có đủ phúc phần để rước về nổi đâu! Vẫn là nên tích chút phúc đức thì hơn!”

Nói qua lập tức có người xấu bụng nói tiếp: “Ngày nào đó nếu như em gái cậu được gả đi, bọn này nhất định sẽ siêu độ cho hạnh phúc của tên đàn ông đó.”

Lại một phen ồn ào nữa diễn ra. Mọi người vì uống rượu nên hành vi trở nên phóng đãng hơn. Mọi người trong phòng ăn lại trở nên thân thiện hơn.

Lúc mọi người đang vui vẻ, Lão Yêu đột nhiên lắc mông đi lại cạnh tường, nhấn bíp bíp vài cái, bức tường trang trí hoa lá dần dần mất đi, lộ ra một tấm kính thủy tinh. Cảnh tượng trong đại sảnh dần dần xuất hiện trước mắt

Cách trang hoàng đúng tiêu chuẩn, một người đàn ông ngoại quốc mặc trang phục đầu bếp đang đứng nói chuyện với khách, làm cho người ta cảm thấy ở đây giống y như đang ở pháp

Một người đàn ông đã say cảm khái nói: “Lão Yêu, cậu còn định kiêm thêm nghề tay trái nữa hả!”

Lão Yêu chạm vào vật bằng thủy tinh, ưỡn thẳng sống lưng lên: “Phải đó! Là chính tay tôi đem nó về đó.” Anh ta chỉ, kiêu ngạo nói: “Nhìn thấy cây đàn piano ở giữa không? Là được làm theo yêu cầu đó!” Ai nhìn thấy điều phải khen ngợi cây đàn piano này. Tốn rất nhiều thời gian xếp hàng mới có thể mua nó về được.

Thịnh Nghiệp Sâm nhấp một chút rượu, ánh mắt không tự chủ liền nhìn về phía cây đàn piano kia.

Thật ra thì cũng chỉ là một cây đàn piano mà thôi, mặc kệ nó đắt bao nhiêu, khó khăn lắm mới mua được, hay có bao nhiêu thần thánh đi chăng nữa, thì cũng chẳng có lên quan gì đến Thịnh nghiệp Sâm. Nhưng không biết tại sao, anh không thể nào dời mắt khỏi nó được.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một cảnh lúc xưa, Lục Tắc Linh mặc lễ phục màu trắng, trang trọng mà ưu nhã ngồi ở trước đàn piano, mỗi lần trước khi cô đánh đàn, sẽ rất dịu dàng vuốt ve phím đàn, khi đó, cô vẫn còn là một cô gái đam mê piano, rất giống với Tổ Tổ, làm cho anh không khỏi cảm thấy hốt hoảng, có lẽ một ngày nào đó không xa, họ sẽ trở thành những người nghệ sĩ piano nổi tiếng, đứng trước sân khấu thế giới.

Lúc đó Tổ Tổ vẫn còn rất nhỏ, nhưng vẫn cố chấp nói với Thịnh Nghiệp Sâm: “Anh ơi, Piano cũng giống như chúng ta vậy, cũng sẽ có lúc tâm tình không tốt, nếu như không nghiêm đánh đàn thì nó sẽ mất hứng đó.”

Cách một thời gian khá lâu, Lục Tắc Linh đã từng ngây ngốc nói với Thịnh Nghiệp Sâm: “Thật ra piano cũng có sinh mạng, nếu em không thật tâm đánh đàn thì nó sẽ tức giận.”

Có lẽ chính bởi vì một câu nói ngây thơ đó, anh mới bắt đầu chú ý tới cô gái tên là Lục Tắc Linh này. Cũng bởi vì như thế, anh mới theo bản năng mà thân thiết với cô.

Con người thật sự là một loài động vật kỳ quái, mất đi mới biết quý trọng, rời đi càng xa mới càng thấy nhớ. Thì ra ở trong lòng anh, cô cũng có một vị trí.

Thì ra thì, anh vẫn còn nhớ nụ cười xấu hổ lúc đầu của cô.

Thịnh Nghiệp Sâm nhẹ nhàng để ly rượu xuống, đột nhiên mở miệng: “Ông chủ Diêu, cây đàn này, ANh có thể để lại cho tôi không?”

Trong đầu anh bây giờ toàn là hình dáng đang ngồi đánh đàn của Lục Tắc Linh. Thật là điên rồi, rõ ràng trước dương cầm không có một ai nhưng anh lại cảm thấy hình ảnh đó rất chân thật.

Lão Yêu bị câu này của anh làm cho hết hồn, một lát sau mới bắt đầu cười ha hả: “Đàn này thật sự có ma lực đến vậy? Tôi cũng có một người bạn cũng cách năm ngày ba bữa lại tới đây dây dưa, muốn mua lại tặng cho bạn gái!” Anh ta cúi thấp người cười nói: “Tổng giám đốc Thịnh là muốn tặng ai vậy? Cũng đưa cho bạn gái à?”

Thịnh Nghiệp Sâm trầm mặc một hồi, cũng không có lúng túng, ngược lại rất thẳng thắn gật đầu một cái: “Cô ấy đánh đàn rất hay.”

Đoàn người cũng bắt đầu sôi máu, rồi rít tới tám chuyện, Lão Yêu nhúc nhúc đầu vuốt vuốt mi tâm, “Chuyện này không được, lúc trước bạn tôi cũng đòi mua nhưng tôi cũng không chịu!” Nói xong, anh ta xoay người, vốn đang im lặng thì anh ta lại tự nhiên ồn ào lên: “Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã tới rồi! Hai người các người đánh nhau đi! Người nào đánh thắng thì tôi tặng người đó! Ha ha!”

Anh ta cười, dừng dừng đi đến cửa, mở cửa ra, “Bạch Dương! Lỗ mũi của cậu linh như chó vậy! Biết chỗ này có rượu nên đến uống ké hả?”

Thịnh Nghiệp Sâm giống như bị một tia chớp bổ trúng, cả người giật mạnh.

Bạch Dương cười cười vỗ vai Lão Yêu, nhìn hành động của hai người thì cũng biết rất thân nhau. Mà đi theo sau Bạch Dương, là Lục Tắc Linh. Hai người vừa bước vào đều bận đồ màu trắng, chiều cao cũng xứng đôi, nhìn qua hết sức xứng với nhau, Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy có chút chói mắt.

Ở trước mặt anh lại không giống như vậy, giờ phút này cô đang mím môi cười, rõ ràng không hề ăn mặc sang trọng, nhưng lại giống như một viên Minh Châu, sáng chói làm cho người ta không dời mắt được. Cô liếc một vòng quanh phòng, cuối cùng tầm mắt mới rơi vào trên người anh.

Một đôi giống như cái đĩa tinh không trong con ngươi đột nhiên lộ ra mấy phần luống cuống, nằng theo bản năng hướng Bạch Dương bên cạnh né tránh, còn là sợ hãi như vậy của hần bộ dạng, gọi hần có chút lòng chưa xót.

Cô đến gần làm Bạch Dương cũng phát hiện ra sự tồn tại của Thịnh Nghiệp Sâm, anh vô tư đi tới, ngồi bên cạnh Thịnh Nghiệp Sâm, giống như một người bạn mà hàn huyên: “Học trưởng! Anh cũng tới chơi hả!” Trong lúc anh nói chuyện, Lục Tắc Linh hì hục lặng lẽ ngồi ở bên cạnh anh. Dáng người của Bạch Dương và Thịnh Nghiệp Sâm cao bằng nhau, anh khẽ nghiêng người xuống, chặn người Lục Tắc Linh lại. Thịnh Nghiệp Sâm khẽ cúi thấp đầu, chỉ có thể nhìn thấy cánh trắng nõn của Lục Tắc Linh lộ ra, nhỏ gầy lại thon dài, da cũng rất đẹp, làm cho anh không nhìn được muốn lại gần hơn một chút.

Bạch Dương đang nói cái gì anh cũng không chú ý tới. Chỉ biết Lão Yêu đột nhiên lớn tiếng nói: “Xem ra con gái của trường mấy người đều biết đánh đàn hết! Bạch Dương, người học trưởng này của cậu cũng muốn có cây đàn piano đó!” Lão Yêu bị một tiếng “Học trưởng” của Bạch Dương làm cho hiểu lầm, cho là Thịnh Nghiệp Sâm là học trưởng của Bạch Dương.

Bạch Dương ý vị sâu xa nhìn Thịnh Nghiệp Sâm một cái, đột nhiên khoát khoát tay, nói với Lục Tắc Linh: “Tắc Linh, đi bọc lộ tài năng đi! Làm cho học trưởng Thịnh biết khó mà lui, quân tử không đoạt đồ của người đẹp đâu, học trưởng cũng không thể tới giành được!”

Tay của Lục Tắc Linh nắm lại thật chặt, ngay sau đó ôn hòa đứng lên, ở trước mặt đại gia cúi mình chào: “Vâng em xin mạn phép.” Nói xong, bước ra khỏi phòng, từng bước từng bước đi tới chỗ chiếc đàn, cử chỉ rất quen thuộc, giống như đã được đàn nó rất nhiều lần.

Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy tất cả trước mắt quá mức quen thuộc, những hình ảnh lẻ tẻ vừa rồi giờ phút này đã được tiếng đàn chấp nối lại đầy đủ. Thiết bị trong phòng này đều là đồ cao cấp nhất, hầu như không có chút tạp âm nào. Âm sắc thuần khiết nhất khiến Thịnh Nghiệp Sâm không khỏi hoảng hốt.

Dung mạo của Lục Tắc Linh rất xinh đẹp, mấy năm nay, do va chạm với cuộc sống đã làm cho cô hao mòn rất nhiều sức lực, nhưng ngược lại, thời gian giống như đang dần lắng đọng lại trước vẻ đẹp của cô. Cô mặc bộ đồ màu trắng ngồi trước dương cầm, mở nắp đàn ra, cô theo thói quen vuốt nhẹ phím đàn, sau đó, nhẹ nhàng đánh một bài hát rất yêm điệu. Bóng lưng của cô xa cách mà lạnh lạnh, một khắc kia, giống như có một thế giới đặc biệt, bên trong chỉ có mình cô, ai cũng không vào được. Đèn treo trên tường thấp thoáng, tất cả cảnh trí cũng hiện ra rất hoa lệ, tất cả màu sắc đều rơi vào trong mắt của cô. Ngón tay thon dài của cô linh hoạt, nụ cười rất hạnh phúc.

Cô tìm về với thế giới của mình, nhưng trong thế giới của cô đã không có anh nữa.

Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy ngực mình rất đau. Hung hăng rót một ly rượu để áp chế cái cảm giác mãnh liệt đó

Khúc nhạc kết thúc, cả đám người đều vỗ tay. Lục Tắc Linh đỏ mặt trở lại bên cạnh Bạch Dương. Bạch Dương tùy ý ôm lục lấy cả vai của Lục Tắc Linh, đối với Lão Yêu la hét kêu gọi đầu hàng với Lão yêu: “Ông

chủ Diêu! Là cậu nói sẽ tặng nó làm quà mừng tôi kết hôn! Cậu đừng có đổ thừa nha!”

Mọi người rồi rít cười.

“Bạch Dương! Cậu kết hôn? Thiệt hay giả? Đừng có lừa tiền mừng của bọn này!”

c37.3

Bạch Dương cười mắng, đá một cước, sau đó ôm lấy Lục tắc Linh vô cùng nói nghiêm túc: “Thật không thể nào có tiếng nói chung với những người sống mơ màng như các cậu được, chỉ cần Tắc Linh đồng ý, ngày mai mình sẽ kết hôn ngay.”

Lục Tắc Linh bị mọi người trêu chọc, mặt đỏ bừng lên y như quả táo chín, giận trách Bạch Dương: “Sao lại nói hươu nói vượn như vậy!” Rõ ràng là lời nói trách cứ, nhưng Thịnh Nghiệp Sâm nghe vào, thì lại giống như đang làm nũng .

Tim của Thịnh Nghiệp Sâm vô cùng đau đớn, anh lấy cớ ra ngoài hút thuốc rồi rời đi.

Thật ra thì trong phòng ăn có khu để hút thuốc. Chỉ là giờ phút này Thịnh Nghiệp Sâm không ở lại đó nữa, cho nên đi thẳng đến cửa lớn. Mới dựa vào cái cột trên hành lang châm một điếu thuốc

Hành lang rất rộng, một mặt sáng một mặt khác lại rất tối. Thịnh Nghiệp Sâm đứng ở trong bóng tối, dấu mình trong đó. Anh không nhớ nổi là mình đã hút bao nhiêu điếu thuốc, cũng không nhớ là đã đứng ở đây bao lâu rồi, rượu bắt đầu có tác dụng, anh có chút say rồi.

Giọng nói mền mại của Lục Tắc Linh vang lên ở đầu bên kia hành lang.

“ ”

“Ở cùng một chỗ với Bạch Dương, anh ấy đang ăn cơm với bạn.”

“Cái gì hả, không có gì, chỉ là quan hệ nam nữ bình thường thôi.”

“Kết hôn cái gì chứ! Nó đi quá xa rồi, mình không muốn những thứ đó.”

“Ừ ừ ừ, biết quản lý Hạ!”

Cô vẫn cười, hình như là đang nói chuyện điện thoại, nghe thấy giọng nói thì hình như cô đang rất vui vẻ, nói chuyện rất lâu, mới nghe được cô nói một câu: “Tiểu Kính chuyện cậu nói muốn mua phòng lần trước đó, mình suy nghĩ kỹ rồi, thấy cũng được, chẳng qua là mình không muốn về, mình muốn mua một căn ở đây. Mình muốn mua một căn nhà để sống ở đây.”

.

Rốt cuộc Thịnh Nghiệp Sâm cũng không nhịn được liền ném tàn thuốc đi. Bước chân của anh như có gió, đi tới trước mặt Lục Tắc Linh làm cho cô hết hồn lùi lại mấy bước. Cô trừng mắt liếc anh một cái, cuối cùng nói chuyện điện thoại tiếp: “Cứ như vậy đi, bây giờ mình còn có chuyện, mình cúp trước.”

Cô cất điện thoại, ngẩng đầu, cất tiếng nói vừa lạnh lùng vừa xa lạ: “Tội đi trước.” Cô vẫn lễ phép chào hỏi.

Thịnh Nghiệp Sâm bắt lấy cánh tay của cô.

CÔ kinh ngạc quay đầu lại, mắt mở rất lớn, “Buông ra, đừng có làm những chuyện lung tung như vậy có được không?”

Thịnh Nghiệp Sâm nắm rất nhẹ, lôi cô đến gần anh, “Em muốn lập gia đình ở đây?”

CÔ có chút tức giận nhìn anh chằm chằm: “Anh nghe lén tôi nói chuyện điện thoại?”

“Em trả lời tôi.”

“Quan hệ gì tới anh chứ.”

Thịnh Nghiệp Sâm không ngờ sẽ có một ngày Lục Tắc Linh sẽ dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với anh, ngạnh một chút, tiếp tục hỏi: “Em muốn kết hôn với Bạch dương sao?”

Lục Tắc Linh cau mày, không biết là đang nghĩ cái gì, một hồi lâu mới nói: “Nếu như anh ấy đồng ý, tôi sẽ không có vấn đề gì.”

“Không được!” Thịnh Nghiệp Sâm gần như là đang hét lên. Anh nắm chặt tay của Lục tắc Linh lại, “Em không thể kết hôn với Bạch Dương, anh ta và em không thích hợp.”

“Tại sao?” Lục Tắc Linh dùng nét mặt thật hoang đường để hỏi: “Người đó và tôi thích hợp? Chẳng lẽ anh thì thích hợp sao?”

Thịnh Nghiệp Sâm mím môi lại thật chặt, qua hồi lâu, anh đột nhiên hỏi cô: “Nếu như mà anh muốn kết hôn với em thì sao?”

Lục Tắc Linh mở to hai mắt, há hốc miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng đến cuối cùng lại không nói được gì. Ngược lại có chút đau thương: “Tôi hiểu rất rõ, anh đang luyện tiết đêm đầu tiên. Đàn ông đều là như vậy, cho dù không yêu, cũng muốn ở với người đầu tiên mình quan hệ.”

“Anh. . . .” Thịnh Nghiệp Sâm muốn giải thích, nhưng không biết phải nói gì, anh không hiểu tại sao Diệp Thanh lại nói như vậy, và Lục tắc Linh cũng nói như vậy. Cái gì là luyện tiết đêm đầu tiên, anh thật sự không hiểu, anh chỉ biết cuộc sống trước kia của anh rất khác, mặc kệ vui mừng hay khổ sở, chỉ cần về nhà, thì cô đều ở đó.

Cái cảm giác an toàn hẳn đó anh cả đời cũng không thể quên được, chỉ làm một người phụ nữ bình thường, lại có thể làm cho anh lệ thuộc đến mức này.

Giọng nói của anh có chút nhỏ đi, không còn mạnh mẽ như trước nữa: “Anh biết em rất thích chơi đàn, anh đưa em đến Viên có được không? Đến đó tiếp tục học đàn, học ở đó rất tốt.”

“Tắc Linh ——” Giọng nói cao vút của Bạch Dương vang lên cắt ngang cuộc đối thoại của hai người bọn họ.

Lục Tắc Linh giống như bưng tỉnh lại, ghét bỏ gở cánh tay của Thịnh Nghiệp Sâm ra. Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô hình như có chút lửa giận, đầy hận ý, khiến Thịnh Nghiệp Sâm có chút ứng phó không kịp.

Cô không chút lưu luyến chút xoay người đi, mỗi một bước đi đều vô cùng vội vã. Thịnh Nghiệp Sâm nhìn cô trở về bên cạnh lòng ngực của Bạch Dương, thậm chí ngay cả một lần quay đầu lại cũng keo kiệt.

Trái tim của anh như bị ai đó bóp chặt, không khí trở nên rất mỏng manh, mỗi lần hít vào đều rất khó khăn, lực phủ ngũ tạng cũng đau đớn co rút theo. Cả người của anh vô tri vô giác đứng ở nơi đó, nhìn bọn họ cùng nhau rời đi mà ngẩn người.

“Anh sẽ đi cùng em.” Câu nói sau cùng của anh, vẫn chưa được nói ra, mà cô, đã khinh thường không muốn nghe nữa rồi. (Ồi đọc đến khúc này tội nghiệp anh quá đi đây là câu quan trọng a phải nói đầu tiên đi chớ, để dành chi rồi h nó thành như thế này)

39. Chương 38

Lục Tắc Linh có lúc thật sự rất hận mình, tại sao lại có thể không có tiền đồ đến như vậy?

Rõ ràng nên hận anh tới cực điểm, nhưng khi nhìn thấy anh mất mát, nhìn anh khổ sở, thì sẽ không hận được mà đau lòng.

Không ngờ sẽ gặp anh như vậy, cô cho rằng mình đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, nhưng thì ra là không phải.

Cô để dành được chút tiền, suy đi nghĩ lại, quyết định mua một căn phòng ở thành phố này. Cũng không phải là muốn ở cùng với Bạch Dương, mà là không có dũng khí trở về đối mặt với Thịnh Nghiệp Sâm nữa.

Cho dù thở cùng một bầu không khí trong cùng một thành phố, cô cũng sẽ không tự giác mà nhớ tới. Mặc dù biết rất rõ là anh không yêu cô, anh chỉ thương hại cô, nhưng cô vẫn yêu anh. Cô vì chính bản thân mình mà cảm thấy xấu hổ.

Một lần nữa trở lại phòng ăn, cô hoàn toàn không nghe những người khác nói gì, chỉ duy nhất lặp đi lặp lại câu nói của Thịnh Nghiệp Sâm: “Muốn kết hôn ở đây sao?”

Cô rất dần, sẽ không nghĩ tới ý nghĩa ở phía sau, dù đó chỉ là câu nói mớ của anh thì cô cũng sẽ đồng ý, dù tất cả đều không phải là thứ cô muốn.

Cô không muốn hoài nghi chính mình, nhưng cô lại hoài nghi anh. Khi nghe anh nói muốn đưa cô đến Viên, tất cả mộng đẹp đều đổ nát. Giống như hoa trong kiếng trắng trong nước, cô giống y như kẻ ngu, còn cố chấp muốn tin tưởng tất cả đều là thật.

Cô ngẩng đầu nhìn Thịnh Nghiệp sâm đang khoan thai tiến vào. Anh ngồi trên sô pha, bộ dáng có chút mệt mỏi, chân mày hơi nhíu lại, không giống với bộ dạng đầy khí thế khi ở trước mặt cô. Trí nhớ của cô không tốt, những lời nói khó nghe của anh trong quá khứ, làm những việc tổn thương cô, cũng không bằng một lần anh đến tìm cô.

Cô nói không muốn gặp anh nữa, cũng đồng ý qua lại với Bạch Dương, nhưng cô vẫn giữ những quả đào anh mang đến, bị Lâm Hiểu Phong làm rơi đến dập nát, cô vẫn nhặt lại cất vào trong tủ lạnh..

Thật là một kẻ điên.

Cô cười khổ tự chế giễu mình, uống cạn nửa ly rượu đỏ ở trước mặt. Vị rượu ngọt nhẹ nhàng, chậm rãi lướt qua cổ họng, một lúc sau mới bắt đầu phát huy tác dụng.

Trước mắt như có chút sương mù, cô mới dám đi lại nhìn Thịnh Nghiệp Sâm. Anh cũng nhìn cô.

Giống như nhìn nhau đến vạn năm, không để ý đến mọi thứ xung quanh, ồn ào xung quanh cũng không thể làm cô bình tĩnh lại được. Cô lẳng lặng nhìn anh, nỗ lực nhớ lại hình dáng của anh, cô tự nói với mình, người đàn ông này chính là thứ làm cô bị nghiện, cô thật sự rất muốn cai nó đi.

Bạch Dương phải lái xe, không hề uống chút rượu nào, cúi đầu săn sóc đến gần Lục Tắc Linh, “Có khỏe không?”

Ánh mắt của Lục Tắc Linh đã chứa đầy hơi nước, nhưng cô vẫn cố gắng cười: “Không có việc gì.”

“Về thôi.”

Chưa tới mười giờ, Bạch Dương đã lấy cớ đưa Lục Tắc Linh về trước.

Anh bình tĩnh lái xe, Lục Tắc Linh mở cửa sổ, gió đêm thổi vào mặt, cô cảm thấy da mình sạch sẽ hẳn đi, vô cùng căng thẳng, cũng tỉnh táo rất nhiều.

Tay của cô chống lên đầu, nhìn những chiếc xe đang chạy trên đường lớn qua kính chiếu hậu, con đường rộng rãi thẳng tắp như dòng sông, trên dòng sông có những ngọn đèn dầu của những chiếc thuyền bè, mà cô, theo dòng nước chảy đi, vĩnh viễn cũng không biết nơi để dừng lại.

Đang chạy trên đường, thì gặp phải đèn đỏ, Bạch Dương ngừng xe lại.

Anh cũng nhấn cửa sổ xe, cuộc sống về đêm vừa bắt đầu, tiếng nhạc huyền ảo từng hồi kéo tới, anh đột nhiên hắt mặt nói với cô: “Thịnh Nghiệp Sâm có bạn gái, vừa rồi lúc đi ra, Lý Chính nói, người đó họ Diệp.”

Lục Tắc Linh cảm thấy tim mình thất lại, ngay sau đó cười cười: “Biết rồi, lần trước có gặp qua.”

Bạch Dương khẽ thở dài một hơi: “Biết nhắc nhở là rất tàn nhẫn, nhưng không đành lòng thấy em càng lún càng sâu.”

Lục Tắc Linh cũng quay đầu lại, nhìn chằm chằm anh: “Quan hệ như vậy thật là kỳ quái, không giống cái gì cả?”

“Là cái gì thì có gì quan trọng? Chỉ cần biết rằng vĩnh viễn cũng sẽ không tổn thương là tốt rồi.”

Lục Tắc Linh trầm mặc, cái gì là tổn thương? Bởi vì yêu nên mới có tổn thương. Mà bọn họ, cũng chỉ là cùng sưởi ấm cho nhau mà thôi

Đều sợ lạnh , nhưng lại cứ thích phong cảnh mùa đông. Vậy cũng có thể xem là duyên phận chứ?

Bạch Dương chở Lục Tắc Linh về đến dưới lầu, còn chưa nói lời tạm biệt, điện thoại di động của anh đã vang lên.

Mới đầu anh nhận điện thoại trước mặt cô, sau đó sắc mặt liền thay đổi, đi sang chỗ khác nghe.

Lục Tắc Linh nghe thấy anh hầm hừ với người trong điện thoại: “Mẹ! Có phải mẹ điên rồi hay không? Tại sao lại cho cô ta tiền! !! Cô ta và con đã sớm không còn chút quan hệ nào rồi. Cô ta cần tiền thì cứ việc đi bán máu hay bán thân gì đó đi! ! Bạch gia không nợ gì cô ta, tại sao lại phải cho cô ta tiền! !”

“Đừng có sợ cô ta uy hiếp, con và cô ta đã không thể nào, bây giờ con đã có bạn gái rồi.”

“”

Dáng vẻ rất khác với lúc ở trước mặt cô. Lục Tắc Linh bình tĩnh nhìn Bạch Dương, vẻ mặt phức tạp như vậy, tức giận, hận ý, cay nghiệt. Cuối cùng là tuyệt vọng, đều là vì sự lỗ mãng bốc đồng của tuổi trẻ.

Đây mới thật sự là dáng vẻ của tình yêu chân chính? Rất giống với tình cảm của cô dành cho Thịnh Nghiệp Sâm.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, yên lặng dùng khẩu hình miệng nói với anh: “Có chuyện thì về trước đi!”

Bạch Dương nhíu mày lại. Suy nghĩ mấy giây, cuối cùng gật đầu một cái, chui vào trong xe.

Lục Tắc Linh một mình đi trên hành lang. Điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, là Hạ Diên Kính gọi.

Cô còn chưa kịp cười, liền nghe thấy giọng nói vô cùng nghiêm túc của Hạ Diên Kính: “Tắc Linh, tỉnh táo nghe mình nói.”

Lục Tắc Linh nhất thời khó hiểu: “Thế nào?”

“Hôm nay, mình lên diễn đàn nói chuyện với mấy người bạn, thấy. Thấy học tỷ Diệp Thanh nói. Chị ta muốn kết hôn.”

Lục Tắc Linh lão đảo nghiêng ngả đi lên lầu, rõ ràng con đường này rất quen thuộc với cô thế nhưng lúc này cô lại bị té, cùi chỏ đụng trúng bậc thang xi măng. Cô giống như cái xác vô hồn mở cửa, vô cùng chết lặng cởi quần áo, cuối cùng chui vào nhà vệ sinh.

Cô không biết tại sao mình lại muốn khóc, cũng không biết mình đã khóc bao lâu. Cô giơ tay lên phát hiện cùi chỏ của mình bị rách một đường dài, lộ ra lớp thịt đỏ, nước nóng xối làm nó đau nhói, giọt nước rơi rơi xuống gạch men màu đỏ nhạt, cuối cùng hội tụ vào miệng thoát nước, cái gì cũng không nhìn thấy.

Cô gắt gao nín lấy khăn lông, đầu ngón tay bởi vì dùng sức mà bắt đầu trắng bệch, thân thể cũng đau, giống như một con thú không có ngôn ngữ cùng năng lực, cô chỉ có thể để tiếng nước chảy nuốt lấy mình.

Mỗi ngày cô đều cố gắng nở ra nụ cười tươi nhất với đồng nghiệp, bạn bè, thậm chí ngay cả Bạch Dương. Khiến tất cả mọi người cho rằng cô không có việc gì. Bây giờ cô có thể thành thạo mà cười đùa, thậm chí lúc đối mặt với Thịnh Nghiệp Sâm cũng có thể nhắm mắt xin anh rời đi.

Cô cho là, cho dù không thể mạnh mẽ nói với anh: “Mình không yêu anh nữa”, nhưng ít nhất, cô cũng có thể im lặng nhìn anh sống hết một đời.

Thì ra vẫn chưa được, quá khó khăn, anh muốn kết hôn, muốn cô chấp nhận tin này thật sự quá khó khăn.

Cô sắp bị chính mâu thuẫn của mình làm cho điên lên rồi. Mỗi một ngày đều phải không giống nhau, mỗi một ngày đều là hỗn loạn, mỗi một ngày đều là điên. Cô sắp điên lên rồi.

Cô co rút thành một đống ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, không dám động, ngực căng lên, khó thở, không suy nghĩ được gì, cô chỉ muốn hỏi ông trời là tại sao không để cô biến mất đi cho rồi.

Cửa sắt lại vang lên những tiếng lộp cộp, giống như ảo giác, thật lâu sao cô mới đứng dậy, vô tri vô giác đi ra ngoài mở cửa.

Thịnh Nghiệp Sâm say rượu dựa vào cửa. Lúc cửa bị đẩy ra, anh đánh lên, lão đảo lùi hai bước.

Rõ ràng là nên đóng lại, nhưng Lục Tắc Linh lại đứng ngây cả người.

Nước mắt rất nóng, cô nhìn thấy anh liền trở nên mềm yếu mà rơi nước mắt.

Anh mờ mịch xông vào trong phòng. Loạn choạng đi lại ghé sa lon nhà cô ngủ, cô lau khô nước mắt, trầm mặc cho rót cho anh một chén nước mật ong. Ánh mắt của anh đỏ ngầu, hớp một hớp nước nóng, sau đó nhìn Lục Tắc Linh.

Giống y như hồi bốn năm trước, cũng là cảnh Lục Tắc Linh lấy khăn lau mặt cho anh. Không cần phải nói gì thêm, đây là sự ăm ý duy nhất của hai người bọn họ.

Lục Tắc Linh cầm lấy cái ly đi rửa, tiếng nước chảy rào rào càng làm cho đầu óc của cô thêm loạn hơn.

Cô vẫn còn cầm cái ly thủy tinh. Quay người lại, Thịnh Nghiệp Sâm liền ép cô vào sát bồn rửa chén. Tất cả xảy ra quá nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng gì, thì cả người đã như mây bị gió cuốn đi. Cái ly trên tay cô do không kịp chuẩn bị mà rơi xuống đất, mảnh thủy tinh vỡ vụn văng tứ tung, trúng vào bắp chân của cô, làm cô cảm thấy đau.

Nụ hôn của anh vẫn bá đạo như vậy, cô còn chưa kịp phản kháng lại, thì toàn bộ hô hấp đã bị anh đoạt mất. Anh dùng sức đè lên người cô, vai của cô cong xuống, giống y như hai ngọn lửa đang cháy phừng phực hòa vào nhau, vừa đau lại như được giải thoát.

Anh ôm cô ngã xuống giường, thân thể vừa xa lạ vừa quen thuộc của Thịnh Nghiệp Sâm gắt gao đè sát lên cơ thể của cô, dường như muốn hòa làm một với cô, tình triền mãnh liệt, mệnh mông giống như cơn bão đến mà không hề báo động trước. Giống như thật sự có tình yêu, bọn họ đều tập trung tinh thần đến mức đáng sợ.

Lục Tắc Linh không nghe vào được cái gì, chỉ cảm thấy bên tai có tiếng thở dốc quen thuộc, mang theo mùi rượu nồng nặc, rõ ràng đây là động tác lỗ mãng, lại mang theo mấy phần dịu dàng.

Cô phóng túng mình, đắm chìm trong cảm giác kích thích này.

Hăm sâu trong nước xoáy quên mất mạng sống của mình, khó khăn cảm nhận vẻ đẹp tự nhiên bao la hùng vĩ này.

Mùi rượu trên người Thịnh Nghiệp Sâm dần mất đi, anh mệt mỏi ngủ thiếp đi. Lục Tắc Linh ngẩng đầu lên vừa đứng nhìn thấy cằm của anh, đường nét rắn chắc, sống mũi thẳng tắp, cặp mắt dài đẹp.

Đây là một chú rể rất tuấn tú, chỉ tiếc là không phải của cô.

Một đêm không ngủ, buổi sáng, khi Lục Tắc Linh đi làm, Thịnh Nghiệp Sâm vẫn chưa tỉnh, cô cũng không muốn đánh thức anh. Không biết nên giải thích chuyện đêm qua như thế nào. Bọn họ quá mức quen thuộc với cơ thể của đối phương, cho nên trao hết bản thân ra cũng chỉ là theo bản năng mà thôi.

Lục Tắc Linh cho là lúc mình về thì anh đã đi rồi, nhưng không ngờ, anh lại ăn mặc chỉnh tề ngồi trên cái ghế sa lon cũ nát chờ cô. Cau mày, sống lưng thẳng tắp.

Cô để túi của mình xuống, không nói chuyện với anh, làm như không thấy mà thay giày

Thịnh Nghiệp Sâm nhìn chằm chằm vào cô, một lát sau mới nói: “Chia tay với Bạch Dương đi”

Động tác của Lục Tắc Linh chậm lại, “Tại sao?”

“Tại sao? Không vì cái gì hết!” Thịnh Nghiệp Sâm trừng mắt, lại tăng thêm một câu: “Muốn quên những năm đau khổ đó, bắt đầu lại một cuộc sống mới, dựa vào đâu hả? Bây giờ muốn đi sao, mơ mộng hão huyền quá rồi! Cho dù ở bên nhau không có hạnh phúc! Cho dù có hành hạ nhau thì vẫn phải ở bên cạnh!”

Lục Tắc Linh có chút thất vọng, cảm thấy mong đợi của mình thật quá hoang đường. Anh không hề che giấu ý muốn chiếm giữ của mình, cho dù muốn kết hôn cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Nhưng cô cũng đã không còn điên cuồng kích động giống như 5 năm trước nữa rồi.

Cô cúi thấp đầu, trong đầu toàn hiện ra gương mặt của Diệp Thanh, và câu nói lúc nói chuyện điện thoại của Hạ Diên Kính

Cô nói rất chậm, cơ hồ không nói rõ chữ nào: “Chuyện lúc trước, xin hãy quên đi.”

Thịnh Nghiệp Sâm cau mày lại: “Quên cái gì?”

“Quên đi một kẻ điên từng xuất hiện trên đời này.”

“Điên cái gì?”

Lục Tắc Linh chưa xót hớp một ngụm khí: “Vì yêu mà chuyện điên rồ gì cũng làm, bệnh thật không nhẹ, cuối cùng cũng có thể tỉnh táo lại rồi.”

Sắc mặt của Thịnh Nghiệp Sâm trở nên cực kỳ khó coi, anh đột nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn chằm chằm Lục Tắc Linh, chất vấn cô: “Bởi vì điên, cho nên mới yêu?”

Lục Tắc Linh mệt mỏi hỏi ngược lại anh: “Chẳng lẽ không đúng sao? Chán ghét như vậy, ngay cả đứa con trong bụng cũng không muốn. Còn đồ thừa. Bây giờ không phải rất tốt sao? Có Diệp Thanh, có Bạch Dương, cả hai đều được hạnh phúc.”

Khóe miệng của Thịnh Nghiệp Sâm có chút run rẩy. Anh muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nghiêng răng cắn lợi nói ra mấy chữ: “Lục Tắc Linh! Thật là tốt.” Anh phát điên lên, chuẩn bị rời đi. Đi hai bước rồi lại quay trở lại.

Anh lấy ví tiền trong túi ra, lấy hết tiền ở bên trong ra, quăng xuống khay trà trên bàn.

“Tiền phục vụ tối hôm qua! Mặc dù phục vụ chẳng ra sao! Nhưng nể tình nên trả!”

Anh nặng nề đi ra cửa. Lúc cửa đóng lại, tiếng cửa sắt làm cho đầu óc của Lục Tắc Linh chấn động

Cô vẫn không nhúc nhích, đưa mắt nhìn những tờ tiền trên khay trà, cảm thấy cảnh tượng này cực kỳ nhứt mắt

40. Chương 39

Thịnh Nghiệp Sâm luôn đến vào lúc nửa đêm, uống đến say mềm rồi đến tìm Lục Tắc Linh. Anh cũng chưa hề nói gì với Lục Tắc Linh, mỗi lần tới, Lục Tắc Linh đều đưa anh vào phòng mình, lấy khăn lông lau mặt cho anh. Giống như một người vợ im lặng chăm sóc anh.

Bọn họ luôn ở trong bóng tối mà trầm luân. Rõ ràng đã nói sẽ không gặp lại, nhưng một lần lại một lần triền miên ở chung một chỗ.

Lục Tắc Linh luôn không có cách nào cự tuyệt Thịnh Nghiệp Sâm. Nhất là lúc anh mất lung lung mờ ảo, đều làm cô nhớ lại khoảng thời gian năm năm trước, sẽ nhớ tới lời anh nói: “Cảm ơn em vì đã giao cho anh tất cả, anh yêu em, cả đời này cũng sẽ yêu em.”

Đó là lời anh nói với Diệp Thanh, Lục Tắc Linh vừa nghĩ đến đó liền cảm thấy khing nhờn. Yêu, thật là một từ vĩ đại. Tại sao Lục Tắc cô không thể xứng đáng với từ đó?

CÔ ôm lấy cánh tay của mình, không tiếng động chảy nước mắt, mà Thịnh Nghiệp Sâm, thì đã ngủ say mất rồi. Anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết trong lòng cô khổ sở đến mức nào, cô muốn cam kết, anh cũng sẽ vĩnh viễn không thể đáp ứng.

Nhưng cô lại vẫn không có cách nào cự tuyệt anh được.

Lục Tắc Linh tan làm thuận tiện ghé siêu thị mua chút đồ ăn. Cũng không biết vì sao, quỷ thần xui khiến thể nào mà cô lại chọn trúng toàn những món Thịnh Nghiệp Sâm thích ăn. Hình như nó đã bén rễ sâu trong cô, cô nhớ rất rõ ràng những lúc vui vẻ cũng như tức giận của anh.

Xách cái bao nhỏ đi, còn chưa về đến nhà thì đã đụng phải Thịnh Nghiệp Sâm. Cô trầm mặc ngồi ở trong xe của anh, anh cũng an tĩnh lái xe. Anh tới trong lúc tỉnh táo, không uống rượu.

Ngã tư đường, đèn tín hiệu thay đổi. Lục Tắc Linh liếc mắt nhìn thời gian, phải đợi khoảng năm phút.

Trong buồng xe an tĩnh có chút quá mức, trong không khí có chút phức tạp, cũng không có ai đánh vỡ nó. Cuối cùng Lục Tắc Linh nhấn cửa sổ xe, gió chậm rãi thổi vào, sự huyền ảo ở bên ngoài phá đi sự trầm mặc ở bên trong.

“Ngày mai anh phải quay về.” Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên nói. “Chuyện hôn lễ.” Anh muốn nói nhưng lại thôi.

Lục Tắc Linh nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, trên tay dần dần nắm chặt lại, “Oh.” Cô cố gắng nhàn nhạt đáp lại.

Thịnh Nghiệp Sâm khó xử nhìn cô một cái, cuối cùng lấy một lá thư từ trong túi xách bên cạnh, đưa cho cô.

Lục Tắc Linh có chút không hiểu, nhận lấy lá thư theo bản năng mở ra, bên trong một xấp tiền mặt.

“Anh có ý gì?” Sắc mặt của Lục Tắc Linh dần dần tái nhợt.

“Nhận đi, tiền phụ cấp.”

Lục Tắc Linh cắn chặt môi, trong đầu thoáng qua những lời nhục nhã anh nói với cô. Cho đến nay, anh vẫn xem cô như “ ” sao? Bởi vì cái này mà mấy ngày nay anh thường xuyên tới đây, bọn họ luôn xảy ra quan hệ, cho nên anh mới trả tiền?

Lục Tắc Linh nhìn chòng chọc vào mũi chân của mình, cảm giác giống như có người ở đằng sau lưng như đâm một nhát vào mình.

Lục Tắc Linh, mày thật là hèn hạ.

Cô hung hăng mắng thầm mình. Đột nhiên, cô bùm ... một tiếng, mở cửa xe ra. Không thèm lấy bịch đồ vừa mua từ siêu thị, đi thẳng ra ngoài mà không thèm quay đầu lại.

Cô đột nhiên nổi giận khiến Thịnh Nghiệp Sâm có chút kinh hoảng, anh cũng vội vàng đi theo. Lục Tắc Linh trốn rất nhanh. Đèn tín hiệu đổi màu, dòng xe như nước chảy lướt qua, Thịnh Nghiệp Sâm chỉ một lòng đuổi theo Lục Tắc Linh, nên không phát hiện có một chiếc xe đang tiến gần lại anh.

Mắt thấy Lục Tắc Linh sắp băng qua đường. Anh đột nhiên vọt tới.

“Két —————”

Tiếng thắng xe nối đuôi nhau hàng loạt đâm thẳng vào trong màng nhĩ. Mắt thấy xe chạy lướt qua. Giống như đã định trước, cô khó khăn lắm mới quay đầu lại, đã nhìn thấy Thịnh Nghiệp Sâm té âm xuống đất.

Giống như một bộ phim chiếu chậm, từng cảnh từng cảnh hiện lên, vô cùng rối loạn, một lát là xe, một lát là gió, một lát là con đường rộng rãi, cuối cùng, là Thịnh Nghiệp Sâm té xuống đất.

Bóng đen xen vào giữa ranh giới màu trắng và vàng, Thịnh Nghiệp Sâm nằm trên con đường đó, trên đường có máu, từng mảnh từng mảnh, rất là loang lổ.

Vụ tai nạn năm năm trước như hiện ra trước mắt, tim của Lục Tắc Linh gần như gần đập

Ánh mặt trời chói mắt, cổ họng cô khô đến nỗi không phát ra được tiếng nào, cô không nhớ nổi mình đã chạy lại như thế nào nữa?

Tài xế đùng anh đang rất luống cuống, đứng ở một bên gọi điện thoại. Người vây xem càng ngày càng nhiều. Lục Tắc Linh nắm chặt quần áo của Thịnh Nghiệp Sâm, lấy tay vỗ mặt của anh.

Cô muốn gọi tên của anh, nhưng lời đến khóe miệng lại thành nức nở nghẹn ngào.

Nước mắt từng chút một rơi xuống mặt của Thịnh Nghiệp Sâm. Cô không ngừng lấy tay lau, nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra.

Anh vẫn nhắm chặt hai mắt, giống y như năm năm.

Cô quá sợ hãi, anh có thể không thương cô, có thể cả đời cũng không trông thấy cô, chỉ cần anh sống thật khỏe mạnh là được rồi.

Cô, thật chịu không được sẽ mất đi như vậy.

“Đừng sợ, anh sẽ không chết.” Thịnh Nghiệp Sâm đang nằm dưới đường cổ gắng mở mắt ra, yếu đuối nói: “Anh nói rồi, sau này anh sẽ không để em một mình.”

41. Chương 40

Giữa hè, rốt cuộc Hạ Diên Kính cũng tìm được bạn trai, vì để bày tỏ thành ý, nên muốn tới mời cô ăn cơm, Lục Tắc Linh suy nghĩ cũng đã đến lúc mình nên nghỉ ngơi một lát rồi, liền xin phép nghỉ đông, đi một chuyến trở về thành phố nơi mà cô sống từ nhỏ đến lớn.

Bạn trai của Hạ Diên Kính rất anh tuấn, gia thế tốt, và nhất là người này rất có kiên nhẫn đối với Hạ Diên Kính, người này là chú của học sinh mà cô dạy, bởi vì mối quan hệ này, nên hai người tiếp xúc với nhau nhiều, cuối cùng thì tạo ra một đoạn nhân duyên. Hạ Diên Kính nói anh ta giống như một con sói, từng bước từng bước một gài bẫy cô, còn cô là một con cá nhỏ ngây thơ chui vào trong bẫy của anh ta. Lúc cô ấy nói những lời này, cả khuôn mặt đều là nụ cười hạnh phúc.

Nhìn bạn tốt của mình hạnh phúc, Lục Tắc Linh cũng cảm thấy rất thỏa mãn

Ngày nghỉ hàng năm, ở bên cạnh Hạ Diên Kính ba ngày, thời gian còn lại là thời gian hoạt động tự do của Lục Tắc Linh.

Thành phố này là nơi cô sống từ nhỏ, nhưng lần này trở về, cô chỉ có thể ở trong sách sạn. Cô rất quen với đường xá ở nơi này, nhưng cuối cùng mới phát hiện, chỉ mới mấy tháng chưa về, nhà của cô đã bị phá đi.

Có lẽ, nơi này đã sớm không còn là nhà của cô nữa rồi. Năm đó, cô vì Thịnh Nghiệp Sâm nghỉ học, ba không nhận cô nữa, vì tránh cô mà dọn nhà đi nơi khác, bán căn nhà này đi, ngay cả công việc làm nhiều năm cũng nghỉ luôn. Khi đó cô còn trẻ tuổi, cô rất oán hận, oán người đàn ông sinh ra cô tại sao lại có thể cố chấp, cố hữu như vậy, tại sao không thể tha thứ cho cô? Nhưng nhiều năm qua đi, lúc nhớ lại chuyện khi đó, trừ áy náy ra thì cô đã không còn cảm xúc gì khác nữa.

Hàng năm, cô đều đi tảo mộ mẹ, nhưng chưa từng gặp lại ba lần nào, từ năm ngoái, kể từ khi cô rời khỏi thành phố này, vào ngày Thanh Minh cô không được nghỉ nên không thể trở về, tháng trước mới vội vàng đi xem một lần. Mộ của mẹ lần nào cũng được dọn dẹp sạch sẽ, lúc cô đến trên mộ còn có một bó hoa, cô đoán là ba đã để lại, chỉ là bó hoa này đã khô héo, cô không thể biết được nó đã được để ở đây từ lúc nào nữa.

Tuổi càng lớn càng có thể hiểu được tại sao lúc đầu ba lại cố chấp đến như vậy, bởi vì ba thật sự yêu thương cô, mới không chấp nhận cô sống một cuộc sống khổ cực. Ông dùng hết tâm tình của mình nuôi con gái lớn lên, nếu không phải là yêu thương, thì sao ông có thể làm được chuyện này?

Chỉ là lúc cô hiểu ra mọi việc, thì cô không thể tìm được ba nữa.

Căn nhà bị phá bỏ, hoài niệm cuối cùng của cô cũng mất. Lục Tắc Linh cảm thấy rất khó chịu, Cô đi trong con hẻm quen thuộc, giống như đang nhớ lại, nhìn những em học sinh tiểu học vừa tan học, Lục Tắc Linh nhớ lại khi còn bé ba cũng thường hay dắt tay cô như thế này đến chỗ học đàn. Tất cả đều giống như chỉ vừa xảy ra vào ngày hôm qua.

Cô đi tới đi lui, cảm thấy mệt mỏi, cô ghé vào quầy sách ven đường mua một chai nước suối, lúc chờ ông chủ thối tiền lại cho cô, cô tùy ý đọc lướt qua tờ báo. Ánh mắt quét qua, đột nhiên vòng trở lại.

Trong tờ báo là một bóng lưng đứng ở một góc của thành phố, tin tức về đời sống trên tờ báo thu hút cô. Giống như một bài báo bình thường, trên đó có một hình ảnh nho nhỏ, một người đàn ông về hưu đang viết chữ trên quảng trường, góc văn hóa của thành phố.

Mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng cô chỉ cần nhìn sơ là có thể nhận ra được. Cô mua tờ báo này. Còn chưa xem xong, nước mắt rơi xuống ướt hết tờ báo, chữ trên tờ báo cũng nhòe đi, trở nên mơ hồ.

Cô nhìn đồng hồ, gọi xe đi đến quảng trường trên tờ báo nói, cô chỉ muốn thử vận may của mình một chút, nhưng không ngờ ông lại thật sự ở chỗ này.

Hoàng hôn trên quảng trường, có những người già đang khiêu vũ, có người thì đánh cờ, biến thành bầy chim bồ câu giương cánh, cũng có con thì đang ăn.

Tất cả tất cả đều hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có mình tâm tình của Lục Tắc Linh là trở nên nóng nãy

Người đàn ông trong ấn tượng của Lục Tắc Linh đang nghiêm túc ngồi viết chữ trên mặt đất, bên cạnh là một thùng nước màu đỏ, xung quanh có vài người quay xem, chỉ là ông viết rất chuyên chú, không có nhìn bất cứ người nào.

Người đàn ông cao lớn trong quá khứ ngày hôm nay lại lặng lẽ cong sống lưng, cả đời dạy học, nên mái tóc cũng vì bụi phấn mà làm cho bạc màu.

Lục Tắc Linh rơi nước mắt, nhưng lại không dám đến gần.

Nước mắt cứ thế không ngừng rơi xuống, nhưng Lục Tắc Linh chậm chạp không dám bước tới gần.

Ông viết kiểu chữ của Vương Hi Chi lan đình tập tự, bắt chước lối chữ thảo gần như không sai một chữ, người đứng xem đều tấm tắc khen ngợi.

Lục Tắc Linh không xa cũng không gần nhìn ông. Ông viết hết ba lần, cho đến khi hoàng hôn gần đến, mới xách thùng nước đi về nhà.

Lục Tắc Linh im lặng đi theo, giữ một khoảng cách vừa đủ (không quá gần nhưng cũng không xa) nhìn bóng lưng của ông. Đèn đường vàng tạo một tầng sáng xung quanh ông. Bước chân của ông đã mang dáng vẻ của người già. Lục Tắc Linh trong lòng chua xót không nói nên lời.

Ông dừng lại ở trước khu dân cư cũ kĩ. Lục Tắc Linh chậm chạp đến gần, cúi đầu đứng sau lưng ông, thậm trọng gọi một tiếng: “Cha”.

Dường như đã cách thiên sơn vạn thủy (mình thấy câu này để nguyên văn nghe hay hơn), lại cách xa cuộc sống biến đổi, hết thảy cũng đều là hồi ức. Ngay cả lời nói cũng đều xa lạ. Thời điểm Lục Tắc Linh gọi cái xưng hô đó, âm thanh nghẹn ngào không tưởng.

Ông không quay đầu lại, chỉ lấy chìa khóa ở trong túi tiền mở cửa sắt trước nhà. Ông mở cửa, nhưng lại không muốn cho Lục Tắc Linh đi vào. Cuối cùng lạnh nhạt trả lời: “Cô nhận lầm người, ta không phải ba cô”

Một giây kia cửa sắt đóng lại, Lục Tắc Linh đã muốn khóc không thành tiếng. Nhìn xuyên qua khe hở cửa sắt, Lục Tắc Linh nhìn ba lão đảo bước lên trên lầu. cô đứng sát vào cửa sắt nghe tiếng bước chân của ông, cho đến khi âm thanh hoàn toàn biến mất cô cũng chưa đi khỏi.

Liên tục mấy ngày Lục Tắc Linh đều đi tìm ba mình, nhưng không biết là có phải cố ý hay không trốn cô ông không đến quảng trường viết chữ nữa, hỏi hàng xóm thì nói ông đi du lịch, trong nhà mấy ngày nay không có người.

Kì nghỉ đông của Lục Tắc Linh đã hết, không có cách nào đành phải trở về đi làm, liên tiếp mấy ngày hôn vía lên mây, lơ lửng lững.

Đây mới là sự trừng phạt lớn nhất sao? Đời này cô nhất định là phải cô độc cả đời.

Hết kì nghỉ đông, trưởng phòng nhân sự tìm cô thông báo. Lục Tắc Linh cô lại được thăng chức, không cần ở nhà hàng phục vụ, chỉ cần quản lí nhân viên. Chức vụ mới có rất nhiều việc phải làm, công việc tui bụi, bận rộn làm cho cô không có thời gian suy nghĩ miên mang. Sau hi chia tay với Bạch Dương, ngược lại liên lạc nhiều hơn, có thể là do không thật sự yêu nhau nên hai người rất thoải mái, tự nhiên. Bạn bè Bạch Dương đều đã gặp qua, đều là người quen, đối với quan hệ của cô và Bạch Dương cũng không có nói gì hay tỏ thái độ gì, rất bình thường.

Lúc Bạch Dương đi nói chuyện ngẫu nhiên kéo theo Lục Tắc Linh cho có bạn, lấy cô làm bia đỡ trốn uống rượu. Lục Tắc Linh có lúc vì trường nghĩa sẽ uống giúp anh ta vài ly.

Chạm mặt Thịnh Nghiệp Sâm ở đây cũng là trường hợp vấy áo thơm ngát lung linh. (chỗ này chém á, không hiểu ra làm sao luôn T_T)

Giám đốc một công ty tổ chức chúc mừng việc hợp tác làm ăn với Bạch Dương. Bạch Dương lại kéo Lục Tắc Linh cùng đi, còn cố ý tặng cho cô một bộ váy mới để mặc đi.

Trên người cô là bộ lễ phục ngắn màu be, cùng ton sur ton với đôi giày cao gót, khoe rõ dáng người, váy có hơi ngắn. Lục Tắc Linh mặc cùng vô cùng không thoải mái, từ lúc vào ngồi tới giờ cũng không dám đi lại nhiều, chỉ lo hờ ra. Trong bữa tiệc cô vẫn luôn giữ im lặng, người chủ trì đi lên sân khấu, mọi người liền đứng dậy. Lục Tắc Linh cách chỗ cao cao đặt sâm banh, khó hiểu nhìn thấy Thịnh Nghiệp sâm. Đứng bên cạnh anh là một cô gái mà cô không biết, có thể là anh cũng mang bạn gái đi cùng, lễ phục màu đen nhìn qua khí chất phi phàm. Cũng đứng thôi người đàn ông như anh, mãi mãi chỉ có cô gái hơn người như thế mới xứng đôi.

Lục Tắc Linh nhìn anh vài lần, cuối cùng không nhìn nữa.

Tối nay tâm tình Bạch Dương rất tốt, uống rất nhiều, Lục Tắc Linh với tài xế đưa Bạch Dương về trước rồi mới về nhà.

Lúc về đến nhà trời cũng đã gần sáng. Đèn đường dưới lầu đã hết mấy cái. Lục Tắc Linh một bên lên lầu một bên tình tiền lương của mình, suy nghĩ đã đến lúc bắt tay vào việc mua nhà. Cô không nói việc này với Bạch Dương, bạn của Bạch Dương khá nhiều muốn làm việc này không khó, nhưng cô biết tám phần là anh ta cũng sẽ vừa bán vừa cho.

Lấy cái chìa khóa mở cửa, vừa đem đổi lại giày, trên người vẫn còn mặc lễ phục, chuông cửa đã bị nhấn vang lên. Lục Tắc Linh nhíu mày, bất giác có chút khẩn trương. Đã hơn nửa đêm ai lại đến tìm cô lúc này? Cô cài lại khóa an toàn, cửa mở ra một khe nhỏ, đứng trong phòng khách nhìn ra ngoài một chút.

Thịnh Nghiệp Sâm say khướt tựa vào trên cửa, hai tay vô lực xui hai bên người, cái trán tựa vào cửa sắt, mặt đỏ bừng, trong mắt say mờ mịt.

Lục Tắc Linh do dự trong chốc lát, cuối cùng gỡ khóa an toàn, để cho anh đi vào.

Bước chân Thịnh Nghiệp Sâm lảo đảo, vừa vào nhà thì nằm ngay. Lục Tắc Linh không có cách nào đành vào nhà bếp làm cho anh một ly nước mật ong đặt trên bàn trà.

Thịnh Nghiệp Sâm nhắm nghiền hai mắt, cũng không động dậy. Lục Tắc Linh khẽ thở dài, xoay người đi rửa mặt, không nghĩ tới mới đi hai bước, Thịnh Nghiệp Sâm lại đột nhiên bước tới.

Người cao lớn có khác, bước hai bước liền đến, thân thể giống như một bức tường ngăn chặn Lục Tắc Linh. Trên người đều là mùi rượu nồng tới khiến Lục Tắc Linh hơi choáng váng.

“Tại sao em còn chưa chia tay với hắn?” Thịnh Nghiệp Sâm giống như đứa trẻ chơi xấu, ra vẻ ủy khuất hỏi cô.

Lục Tắc Linh nhíu mày, chưa kịp nói chuyện, Thịnh Nghiệp sâm đã nói: “Em mặc cái loại quần áo gì đây? Bất chúc người ta mặc loại trang phục quyền rũ đàn ông?”

Lục Tắc Linh theo bản năng lùi về sau từng bước, chưa kịp phản ứng gì, anh đột nhiên khí thế to lớn nâng mặt Lục Tắc Linh lên. Mang theo mùi rượu nồng nặc hôn mạnh lên môi Lục Tắc Linh. Đầu lưỡi anh cường thế xâm lược, càn quấy ở trong miệng Lục Tắc Linh khuấy động. Không khí trong phổi Lục Tắc Linh đều bị anh lấy đi hết rồi. Anh dùng khí lực lớn nhất ôm lấy cô. Cô thì giống như lính thua trận, dưới công kích của anh sớm quăng mũ cối giáp đầu hàng.

Anh bỗng nhiên cúi xuống bế bổng cái người vẫn đang mơ màng như chìm trong sương mù là cô lên. Chờ lúc cô biết phản ứng lại thì cô đã bị anh đặt trên giường.

Một tay của anh đè xuống bả vai của cô, tay còn lại nhanh chóng cởi ra quần áo của mình. Nhiệt độ nóng như lửa trên người anh như có như không chạm vào tâm Lục Tắc Linh, một giây kia hoàn toàn chìm đắm trong cô, thở ra một cách nặng nề Thịnh Nghiệp Sâm vẫn chìm trong triền miên, hơi thở cũng chỉ toàn mùi rượu.

Anh giống như lửa nóng, không ngừng tà ác ở trong thân thể cô thiêu đốt khắp nơi. Cô vô lực bám chặt vai anh Nàng bắt lực leo lên bờ vai của hắn. Cùng anh triền miên (nguyên văn là tình dục, mà mình thấy nó kì kì nên thay) d9a4 tro73 thành một nhà ngục vô hình, mà Lục Tắc Linh đã bị giam cầm trong đó mất rồi.

Đêm tối yên tĩnh che dấu những chuyện hoang đường tốt nhất. Trong phòng tối đen như mực, Thịnh Nghiệp Sâm đã ngủ say. Anh vừa say vừa mệt mỏi, lại ôm chặt Lục Tắc Linh vào lòng. Chuyện này từ trước tới nay không có khả năng xảy ra.

Cái váy Bạch Dương đưa bị Thịnh Nghiệp Sâm xé thành mảnh vụn. Anh ta rõ ràng có thể kéo khóa cởi ra, vậy mà cố tình thô lỗ xé nát. Không biết là ai làm cho người này một bộ dáng phóng túng thế này, cũng không có lấy một câu giải thích.

Trước kia Thịnh Nghiệp Sâm nửa đêm uống say đều đi tìm Lục Tắc Linh. Anh trước sau cũng không nói gì với Lục Tắc Linh, mỗi lần đến đây Lục Tắc Linh đều làm nước mật ong cho anh, lấy khăn nóng lau mặt cho anh, rồi rời đi thực im lặng.

Bọn họ luôn ở trong bóng đêm trầm luân. Rõ ràng một lần rồi lại một lần nói sẽ không gặp lại, nhưng một lần lại một lần cùng nhau triền miên một chỗ.

Lục Tắc Linh luôn không có cách nào nói với Thịnh Nghiệp Sâm lời từ chối. Cô cô độc một mình quá lâu ngày càng cảm thấy cuộc sống bi thương, tuổi càng lớn càng cảm thấy một mình cô đơn trong ngôi nhà thật giống như đang ở trong một ngôi mộ khổng lồ. Nhất là khi anh hai mắt say đến mờ mịt nhìn cô, cô chợt nhớ tới một đêm năm năm trước, nhớ đến anh chân thành nói với cô: “Cảm ơn em đã giao hết thân cho anh, anh yêu em, cả đời này chỉ yêu em”.

Đó là lời mà anh muốn nói với thiên thần Diệp Thanh. Lục Tắc Linh chỉ vừa nghĩ tới đã cảm thấy khinh bỉ. Yêu, thật là một cái từ ngữ cao quý to lớn, vì sao Lục Tắc Linh cô lại không xứng được nhận.

Cô không biết tất cả chuyện này tại sao lại như vậy, cũng không hiểu được thật sự thân thể và tâm hồn không thể tách ra hay không.

Trong lòng cô luôn khát khao tình yêu, khát khao cả thế giới này đừng bỏ qua cô (bỏ cô một mình). Cô muốn có gia đình, cô cũng biết Thịnh Nghiệp Sâm không phải người đó. Cô biết rất rõ ràng.

Cô muốn rời khỏi, nhưng cơ thể luôn muốn thoát li của cô, một lần lại một lần khuất phục trước anh, cơ thể cô luôn nằm trong tay anh.

Lấy hai tay ôm lấy cơ thể trần trụi của mình, cô lặng lẽ rơi nước mắt. Mà Thịnh Nghiệp Sâm sau khi thỏa mãn liền ngủ say. Anh vĩnh viễn sẽ không biết trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ. Cô muốn hứa hẹn nhưng anh mãi mãi cũng sẽ không cho. Có lẽ anh nghĩ rằng cô sẽ như trước đây không bao giờ từ chối anh.

Ban đêm, Thịnh Nghiệp Sâm lại cả người đều là mùi rượu đến đây. Lục Tắc Linh mệt mỏi mở cửa, không thêm nói gì, thậm chí không nhìn tới, lập tức xoay người về phòng.

Thịnh Nghiệp Sâm đóng cửa lại, ngay cả giày cũng chưa đổi, vội vàng từ phía sau ôm lấy Lục Tắc Linh. Nụ hôn của anh ỉm rơi trên cổ cô. Anh cứ như vậy từ phía sau đặt cô trên giường, động tác kịch liệt, lúc tiến vào nhẹ gặm lên. Thân thể như cũ nhấp nhô, giường dao động một chút phát ra tiếng chi nha (hay kéo kẹt gì đó, nói tóm lại là vận động giường nó lên tiếng).

Lục Tắc Linh không hề động đậy, cơ thể bị Thịnh Nghiệp Sâm xoay tới xoay lui đủ mọi tư thế. Anh tận tình rong rui phát tiết. Cô vô lực úp mặt vào ga giường, nước mắt không nhận được cứ vậy lặng lẽ chảy xuống. Cô cảm thấy chính mình sắp chết rồi.

Thịnh Nghiệp Sâm xoay người cô lại đối diện với mình, lúc muốn tiếp tục tiến vào, buồn bả phát hiện gương mặt đầy nước mắt của cô. Một giây kia động tác đình trệ lại, Thịnh Nghiệp Sâm đang trầm luân cuối cùng cũng có vài phần tỉnh táo.

Thịnh Nghiệp Sâm xoay người cô lại đối diện với mình, lúc muốn tiếp tục tiến vào, buồn bả phát hiện gương mặt đầy nước mắt của cô. Một giây kia động tác đình trệ lại, Thịnh Nghiệp Sâm đang trầm luân cuối cùng cũng có vài phần tỉnh táo.

Trong phòng cũng không quá tối, Thịnh Nghiệp Sâm quá gấp gáp nên ngay cả rèm cửa sổ cũng không thêm kéo lại. Ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào phòng sáng rõ, chỉ là sự kịch liệt vừa rồi đã dừng lại, trong phòng quanh quẩn còn lại tiếng thở ô ô nặng nề của anh.

Thịnh Nghiệp Sâm từ ở trên cô lật người xuống. Đưa lưng về phía góc giường cô đang ngồi, thật lâu sau mới nói: “Thật xin lỗi”.

Lục Tắc Linh nghe được một tiếng xin lỗi này cảm thấy vô cùng nhục nhã. Cô dùng chăn mỏng cố gắng che dấu thân thể trần trụi của mình, chôn mặt vào chăn, cho đến khi nó bị nước mắt làm ướt.

Thịnh Nghiệp Sâm nhìn nước mắt cô như thác đổ lại bị sự nức nở cô cố chịu đựng khiến tâm khuấy động.

Anh đột nhiên quay lại muốn ôm lấy cô, lại bị Lục Tắc Linh đẩy mạnh ra.

Cô mở to đôi mắt tràn đầy hơi nước, nhìn chăm chăm vào Thịnh Nghiệp Sâm, nước mắt từng hạt to rơi xuống, cô cũng hoàn toàn không để ý, chỉ là dừng lại một chút rồi hỏi anh: “Bởi vì tôi yếu đuối dễ khi dễ, cho nên anh mới đối với tôi như vậy, đúng không? Quan hệ của chúng ta cho tới bây giờ đều là không bình đẳng, anh dựa vào việc tôi yêu anh, cho nên anh mới đối với tôi như vậy. Lúc anh trên giường với tôi, nhiều năm như vậy anh biết tôi là ai sao? Anh rốt cuộc coi tôi là ai?”

“Anh.”

“Thịnh Nghiệp Sâm!” Lục Tắc Linh kêu đầy đủ tên của anh: “Anh có thể hay tỉnh táo một lần khi đến tìm tôi? Tôi chịu đựng việc anh dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Tôi chịu đựng anh dùng ánh mắt nhìn một bóng dáng khác thông qua tôi, tôi là ai anh có biết không? Anh tại sao lại tới chỗ này anh có biết không?”

Lục Tắc Linh khóc vô cùng thương tâm (đau lòng), cô chưa bao giờ ở trước mặt Thịnh Nghiệp Sâm phát tác cảm xúc như vậy. Trong đầu nhớ lại hàng loạt chuyện đã qua làm cho cô triệt để sụp đổ. Cô tê tâm phế liệt (đau đớn vô cùng đến mức lực phủ phủ tạng đều tê liệt) hỏi, cô thầm nghĩ anh cũng giống cô sẽ đau: “Có thể hay không có một ngày, trong mắt của anh chỉ có tôi? Cho dù chỉ trong một giây cũng được, hay chỉ trong nháy mắt cũng được.....”

42. Chương 41

“Tắc Linh.”

Trong sáu năm này, lần đầu tiên Thịnh Nghiệp Sâm ở trước mặt gọi tên của cô rõ ràng như vậy, dùng giọng điệu vừa bình tĩnh vừa lưu luyến

Lục Tắc Linh bỗng thấy ghen ở cổ họng, trong lòng chua xót không thể kèm chế được.

“Anh đi đi! Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.” Miệng cô nói lời đoạn tuyệt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Thịnh Nghiệp Sâm khẽ thở dài, hai đầu lông mày gần như dính lại với nhau. Anh rất muốn nói điều gì đó với cô, nhưng nhìn lại bản thân mình, nhớ lại những gì trong khoảng thời gian gần đây đã làm, bất giác cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Phòng không mở đèn, Thịnh Nghiệp Sâm lặng lẽ mặc quần áo trong bóng tối. Quần áo cọ vào nhau phát ra âm thanh soạt soạt nho nhỏ cùng với tiếng khóc nức nở của Lục Tắc Linh khiến cho trong phòng quanh quẩn âm thanh cực kỳ thảm thiết

Anh đột nhiên đứng lên dùng chăn bao Lục Tắc Linh lại thật chặt. Lại ôm hết cả người lẫn chăn vào trong ngực.

Cả người Lục Tắc Linh đều bị quấn trong chăn, chỉ có một đầu tóc rối tung dính lại trên quần áo của Thịnh Nghiệp Sâm. Thịnh Nghiệp Sâm ôm cô thật chặt, để cằm mình lên đỉnh đầu của cô, liên tục vuốt ve cô một cách nhẹ nhàng nâng niu giống như đang an ủi một đứa trẻ bị uất ức.

Anh ho nhẹ một tiếng làm thanh thanh cổ họng, thế nhưng vẫn có chút khó khăn mở miệng, máu đường như dồn hết lên mặt vậy mà lời nói vẫn khó có thể nói ra, nhưng anh biết nếu lúc này mà không nói, có lẽ đời này sẽ không còn cơ hội nào để nói

“Hôm nay, ngay lúc này, giờ này phút này trong mắt anh chỉ có một mình em” Mỗi lời nói của anh vô cùng rõ ràng, mỗi lời nói của anh giống như chiếc bàn ủi khắc từng câu từng dấu vào lòng Lục Tắc Linh.

Cô không dám ngẩng đầu, mặc cho nước mắt càng rơi càng nhiều càng rơi càng mãnh liệt. Trước nay anh chưa bao giờ nói những lời như vậy, làm cho cô vô cùng khó chịu. Vì sao lại nói như vậy khi cô đã muốn buông tha, cô thật sự không chống cự nổi những lời đó, định lực của cô thật sự không tốt đâu. Đã không thể cả đời yêu cô, vì sao còn muốn đem cô kéo xuống vực sâu?

Lục Tắc Linh đau khổ lắc đầu, cách chặn đẩy mạnh anh, “Anh không cần gạt tôi, không cần lại mê hoặc quyến rũ tôi, tôi chịu không nổi, tôi đã quyết định buông tay.”

Thịnh Nghiệp Sâm cúi đầu nhìn Lục Tắc Linh, tóc tai lộn xộn, gương mặt đỏ bừng vì khóc, mũi cũng hồng hồng như quả cà chua, đôi mắt giống hai cái giếng nước vĩnh viễn không khô cạn, nhìn cô thật là đau khổ, mà tất cả đau khổ này đều là anh ban tặng.

Hai người giống như chưa bao giờ ở cùng một con đường, quá khứ cô vì yêu anh mà mất đi tất cả. Nhưng anh lại keo kiệt không cho cô một cái ôm. Nay anh muốn ôm cô, cô cũng đã đi xa. Cả hai ở thời điểm ấy chưa từng có một cái gì tốt đẹp, chưa từng có một ánh mắt, một cái nắm tay ấm áp.

Anh muốn ở bên cô, giống như trong quá khứ cô cố chấp muốn ở bên cạnh anh. Nhưng anh lại lần nữa làm mọi chuyện xấu đi

Anh giống như khi còn bé cầu xin cha mẹ quan tâm yêu thương mình, yếu đuối cầu xin cô: “Đừng bỏ rơi anh”

Lục Tắc Linh vẫn đang kích động : “Không phải tôi bỏ rơi anh! Là anh buộc tôi rời đi anh! Anh một lần lại một lần xuất hiện trong cuộc sống của tôi! Anh biết không tôi đã từng lên kế hoạch ột cuộc sống mới. Vì sao lại như vậy? Vì sao tôi muốn có một cuộc sống mới anh có biết không?

” Anh muốn cùng em sống bên nhau. Giống như trước đây.” Thịnh Nghiệp Sâm nói vô cùng chậm, nhưng cuối cùng vẫn nói ra lời trong lòng. Giống như có khí nghẹn trong ngực đột nhiên thoát ra: “Giống như trước đây chỉ có hai chúng ta với nhau”

“Trước kia là như thế nào ?” Lục Tắc Linh nhìn Thịnh Nghiệp Sâm có vẻ không biết làm sao trong bóng tối, chưa xót khó nhận: “Giống như hình với bóng theo anh, cũng không rõ là bảo mẫu hay là tình nhân trong bóng tối, sau đó từ từ im lặng ngay đến nói cũng không dám nói, sợ hãi sẽ mang thai, sợ rằng đứa nhỏ sinh ra sẽ bị gọi là nghiệt chủng. anh sẽ không quan tâm đứa con của tôi. Cái tình trạng đó. Tôi biến mình thành như vậy. Anh chính là muốn tôi ở cạnh anh như thế?. Thịnh Nghiệp Sâm, đây là cuộc sống mà anh muốn sao?” Cô hung hăng nhìn chăm chăm vào anh: “cuộc sống mà anh mong muốn, tất cả đều là ác mộng của tôi.”

Cô đau đớn hít thở: ” Giữa chúng ta luôn luôn có sự bất bình đẳng rốt cuộc ở cùng nhau như thế nào?” Cô đột nhiên nắm lấy bả vai của Thịnh Nghiệp Sâm, tựa vào thật gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Cô không cho anh một chút không gian nào để trốn tránh, nhìn sát vào anh chất vấn: “Anh yêu tôi sao? Anh yêu Lục Tắc Linh sao?” Cô giống như không còn khống chế được mình ra sức lay mạnh anh: “Anh có thể yêu Lục Tắc Linh không? Giống như yêu Diệp Thanh! Coi Lục Tắc Linh giống như mạng sống của anh! Có thể hay không?”

Thịnh Nghiệp Sâm chưa từng thấy Lục Tắc Linh mất bình tĩnh như thế. Anh muốn giữ cô lại thì lại bị cô mạnh mẽ đẩy ra.

“Thịnh Nghiệp Sâm, Anh có thể lừa gạt tôi không? Gạt tôi, một giây thôi cũng được, nói yêu tôi!” Cô cuồng loạn gào lên : “Anh nói đi! Nói anh yêu tôi!”

Cô mở to hai mắt, biểu tình có vài phần đáng sợ. Thịnh Nghiệp Sâm bị cô làm hoảng sợ có chút choáng váng, trong đầu đủ loại cảm xúc phức tạp.

Rõ ràng là ba chữ rất đơn giản, lại cảm thấy giống như cổ họng bị cái gì chặn lại, cố gắng thế nào cũng không nói ra khỏi miệng

Giọng nói của Lục Tắc Linh dần dần nghiêm túc: “Anh không thể nói ra khỏi miệng, bởi vì anh không yêu tôi, anh chỉ là có thói quen tham lam chiếm giữ.” Về mặt của cô hoàn toàn tuyệt vọng và mệt mỏi, cả người giống như quả bóng xì hết hơi, hoàn toàn biến dạng, không bao giờ còn có thể khôi phục được dáng vẻ ban đầu.

Thịnh Nghiệp Sâm định tới gần cô, lại bị cô mạnh mẽ từ chối. Lục Tắc Linh giương mắt nhìn anh, ánh mắt đầy oán hận, giống như được nhúng trong độc được, cô hít thở dần dần dồn dập rồi chợt đưa tay đập cây đèn ngủ trên đầu giường xuống đất. Phích cắm bị mạnh mẽ kéo xuống trong một giây đó ánh điện lóe lên. Sau đó, vỏ nhựa của cây đèn rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh rải khắp nơi trong phòng.

“Anh đi cho tôi.” Giọng điệu Lục Tắc Linh mạnh mẽ cứng rắn, kìm nén nhiều năm như vậy toàn bộ giải phóng ra ngoài.

Thịnh Nghiệp Sâm không chịu đi, đứng tại chỗ vội vàng phản bác lại : “không phải, không phải tham lam giữ lấy, không phải là thói quen. Anh tới tìm em là vì nhớ em, anh muốn ở sống cùng em là vì cuộc sống có em rất bình yên. Cái gì cũng không phải, không phải muốn chiếm giữ cũng không phải là thói quen.” Anh nhú mày chăm chú nhìn cô, vài giây sau, không tin được anh bỗng nhiên thốt ra: “ Là vì yêu, là vì yêu em anh mới ở nơi này.”

Lục Tắc Linh tuyệt vọng nhìn anh, ánh mắt đều là tang thương.“Vài giây trước đây nếu anh nói ra tôi sẽ tin tưởng. Nhưng một giây kia anh đã do dự khiến lòng tôi đã chết.” Cô ngẩng đầu, không chút tránh né, không sợ hãi nhìn Thịnh Nghiệp Sâm: “Những gì trong quá khứ tôi nợ anh coi như tới hôm nay cũng đã trả hết đi.”

“Tình yêu của anh, tôi không nhận nổi, cũng sẽ không mong đợi hay cầu xin gì nữa.”

.

Lục Tắc Linh từ chối nói thêm gì, bất luận Thịnh Nghiệp Sâm nói cái gì điều như mất diếc tai ngơ. Thịnh Nghiệp Sâm đợi thật lâu mới đi. Giữa bọn họ dù là lời nói gì cũng đều là xấu xa, quá khứ có quá nhiều nghi ngờ không căn cứ, không có sự tin tưởng, dĩ nhiên là sẽ có sự ngăn cách, chỉ tùy tiện một điều gì đó cũng khiến họ trở thành người xa lạ.

Giống như thật sự không còn lý do gì để tiếp tục. Như vậy cũng tốt, mối quan hệ bất bình đẳng này cuối cùng cũng dừng lại.

Buổi sáng, Lục Tắc Linh như cái xác không hồn, chân đạp phải những mảnh vỡ của cây đèn bị đập nát đêm qua. Bàn chân bị mảnh vụn thủy tinh của bóng đèn cắm vào, máu tươi từng giọt nhỏ xuống sàn nhà, hình ảnh này khiến người nhìn có chút sợ hãi, cô đau đến hít khí lạnh.

Mang dép lê vào, khó khăn đi xuống phòng khám nhỏ trong khu, cô im lặng ngồi đó cho ông bác sĩ già lấy mảnh vụn thủy tinh ra, thoa thuốc rồi băng bó chân lại. Cô ngồi ở ghế chờ của phòng khám nghỉ ngơi.

Cửa phòng giải phẫu nhỏ bên cạnh phòng khám bệnh không đóng, chỉ dùng vải bố màu lam làm rèm che, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút bóng dáng.

Chắc lại là cô gái làm nghề không chính đáng ở gần đây đến phá thai, yếu ớt kêu lên. Chung quanh đây là ký túc xá cũ kỹ, nhân viên hỗn tạp, nghề nghiệp trái pháp luật nào cũng có, mọi người vì sinh tồn, dù cầu thả thấp kém thế nào cũng chấp nhận được.

Trong phòng khám bác sĩ cùng hộ lí đều thực yên lặng đi tới đi lui, giống như đối với việc này thật quen thuộc, như là thói quen.

Lục Tắc Linh cúi đầu nhìn mũi chân mình, âm thầm nghĩ, trên đời này người cực khổ so với cô nhiều vô kể, cô có cái gì mà phải tuyệt vọng.

Giống như khi cô nói với Bạch Dương, thứ hạnh phúc này, chỉ cần còn sống, một ngày nào đó sẽ có được .

Chân khập khiễng đi về khách sạn, vừa thay quần áo, liền nhìn thấy Bạch Dương tìm đến cửa. Anh ta nhìn có vẻ tâm tình không xấu, tựa vào cạnh cửa nhìn cô cố gắng mang giày.

A một tiếng liền hỏi: “Sao lại bị thương thế này? ”

Lục Tắc Linh mang giày, lại đụng tới miệng vết thương, hít khí lạnh: “Giẫm phải thủy tinh .”

Anh ta nhú mày:“Sao lại thế này, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Lục Tắc Linh đứng lên, “Đến ăn cơm?”

“Nói chuyện.”

Lục Tắc Linh cười cười.

Bạch Dương đến gần xem xem, trêu ghẹo cô: “Mắt sao lại sưng lên? Ngày hôm qua khóc sao? Bởi vì chúng ta chia tay?” Anh ta nhếch khóe miệng cười: “Có phải không nữa chia tay phải không?”

” Đã nhiều ngày rồi, em phản ứng lại lâu đến vậy sao ?” Cô sờ sờ mắt, thuận miệng trả lời: “Đại khái là tối hôm qua uống nước quá nhiều, nên có chút sưng.” Cô liếc nhìn Bạch Dương một cái: “Tìm em chỉ để tán gẫu sao? Nếu thật là tán gẫu thì xin lỗi, em phải đi công tác.”

Bạch Dương lưu manh cười, “Làm sao em biết anh tìm em có việc? Ha ha, thật có việc muốn nhờ.”

“Chuyện gì?”

“Mẹ anh sợ anh hối hận, sốt ruột tìm đối tượng cho anh, cho bà an tâm ”

“Anh chẳng phải đã hối hận sao!”

Bạch Dương then quá hóa giận: “Nói hươu nói vượn!”

Lục Tắc Linh nhú mày: “Được rồi, không thừa nhận thì thôi, em giúp anh là được chứ gì.” Cô vò vò đầu: “Em nói trước nha! Nếu là thổ non thì em còn chống đỡ được, nếu là sói già thì em chịu”

Bạch Dương trên mặt đầy vẻ anh dung hi sinh: “Nếu là sói già, anh chỉ có thể hi sinh trinh tiết.”

Lục Tắc Linh liếc mắt xem thường.

Bạch dương cười tủm tỉm rồi đi. Lục tắc linh tiếp tục công tác. Kỳ thật cũng không có khó khăn như trong tưởng tượng. Tinh thần sa sút đến một lần cũng như vậy, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Cô bây giờ đã có lo lắng cho cuộc sống của mình, từng bước từ nơi thấp nhất bước đi lên, cuộc sống đối với cô không tệ, cực khổ đến cuối cùng có hồi kết. Có một vài thứ rất xa xỉ, cô nếu còn không phấn chấn, không có cũng được.

Thịnh Nghiệp Sâm từ ngày đó cũng không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô. Cô nghĩ rằng, lần này tất cả cũng đã kết thúc.

Hạ Diên Kính đến đây hai lần, cùng Lục Tắc Linh xem chỗ môi giới bán nhà, không giống như là đến giúp đỡ, hoàn toàn là thêm phiền toái, mặc kệ là người bán nhà tử tế gì thiếu thốn thế nào, cô đều liên tục chê bai, soi mói làm cho cô gái bán nhà xanh mặt, Lục Tắc Linh bất đắc dĩ, không thể không gác lại chuyện mua nhà.

Thật ra cô biết tâm tư của Hạ Diên Kính, cô hi vọng mình có thể trở về nhà. Cô làm sao không nghĩ đến nhưng nhà của cô là ở đâu đây?

Chủ nhật thật khó khăn công việc mới ít đi, không cần tăng ca có thể nghỉ ngơi hai ngày, cô liền mua vé xe đi thăm ba mẹ, mặc kệ ba có muốn nhìn thấy cô hay không, cô vẫn phải đi, tóm lại tự cho bản thân thêm chút hi vọng.

Mang ba lô, trên tay cầm vé xe, cô cúi đầu nhìn điện thoại xem giờ, thời gian cũng đến, cô nhìn không chớp mắt bước nhanh về phía trước, cho đến khi bị một bức tường thịt chặn lại đường đi.

Một giây kia cô không biết là có bị đâm vào đến choáng váng hay không, hay là nghĩ có nhiều chuyện lắm, có chút chậm chạp. Làm cô ngẩng đầu nhìn Thịnh Nghiệp Sâm kia trưng ra sắc mặt muôn màu. Cô như vậy mà lại chờ người ra hồi lâu cũng chưa nói được câu nào.

Ngược lại Thịnh Nghiệp Sâm lại lên tiếng trước, há miệng liền đau đến hít khí liên tục, dường như rất đau lại sống chết chịu đựng. Anh ôm mặt mình nhe răng trợn mắt, nhìn có chút buồn cười: “Em theo anh đến nơi này một chút”

Lục Tắc Linh theo bản năng hỏi một câu: “Mặt của anh bị sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?”

Thịnh Nghiệp Sâm không trả lời, chẳng qua là lời kéo Lục Tắc Linh đi về hướng xe mình đang đậu. Lục Tắc Linh không muốn cùng anh lồi lồi kéo kéo, muốn vùng ra, nhưng lại không đủ sức, để mặc anh ôm lấy bả vai mình.

Lục Tắc Linh nhú mày: “Có chuyện gì vậy?”

Thịnh Nghiệp Sâm quay đầu nhìn cô cười cười, nét mặt vô cùng ảm áp không một chút tạp chất.

“Không hỏi gì cả, chỉ đi theo anh.”

Lục Tắc Linh có chút không hiểu đành theo anh lên xe. Anh lên xe cũng chỉ kêu cô ngủ một chút rồi không nói thêm gì nữa. Tốc độ xe của anh rất nhanh, trên đường cao tốc cứ xé gió mà chạy. Xe cao cấp có khác, động cơ thật là êm nhẹ. Lục Tắc Linh vốn không định ngủ, nhưng trong xe lại quá thoải mái, cô có hơi mệt nên một lúc sau liền ngủ quên.

Lúc cô bị Thịnh Nghiệp Sâm đánh thức, cô mới phát hiện bên ngoài đã tối đen.

Cô có chút chậm chạp đi theo Thịnh Nghiệp Sâm xuống xe. Vô tri vô giác cảm thấy mọi thứ trước mắt đều rất quen thuộc.

Chờ lúc cô đi theo Thịnh Nghiệp Sâm từng bậc từng bậc đi lên cầu thang, cô mới có thể như được xối nước lên đầu từ trong mơ hồ thức tỉnh, vừa kịp hiểu được vì sao Thịnh Nghiệp Sâm mang cô đến đây.

Cô vịn lấy thanh sắt bảo hộ hai bên cầu thang khó khăn bước từng bước. Trong lòng thật khổ sở, nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong mắt đều là chua xót: “Tôi biết anh có ý tốt, nhưng nơi này tôi đã biết, tôi cũng đến vài lần, ông ấy sẽ không gặp tôi.”

Thịnh Nghiệp Sâm cũng ngừng lại, anh đứng trên cao, đột nhiên xoay người lại. Lục Tắc Linh khó khăn lắm mới nhìn thấy cằm của anh, một thân áo sơ mi trắng, khiến cho khí chất của anh trầm tĩnh. Anh thần nhiên cười, bên khóe miệng còn chút sừng, nhưng lại khiến Lục Tắc Linh cảm thấy ảm áp.

“Em có tin tưởng kì tích không?” Đây là câu nói cuối cùng của anh với cô.

Anh đứng ở trước cửa nhà ba của Lục Tắc Linh, không chút do dự nhấn vào chuông cửa.

Âm thanh leng keng leng keng vang vọng. Giống như đã qua một thế kỉ. Lục Tắc Linh bất lực nhìn chằm chằm cánh cửa chống trộm kiểu dáng cũ kĩ, mỗi một giây trôi qua đều cảm thấy dằn vặt.

Bên trong cửa tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng dép lê lẹp xẹp ngày càng gần.

Két một tiếng, cửa chống trộm bằng gỗ mở ra.

Lục Tắc Linh nước mắt ào ào chảy xuống, giống như nằm mơ giữa ban ngày. Cánh cửa chống trộm màu xanh loang lổ, Lục Tắc Linh thấy ba Lục gương mặt già đi rất nhiều. Trong lòng thật đau, thời gian dài như vậy vô tình trôi qua mà cô chưa kịp làm gì để bù đắp lỗi lầm.

Ba Lục liếc nhìn Thịnh Nghiệp Sâm một cái, cuối cùng mở ra cái khóa cửa.

“Vào đi.” Giọng nói của ông bình tĩnh như thể bọn họ chưa từng chia lìa. Cô chỉ là đi học, học xong lại về nhà. Sáu năm trôi qua, Lục Tắc Linh gần như sắp quên giọng nói của ba mình, giờ này phút này, cô nước mắt mông lung. Ngơ ngác đứng ở đó, hầu như không có phản ứng gì.

“Còn không đi vào? Bên ngoài nóng.”

Cuối cùng, là Thịnh Nghiệp Sâm nhẹ nhàng đẩy cô đi vào.

Thịnh Nghiệp Sâm cũng không có theo đi vào, cũng không nói cái gì. Ba Lục hiểu ý đóng cửa lại.

Lục Tắc Linh vô cùng thận trọng. Trên thực tế người đàn ông này không phải là người ngoài, là người cha ruột thịt của cô, là người thân duy nhất trên đời này của cô. Nhưng cô lại cảm thấy xa quê nhiều năm, khi về càng gần thì càng không bình tĩnh.

TV trong phòng vẫn mở, TV đang chiếu tiết mục thưởng thức và giám định bút tích thư pháp của người nổi tiếng. Âm thanh cũng không lớn, chỉ là với Lục Tắc Linh lại cảm thấy là tiết mục thật phiền chán, giờ phút này cô lại cảm thấy giống như nhạc đồi trụy.

Ngôi nhà với hai phòng ngủ, một phòng khách, cũng chỉ có một cửa được mở. Phần lớn gia cụ và cách bài trí trong nhà đều giống như cũ... chỉ là có một vài thứ được thay đổi vị trí khi ba ba nổi hứng.

Đặc biệt là.....Trong phòng khách vẫn đặt cây đàn Piano, mảnh vải bố phủ lên trên có hơi cũ kĩ, Lục Tắc Linh cảm thấy thật đau lòng.

Bước chân không tự giác vội bước tới.

Cô lấy tay vuốt ve cây đàn Piano như là báu vật, vén lên mảnh vải, bỏ cây đàn Piano màu đen quen thuộc hiện ra.

Những năm tháng quá khứ giống như nước chảy ngược về, từng giọt từng giọt bao phủ lấy cô. Hiện tại lại càng ngày càng mơ hồ, từ từ mất đi, mãi cho đến khi giọt nước dừng trên Piano vì sức hút trái đất, một giọt, hai giọt... Càng ngày càng nhiều, cô lau qua loa làm vết nước đọng loang lổ lưu lại trên nước sơn của cây đàn.

Ngẩn ngơ một hồi, Lục Tắc Linh giống như được về lại tuổi thơ, tự mô phỏng lại những hành động lúc đó, cô ngồi trên sofa xem TV không biết chán, mẹ thì ở nhà bếp nấu cơm, âm thanh của nồi cháo truyền đến từng hồi từng hồi. Mùi thơm thức ăn lại lôi kéo con sâu tham ăn Lục Tắc Linh động đậy.

Chưa kịp chạy vào nhà bếp, đã bị ba xách như xách gà con đặt trước Piano, còn nghiêm túc nói với cô khi nào đàn tốt, mới được xem TV.

Cô giận dỗi ngồi trước Piano, không nghe lời đàn loạn một hồi, âm thanh leng keng thùng thùng thật sự là hỗn loạn. Cô lúc nhỏ chính là như vậy, thường không nghe lời, thế nào cũng phải chọc ba mắng một chút mới chịu.

Sau đó mẹ lại rời đi trước bọn họ, tiền để dành trong nhà cũng dùng hết. Ba bán hết mấy thứ đáng giá trong nhà để chữa bệnh ẹ, nhưng có thể nào đi nữa cũng không chịu bán cây đàn này của Lục Tắc Linh.

Ông tận tâm tận lực, giáo dục cô thành một cô gái ngoan hiền lễ độ. Cô chính là viên ngọc quý trên tay ông, là niềm kiêu hãnh của ông, nhưng cô lại phụ đi kì vọng của ông, tự tay hủy đi đứa con gái tốt nhất trong lòng ông.

Lục Tắc Linh áy náy nhắm hai mắt lại. Nước mắt theo khóe mắt chảy dài xuống dưới, cuối cùng chảy vào miệng, vừa đắng lại vừa chat.

Phía sau, ba Lục không có bước lại gần, chỉ là đứng yên nhìn Lục Tắc Linh, nặng nề thở dài một hơi, dường như cách khỏi thế sự cuộc đời:

“Ta nghĩ, một ngày nào đó con gái ta sẽ trở về sẽ lại đánh đàn.”

43. Chương 42

Đời người có rất nhiều chuyện không thể hối hận, giống như quyết định khí phách khi xưa. Hai mươi mốt tuổi, Lục Tắc Linh không cách nào giải thích cho người cha vừa cố chấp vừa cổ hủ của mình hiểu. Cô tự nhận bản thân có dũng khí cùng ý tưởng mới khá liều lĩnh, tình yêu của cô rất vĩ đại rất thần thánh, người ngoài sẽ không thể hiểu được, cho nên cô dứt khoát đuổi theo người mình yêu. (nói thiệt là edit xong không hiểu tác giả muốn nói cái gì nữa)

Gần sáu năm trôi qua, nhớ lại mọi chuyện trước kia, Lục Tắc Linh cảm thấy giống như một giấc mộng. Quá hoang đường, quá vớ vẩn, bản thân cô cũng không cách nào giải thích rõ tất cả.

“Ba” Lúc gọi tiếng ba này, Lục Tắc Linh đã muốn khóc không thành tiếng. Cô đột nhiên xoay nhanh bất ngờ quỳ mạnh xuống sàn, sàn nhà lạnh như băng, đầu gối chạm đến vừa lạnh buốt vừa đau đớn từng trận, cô thoải mái khi trừng phạt chính mình.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn ba mình, âm thanh run run: “Thật xin lỗi...ba...thật xin lỗi”. Nước mắt to như hạt đậu từng hạt từng hạt rơi trên sàn nhà, giọt nước trong suốt được ánh đèn huỳnh quang phản chiếu thành điểm sáng.

Ba Lục hồi lâu cũng không nói chuyện. Cả hai cha con đều trầm mặc, quạt trần trong phòng khách chỉ nha chuyển động, xoay tròn hình ảnh ngược trên mặt đất, từng vòng từng vòng, chuyển động với tần suất như nhau.

Thật lâu sau, ba Lục mới khẽ thở dài một hơi, âm thanh kia nghe thật mệt mỏi và nặng nề, mà đi vào lòng Lục Tắc Linh, cô càng áy náy khổ sở.

Ba Lục đi đến đỡ Lục Tắc Linh đứng dậy. Cô lại quạt cường nhất định không chịu đứng lên. Ba Lục cũng không miễn cưỡng cô đứng dậy, chỉ là cố hết sức ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô, bình tĩnh giảng dạy: “Con xin lỗi ta cái gì? Con nên thật sự xin lỗi chính mình.” Ba Lục dịu dàng vuốt tóc mái hơi lộn xộn của Lục Tắc Linh, chậm rãi nói: “Con giống như là con chim non ta nuôi dưỡng, ta mua cho con lồng sắt đẹp nhất, tự cho đó là điều tốt nhất với con, nhưng không hề biết điều con muốn là bầu trời rộng lớn.”

Ba Lục lại thở dài một hơi: “Ba không phải giận con, ba chỉ là giận chính mình. Tên nhóc kia nói rất đúng, con là con gái của ta, đây là chuyện không thể phủ nhận, ta không thừa nhận cũng không có tác dụng.” Ông dừng một chút “Ta không nên trốn tránh trách nhiệm của người cha, con là một cô gái bình thường, có tốt hay xấu, ba kì vọng con thành công, lại xem nhẹ cảm xúc của con, ba cũng có lỗi.”

“Ba, ba đừng nói như vậy.” Lục Tắc Linh trong lòng tràn ngập chua xót: “đều là lỗi của con.....”

Âm thanh của ba Lục cũng nghẹn ngào: “Trong lòng ba nghĩ cho con một chút dạy dỗ, cho con biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm xấu xa, nhưng không hề nghĩ con bên ngoài trở thành như vậy.....con gái của ba, con gái đáng thương của ba, nếu mẹ con biết được, nhất định sẽ trách ba.....”

Lục Tắc Linh ra sức lắc đầu, “ Mẹ có trách cũng là trách con, con là đứa con gái bất hiếu.” Mười mấy năm, cô lần đầu giống như trước kia không hề cố kị ôm ba mình, có khác nhau chính là mười mấy năm trước cô chỉ có thể ôm lả chần to lớn của ba. Nhưng mười mấy năm sau, cô ôm là cái lưng ngày càng cong xuống ngày càng già đi của ba. Ba già đi, trên mặt đầy nếp nhăn, khuôn mặt tiêu tụy, duy nhất còn lại là đôi mắt, còn khỏe mạnh sáng rõ, chỉ là lúc nhìn cô đã tràn ngập đau thương luyến tiếc cùng hối hận.

Hai cha con nhịn không được khóc rống, sáu năm trôi đi, thật cảm tạ số phận, cuối cùng đã đem gia đình cô trả lại cho cô.

Ba Lục đã già, lúc Lục Tắc Linh dìu ông đứng lên, ông đứng không vững, phải nắm chặt cổ tay Lục Tắc Linh, đẩy cánh cửa đang đóng ra, nói với cô: “Ba biết sẽ có một ngày con trở về.”

Lục Tắc Linh nhìn đồ vật trang trí trong phòng đã có dấu hiệu của năm tháng (cũ kĩ ỷ), còn có những bức ảnh trưng trong tủ và treo đầy trên tường. Tất cả đều lưu lại vết tích trưởng thành của cô. Thời gian thấm thoát, cô đã không còn là cô gái trẻ hăng hái nhiệt huyết. Cô kiên cường đứng giữa chông gai cuộc đời, xóa hết mơ tưởng phồn hoa, cũng mài giũa sắc xảo của mình. Cô cuối cùng cũng trở thành một cô gái bình thường.

Một chút cảm xúc buồn phiền xót lại ở ngực cuối cùng vào giờ phút này tiêu tan. Trên đời này vẫn còn người cô yêu, mà người này mãi mãi cũng sẽ không thay đổi.

Như vậy là đủ rồi, đời này cô không bao giờ lại phụ sự kì vọng và yêu thương này nữa.

Đồng hồ điểm 12 giờ, ba lớn tuổi nên sinh hoạt rất đúng giờ, lúc này đã yên ổn ngủ.

Cách một bức tường, Lục Tắc Linh bỗng nhiên có chút hốt hoảng. Còn nhớ lúc đọc sách, cô cũng từng như vậy, chờ ba đi ngủ, nghe tiếng hít thở đều đặn của ông, cô mới dám lấy tiểu thuyết ra xem.

Cô rất là người sống theo tình cảm, thường vì mấy chuyện tình yêu ngăn cách khổ sở... trong tiểu thuyết mà khóc bù lu bù loa, sáng hôm sau phải đến trường với hai mắt sưng vù. Ba hỏi cô, cô liền lấp liếm: “Ai bảo ba suốt ngày bắt con làm bài, luyện đàn nên mới mệt thành như vậy.”

Lục Tắc Linh nhớ lại chuyện quá khứ, thấy mình quá ngây thơ, không khỏi cười cười như kẻ ngốc.

Cô trưởng thành, thì càng ngày càng ngủ trễ, tâm sự càng ngày càng nhiều, cảm thấy khoảng cách với ba. Ông lão qua loa không hiểu được tâm tư tinh tế của cô gái trẻ, vì thế luôn cự tuyệt trao đổi với ông. Chỉ len lén khóc, thầm nghĩ nếu mẹ còn sống thì tốt rồi.

Cho đến hôm nay cô mới hiểu được, mặc kệ là thô ráp hay tinh tế, thì sự yêu thương kia đều như nhau, cô đã hoàn toàn hiểu rõ, phải gần sáu năm thời gian và cực khổ để trả giá.

Thở nhẹ ra một hơi, cô đi đến bên cửa sổ, vén rèm cửa sổ ra.

Cây to ngoài cửa sổ đã nở đầy hoa màu trắng, từng bông, từng bông rất tao nhã. Một cơn gió thổi qua, bóng cây lắc lư, ánh trăng chiếu sáng, như vẽ ở trên tường một bức tranh cảnh sắc thiên nhiên xinh đẹp, gió lay động bức tranh lại đung đưa trông rất sống động, động lòng người.

Cô từng bước đi lên phía trước, nhìn ánh đèn còn sót lại của ngôi nhà đối diện, tầm mắt dần di chuyển, cuối cùng nhìn thấy dưới lầu có một chiếc xe nhìn rất quen, mà bóng dáng tựa vào trên xe kia rất quen thuộc.

Đã 12 giờ, anh vẫn chưa đi, anh vẫn chờ ở nơi đó sao? Lục Tắc Linh đột nhiên có chút không dám đi kiểm chứng.

Mở cửa sổ đã cũ ra, lúc kéo mà thanh phát ra rất lớn, nhất là vào lúc đêm khuya trống trải tĩnh lặng, giống như ở trong hang sâu vang vọng oang oang.

Thịnh Nghiệp Sâm nghe thấy tiếng vang, chợt ngừng đầu, dưới màn đêm hai người bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách xa như vậy, lại nhìn thấy thật rõ ràng.

Lục Tắc Linh đưa tay lấy điện thoại đang rung trên bàn. Cô cầm di động đi tới bên cửa sổ, ở khoảng cách xa thế này nhìn người dưới lầu.

“Bác trai không có làm khó em chứ?” Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm nghe ra rất mệt mỏi, nhưng không giấu được sự vui sướng trong đó.

Lục Tắc Linh mím môi, “Cảm ơn ‘kì tích’ của anh.”

Thịnh Nghiệp Sâm ngại ngừng nở nụ cười: “Cũng không có làm gì nhiều cả”

“Ba em đánh anh sao? ”

“Cũng không nặng lắm.”

Lục Tắc Linh khoe miệng cong cong: “Ba em hồi trẻ là một quân nhân.”

Thịnh Nghiệp Sâm hiểu rõ: “Chẳng trách, cuộc xéng nhà người ta ông đều vác lên nên trên người anh.” (cái này có gọi là tố cáo không ta?)

“” Lục Tắc Linh không nói được gì nữa, một lúc lâu sao mới nhỏ giọng: “Cảm ơn.”

Thịnh Nghiệp Sâm im lặng, tiếng hít thở của anh trong điện thoại từ từ truyền đến “Anh không phải làm tất cả để nghe tiếng cảm ơn của em”

Lục Tắc Linh mở to mắt, nhìn thoáng qua ánh trăng cao luôn cao ngạo trên bầu trời kia, thần nhiên nói: “Ngoài cảm ơn, em không biết còn có thể nói với anh điều gì nữa.”

Thịnh Nghiệp Sâm nheo lại một chút, nhẹ hít vào một hơi, bình tĩnh nói: “Anh không ép em. Anh có thời gian, gần đây cùng bác trai ở chung cũng rất tốt, chờ một thời gian nữa tâm tình em tốt hơn, chúng ta lại tiếp tục nói chuyện.” (muốn cưới vợ thì phải lấy lòng ba vợ trước, anh thật là thâm)

“Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện của cả đời này.”

44. Chương 43

“Hôm nay anh nợ em một ‘ân huệ’ lớn rồi.” Lục Tắc Linh cùng Bạch Dương sánh bước đi tới, mỉm cười trên gheo Bạch Dương.

“Vậy phải làm sao trả bây giờ?” Bạch Dương làm mặt hờ: “Nếu không anh lấy thân báo đáp nha?”

Lục Tắc Linh dùng ánh mắt đánh giá anh ta từ trên xuống, cuối cùng bĩu môi: “Anh đây rõ ràng là lấy oán trả ơn”

Hai người cười rộ lên, cũng quăng mắt việc vừa đau khổ vì chuyện tình cảm.

“Em sau này định thế nào?” Bạch Dương hỏi cô.

Lục Tắc Linh cúi đầu nhìn mũi chân mình nhỏ giọng nói: “Lấy chồng, mặc quần áo, ăn cơm. Tìm một người đàn ông giàu có thay đổi cuộc sống cũng không tệ.”

Bạch Dương vuốt vuốt cái mũi, chọc cô: “Đồ ham tiền.”

Lục Tắc Linh không nói gì, chào tạm biệt với anh ta sau đó xoay người lên lầu.

Một giây sau khi rời đi, trên mặt Bạch Dương dần dần biến mất sự vui vẻ, tươi cười vừa rồi.

Kì thật làm người rất mệt mỏi, rõ ràng đau khổ, lại ra vẻ tươi cười, bởi vì bản chất con người là dối trá, không muốn người khác thấy mình yếu đuối.

Cô cũng từng tưởng tượng nếu có một ngày, cô có thể cùng một người đàn ông khác tương thân tương ái (yêu thương nhau), sau đó đến trước mặt Thịnh Nghiệp Sâm kiêu ngạo nói với anh: “Nhìn đi, tôi đã không còn yêu anh nữa.”

Nhưng cô từ đầu không có lo lắng này, lúc anh gọi tên cô, cô gần như quăng mũ cưỡi giáp (đầu hàng không điều kiện), nếu không phải lúc đó Bạch Dương đang ôm cô có lẽ lời cũng thoát ra khỏi miệng. (đại ý là nếu lúc đó Bạch Dương không ôm lấy cô thì cô đã lao vào vòng tay ai đó, an ủi ai đó.....)

Cô từng bước đi lên cầu thang, càng lên cao người càng tỉnh táo, gương mặt đau khổ của ba cũng dần dần xuất hiện tràn ngập trong đầu cô.

“Ba sợ có một ngày ngủ không tỉnh dậy nữa. Ba thực sự sợ có tiếc nuối, sợ không nhìn thấy con gái mình lập gia đình.”

Lời nói của ba không ngừng lặp lại bên tai, giọng nói mệt mỏi bất lực, không đành lòng. Trong lòng đau khổ giống như đột nhiên ăn phải thứ gì thật chua thật đắng cũng thật cay, trong miệng không có chút ngọt nào. Nước mắt Lục Tắc Linh kìm không được ào ạt chảy ra.

Cô biết mình nên tìm một người đàn ông bình thường, kết hôn sinh con. Cứ cùng Thịnh Nghiệp Sâm dây dưa thế này sẽ không có kết quả tốt. Trả giá bốn năm, thứ cuối cùng nhận được là cái gì cô đều ghi nhớ rất rõ. Một người, té ngã lần đầu là không cẩn thận, lần thứ hai là không nên sống, lần thứ ba, chính là chết chưa hết tội.

Đưa tay lau mặt xong, cầm chìa khóa mở cửa.

Cô về buổi tối, nên rất nhẹ nhàng rón rén đi vào. Trong phòng rất bừa bộn, cô dọn dẹp này nọ một chút, trong phòng khách đồ chất thành đống.

Lúc cô phát hiện ra Thịnh Nghiệp Sâm thì khoảng cách của hai người chỉ còn một bước ngắn.

Thịnh Nghiệp Sâm im lặng ngồi trên sofa, hai tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt xanh mét, mày nhíu lại ngàn câu vạn hắc (nói thật là không hiểu), ánh mắt nhìn về phía cô cũng sâu xa khó đoán.

“Anh sao có thể vào nhà tôi? Anh không có chìa khóa mà? ” Lục Tắc Linh mở miệng hỏi trước.

Thịnh Nghiệp Sâm ném cái chìa khóa trong tay lên bàn trà, cơ thể không dấu vết nhích tới gần, không để ý đến câu hỏi của cô, lại hỏi ngược lại “Em thì sao? Không có gì muốn nói với tôi sao? ”

“Tôi có cái gì cần phải nói với anh?”

Thịnh Nghiệp Sâm không nghĩ tới cô sẽ nói ra lời lạnh nhạt như vậy. Anh đột nhiên đứng lên định bước tới ôm cô, lại bị đồng hành lí trước mặt ngăn cản, cô cũng khó khăn né tránh.

Thịnh Nghiệp Sâm lấy tai nạn đó che giấu bi thương trong mắt, anh nhìn cô, hơi thở không ổn định (cần thẳng đồ đập...): “Ngày đó em nói với anh, hai chúng ta trong lúc đó không bình đẳng, không thể ở cùng nhau. Anh đã suy nghĩ rất nghiêm chỉnh, rất lâu, cuối cùng bất chấp khó khăn đi tìm ba em.” Anh hít nhẹ

một hơi, chậm rãi nói: “Anh cho rằng, những gì đã mất đi đều có thể tìm lại. Anh nợ em, hiện tại sẽ trả lại cho em.”

Anh ngẩng đầu ánh mắt một lòng nhìn vào mắt Lục Tắc Linh, ánh mắt như vậy khiến cho người ta không thể nào trốn tránh: “Lục Tắc Linh, chúng ta hiện tại ngang hàng.”

Lục Tắc Linh trợn tròn mắt, cứ như vậy nhìn anh, không biết phải trả lời như thế nào, cũng không hiểu ý tứ trong lời nói của anh thế nào. Hai người cứ ngu ngốc như vậy đứng đối diện nhau.

Di động của Thịnh Nghiệp Sâm không hợp thời vang lên. Anh cau mày nhìn thoáng qua màn hình di động, cúp điện thoại, nhưng người gọi điện lúc này lại cố chấp, không đến hai giây lại gọi tiếp.

Thịnh Nghiệp Sâm cau mày nhận cuộc gọi, nói được hai câu theo bản năng né đi trước mặt Lục Tắc Linh.

Hắn cả buổi không nói gì, biểu tình cũng rất khó coi, rốt cuộc nhịn không được quát lên: “Lẽ phục cái gì? Tiệc rượu là các người tự mình quyết định! Các người tự mình tham gia! Tự mình đính hôn đi! Cmn đừng lôi kéo tôi!” Nói xong, anh hung hăng ném di động lên tường.

Di động bị ném đi trượt thật xa, màn hình thủy tinh vỡ vụn thành từng mảnh, giống như tuyết mùa hạ, kết thành băng hoa trên cửa sổ, như sợi tơ tằm dăng mạng dây dưa (chỗ này Khuê chém, không hiểu lắm nguyên văn là: ti ti lũ lũ, mạn mạn củ triền.)

Anh thở hổn hển chống nạnh đi qua đi lại (có cảm giác như thấy mấy bà bán cá ngoài chợ), cuối cùng ngẩng đầu: “Em cùng cái tên họ Bạch kia vẫn còn qua lại? Hai người muốn kết hôn với nhau?”

Nguyên bản còn chút u sầu, Lục Tắc Linh bình tĩnh nhìn một màn thịnh tình xảy ra trước mắt, cuối cùng lại có sự bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Không phải không yêu, chính là yêu đến mệt mỏi. Cô giống như một người đi trong đêm tối, thấy được, một ngọn nến liền nghĩ đây chính là ánh sáng của mình, lại quên một điều, ngọn nến cũng có lúc sẽ cháy hết, nhanh như vậy dĩ nhiên sẽ cháy thành tro, đây chính là hình thức ở chung của bọn họ.

45. Chương 44

Đột nhiên trong một khoảnh khắc cảm thấy cuộc sống lại có một năng lượng mới, cô cảm thấy hạnh phúc. Hạnh phúc là, cả đời này cô cuối cùng vẫn có được một thứ thuộc về Thịnh Nghiệp Sâm, cũng coi như là hồi báo cho cô nhiều năm cố chấp yêu anh.

Hạnh phúc hơn là, bởi vì phần lễ vật quý báu này khiến cho cô một lần nữa có ý chí dũng cảm tiến tới.

Cô ngồi trên ghế ở nhà ga, nhìn theo chiếc xe bus (hoặc điện ngầm, trong cv để là giao thông công cộng) sáng rực chở hai mẹ con kia đi, cô theo bản năng sờ sờ bụng bằng phẳng của mình.

Cùng cái sinh mạng nhỏ sắp 60 ngày nói: xin chào bảo bối thân mến, ta là mẹ của con, mẹ tên là Lục Tắc Linh.

Cắt kiết quả, về nhà, ba Lục đang nấu cơm, thấy con gái trở về trên mặt đều là tươi cười không dứt.

Cha mẹ cùng con gái không có qua đêm thành thù. Thì ra là với người ba cố chấp của cô cũng là đúng.

Ba Lục thuần thực nấu nguyên liệu trong nồi, mùi hương của cơm và đồ ăn khiến cho con sâu tham ăn trong bụng Lục Tắc Linh mãnh liệt kêu gào. Cô tựa vào trên cửa phòng bếp, trong lòng đặc biệt bình tĩnh.

“Ba.”

“Hử?” Ba Lục vẫn còn bận rộn, cũng không quay đầu lại: “Con ra ngoài ngồi trước, đợi chút nữa ăn cơm.” Động tác trên tay một giây cũng không dừng lại.

Lục Tắc Linh yên lặng nhìn bóng lưng ba mình, nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: “Ba, chúng ta rời khỏi nơi này đi?”

Động tác trên tay ba Lục dừng một chút, vài giây sau, ông bình tĩnh trả lời: “Được.”

“Ba không hỏi con vì sao à?” Lục Tắc Linh kinh ngạc.

“Mỗi ngày đều ở cùng nhau, muốn hỏi lúc nào cũng được.” Ba đem đồ ăn trên bàn, đưa cho Lục Tắc Linh: “Ăn cơm.”

Nhìn bóng lưng bận rộn của ba mình, Lục Tắc Linh nở nụ cười từ đáy lòng.

Đây mới thật sự là tín nhiệm, ủng hộ vô điều kiện, yêu thương mãi mãi cũng không thay đổi.

Không có nhiều bà con thân thích, hai cha con sống nương tựa nhau cùng rời đi, quyết định mau mà thực hiện cũng rất nhanh, hòa hợp so với những năm trước không giống nhau, lúc này đây, ba gần như không có hỏi bất cứ điều gì tới việc khiến cô quyết định rời đi.

Chỉ là chuyên chú cùng cô nghiên cứu nên đi nơi nào, đi như thế nào, sau này sẽ làm sao.

Đối với đứa bé trong bụng của cô, ông cũng không hỏi nhiều, ba già đi, không còn như lúc ban đầu quyết liệt và cố chấp. Ông nói với Lục Tắc Linh, mặc kệ đi đâu, chỉ cần ở cùng mẹ và cô, thì đều giống nhau cả. Ông mang theo ảnh mẹ, cùng cô ngồi ở bên xe chờ xe (vì để là đại sảnh, mình thấy bên xe hợp lý hơn) chỗ ngồi ở bên xe rất nhiều, ngồi đầy người, tin phát số tàu số xe vừa đến vừa đi trên radio ồn ào không dứt. Hai cha con nhìn hành khách người đến người đi, dạng người nào, gương mặt thế nào đều có, giống như trong đời người, gặp qua rất nhiều người, cũng chia lìa với nhiều người, trừ bỏ người thân, dường như không có cái gì là mãi mãi.

Cũng may, cô hiện tại lại có người thân nhất bên cạnh.

Bên chân là va li nhỏ hành lý. Bên trong cũng không có gì nhiều, hầu hết là do ba thu dọn. Sau khi thu dọn xong, ba Lục nói với Lục Tắc Linh đang im lặng: “Con xem, lúc không đi thì cảm thấy đồ thật nhiều mang không hết, nhưng khi thật sự thu dọn, chỉ có một chút thế này thôi.”

Giống như khi yêu nhau, không thể nhẫn tâm vứt bỏ, cứ nghĩ nếu không yêu thương nữa sẽ chết. Thực tế thì thế nào? Trên thế giới này chưa từng có ai không chết sẽ là sống yêu. Tự nhiên yêu giống nhau, ngoan không dưới tâm đi dứt bỏ, nghĩ đến không thương sẽ chết. Trên thực tế đâu? Trên thế giới này chưa từng có cái gì không chết tức sống yêu. Toàn bộ cái gì đó, cũng chỉ là một ý niệm.

Lục Tắc Linh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Khi đi ra cửa chính thấy đôi vợ chồng trẻ ở trong một góc cãi nhau kịch liệt, không ai nhường ai. Bên cạnh là đứa nhỏ hoảng sợ khóc lên.

Nhìn đứa con non nớt, người mẹ trẻ đành chỉ chiến tranh trước, ngồi xổm xuống ôm lấy đứa nhỏ, nước mắt cũng theo rơi xuống.

Hai người tranh cãi nảy lửa không ai nhường ai lại cứ như vậy dừng lại, ba của đứa nhỏ im lặng thật lâu đối với vợ nói: “Thật xin lỗi.”

.

Không biết vì sao, Lục Tắc Linh đứng ở một bên lặng lẽ nhìn, nhưng cuối cùng nước mắt lại rơi theo. Không biết có phải là vì mang thai nên trở nên đa sầu đa cảm, giống như góc yếu ớt nhất trong lòng bị đánh trúng.

Tình yêu trong lòng cô đại khái là như vậy, không cần dựa vào vật chất, không cần cả đời tốt đẹp không tranh cãi. Cô muốn mặc kệ là tranh cãi ầm ĩ như thế nào đều sẽ không tách ra, mặc kệ ai cúi đầu trước, luôn luôn sẽ có một người phải cúi đầu. Đây mới là ràng buộc, cho dù đến một ngày tình cảm không còn mãnh liệt, cũng sẽ tồn tại ràng buộc.

Nhìn bóng lưng của một nhà kia đi xa, Lục Tắc Linh mới quay trở về.

Cô đứng bên cạnh một hiệu sách nhỏ, trong thư quán ông chủ đang mở một ca khúc của miền sơn cước lẫn một chút tạp âm, có vẻ tiếng gầm ồn ào, trong đầu có chút âm thanh vù vù hơi loạn, người kia có vài phần xúc động, Lục Tắc Linh dường như có thêm dũng khí lấy đi động ra.

“ ”

Giọng nói của Thịnh Nghiệp Sâm dường như cách mấy đời, rõ ràng cũng có thời gian ngắn không liên hệ. Anh lại vẫn như trước mang theo tức giận khó nhìn, nói chuyện cùng cô vô cùng lạnh nhạt.

Cô nhiều lần muốn đem chuyện mang thai nói với anh, đều bị anh dùng giọng điệu xa cách ngăn dậm chặn lại.

Giờ này khắc này, cô không phải là cúi đầu, mà ở trước mặt anh, cô chưa từng ngẩng đầu. Chỉ là anh ngay cả việc quay đầu liếc nhìn cô một cái cũng keo kiệt. Có lẽ cô nói thêm lần nữa đi, hi vọng anh có thể trong lời nói có vài phần dịu dàng, giống như đối với Diệp Thanh, chỉ cần một câu cũng tốt rồi.

Âm thanh của Thịnh Nghiệp Sâm vẫn như vậy khiến lòng người chết đi: “Cô không phải cùng với Bạch Dương kết hôn sao?” Lí do từ chối thật gay gắt: “Sao, đưa thiệp mời cho tôi à? Yên tâm, tiền mừng tôi một phần cũng sẽ không thiếu.” Anh dùng dùng nỗi giận nói với cô: “Không cần suy nghĩ, tôi hiện tại cũng rất tốt, cô cũng biết! Tôi đã cùng Diệp Thanh đính hôn! Cô không phải nói là hi vọng có ngày này sao! Đúng lúc có thể xem xem!”

“.....” Rõ ràng trong đứa nhỏ trong bụng không có động, nhưng sao cô lại có cảm giác hơi đau. Là mẹ con liền tâm ư? Đứa nhỏ trong bụng cũng không muốn nghe anh nói như vậy.

Cô nhẹ nhàng nuốt khan, cố gắng trầm tĩnh nói: “Vây.... Chúc anh hạnh phúc.”

Cúp điện thoại, Lục Tắc Linh thẩu rời điện thoại ra, rút sim ra vứt vào thùng rác bên cạnh.

Lúc này đây, tất cả đã xong, cô vuốt bụng còn bằng phẳng của mình, trấn an đứa nhỏ vừa đau: “Đừng sợ, mẹ sẽ cho con những ngày tốt nhất trên thế giới này, những ngày yêu thương.”

Lục Tắc Linh nhìn ra xa xa, từng có vài giây, cô có mong muốn nhìn thấy trong những người xa lạ lui tới một gương mặt quen thuộc như kỉ tích.

Nhưng cuối cùng cũng hiểu được, kỉ tích không tồn tại.

Cổ chấp của cô đến cuối cùng cũng không còn tròn vẹn, như vậy thì có sao đâu?

Thông minh, bình tĩnh nhiều cô gái như vậy, chưa bao giờ thiếu một Lục Tắc Linh như cô, cuộc sống của con người bên ngoài lại quá đặc sắc, làm người ta cực kì hâm mộ, cuối cùng cũng không phải của cô. Điều duy nhất cô có thể làm là nắm chắc đời người mà thôi.

Ít nhất trời cao đối với cô không tệ, cô đã có hi vọng mới. Cô xoay người, đi vào đám đông, hướng đến vị trí của cô mà đến.

Phía sau giọng nói truyền phát tin ồn ào, một âm thanh thâm tình thuần hậu của nữ ca sĩ vang lên:

”.....

Nếu không cứ như vậy coi như hết cứ như vậy tan đi

Ít nhất người sẽ không cô phụ nàng

Này đó ta đều chưa từng thăm oán trước cấp yêu người cũng không thể liên

Sớm biết rằng cuối cùng kết cục nhiều rơi chia lìa

Ta là có lý do chưa từ bỏ ý định thác

Ta đương nhiên không hận người cũng chưa bao giờ oán người

Thì hội không nghĩ người

Mặc dù là từng cũng là duy nhất nếu muốn quên hai ba năm là có thể

Ta tính không thấy người cũng quyết định không tìm người cũng đã không nghĩ người

Chỉ cần là ngẫu nhiên quay đầu đi qua ở trong trí nhớ còn có ngọt ngào

Có thể như vậy là có thể

.....”

46. Chương 45

Thịnh Nghiệp Sâm gần đây mọi chuyện cũng không được thuận lợi. Sự tình phát triển có chút không khống chế được. Cha anh dường như đã quyết tâm, thiệp cưới toàn bộ gửi đi không nói, lại còn mời đều là người có mặt mũi (ý là có địa vị). Diệp Thanh bên kia không liên lạc được, anh muốn tự nói rõ ràng lại bị cha mình ngăn cản. Bản thân anh cũng phụ thuộc vào gia tộc (có thể hiểu là như các mạch máu trong cơ thể người, không thể tách rời), thế lực cũng không cách nào vượt qua cha mẹ. Vốn là phiền chán, lại thêm anh với Lục Tắc Linh rơi vào ngõ cụt.

Cả đêm mất ngủ, cứ nhắm mắt lại thấy hình ảnh Lục Tắc Linh xông lên ôm lấy Bạch Dương, nằm trong ngực Bạch Dương. Hình ảnh đó thật chói mắt, tức giận, uể oải, không nói được đó là cảm xúc gì, tóm lại tất cả đều là phản đối.

Sau khi cãi nhau, ba anh lại ra tối hậu thư, mọi chuyện đã thành kết cục đã định, nếu anh không đính hôn, làm mất mặt gia tộc, thì sẽ hai bàn tay trắng.

Không biết vì sao, Thịnh Nghiệp Sâm cũng không có cảm thấy đây là uy hiếp gì lớn. Anh nguyên bản chính là kẻ hai bàn tay trắng, công ty Thịnh gia, tiền tài danh lợi, anh cũng không có ham muốn nào cả. Nếu có thể, anh hi vọng làm một người bình thường, cố gắng làm việc nuôi sống bản thân và gia đình nhỏ của mình, có được một hạnh phúc đơn sơ chân thật.

Anh hi vọng có thể trải qua những ngày như vậy. Nhưng người con gái anh muốn cũng nhau sống như thế lại bỏ quên anh. Chính xác là hai bàn tay trắng, ngay cả một chút yêu thương tưởng như chắc chắn cũng mất đi.

Anh giống như người đi trên mặt băng mỏng, không biết nên không sợ cứ ung dung đi, đến một ngày mặt băng vỡ tan, anh mới biết được phía dưới sâu không lường được, vô cùng nguy hiểm.

Đêm khuya giấc mộng lại đến, điên cuồng nhớ đến Lục Tắc Linh, nhớ tới lúc ở bên cô, mỗi lần nằm ngủ ác mộng, mặc kệ cách bao xa, chỉ cần tỉnh lại đều có cảm giác cô ở bên cạnh, liền cảm thấy không sợ nữa. Con người có tính ỷ lại, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ. Anh đối với cô luôn có sự ỷ lại khó có thể dứt bỏ, nhưng cùng lúc đó anh lại chặt đứt sự ỷ lại của cô với anh.

Có lẽ người với người trong lúc đó thật sự chênh lệch với nhau đi (chém a~ không hiểu lắm, trong cv là: có sai giờ đi?)

Hơn 8 giờ sáng hôm sau, Thịnh Nghiệp Sâm một đêm không ngủ vẫn còn trần trọc, di động đột nhiên vang lên, bên trong căn phòng yên tĩnh có chút đột ngột.

Nhưng người gọi tới này lại làm cho Thịnh Nghiệp Sâm lập tức tỉnh táo, tư trên giường ngồi dậy.

Anh hắng giọng một cái, cố gắng bình tĩnh, ra vẻ như không có việc gì: “Alo.”

Đầu bên kia điện thoại Lục Tắc Linh hồi lâu cũng không nói chuyện, hai người đều im lặng cảm di động, cũng không cúp máy, chỉ là yên lặng nghe tiếng hít thở của nhau, lâu lâu có chút tạp âm xen vào.

Thật lâu sau, Lục Tắc Linh mới hỏi một câu vô nghĩa: “Rời giường sao?”

Thịnh Nghiệp Sâm tâm tình phức tạp, nhấp mím môi, “Vừa dậy.”

Đầu bên kia dần dần có chút âm ỉ, Lục Tắc Linh không nói lời nào. Thịnh Nghiệp Sâm thậm chí có thể nghe được nho nhỏ tiếng ca đầu đó. Loáng thoáng có âm thanh từ radio, hình như cô đang ở quảng trường hoặc nhà ga. Chắc là nhà ga, anh mơ hồ nghe được thành phố X, số tàu... Anh nhíu mày hỏi cô: “Em ở đâu?”

“Bên ngoài.” Lục Tắc Linh thản nhiên trả lời.

Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên nghĩ đến Bạch Dương, nhất thời không thể khống chế đoán thử: “Em định đi thành phố X tìm Bạch Dương?”

Lục Tắc Linh ngậy ra một lúc, im lặng không nói. Cô im lặng làm cho Thịnh Nghiệp Sâm càng khẳng định suy đoán của mình là đúng, không khỏi tức giận, nói chuyện cũng nói bừa: “Cô cũng đã có lựa chọn của mình còn gọi cho tôi làm gì? ”

Lục Tắc Linh bị anh làm cho ghen lại, một lúc lâu sau mới thần nhiên trả lời: “Cũng không có gì, chỉ là hỏi thăm một chút.” Giọng nói như vậy nhẹ nhàng băng quơ.

Thịnh Nghiệp Sâm vô cùng tức giận, giọng nói châm biếm khiêu khích cô: “Cô không phải cùng Bạch Dương kết hôn sao? ” Càng nói càng bén nhọn, cuối cùng càng nói càng sai, chỉ vì tranh đua trong một lúc tức giận kia: “Như thế nào? Cô định gửi thiệp mời cho tôi? Yên tâm tiền mừng một phần tôi cũng không đưa thiếu, ” Anh giận dữ nói: “Cô không cần suy nghĩ nhiều, tôi hiện tại rất tốt, cô cũng biết, tôi muốn đính hôn với Diệp Thanh! Cô không phải nói là hi vọng có ngày nhìn thấy ngày này sao? Đúng lúc có thể xem!”

Người nóng giận lời nói nói ra so với gươm dao càng làm cho người ta đau đớn hơn, nói là lời tức giận nhất thời, cuối cùng trở thành sự tổn thương lớn nhất đối với người nghe.

Thịnh Nghiệp Sâm nói xong lập tức hối hận. Anh cầm di động ở trong phòng đi qua đi lại thật lâu, lo lắng giải thích : “Anh. Lục Tắc Linh.”

Lục Tắc Linh vào lúc đó mở miệng, vẫn là giọng điệu thần nhiên như vậy: “Vây Chúc anh hạnh phúc.”

Một câu hoàn toàn đem những lời anh muốn giải thích chặn lại, đẩy ngược trở về. Anh nhìn vào hình ảnh của mình qua kính thủy tinh, không khỏi tự cười nhạo, căn bản cô không thèm để ý, như vậy giải thích hay không có ý nghĩa gì đâu?

Lục Tắc Linh im lặng vài giây, cuối cùng cúp điện thoại, tiếng tút tút máy móc giống như khi dùng tay cọ lên thủy tinh, nghe thật chói tai. Thịnh Nghiệp Sâm có chút hốt hoảng, đứng trước cửa sổ.

Anh vẫn ở lại nhà trọ, rõ ràng đều thay đổi mọi thứ, nhưng tại sao vẫn không thể xóa hết dấu vết của cô. Mơ mơ màng màng, anh có cảm giác cô đang bận rộn ở góc nào đó trong phòng, như vậy im lặng, thật giống trước kia.

Cãi vã qua đi, cũng rõ ràng tìm hết những lời tàn nhẫn nói, nhưng một chút cũng không có cảm giác thắng lợi, cũng không có cái gọi là khoái cảm, ngược lại càng thêm ngọt ngào. Lục tung mọi thứ, tìm lại chiếc nhẫn, lúc trước anh chỉ đeo (mang) một thời gian ngắn, vốn chỉ là chiếc nhẫn bạc, cũng không được sáng bóng. Anh lại cảm thấy được an ủi, giống như tìm được trái tim mất đi.

Nhớ tới đủ chuyện còn chờ phía trước, không khỏi nhụt chí, thật sự mệt mỏi, không biết còn có thể làm được gì. Lục Tắc Linh khôn còn là của anh, lúc anh cùng Bạch Dương đánh nhau, phản ứng đầu tiên của cô là chạy tới che chở Bạch Dương. Cô liên tục muốn anh đi, cô nói mình mệt mỏi, nói muốn bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng trong cuộc sống mới của cô không hề có anh.

Điều này so với việc bị lãng trì (xệt xệt, chính là thế này: trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu) càng khiến cho anh đau lòng hơn.

Ngày cùng Diệp Thanh đính hôn ngày càng đến gần, mọi ngày đều bị cha anh gọi điện nhắc nhở, đến nỗi không kiên nhẫn, không thèm bắt máy liên tục luôn, thái độ của anh khiến cho ba anh giận đến mức giờ chân vểnh râu. Thịnh Nghiệp Sâm cuộc sống qua loa suy sút khiến ọi người không biết phải làm sao.

Chiếc nhẫn kia Thịnh Nghiệp Sâm vẫn đặt dưới gối nằm, cho đến ngày đính hôn, Thịnh gia sai người đưa tới lễ phục đính hôn, anh cuối cùng có chút phản ứng.

Hai người muốn sống cùng nhau, cũng không phải chỉ có một buổi tiệc, một đôi nhẫn, thiệp cưới đưa ra là có thể hoàn thành, quan trọng nhất là hai người thật sự muốn cùng chung sống với nhau.

Không có ai có thể ép buộc anh, lúc trước Lục Tắc Linh như vậy đi vào cuộc sống của anh, cũng là do mình yếu đuối ươn ờ, khi đó Lục Tắc Linh cũng chưa từng ép buộc anh. Cô cho đi, anh tiếp nhận hưởng dụng, nói đến cùng Lục Tắc Linh cho tới bây giờ cũng không phải là người ích kỉ nhất, kẻ thực sự ích kỉ là anh mới đúng.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên đứng dậy tùy tiện lấy

Có chút mừng cho Linh

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Thịnh Nghiệp Sâm đột nhiên đứng dậy, tùy tiện lấy quần áo, nắm chặt đôi nhẵn kia ra khỏi cửa.

Anh cuối cùng đã hiểu, từ trước tới nay bản thân dễ dàng buông bỏ một phần tình yêu quan trọng của mình. Anh không thể lần nữa ngu ngốc tiếp tục bỏ qua.

Lục Tắc Linh đã xuất hiện trong cuộc đời anh, bây giờ lại dần dần rời xa anh biến mất khỏi cuộc sống của anh, tám năm trôi qua mau (không biết thế nào lại 8 năm rồi, nhớ mấy chương trước là 6 năm), cảm giác lâu như đã trải qua một cuộc kháng chiến trường kì. Yêu hận đan xen phức tạp trong một thời gian dài, dần dần trở thành phù phiếm, mơ hồ yêu nhau, lại mù quáng hận, rất nhiều cảm xúc được đẩy ra khỏi đám sương mù dày đặc, cũng dần dần nhìn rõ hơn mọi thứ.

Anh nên đi tìm cô, không cần biết có kết hay không. Anh cũng phải tự tranh thủ một lần, dùng toàn lực tranh thủ, giống như cô đối với anh trước đây vậy.

Lái xe xuyên qua dòng xe cộ tấp nập, thời tiết không tốt lắm, mây đen giăng kín, dường như sắp có một trận mưa, trong lòng Thịnh Nghiệp Sâm có chút không yên.

Chạy tới dưới lầu Lục gia, anh ngoài ý muốn chạm mặt Bạch Dương. Dường như anh ta mới từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy anh, hai người đều sững sốt.

Lúc Bạch Dương đi lướt qua bên người, Bạch Dương gọi anh lại: “Không cần đi lên, cô ấy đi rồi.”

Kinh ngạc đứng yên tại chỗ, Thịnh NGHIỆP Sâm hồi lâu mới tiêu hóa được thông tin vừa nhận được, hiểu được ý tứ trong lời nói của anh ta. Anh chậm rãi quay đầu, hỏi Bạch Dương: “Cô ấy đi đâu?” Chính anh cũng không thể ngờ khi mình nói những lời này, âm thanh có chút nghẹn ngào.

Bạch Dương nhún nhún vai: “Căn bản là không thèm nói với tôi, làm sao biết cô ấy đi nơi nào?”

Thịnh Nghiệp Sâm cảm thấy phần nộ, hai bước thành một bước tới nắm lấy cổ áo Bạch Dương: “Hai người không phải kết hôn sao! Anh tại sao không biết cô ấy đi đâu?”

Bạch Dương nhếch môi xem thường, một quyền đẩy anh ra: “Cmn người như thế nào sao không hỏi lại chính mình?” Anh ta dùng dùng nỗi giận nói: “Kết hôn? Kết hoàng hôn à, nếu cô ấy đồng ý gả cho ta, thì còn có chuyện gì liên quan tới người sao!”

Thịnh Nghiệp Sâm mở to hai mắt khiếp sợ nhìn Bạch Dương: “Hai người....hai người không có kết hôn?” Anh như thế đem lời chế nhạo cô, là cái chuyện gì đây?

Thịnh Nghiệp Sâm nắm chặt nắm tay, áy náy, hối hận, trong nháy mắt như thủy triều dâng cao bao phủ lấy anh, anh tại sao có thể nói những lời đó? Một lần lại một lần như vậy chế nhạo cô, cô nhất định vô cùng khổ sở.....

“Cho tới bây giờ chưa thấy cô gái nào ngốc như vậy, mặc kệ người đối với cô ấy thế nào, cô ấy lại chưa từng hận người, lần nào cũng bỏ qua ột kẻ không xứng như người.” Bạch Dương khinh miệt nhìn Thịnh Nghiệp Sâm: “Quả thật không xứng, loại người như người, căn bản không xứng với cô ấy.”

Bạch Dương tiêu sái rời đi, cuối cùng vẫn đem vật duy nhất Lục Tắc Linh để lại đưa cho anh: “Cô ấy vì bảo vệ vòng tay này mà cùng kẻ trộm đánh nhau đến ngã xuống lầu, người lại có thể tùy tiện đập vỡ đi” Anh ta đem cái hộp nhét vào lòng Thịnh Nghiệp Sâm: “Cô ấy thật khờ, vỡ thành như vậy rồi còn cố gắng dán lại.”

Tay Thịnh Nghiệp Sâm cầm chiếc hộp vẫn đang run rẩy. Anh không thể tin cô thật sự đi rồi, cũng không quan tâm Bạch Dương nói cái gì, cố chấp bước lên lầu, phải nhìn tận mắt mới tin là thật.

Cô đi thật rồi, có bấm chuông cửa thế nào cũng không ai bước ra, người hàng xóm bên cạnh nhin không được nói vọng ra: “Nhà kẻ bên đã đi rồi, hôm nay ngày gì mà ai cũng đến tìm cô ta, không phải đã đưa đồ gì đó cho các người rồi sao!”

“ ”

Cầm vòng tay Lục Tắc Linh đã dần lại, Thịnh Nghiệp Sâ cảm thấy giống như có thể cảm giác được lúc Lục Tắc Linh ngồi dần nó, sự tuyệt vọng không ngừng ở trong lòng.

Nói đến cùng, tổn thương sâu nhất là cô hay là anh.

Hoảng sợ, muốn tìm kiếm nhưng lại hoàn toàn không có phương hướng, cô đi rồi, hoàn toàn đi mất, một chút dấu vết cũng không lưu lại cho anh. Thậm chí không có cho anh điều gì để cân bằng lại cuộc sống (cv là vậy:giảm xóc đường sống).

Đột nhiên nhớ tới cuộc gọi của cô, vô cùng hối hận. Cô nhất định hi vọng anh giữ cô lại, nhưng anh đã là gì? Anh cực kì tức giận, tận dụng hết sức lực nói móc cô.

Anh ngồi trong xe, muốn khởi động xe, nhưng lại không có mục đích không biết đi đâu, trong lòng trống trải.

Thì ra cảm giác mất đi một người lại thống khổ như thế.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh, vụn vặt lẻ tẻ, phải chấp vá lại từng chút, thật lâu sau mới có thể vá lại đầy đủ.

Hình ảnh dừng lại, trước mắt toàn bộ là màu đen, rõ ràng không nhìn thấy cái gì cả, nhưng thính giác cùng xúc giác lại mãi cảm cực kì.

Thân thể cứ như vậy bị đốt nóng, sau lưng giống như đột nhiên có một thân mình mềm mại dán lên. Anh không dám động, cũng không có động, chính là lẳng lặng cảm thụ cảm xúc mềm mại kia.

Mang theo chút ẩm áp chút ẩm ướt, một cái hôn mềm mại dừng lại trên tai anh, lại như đang vẽ hình dáng vành tai của anh. Âm thanh lưu luyến mà mềm mại vuốt ve, trong tuyệt vọng chứa may mắn, tiếng hít thở dịu nhẹ như nước chảy:

“Nghiệp Sâm, em yêu anh.”

.....

Như vậy hận, hận thời gian không thể quay lại, hận tất cả không thể lập lại, hận khi đó mình yếu đuối.

Vì sao, vì sao trong một khắc kia anh không ôm lấy cô, đem cô tiến vào trong ngực, dung nhập cô vào mình?

Nếu mọi chuyện từ đầu đã rõ ràng thế này, thì tốt biết bao?

Hiện tại mới hiểu tất cả, có phải trễ rồi không?

Di động không ngừng vang, Thịnh Nghiệp Sâm không nhận, lại trong thời gian rất ngắn hạ quyết tâm, quyết định một chuyện không giống với người khác.

Rất nhiều chuyện, trốn tránh cùng tiêu cực chống cự là vô dụng, mặc kệ là đúng hay sai, đối mặt mới là lựa chọn duy nhất.

Anh trên người là quần áo hàng ngày xuất hiện ở khách sạn nơi anh “Đính hôn”. Ba Thịnh phần nộ đẩy anh vào căn phòng đã chuẩn bị trước của khách sạn, phòng kế bên là của Diệp Thanh trang điểm.

Bộ lễ phục treo trên tường, cùng cái ở nhà có chút khác nhau, đại khái là đồ dự bị đi. Thịnh Nghiệp Sâm nhìn thoáng qua, cuối cùng xoay người đi qua phòng Diệp Thanh.

Diệp Thanh không có trang điểm cũng không đó thay áo cưới, đầu tóc đen rối tung ở sau lưng, cô ngồi trên đệm trắng như tuyết càng thấy rõ tương phản. Cô nghe âm thanh mở cửa cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Anh vẫn đến đây.”

Còn không chờ Thịnh Nghiệp Sâm nói chuyện, Diệp Thanh nói tiếp: “Ah không phải định giúp em mặc lễ phục? ”

Thịnh Nghiệp Sâm không nói gì, Diệp Thanh chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt tươi đẹp mà thanh lệ, cười lên khiến cho vạn vật phai nhạt, cô giống như nhớ tới lúc ban đầu bộ dạng thanh ngạo: “Em vẫn bị giam, anh không đến cũng không thể nào đi, có lẽ lớn tuổi rồi, ba cảm thấy nếu không lấy chồng sau này không gả đi được.” Cô cười, giọng nói nhẹ nhàng bâng quơ.

Ánh mắt cô một mực dừng ở chỗ Thịnh Nghiệp Sâm, trong suốt đơn thuần: “Có lẽ đây là lần cuối cùng em nói những lời này, anh yêu Lục Tắc Linh sao? Anh phân biệt được cái gì là yêu cái gì là thói quen sao?”

Thịnh Nghiệp Sâm nhú nhú đôi mày, gần như không chút do dự trả lời: “Em rất rõ, anh đối với cô ấy không phải là thói quen. Nếu tình cảm là thói quen, anh muốn cả đời giữ thói quen ấy.”

“Cô ấy đâu? Biết không? ” Diệp Thanh không có kích động, cũng không có phản đối.

“Cô ấy đi rồi,” Thịnh Nghiệp Sâm hít nhẹ một hơi: “Nhưng anh sẽ đi tìm cô ấy, anh đã đáp ứng cô ấy đời này sẽ không để cô ấy một mình.”

Diệp Thanh hơi nghiêng đầu, đáy mắt tích tụ một tầng nước mỏng, cô ngẩng đầu lên làm cho hơi nước chảy ngược vào trong, cuối cùng kéo kéo khóe miệng đối với Thịnh Nghiệp Sâm cười nói: “Cảm ơn anh, em cuối cùng có thể hết hi vọng.”

Thịnh Nghiệp Sâm trầm mặc nhấp mím môi, thật lâu sau mới nói: “Thực xin lỗi.”

“Anh không cần phải xin lỗi em.” Diệp Thanh nói: “Lục Tắc Linh, anh, em. Chúng ta đều giống nhau.” Cô cuối đầu, lông mi thật dài khẽ chớp giống như cánh bướm vỗ nhẹ cánh.

Cô dùng giọng nói bình tĩnh đối với anh thẳng thắn nói: “Em từng đi tìm cô ấy, đã cho cô ấy tiền, hi vọng cô ấy rời bỏ anh, Nghiệp Sâm đừng trách e, yêu sẽ làm cho con người trở nên xấu xa, lần em trở về, quan hệ của chúng ta đã thay đổi. Em bây giờ là Lục Tắc Linh của 6 năm trước, còn cô ấy là em. Có lẽ rời đi mới là quyết định tốt nhất.” Cô cười nhẹ: “28 tuổi, em cũng nên quay đầu, Nghiệp Sâm quyết định lần này, đừng quay đầu nữa, đừng hối hận nữa, cũng đừng lặp lại, có được không? Chúng ta cùng nhau đi về phía trước, không bao giờ quay đầu nữa.”

“ ”

Với sự giúp đỡ của Thịnh Nghiệp Sâm, Diệp Thanh đào hôn, đi tìm hạnh phúc thuộc về cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-chap-cuong>